

CĂRȚI ROMANTICE

*Al doilea pas:
Seducția*

MARY
BALOGH

MARY BALOGH
Al doilea pas: Seducția
Seria Huxtable 2

Then Comes Seduction by Mary Balogh

Copyright © 2009 Mary Balogh

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale

Grupului Editorial Litera

Copyright © 2015 Grup Media Litera pentru versiunea
în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fii

Redactor: Diana Calangea

Corector: Păunița Ana

Copertă: Florentina Tudor

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Traducere din limba engleză: Livia Olteanu

Capitolul 1

Jasper Finley, baron de Montford, avea douăzeci și cinci de ani. Chiar astăzi era aniversarea lui. De fapt, fusese aniversarea lui *ieri*, se corectă în gând, desfăcând nodul lavalierii cu o mână în timp ce cealaltă, ținând un pahar pe jumătate gol, se odihnea pe brațul fotoliului în care era tolănit. Ceasul din biblioteca reședinței lui arăta ora patru și douăzeci de minute dimineața, deși ceasul era cu patru minute în urmă și așa fusese mereu, din câte ținea el minte.

Îl privi cu mare atenție și se încruntă. Acum că se gândea la asta, își dădu seama că trebuie potrivit cât de curând. De ce să obligi un ceas să îndure o întreagă existență cu patru minute în urmă față de restul lumii? Nu avea sens. Problema era că, dacă brusc ceasul ar arăta ora corectă, el ar fi foarte confuz, ajungând mereu la mese și alte întâlniri cu patru minute mai devreme – sau poate mai târziu? Asta ar alarma servitorii și ar produce consternare în bucătărie.

Probabil că era mai bine să lase ceasul așa cum era.

Acum că rezolvase în mod satisfăcător această problemă presantă, se concentrează asupra propriei persoane. Ar fi trebuit să se ducă la culcare de o oră sau două. Sau și mai bine, de vreo trei ore. Ar fi trebuit să vină direct acasă de la balul dat de Lady Hounslow, dar asta ar fi însemnat să fie singur acasă înainte de miezul nopții chiar de ziua lui, ceea ce ar fi fost demn de milă. Ar fi trebuit să vină acasă când plecase de la clubul White, vreo oră mai târziu. Exact asta și făcuse, își aduse aminte, de vreme ce acum se afla în biblioteca propriei case. Dar nu putuse să se ducă la culcare pentru că un grup de domni se ținuseră scai după el când pleca de la White și veniseră cu el acasă pentru a sărbători împreună ziua de naștere ce devenise deja istorie.

Se întrebă dacă îi invitasă el pe acești domni,

Încercând să se orienteze prin aburii alcoolului ce îi pluteau prin minte, chiar dacă erau mai mult o ceață densă decât niște aburi. Ar fi fost al naibii de îndrăzneț din partea lor să vină dacă nu i-ar fi invitat el. Trebuia să îi întrebe.

— Mă întreb dacă ați fost *invitați* aici, spuse rar pentru a reuși să pronunțe cuvintele cu claritate.

Nici ei nu erau într-o stare mai bună. Erau tolăniți cu o totală lipsă de eleganță, toți cu excepția lui Charlie Field. El stătea în picioare cu spatele la șemineu, sprijinit cu umărul de el și învârtind cu măiestrie băutura în pahar ținând cont că nu vărsa nicio picătură din prețiosul conținut.

— Dacă am fost invitați...? Întrebă Charlie încruntându-se și părând ofensat. La naiba, Monty, mai că nu ne-ai târât să venim!

— Mai că nu ne-ai târât, repetă Sir Isaac Kerby. Eram toți hotărâți să ne împleticim spre casele noastre când plecam de la White, să ne facem somnul de frumusețe, dar n-ai acceptat și pace, Monty. Ai insistat că era încă devreme, că omul nu îndură o a douăzeci și cincea zi de naștere decât o dată în viață.

— Dar faptul că ai împlinit douăzeci și cinci de ani nu este motiv să te întristezi, amice, zise viconteles Motherham. Așteaptă să faci treizeci de ani, și o să vezi atunci! Toate rudele de sex feminin pe care le-ai avut vreodată, până la verișoarele din generația a doua, a treia, a patra și a cincea, te vor bate la cap să-ți faci datoria să te însori și să faci copii.

Jasper se strâmbă, masându-și tâmplele cu arătătorul și degetul mijlociu.

— Doamne ferește! comentă.

— Dumnezeu va refuza să te ajute în această problemă, Monty, îl asigură viconteles.

Avea treizeci și unu de ani și era căsătorit de un an. Soția sa își făcuse datoria de a-i oferi un fiu în urmă cu o lună.

— Rudele de sex feminin or triumfa mereu, adăugă el.

Este lucrarea necuratului.

— Ajunge, rosti cu greu Sir Isaac, făcând un efort eroic de a pronunța cuvântul cu buzele care îi păreau paralizate. Ajunge cu atâta mohorâre. Mai bea ceva, Motherham, și înveselește-te.

— Doar nu trebuie să ne formalizăm, remarcă Jasper arătând către barul ce conținea o impresionantă varietate de sticle și carafe, deși majoritatea păreau destul de goale. Ei, poftim! Sigur erau *pline* acum două, trei ore când am ajuns acasă.

— Nu mă pot ridica să te servesc, Motherham, recunosc Jasper. Se pare că s-a-ntâmpnat ceva cu picioarele mele. Nu cre' că-mi pot susține greutatea.

— Când face douăzeci și cinci de ani, omul are nevoie de ceva să-l înveselească, proclamă Charlie. O nouă aventură. Ceva... cum naiba se spune? O nouă provocare.

— O provocare? se înveseli Jasper imediat. Un *pariu*? adăugă plin de speranță.

— La naiba! exclamă Charlie ridicând mâna pentru a apuca șemineul de care se sprijinea. Monty, tre' să chemi un arhitect să se uite la podeaua asta. N-ar trebui să se clatine așa. E chiar periculos.

— Stai jos, Charlie, îl sfătuiește Sir Isaac. Ești beat turtă, amice, dacă nu mai rău. Mă ia cu amețeală doar uitându-mă cum te clatini.

— Sunt beat? întrebă surprins Charlie. Ei bine, asta mă liniștește. Credeam că e ceva în neregulă cu podeaua. Se împletici către cel mai apropiat scaun, se așază plin de recunoștință și apoi întrebă: Ce-are să fie de data asta, Monty? O cursă?

— Am fost până la Brighton și-napoi acu' două săptămâni, Charlie, îi aminti Jasper. Și am terminat traseu' cu cincizeci ș'opt de minute mai repede decât pariasem. Ar trebui să fie ceva diferit de data asta. Ceva nou.

— O întrecere de băut? sugeră Motherham.

— Sâmbăta trecută l-am întrecut pe Welby la băut,

spuse Jasper, și nu poate nimeni să țină la băutură mai bine decât Welby, sau nu putea. Doamne, cred că am capu' de două ori mai mare. Gătu' meu nu mai poate să-l susțină. Pare să fie dublu?

— E de la băutură, Monty, îl liniști Charlie. Dimineață o să ți se pară și mai mare. Și-al meu va fi la fel. Ca să nu mai vorbim de stomac.

— Este deja dimineață, afirmă trist Jasper. Ar trebui să fim în pat.

— Dar nu împreună, Monty, preciză Sir Isaac. Am provoca un scandal.

Toată lumea izbucni în râs la această glumă jalnică - apoi toți făcură câte o grimasă.

— Agatha Strangelove, rosti Henry Blackstone ridicându-se dintr-o stare aproape de comă dintr-un fotoliu de piele.

Era prima oară într-o jumătate de oră cel puțin când se băga în discuție.

— Ce-i cu ea, Hal? Întrebă blând Sir Isaac.

Agatha Strangelove era dansatoare la operă. Avea un păr blond bogat și ondulat, buze cărnoase și rozalii, o siluetă care era generoasă în cele mai potrivite zone și picioare atât de lungi că păreau să îi ajungă până la umeri, sau cel puțin asta spusese un mucalit în urmă cu o lună sau două când ea apăruse pentru prima oară pe scenă, și toți bărbații care îl auziseră înțelegeau ce voia să spună. Mai era vestită și pentru că era foarte zgârcită în a le face favoruri domnilor care se înghesuiau în culise pentru a le cerși.

— Monty ar trebui să se culce cu ea, proclamă Hal. Peste nu mai mult de o săptămână.

Se așternu o liniște plină de incertitudini.

— Dar a făcut asta a doua săptămână de când ea a ajuns în oraș, îi aminti tot blând Sir Isaac, de parcă vorbea cu un invalid. Ai uitat, Hal? A apărut în carnetul de pariuri de la White într-o luni seara, cu termen de o săptămână, iar

Monty a avut-o în nopțile de marți, miercuri și joi, ca să nu mai vorbim de zilele dintre ele, până au fost amândoi epuizați.

— La naiba, replică surprins Hal, așa este. Cred că sunt beat. Ar fi trebuit să ne trimiți acasă acu' o oră, Monty.

— Te-am invitat eu, Hal? întrebă Jasper. Sau pe vreunu' dintre voi? Nu mai țin minte. Probabil că Londra este și mai plictisitoare ca de obicei anul acesta. Se pare că nu mai sunt provocări interesante și noi, așa e?

Le epuizase pe toate, fir-ar să fie. Și avea *doar* douăzeci și cinci de ani! Primăvara aceasta cineva fusese auzit spunând că dacă lordul Montford avea de gând să sară din floare în floare, atunci își propusese să facă asta cu toate florile de pe domeniile sale, plus cu cele ale vecinilor. Doar nu ajunsese deja la capătul opțiunilor? Viața nu ar mai avea niciun sens.

— Dar o femeie virtuoasă? sugeră Charlie, riscând să traverseze podeaua mișcătoare pentru a ajunge la bufet ca să își reumple paharul.

— Ce-i cu ea? întrebă Jasper.

Puse paharul gol pe masa de lângă el. Băuse destul, deși trecuse de limita aceea deja înainte să plece de la White.

— Pare foarte plictisitoare, oricine ar fi, adăugă.

— Să o seduci, explică Charlie.

— Ei, da! exclamă Hal, care se cufundase înapoi în semicoma de mai devreme, dar acum se trezi din nou, antrenat de această direcție nouă și interesantă a unei discuții altfel deja monotone. Care femeie virtuoasă?

— Cea mai plină de virtuți la care ne putem gândi, zise cu plăcere Charlie, care se întorsese în siguranță la scaunul său. O virgină tânără și frumoasă. O prospătură cu o reputație impecabilă. Pură ca un crin, și așa mai departe.

— Ei, da! repetă Hal, care atrase toate privirile acum, dar nu mai știu ce voise să spună.

Măcar era treaz, însă.

Motherham chicoti:

— Ei, *asta* ar fi ceva cu adevărat nou pentru tine, Monty. O nouă reușită în ilustra ta carieră de fărădelegi și desfrâu.

Apoi ridică paharul, parcă pentru a închina în onoarea ideii.

— Dar nu ar face asta, opină Sir Isaac cu convingere, stând drept pe scaun și lăsând paharul din mână. Există limite până și la ce-ar fi capabil să facă Monty pentru un pariu, iar asta este una dintre ele. N-ar seduce o virgină pentru o serie întreagă de motive pe care le-aș putea enumera – dar nu o s-o fac fiin'că se pare că, foarte ciudat, limba, dinții și buzele mele sunt în conflict unele cu altele. În plus, probabil că n-ar putea, chiar dacă s-ar hotărî să încerce.

Era cel mai nefericit lucru pe care l-ar fi putut spune.

Niciun gentleman care se respecta nu ar fi îndrăznit să seducă o virgină, nici măcar cei mai ticăloși membri ai societății. Existau limite, deși puține, în ceea ce privea pariurile pe care le puteai face. Desigur, acele limite variau în funcție de starea de ebrietate în care te aflai. Jasper era departe de a fi treaz – pe cât de departe puteai fi fără a-ți pierde cunoștința cu totul. Și cineva tocmai spusese că exista ceva ce el nu ar putea să facă, chiar dacă ar vrea.

— Cine să fie? replică el.

— Ei, da!

— Hai, Monty!

— Minunat din partea ta, amice.

Prietenii lui primiseră toate încurajările de care aveau nevoie. Începură să rostească numele tuturor tinerelor lady care erau în oraș pentru a-și face debutul în acest sezon. Lista era lungă. Dar ușor, ușor le elimină pe toate dintr-un motiv sau altul, deși niciunul al lui Jasper. Domnișoara Bota era verișoara de a doua a lui Isaac, Lady Anna Marie Roache urma să se logodească cu cumnatul prietenului fratelui lui Hal Blackstone – sau așa ceva. Domnișoara

Hendy avea pistrui, deci nu era suficient de frumoasă, și tot așa.

Și apoi fu numită Katherine Huxtable.

— Verișoara lui Con Huxtable? Întrebă Sir Isaac. Mai bine nu. Ar fi fost împotriva ideii dacă ar mai fi în oraș și dacă era cu noi în seara asta. Nu i-ar plăcea deloc, dar deloc.

— Ba nu i-ar păsa deloc, interveni Motherham. Nu există sentimente prea plăcute între Con și verișorii lui, din motive evidente. Dacă ar fi avut norocul să fie legitim, Con era contele de Merton, în locul puștiului care deține titlul acum. Domnișoara Katherine Huxtable este sora lui Merton, adăugă în caz că prietenii lui nu știau.

— Oricum e prea bătrână, afirmă Hal hotărât. Cre' că are douăzeci de ani.

— Dar nu există domnișoare mai virtuose de-atât, Hal, observă Motherham. Fratele ei abia ce-a obținut titlul de conte de Merton, și a fost foarte neașteptat. Se pare că familia locuia într-o căsuță dintr-un sătuc de care n-a auzit nimeni, săraci lipiți. Și acu' brusc domnișoara este sora unui conte și-și face debutul în înalta societate în timpul sezonului londonez. Cred că este la fel de neprihănită ca un mieluşel. Chiar mai inocentă de-atât.

— Cu siguranță are normele morale de la țară, atunci, remarcă Charlie cutremurându-se teatral. Valori puritane și virtuți de nebiruit. Nici măcar Monty, așa arătos, cu șarmul lui legendar și maestru în arta seducției, n-are nicio șansă cu ea. Ar fi crud din partea noastră să o alegem pe ea.

Din nou, era cel mai nefericit lucru pe care l-ar fi putut spune. Nu existau provocări mai atrăgătoare decât cele ce păreau imposibil de câștigat. Nu exista așa ceva, desigur, dar să își dovedească lui însuși și prietenilor care puseseră pariu împotriva lui era suflul nou de care avea nevoie Jasper.

— Este cea blondă, nu? Întrebă el. Cea înaltă și subțire, cu zâmbetul prietenos și ochi albaștri profunzi.

Își ȋtuguie buzele gândindu-se la ea. Era frumoasă. Prietenii lui explodară în încurajări.

— Aha, Monty! exclamă Sir Isaac. Puseseși deja ochii pe ea, nu-i așa? Ținând cont că e virgină și că e sora lui Merton, ai o dorință ascunsă să-ți pui pirostriile, nu?

— Credeam că pariul este să o seduc, nu să mă însor cu ea, replică Jasper ridicând dintr-o sprânceană.

— Atunci eu votez să o numim pe domnișoara Katherine Huxtable ca fiind inocenta care trebuie sedusă, spuse Hal. Nu este posibil, desigur. Femeile ca ea sunt tentate doar de căsătorie. Și este posibil să nu o tenteze nici măcar asta, ținând cont că ai fi tu cel care ar cere-o, Monty. Nu vreau să te jignesc, amice. Dar ai o reputație care le sperie pe virgine. Pentru prima oară mă simt încrezător că voi câștiga un pariu. Va fi o adevărată investiție.

— Prin seducție înțelegem raportul sexual complet, da? preciză Sir Isaac.

Îl priviră toți de parcă îi crescuse un al doilea cap.

— N-ar fi o provocare demnă de Monty să-i fure un sărut sau să o ciupească de fund, chiar dacă sărutul sau ciupitura sunt de la sine înțelese, replică Hal. Evident că ne referim la raportul sexual. Dar nu siluire, să fim clari. Asta nici nu intră în discuție.

— Dacă nu intră în discuție, de ce o spui, Hal? comentă Jasper ridicând din sprâncene și realizează că erau toți foarte, foarte beți și că aveau să regrete asta a doua zi sau oricând mai târziu li se limpezeau mințile.

Mai realizează și că niciunul dintre ei nu ar da înapoi de la acest pariu, iar după ce urmau să se trezească din beție pariul avea să fie notat într-un carnet de pariuri la unul dintre cluburile lor, apoi să fie deschis și pentru alți domni care doreau să își riște banii. Nu le stătea în fire nici unuia să dea înapoi de la o provocare odată ce fusese lansată și acceptată.

Lui nu îi stătea în fire deloc să dea înapoi.

Într-o clipă de rară claritate morală, își dădu seama că toți aveau un simț al onoarei distorsionat.

Dar la naiba cu conștiința, și cu onoarea, de altfel. Era prea beat pentru a-și împovăra creierul cu noțiuni care l-ar deruta și mai mult.

— Deci, pariul este că Monty nu o poate seduce pe Katherine Huxtable și să aibă un contact sexual complet în termen de... cât? O lună? Două săptămâni? rezumă Motherham.

— Două săptămâni, proclamă Charlie Field cu fermitate. Rezultatul depinde de încrederea noastră în cuvântul lui Monty.

Apoi trecură la discuția privind aspectele monetare ale pariului.

— De acord, Monty? Întrebă Motherham după ce toate detaliile fuseseră puse la punct.

— De acord, răspunse el, dând din mână cu nepăsare. Mă voi culca cu domnișoara Katherine Huxtable și mă voi bucura de ea în termen de două săptămâni. Și îi va plăcea și ei, putem adăuga.

Toți explodară în râs.

Jasper căscă. Era o situație nouă pentru el. Nu mai făcuse așa ceva niciodată. Dar nu mai existau provocări interesante pe care să nu le fi acceptat și câștigat. Măcar acest pariu avea să fie interesant. Și chiar provocator.

Seducerea Agathe Strangelove nu fusese niciuna, nici alta. De fapt, fusese chiar invers, deși nu se putea spune chiar că el fusese sedus. Domnișoara Katherine Huxtable era de o frumusețe rară. O văzuse de câteva ori în acea primăvară și îi mai aruncase ochete uneori. Sora ei mai mare se căsătorise de curând cu viconte Lyngate, tutorele oficial al lui Merton – și poate și al domnișoarei Huxtable. Asta era o idee interesantă.

Lyngate era un om formidabil.

Ca și Con Huxtable. Iar Jasper nu era atât de sigur ca Motherham că și-ar urî Con verișorii, sau cel puțin această

verișoară. Jasper îl întâlnise într-o zi când le conducea pe ea și pe încă o domnișoară prin oraș, probabil făcându-le turul, și nu se opri să facă prezentările – un lucru notabil. Probabil că le protejase inocența, ca un păstor inedit apărând mieii de lup.

Con probabil că nu avea să fie încântat de acest pariu sau de deznodământul său, care era, desigur, inevitabil. Asta nu făcea decât să îi crească entuziasmul, deoarece Con era prietenul său.

Observă că domnii se pregăteau să plece. Se bucură că el era deja acasă, deși simpla idee de a se ridica și a urca scările îl cutremura. Dar trebuia să facă un efort, altfel valetul său avea să se prezinte într-o jumătate de oră, acompaniat de niște brute de lachei care să îl ridice și să îl ducă în pat. Se mai întâmplase o dată, și lui Jasper i se păruse puțin umilitor. Poate aceasta și fusese intenția lui Cocking. Nu se repetase de atunci.

Așadar, mai puțin de o jumătate de oră mai târziu, după ce prietenii săi plecaseră, își croi drum, clătinându-se pe scări, către camera lui, unde îl găsi pe valetul lui așteptându-l în ciuda orei târzii; târzii sau matinale, în funcție de perspectivă.

— Ei bine, Cocking, ar fi mai bine să uit de această zi de naștere, îi spuse valetului în timp ce acesta îl dezbrăca precum pe un copil.

— Așa sunt majoritatea zilelor de naștere, milord, răspunse amabil valetul.

Dar nu avea cum să uite, nu? Se făcuse un pariu. Încă unul. El nu pierduse niciodată un pariu. Avea să se întâmple de această dată?

La câteva clipe după ce valetul plecase și Jasper deschisese geamul de la dormitor, nu își mai aminti pe ce pusese pariu. Era ceva ce știuse chiar atunci că va regreta.

Nu lua în seamă prea mult noile debutante doritoare de căsătorie. De obicei, printre ele erau câteva frumuseți notabile, dar exista un pericol mult prea mare de a fi prins

În lațul căsniciei, chiar dacă cineva spusese mai devreme că virginele nu ar vrea să îl ia de soț. Până una, alta, era un tânăr gentleman bogat și cu titlu, două aspecte ce puteau cu ușurință să îi șteargă o multitudine de păcate.

Adevărul era că se uitase cu atenție la Katherine Huxtable, și mai mult decât o dată.

Era mai mult decât frumoasă. Avea și o aură evidentă de inocență de la țară, o naivitate. Dar și un aer de bună creștere. Și apoi erau ochii aceia ai ei. Nu îi văzuse niciodată de aproape, dar îl intrigau oricum. Se surprinsese întrebându-se ce ascundea privirea ei.

Nu îi stătea deloc în fire să se întrebe așa ceva. Era un bărbat superficial când venea vorba despre cei din jur, chiar și când era vorba despre el însuși. Nu avea obiceiul de a cerceta mai departe de suprafață.

Poate că parte din farmecul domnișoarei era dată de faptul că îi era verișoară lui Con Huxtable, iar Con se încăpățânase să nu facă prezentările. Acum avea să o seducă. Raport sexual complet. În curs de două săptămâni.

La naiba! Da, asta era. Acesta era pariul. Asta fusese de acord să facă.

Era un gând care îl trezea din beție, la propriu, în timp ce se așează în pat, simți că trecuse de la beția profundă direct la urmările dătătoare de greață și dureri de cap.

În curând avea să renunțe la băutură. Și să facă pariuri. Și să sară din floare în floare, sau ce naiba tot făcea de atâția ani. În curând. Dar nu încă, totuși. Avea doar douăzeci și cinci de ani. Și avea un pariu de câștigat înainte de a se schimba. Iar el nu pierduse niciodată un pariu.

Capitolul 2

Katherine Huxtable era o persoană extrem de norocoasă, și lucrul acesta îi fu foarte clar în timp ce se

plimba cu pas vioi dimineața prin Hyde Park din Londra împreună cu sora ei Vanessa, Lady Lyngate.

În urmă cu câteva luni locuia împreună cu sora ei mai mare, Margaret, și cu fratele lor mai mic, Stephen, într-o căsuță modestă în micul sat Throckbridge din Shropshire. Vanessa, la momentul respectiv văduva Vanessa Dew, locuia cu socrii săi în Rundle Park, în apropiere. Katherine petrecea câteva zile în fiecare săptămână învățând copiii la școala din sat și ajutându-l pe directorul școlii cu celelalte ore. Duceau o viață de sărăcie onestă, ceea ce însemna că nu aveau bani pentru altceva decât mâncare și cele mai importante piese de îmbrăcăminte, plus ceea ce strânsese Meg pentru educația lui Stephen.

Apoi, brusc, totul se schimbase. Viconteles Lyngate, un străin la acel moment, venise în sat de ziua îndrăgostiților, aducând vestea șocantă că Stephen era noul conte de Merton și proprietar al Warren Hall din Hampshire, precum și al altor proprietăți mari și prospere, deținător al unei averi uriașe.

Și norocul lor se schimbase complet. Pentru început, se mutaseră toți la Warren Hall, în conacul și parcul ce erau reședința principală a lui Stephen, luând-o pe Vanessa cu ei. Apoi Vanessa se măritase cu viconteles Lyngate. După care veniseră toți la Londra pentru a fi prezentați reginei și înaltei societăți și pentru a participa la toate activitățile agitate ale sezonului de primăvară.

Așadar, iată-le, pe ea și pe Vanessa, plimbându-se prin parc de parcă nu aveau altceva mai bun de făcut. Totul părea șocant de decadent – și incontestabil plăcut.

Dintr-odată, aveau tot felul de lucruri noi și minunate – bani, siguranță, haine la modă, o multitudine de noi cunoștințe, și mai multe activități decât erau ore în zi ca să participe la ele. Dintr-odată, pentru Katherine exista șansa unui viitor strălucit cu unul dintre numeroșii domni care manifestaseră deja un interes față de ea.

Avea douăzeci de ani și era încă nemăritată. Nu

reuşise să fie convinsă să se îndrăgostească atunci când locuise în Throckbridge, deşi avusese câteva oportunităţi. Problema era că nu reuşea nici aici în Londra, deşi chiar îi plăceau câţiva dintre admiratorii ei.

Tocmai ce îi răspunsese asta Vanessei la întrebarea dacă era cineva special printre domnii pe care îi cunoştea.

— Dar îţi doreşti pe cineva special în viaţa ta? Întrebă Vanessa poate cu o urmă de disperare în voce.

— Sigur că da, recunosc Katherine oftând uşor. Dar tocmai asta este şi problema, vezi tu, Nessie. Trebuie să fie special. Încep să cred că nu există o astfel de persoană, că eu caut o iluzie, o imposibilitate.

Dar ştia că dragostea romantică nu era o imposibilitate. Tot ce trebuia să facă era să se gândească la povestea surorii ei. Vanessa fusese foarte îndrăgostită de Hedley Dew, primul ei soţ, şi Katherine bănuia că îl iubea pe lordul Lyngate la fel de mult.

— Sau poate că există o astfel de persoană, dar nu îl recunosc eu, admise ea. Poate că eu sunt de vină. Poate că n-am fost făcută pentru pasiuni mistuitoare sau iubiri tandre, sau...

Vanessa o bătu uşor pe braţ şi râse.

— Sigur că există acest bărbat, şi sigur că îl vei recunoaşte când îl vei întâlni, şi o să simţi tot ce visezi să simţi. Sau poate după ce o să îl găseşti, cum mi s-a întâmplat mie cu Elliott. Ne căsătoriserăm deja până să-mi dau seama cât de mult îl iubesc – sau că îl iubesc, de fapt. Abia ce am recunoscut asta faţă de mine însămi, şi cred că l-ar alarma teribil să afle, săracuţul.

— Vai de mine, replică Katherine. Nessie, nu sună deloc a încurajare. Deşi sunt sigură că lordul Lyngate nu ar fi alarmat deloc.

Se priviră una pe cealaltă cu coada ochiului şi chicotiră.

Dar în următoarele zile şi săptămâni, Katherine chiar începuse să creadă că era vina ei. Poate că avea idei prea

fixe cu privire la cum ar arăta sau cum s-ar purta bărbatul visurilor ei. Poate căuta iubirea în cele mai greșite locuri. În locuri fără riscuri, sigure.

Dar dacă dragostea nu reprezenta deloc siguranță?

Acest gând cumplit de neașteptat și destul de alarmant îi veni în timp ce se plimba prin grădinile Vauxhall într-o după-amiază.

Margaret și Stephen tocmai se întorseseră la Warren Hall, Margaret pentru că era supărată din cauza veștilor primite despre Crispin Dew, iubitul ei de multă vreme, care se căsătorise cu o doamnă din Spania în timp ce regimentul lui era în peninsulă - chiar dacă ea nu ar fi recunoscut niciodată motivul acesta dacă ai fi întrebat-o. Iar Stephen se dusesse cu ea pentru că la vârsta de șaptesprezece ani nu putea încă să participe la evenimentele înaltei societăți așa cum trebuia, însă putea să se pregătească pentru toamna la Oxford. Vanessa și lordul Lyngate merseseră cu ei pentru a petrece câteva zile la Finchley Park, casa lor din apropiere. Deși Katherine s-ar fi bucurat să îi însoțească, o convinseseră să rămână la Londra pentru restul sezonului pentru a se distra. Așadar, stătea în casa Moreland din Cavendish Square, împreună cu mama vicontelui Lyngate și cu sora lui mai mică, Cecily, care își făcea debutul în acest sezon. Lady Lyngate, văduva, promisese să aibă grijă și de Katherine.

Dar poate că grija nu era chiar atât de atentă cum ar fi putut să fie, se gândi Katherine în seara în care ea și Cecily se duseră la o petrecere organizată de Lord Beaton și de sora lui, domnișoara Flaxley, în grădinile Vauxhall. Mama lor se hotărâse să supravegheze petrecerea tinerilor, în timp ce văduva Lady Lyngate se hotărâse să petreacă o seară liniștită acasă.

La petrecere erau opt persoane tinere, în afară de Lady Beaton, și unul dintre invitați era chiar lordul Montford.

Baronul Montford era un domn despre care i se

spusese în mod special că este unul dintre cei mai periculoși desfrânați, cu o reputație pe măsură. Avertismentul venise tocmai de la un bun prieten al său, deci cineva care știa ce spune: Constantine Huxtable, vărul ei extrem de chipeș și pe jumătate grec, pe care îl văzuse pentru prima oară de curând, când se mutase la Warren Hall. Constantine fusese amabil și le luase pe ea și pe verișoara lui primară, Cecily, sub aripa sa ocrotitoare aici în Londra, însoțindu-le prin oraș pentru a le arăta priveliștile și pentru a le face cunoștință cu persoane noi, pe care le considera potrivite. Niciun însoțitor nu ar fi putut să fie mai strict în această privință, deși Katherine bănuia că vărul ei cunoștea multe persoane mai puțin respectabile și cu care era poate chiar prieten.

Spre exemplu, Lord Montford. Acel domn îi abordase în parc într-o zi, salutându-l pe Constantine de parcă îi era cel mai apropiat prieten din lume. Dar Constantine abia îi răspunsese, dând ușor din cap, și continuase plimbarea fără să facă prezentările. Toată întâmplarea i se păruse aproape nepoliticoasă lui Katherine.

Baronul Montford era sfidător de chipeș, dacă se putea folosi un asemenea cuvânt pentru a descrie aspectul unui bărbat. Chiar dacă, după acea întâlnire întâmplătoare, Constantine nu ar fi avertizat-o în legătură cu baronul, Katherine era sigură că doar după o singură privire ar fi știut că era un libertin pe care era mai bine să îl eviți. În afară de înfățișarea plăcută, eleganța scumpă și aparent neglijentă a hainelor lui, măiestria cu care călărea, toate attribute ale numeroșilor gentlemen pe care îi cunoscuse în ultimele săptămâni, el avea ceva în plus. Ceva... sălbatic. Ceva ce ea nu putea exprima în cuvinte, nici dacă ar fi încercat. Dacă ar fi cunoscut cuvântul „sexualitate”, ar fi știut că era exact cuvântul pe care îl căuta mintea ei. Emană sexualitate prin toți porii.

Mai emana și pericol.

— Dacă vă văd până și că priviți în direcția lui în

timpul sezonului, am să o conduc eu însumi acasă pe vinovată, o s-o închid în camera ei, o să înghit cheia și o să stau de pază la ușa ei până vine vara, spusese Constantine după ce Lord Montford trecuse călare pe lângă ei și le explicase cine era acesta și de ce nu le făcuse cunoștință.

Le zâmbise în timp ce vorbea, și amândouă râseseră protestând sonor, dar nici Katherine, nici Cecily nu avea niciun dubiu că vărul lor ar face ceva drastic dacă le-ar prinde având vreo legătură cu acel prieten al său.

Toate acestea îi treziseră interesul lui Katherine, desigur, chiar împotriva voinței sale. Se surprinsese aruncând ocheade curioase către Lord Montford de câte ori avusese ocazia, și pentru că se învârteau cam în același cerc, asta se întâmplase des.

Era chiar mai chipeș decât crezuse ea după acea primă întâlnire din parc. Era înalt, dar fără să fie lungan, zvelt fără să fie slab, și cu musculatură bine definită acolo unde trebuia. Avea un păr des, negru, pe care îl purta puțin mai lung decât era obișnuit, cu o şuviță rebelă ce îi cădea mereu pe partea dreaptă a funții. Ochii lui erau închiși la culoare și somnoroși, deși poate nu era cuvântul potrivit. Păreau somnoroși pentru că avea mai mereu pleoapele lăsate puțin, dar Katherine își dăduse seama că ochii din spatele acelor pleoape leneșe erau foarte vioi. O dată sau de două ori privirile li se întâlniseră, așa că fusese nevoită să se uite în spatele lui, prefăcându-se că nu se uitase la el de fapt.

De fiecare dată, inima îi bătuse tare în piept, o senzație destul de neplăcută. Nu era genul de bărbat pe care îți doreai să fii surprinsă privindu-l. În astfel de momente, îi trecea prin minte cuvântul „batjocoritor”.

Avea un chip frumos, arogant, cu sprânceana dreaptă adesea ridicată. Buzele lui, de o formă frumoasă, erau adesea ușor încrețite, de parcă se gândea mereu la ceva necuviincios.

Era baron și avea reputația de a fi extrem de bogat.

Dar cei mai pretențioși membri ai societății nu îi căutau compania. Constantine nu exagerase în legătură cu reputația de libertin de nestăpânit a baronului, care accepta cele mai provocatoare pariuri pe care i le propunea oricine, ducea o viață intensă, nesăbuită, și era teribil de desfrânat. Destul de multe dintre mamele care căutau soți pentru fiicele lor – chiar și cele mai ambițioase – îl evitau de parcă ar fi avut ciumă. Sau poate că îl evitau pentru că se temeau că va aținti acei ochi ageri și sfidători asupra lor, că va ridica sprânceana dreaptă, își va țuguia buzele și le va face să se simtă de parcă erau înalte de-o șchioapă dacă îndrăzneau să creadă că le va face curte fiicelor lor sau că va dansa cu ele.

Nu dansa niciodată.

Multe doamne îl ocoleau pe Lord Montford și dintr-un alt motiv. Părea să le dezbrace din priviri dacă se uitau la el cu prea multă îndrăzneală. Katherine știa că așa era, îl văzuse făcând asta, deși slavă cerului nu ei.

Adevărul era că era fascinată de el. Nu că s-ar fi simțit vreodată tentată să fructifice această fascinație în vreun fel. Dar în multe momente de slăbiciune se întrebase cum ar fi dacă...

Se oprise mereu înainte de a se lămuri ce anume voia să știe cum ar fi.

Iar acum era într-un grup select din care făcea și el parte, deci era condamnată să petreacă o seară întreagă într-o oarecare apropiere de el. Văduva Lady Lyngate avea să fie oripilată când urma să afle, pentru că Cecily era și ea aici, iar Cecily avea doar optsprezece ani și era abia ieșită de pe băncile școlii. Constantine urma să fie furios, dar el nu se afla în Londra pentru moment. Cumpăraseră de curând o proprietate în Gloucestershire și se dusese să se ocupe de ea. Lady Beaton nu era nici ea prea încântată de situație, judecând după postura ei țeapănă și expresia acră.

Lui Katherine îi părea rău pentru că nu era vina ei deloc. Ce putea face odată pusă în fața faptului împlinit, în

afară de a părea nepoliticoasă? Domnișoara Rachel Finley, o altă invitată la petrecere, era prietenă cu domnișoara Flaxley, cunoștință apropiată de-a lui Cecily și a lui Katherine, chiar dacă era cu câțiva ani mai mare decât ele. Sigur că fusese invitată, împreună cu domnul Gooding, logodnicul ei. Dar, din păcate, domnul Gooding tocmai își luxase glezna în acea dimineață în timp ce se dădea jos din șaretă, și prin urmare, nici nu putea să se sprijine pe picior. În loc să anuleze planurile pentru seara aceasta, domnișoara Finley găsisese o soluție pe cât de bună îi permitea situația și timpul scurt, îl rugase pe fratele ei, Lord Montford, să o însoțească, iar el fusese destul de amabil încât să accepte.

Deci iată-l, și iată-i pe toți aici, obligați să pretindă că era cel mai normal lucru din lume să împartă un separeu la Vauxhall cu unul dintre cei mai notorii crai din Londra.

Katherine se întrebă cum de el acceptase să o însoțească pe sora lui. Nu părea genul de bărbat de la care să te aștepți la mari afecțiuni fraterne, iar compania prezentă nu era genul lui. Niciunul dintre ceilalți domni nu îi era tovarăș, deși păreau să îl privească toți cu uimire și chiar admirație, ceea ce era probabil o variantă mai bună decât ostilitate fățișă. Sau poate că nu era. De ce să manifeste un gentleman admirație față de un crai? Dar oricum iată-l aici, părând somnolent și oarecum amuzat, de parcă se distra pe seama unei glume pe care nu o împărtășea cu nimeni. Și ce mai glumă trebuia să fie! Cerule! Cecily începuse să agite evantaiul cu vigoare când intrase el, și păruse chiar speriată.

— Ce ne facem? șoptise către Katherine când el intrase cu domnișoara Finley. Con a spus că...

Sigur că nu aveau ce să facă, însă.

— Trebuie să ne liniștim și să ne bucurăm de petrecere sub supravegherea vigilantă a lui Lady Beaton, îi spusese Katherine la fel de încet.

Până la urmă, era foarte improbabil ca Lord Montford

să încerce să o târască pe vreuna din ele către copaci pentru a încerca să își facă de cap cu ea. Ideea o amuză pe Katherine, așa că se hotărî să își urmeze sfatul și să se bucure de neașteptata ocazie de a-l privi pe acest domn mai îndeaproape.

Lord Montford se așezase lângă Lady Beaton, fusese foarte agreabil, chiar șarmant, și avusese mare succes, în curând, doamna se relaxase, și acum râdea, chiar îmbujorată de plăcere, și îl bătea ușor pe braț cu evantaiul. Și restul invitaților se relaxaseră încet, încet, iar acum vorbeau între ei și admirau decorul. Nu exista un decor cu mai multă magie într-o seară caldă de vară decât Vauxhall pe malul sudic al Tamisei, una dintre cele mai frumoase grădini de agrement ale Europei.

Lordul Montford avea o voce blândă, educată, și un râs ușor, muzical. Katherine îl privi cu atenție din cealaltă parte a separeului, până când el o observă. Se uită la ea brusc, chiar în timp ce ea mușca dintr-o căpșună. Era o privire directă, fără șovăială, de parcă o căutase special cu ochii – deși el ezită pentru o clipă în timp ce urmări traseul căpșunii către gura ei și modul timid în care se linse pe buze pentru a nu lăsa vreo picătură de suc de zeamă să îi curgă pe bărbie. O urmări cum își dusesese un șervet la gură și se ștersese, după care își linse buzele din nou, pentru că erau prea uscate acum și pentru că privirea lui fixă o neliniștea.

Vai, Doamne, nu ar fi trebuit să se uite la el deloc, se gândi ea, privind în sfârșit în jos, hotărâtă să nu se mai uite în direcția lui. Sigur avea să creadă că era vrăjită de el și că flirta cu el, sau ceva la fel de umilitor. Își dori ca Margaret să fi fost cu ea acum.

— Nu ești de acord, domnișoară Huxtable? o întrebă exact când ea ducea încă o căpșună la gură.

Fructul din mână ei rămase în aer. O uimi faptul că îi reținuse numele, chiar dacă sora lui le făcuse cunoștință cu mai puțin de o oră în urmă. Tot ce trebuia să facă era de

bun-simț, să îi spună că nu ascultase conversația lui cu Lady Beaton. Dar gândurile îi erau tulburate.

— Sigur că da, răspunse și îi văzu zâmbetul jucăuș lărgindu-se în timp ce Lady Beaton păru surprinsă.

Dăduse răspunsul greșit, deci.

— Adică, voiam să spun...

Și brusc, realizează că ar fi extrem de ușor să te îndrăgostești de cineva precum Lord Montford. De cineva interzis, nesigur. Periculos. Cu certitudine periculos.

Sau poate că nu ar fi putut să se îndrăgostească de cineva *precum* Lord Montford dacă era suficient de aiurită încât să își permită să facă asta. Poate că ar fi putut să se îndrăgostească exact de el.

Ideea îi făcu sânii să devină ciudat de tensionați și, chiar mai bizar, făcu să îi pulseze un fior de dorință ce coborî între coapse.

Atunci îi veni ideea că poate dragostea era ceva nesigur. Că poate tocmai dorința ei de a o găsi în locuri sigure o ținuse la distanță. Că poate nu o va găsi niciodată dacă nu...

Dacă nu, ce? Dacă nu se arunca imediat cu capul înainte? Într-un fel atât de riscant?

El o privi în ochi mai lung decât era nevoie înainte să își întoarcă atenția către Lady Beaton, și seara continuă într-un mod mai sigur, mai previzibil și mai confortabil. Lordul Beaton dansă cu Katherine după ce luaseră toți cina, și apoi, însoțiți de un alt cuplu, merse să se plimbe pe aleea principală, sub lămpile colorate ce se legănau în mod magic de ramurile de deasupra lor.

Lordul Beaton era unul dintre admiratorii cei mai înflăcărați ai lui Katherine. Probabil că, dacă l-ar încuraja câtuși de puțin, ar începe să îi facă foarte serios curte. Ar fi o pereche foarte avantajoasă pentru ea, ținând cont de faptul că la începutul anului era o biată învățătoare de la țară, chiar dacă tatăl ei fusese gentleman și nepotul unui conte.

Însă nu îl încuraja. Îi plăcea lordul Beaton. Era blond, arătos, simpatic, și... ei bine, oarecum plictisitor. Nu prezenta nici cea mai mică urmă de pericol.

Acest mod de a-l judeca o condamna mult mai mult pe ea decât pe el, își dădu seama. Faptul că avea un caracter liniștit ar fi trebuit să îl recomande. Oare de ce îi venise acum ideea că i-ar putea plăcea un bărbat periculos? Ba chiar că i-ar plăcea mult un anumit gentleman periculos? Nu putea decât să spere că teoria ei ciudată și irațională nu avea să fie pusă la încercare.

Dar fu pusă la încercare.

După ce se mai dansă, mănă și conversă, se duseră toți să se plimbe pentru a omorî timpul până ce începea focul de artificii. Merseă din nou pe alea principală, vorbind toți între ei, nu în perechi.

Până când Katherine fu înghiontită de un plimbăreț beat care nici nu mai putea merge drept, și se văzu salvată rapid de Lord Montford care era lângă ea și îi oferă brațul.

— Este nevoie de un navigator de încredere într-o asemenea călătorie periculoasă, spuse el.

— Și dumneata ești un asemenea navigator?

Părea mult mai probabil ca el să fie călătoria periculoasă. Nu știu dacă să îl ia sau nu de braț și simți că i se taie respirația fără vreun motiv evident.

— Cu siguranță sunt, răspunse el. Am să te conduc în siguranță către port, domnișoară Huxtable. Îți promit solemn.

Zâmbi, iar ochii lui erau plini de bună dispoziție. Părea de încredere și se comporta ca un domn, oferindu-i protecție în fața mulțimii. Și își dădu seama că *voia* să îl ia de braț.

— În acest caz, accept. Mulțumesc, domnule, replică ea zâmbind.

Îl luă de braț și se simți, prostește, de parcă nu mai făcuse niciodată în viața ei ceva atât de îndrăzneț, necugetat, pur și simplu entuziasmant. Brațul lui era foarte

solid. Era și foarte cald. Ei bine, normal că era cald. La ce se așteptase oare? Că era un moroi? Îi simțea mirosul săpunului de bărbierit, sau al parfumului, un iz subtil, ca de mosc, pe care nu îl mai simțise niciodată. Era foarte... masculin.

El însuși era așa. Era masculinitatea în carne și oase. Se simți înconjurată de această masculinitate, captivă.

Ceva îi tăie respirația.

Și iată cum se purta ca o fetișcană doar pentru că un domn chipeș și șarmant, cu o reputație îndoielnică îi acordase puțină atenție și îi oferise brațul pentru a o conduce prin mulțime. Era ridicolă. Prostuță poate era un cuvânt și mai bun.

— Probabil că-ți este dor de tânărul Merton, de sora dumitale și de Lyngate, acum că au plecat la țară, spuse el pe un ton amabil, trăgând-o puțin mai aproape.

Nu o alarmă apropierea. Mulțimea era numeroasă, iar el o proteja cu destul succes. Se simțea chiar foarte în siguranță.

Cu o umbră de pericol care îi făcea inima să îi bată tare în piept.

Dar... știa? Știa cine era ea, cine erau rudele ei? Știa că Meg și Stephen se întorseseră la Warren Hall, că Vanessa și Lord Lyngate se duseseră cu ei pentru a petrece câteva zile la Finchley Park? Se întoarse să îl privească în față – și își dădu seama că era teribil de aproape.

— Ești tristă că ei nu sunt cu dumneata? o întrebă. Sau ești ușurată că ești liberă să faci ce dorești în lipsa lor?

Zâmbetul foarte liniștitor din ochii lui căpătă o umbră răutăcioasă. Asta era o ironie referitoare la libertatea ei. Probabil știa că familia ei nu i-ar fi permis să fie nicăieri în apropierea lui fără să aibă însoțitor. Cerule, ce idee absurdă! Avea douăzeci de ani.

— Sper că n-am nevoie de prezența fratelui sau a surorilor mele pentru a mă purta așa cum se cuvine, milord, replică ea, auzind afectarea din propria voce.

El râse ușor, ceea ce îi dădu fiori pe șira spinării.

— Și nici de Con? întrebă el. Am glumit atât de mult pe seama lui, cum s-a transformat într-o doică nemiloasă de când ați venit în oraș dumneata și domnișoara Wallace, încât a fugit la țară să-și oblojească rănila.

— N-a fugit nicăieri. S-a dus la țară să vadă de noua proprietate, replică Katherine. Este în Gloucestershire.

— Oricum ar fi, este plecat, la fel ca și fratele, surorile și cumnatul dumatăle, îi spuse aplecându-și capul de al ei.

O spuse ca și cum ea complotase pentru a scăpa de ei ca să se bucure de această escapadă. Nu era o escapadă. Nici măcar nu știuse că el va fi aici. Nici nu...

Dar brusc i se păru o escapadă.

— Stau la reședința Moreland, îi explică ea, iar Lady Lyngate mă supraveghează.

— Ah, replică el. Doamna care iese în evidență prin absența ei aici în această seară?

— Sunt aici... Începu indignată, dar se opri când el râse ușor.

— ... sub supravegherea lui Lady Beaton, care nici nu pare să fi observat că ne-am despărțit de grup, continuă în locul ei.

Și așa era. Mai mulți oameni îi depășiseră și acum îi separau de grupul lor. Vedea penele de un albastru regal ale lui Lady Beaton undeva în față, deasupra mulțimii.

— Domnișoară Huxtable, zise el, apropiindu-și fața și mai mult de a ei și întorcându-se pentru a o putea privi. Nu simți niciodată dorința de a trăi mai aventuros? Periculos, chiar?

Ea își linse buzele și își dădu seama că avea gura uscată. Oare îi citise gândurile în această seară?

— Nu, sigur că nu, răspunse ea. Niciodată.

— Minți, replică el privind-o cu ochi veseli.

— Pofțiți?

Începu să se simtă ofensată.

— Toată lumea își dorește un strop de aventură în

viață, explică el. Toată lumea vrea să se joace cu pericolul din când în când. Chiar și doamnele care au primit o educație foarte adecvată și ocrotitoare.

— Asta este revoltător, spuse ea, însă fără convingere.

Nu putea să își mute privirea din ochii lui, care o priveau cu atâta atenție de parcă puteau să îi citească toate gândurile, toate dorurile, toate dorințele pe care le avusese vreodată.

El râse din nou și își ridică ușor capul.

— Da, sigur că este revoltător, recunosc el. Am exagerat. Cunosc multe persoane, femei și bărbați, care sunt liniștite din fire și mai degrabă ar muri decât să dea cu nasul de vreo aventură. Însă dumneata nu ești o astfel de persoană.

— De unde știi, mă rog? Îl iscodi, întrebându-se de ce se contrazicea cu el.

— Pentru că ai pus întrebarea, în loc să te închizi în sine și să mă privești ca și cum nu înțelegi ce spun. Ai devenit defensivă. Știi că spun adevărul, dar îți e teamă să recunoști.

— Serios? replică ea cât de rece putu. Și după ce aventură tânjesc eu, mă rog? Cu ce pericol îmi doresc să flirtez?

Își dori să fi folosit alt cuvânt, dar era prea târziu. Chipul lui se apropie din nou.

— Cu mine, răspunse el încet. Eu sunt răspunsul la ambele întrebări.

Un freamăt înfricoșat îi străbătu corpul, deși spera să nu fi observat și el. Își dădu seama că toată lumea avusese perfectă dreptate în privința lui. Constantine avusese dreptate. Propriile ei instincte avuseseră dreptate.

Chiar era un bărbat foarte periculos. Ar trebui să îi dea drumul la braț imediat și să fugă după ceilalți cât o țineau picioarele.

— Asta este... ridicol, replică ea în loc să-l contrazică.

Pentru că pericolul chiar era tentant. Și nici nu era un pericol prea mare, de fapt. Erau pe aleea principală din Vauxhall, înconjurați de oameni, chiar dacă grupul lor era mai departe de ei cu fiecare clipă. Pericolul era doar o iluzie..

— Vorbesc despre dorințele dumitale cele mai adânci și întunecate, domnișoară Huxtable, zise el. Din păcate însă, nicio lady nu dă curs acestor dorințe. Cred că multe doamne ar fi mult mai interesante – și interesate – dacă le-ar da curs.

Îl privi în ochi. Se încruntă la el, sau cel puțin speră că se încruntă. Își simțea obrajii neplăcut de fierbinți. Tot corpul îi era așa, iar inima îi bătea atât de tare că o auzea.

— Mai ales dumneata, continuă el. Mă întreb dacă ți-a trecut vreodată prin minte, domnișoară Huxtable, că ești o femeie foarte pasională. Probabil că nu, n-ar fi un lucru cuviincios de recunoscut, și îndrăznesc să spun că nu ai mai întâlnit până acum pe cineva care să te provoace să spui adevărul. Te asigur că ești.

— Ba nu sunt, șopti ea indignată.

El nu răspunse. Pleoapele îi deveniră și mai grele, și ochii părură că râd. Ochi de diavol. Păcatul în carne și oase.

Izbucni în râs atât de brusc încât se și sperie. Realiză cu uimire și mare neliniște că de fapt se simțea aproape bine. Știa deja că avea să își amintească partea aceasta a serii de multe ori în zilele următoare, poate chiar săptămânile următoare. Poate pentru totdeauna. Stătea de vorbă și îl atingea pe renumitul Lord Montford. Iar el flirta cu ea cu mare nerușinare. Și în loc să fie paralizată de revoltă și mută de indignare, ea râdea și îi răspundea.

Se opriseră acum. Deși ea încă îl ținea de braț, stăteau pe loc, aproape față în față, foarte apropiati. Ceilalți oameni treceau pe lângă ei.

— Ah, ce răutăcios ești! Îndrăzni ea să spună. Ai făcut eforturi să nu mă simt în largul meu, nu-i așa? M-ai împins să neg cu ardoare că am o calitate pe care cu toții dorim să

creдем, de fapt, că o avem.

— Pasiunea? Întrebă el. Deci ești capabilă de ea, domnișoară Huxtable? Recunoști? Ce trist că o educație cuviincioasă trebuie să șteargă orice urmă a ei la o lady.

— Dar trebuie să o manifeste doar pentru soțul ei, replică ea și se simți imediat îngrozită de cât de afectat sunase.

— Dă-mi voie să ghicesc, zise el. Era și mai amuzat ca înainte. Tatăl dumitale era preot și ai crescut ascultând slujbe bisericești.

Ea deschise gura să protesteze, dar o închise la loc. Nu avea ce răspuns spiritual să dea, până la urmă. Doar avea dreptate.

— De ce purtăm conversația asta? îl întrebă, cam cu cinci minute prea târziu oricum. Este foarte nepotrivit, așa cum știi foarte bine. Abia ne-am văzut pentru prima oară astă-seară.

— Ei bine, domnișoară Huxtable, aceasta este o minciună sfruntată și ai mare noroc dacă nu ajungi în iad pentru că ai spus-o. Nu numai că m-ai mai văzut înainte de această seară, ci m-ai și privit foarte deliberat și cu mare atenție nu doar o dată. Presupun că avertismentele lui Con în privința mea – și sunt ferm convins că te-a avertizat – au avut efectul contrar intenției lui. Un om cu experiența lui de viață ar fi trebuit să știe care va fi rezultatul. Dar înainte de a te umple de indignare și de a-ți împovăra sufletul cu și mai multe minciuni, dă-mi voie să spun că de vreme ce știu că m-ai privit înainte de astă-seară, este evident că și eu te priveam. Spre deosebire de dumneata însă, eu n-am de gând să neg acest lucru. Mi-a făcut o plăcere tot mai mare să te văd. Sigur îți dai seama de cât de minunat de frumoasă ești, deci nu te voi plictisi vorbindu-ți despre asta. Dar o voi face, dacă dorești.

Ridică ambele sprâncene și o privi în ochi foarte direct, așteptându-i răspunsul.

Katherine realizează că se afundase în ape tulburi și că

era depășită de situație. Dar, în mod ciudat, încă nu își dorea să revină la mal, în siguranță. Chiar flirta cu ea. Și o observase înainte de această seară, la fel cum și ea îl observase pe el.

Ce prostie că se simțea flatată. De parcă doar atât o ducea mintea.

— Înțeleg că nu te preocupă regulile unei conversații politicoase, milord.

— În sensul că nu-mi plac minciunile și alte ipocrizii lansate în numele politeții? Ai dreptate, în acest caz. Nu văd niciun avantaj conversațional în a nu spune lucrurilor pe nume. Poate și din această cauză mă evită multe persoane din înalta societate.

— Unul dintre motive, poate, admise ea. Mai sunt și altele.

El îi zâmbi larg și o privi în tăcere preț de câteva clipe, lucru pentru care fu recunoscătoare. Zâmbetul îl transforma în... Of, unde erau cuvintele potrivite? Într-un bărbat chipeș? Gândise deja că era chipeș. Irezistibil, poate?

— Mi-ai dat o replică foarte dură și răutăcioasă, domnișoară Huxtable. Deloc politicoasă.

Ea se mușcă de buza de jos și zâmbi.

— Îți încurcăm teribil pe toți cei care vor să se plimbe pe această alee, afirmă el. Mergem mai departe?

— Desigur, spuse ea privind în față.

Grupul lor nici nu se mai vedea. Trebuia să meargă repede pentru a-i prinde din urmă. Deci această pauză scurtă și ciudată se terminase? Ar fi trebuit să se simtă mai bucuroasă de asta decât era.

Dar el nu o conduse în direcția grupului lor. Și nici nu se întoarse către separeu. O luă către o potecă mai îngustă care se desprindea de aleea principală.

— O scurtătură, șopti el.

În câteva clipe erau înconjurați de copaci, întuneric și erau singuri. Aici nu erau lămpi să atârne de ramuri și

senzația de izolare era profundă.

Această întâlnire a lor devenea chiar periculoasă, se gândi Katherine. Nu crezu nicio clipă că era o scurtătură pentru a-i ajunge pe ceilalți mai repede. Ar trebui să ia atitudine imediat, să insiste să se întoarcă pe aleea principală, la Lady Beaton, și în siguranță. Nici nu trebuia să fie condusă acolo. Ar putea să meargă singură. Doar nu ar opri-o cu forța.

Dar de ce nu o făcea, atunci?

În loc să ia atitudine în vreun sens, se plimbă cu el mai departe, spre inima întunericului abia luminat de lună și stele.

Nu trăise niciodată o aventură, nu simțise pericolul. Nici fiorul necunoscutului. Nici atracția față de un bărbat interzis. Și cu siguranță periculos. Și, măcar pentru moment, chiar irezistibil.

Capitolul 3

Domnișoara Katherine Huxtable era naivitatea întruchipată, exact cum se așteptase Jasper. Era o inocentă periculoasă. Și atât de minunat de frumoasă.

Avea ceva neașteptat de ușor de plăcut. Nu era insipidă, iar Jasper se așteptase și la asta.

Nimic din toate astea nu conta absolut deloc, desigur.

Ochii ei, cu adâncimi de nepătruns, îl atrăseseră încă de prima oară când o văzuse pentru simplul motiv că nu reușea să îi citească suficient cât să îi înțeleagă – sau să o înțeleagă pe ea. Privirea ei devenea brusc veselă, și colțurile buzelor ei fine, tocmai bune de sărutat, se ridicau când zâmbea.

Părul ei nu era auriu, de fapt. Era un blond-închis. Poate ar fi fost comun, neinteresant, dacă nu ar fi fost reflexele aurii care îl făceau strălucitor și ispititor.

Era subțire ca o copilă jucăușă, dar avea și forme foarte frumoase. El prefera femeile mai voluptuoase când avea de ales, dar aprecia și siluetele subțiri și elegante.

Iar Katherine se mișca foarte grațios.

Fusese pur și simplu un mare noroc că Rachel era invitată la această petrecere la Vauxhall din această seară, la doar patru seri după ziua lui, și că din grup făcea parte și nimeni alta decât domnișoara Katherine Huxtable, fără niciunul dintre membrii familiei ei. Reușise să afle că erau toți plecați la țară, lăsând-o pe ea în grija mamei lui Lyngate. El însă nu era aici nici din noroc, nici din întâmplare. Îl costase cincizeci de guinee să îl convingă pe încăpățânatul de Gooding să își lungeze glezna în timp ce se dădea jos din șaretă în această dimineață. Efortul de a o convinge pe sora lui mai mare să îl roage pe el să o însoțească în locul lui Gooding fusese mai mic, lăsându-i impresia că ideea fusese chiar a ei. Chiar îi mulțumise din plin, explicându-i că o seară la Vauxhall nu putea fi ratată, chiar dacă nu se putea duce cu logodnicul ei. Deja ratase atât de multe din viața la Londra. Avea douăzeci și șase de ani, iar acesta era abia al doilea sezon la care participa.

— La ce sunt buni frații, dacă nu să-și susțină surorile când ar putea fi dezamăgite? Am fost asigurat că glezna lui Gooding nu este ruptă. Sunt convins că va fi în formă să danseze cu tine la următorul bal, oricând va fi acesta, îi spusese plin de mărinimie, consolând-o.

Toată situația reprezenta un mare noroc, chiar dacă trebuise să facă niște manevre și să cheltuiască destui bani. Nu exista un loc mai romantic decât Vauxhall din punctul de vedere al unei doamne, sau mai încurajator pentru seducție.

Momentul cel mai delicat trecuse deja. Nu se opusese ideii de a se îndepărta de aleea principală. Tinerele domnișoare ar trebui să fie mai bine educate în privința ticăloșiilor lumii. Dacă el ar avea vreodată fiice – și exista un mare „dacă” –, avea să se asigure că materia aceasta ar

fi printre cele mai studiate. Cititul, scrisul, caligrafia, brodatul, dansul, pictatul cu acuarele, geografia și ticăloșiile lumii.

Ținu strâns brațul domnișoarei Huxtable o vreme, dar când se întoarse spre o alee și mai îngustă decât cea dinainte și mai retrasă, trebui să îi dea drumul și să o țină de mijloc pentru a putea să meargă unul lângă celălalt. Singurul mod rațional de a te plimba pe această alee era unul în spatele celuiilalt, dar de ce să fii rațional?

Domnișoara Katherine Huxtable nu era, în mod cert.

Ea nu sublinie că aleile acestea nu erau deloc o scurtătură către aleea principală, deși ar fi fost de bun-simț. Și nici nu protestă cu privire la modul lui prea intim de a o atinge. Înțepeni preț de o clipă, dar apoi se relaxă din nou.

— Mmm, șopti el. Ai un parfum pe care nu l-am mai mirosit până acum.

Chiar era adevărat.

— Nu este un parfum, replică ea. Nu folosesc parfum. Probabil că este săpunul cu care m-am spălat pe cap azi-dimineață.

Naivitatea răspunsului ei îl făcu să zâmbească. La fel și invitația neintenționată. Se opri din mers, și o opri și pe ea. Își coborî chipul către părul ei și inhală, simțind mângâierea mătăsoasă și delicată pe nas.

— Ah, murmură el. Așa este. Cine ar fi crezut că un simplu săpun ar putea să fie atât de... tentant.

Simți cum ea tresare.

— Este săpunul pe care îl folosesc mereu, spuse ea.

— Îți pot da un sfat? replică el, întorcând-o astfel încât mâna ei ajunse pe pieptul lui pentru a-l ține la distanță. Să nu-ți schimbi niciodată obiceiul. Acel săpun este mai seducător decât orice alt parfum.

— Oh, așa crezi?

— Așa gândesc, domnișoară Huxtable, afirmă plin de convingere, în timp ce îi mângâie mâna cu degetul mare, apoi i-o strânse într-a lui, ridicându-i-o pe umărul lui și

apropiind-o de el cu celălalt braț. Dar uneori prefer să nu fac asta. Uneori sunt lucruri mai bune de făcut.

Își coborî fața spre a ei pentru a atinge pielea caldă și fină de deasupra umărului ei cu buzele, explorând apoi și gâtul. Îi atinse pielea sensibilă din spatele urechii cu limba și o simți inspirând brusc în timp ce corpul ei se arcui în brațele lui. Suflă ușor în urechea ei, apoi îi acoperi gura cu a lui.

Buzele ei erau închise și țuguiate, și brusc îi trecu prin minte că poate acesta era primul ei sărut. Îi tremura întregul corp, deși era atât de maleabil în brațele lui. Mâinile ei îl apucară de umeri.

O sărută încet, așteptând să își relaxeze mâinile pe umerii lui înainte să îi atingă buzele cu limba și, când în sfârșit ea deschise gura, limba lui alunecă înăuntru. Ea inspiră ușor, pe gură, un gest erotic, deși neștiutor, ce îl făcu să se excite.

Avea gust de căpșuni, de vin și de femeie.

Îi strânse mijlocul zvelt cu un braț și întinse cealaltă mână peste fundul ei.

— Superbă, șopti el în timp ce buzele lui încă le mângâiau pe ale ei. Superbă, superbă.

Ea avea ochii închiși și își apăsă ușor buzele de ale lui.

— N-ar trebui să fim aici, în felul acesta, spuse el. N-ar trebui să fii aici cu mine. Mai ales cu mine. Ai fost avertizată.

Ea deschisese ochii, și chiar dacă erau într-un întuneric aproape total, i se păru că îi citește în adâncul privirii încredere și abandon.

— Să știi că îmi formez propriile păreri despre oameni, spuse ea.

Ah, naiva. Prin excelență naivă. Îl cuprinse o ciudată tandrețe față de ea.

— Da? o întrebă sărutându-i buzele ușor. Mă onorează asta, dar nu o merit. Ești atât de frumoasă.

Își așeză mâna pe ceafa ei, își înclină capul și o sărută

cu o nevoie adâncă și urgentă, deschizându-i gura și răvășind-o cu limba lui.

Ea îl strânse în brațe.

— Ah, șopti el după câteva clipe. Mă tentezi.

Ea scoase un sunet neinteligibil, dar nu spuse nimic, iar el o întoarse pentru a ieși de pe potecă, împingând-o cu spatele în trunchiul neted al unui copac. Undeva la distanță, orchestra din pavilionul principal cânta un vals, iar cei care se plimbau râdeau și strigau unul la altul.

O mângâie cu mâinile și buzele, încet, tandru, răbdător, venerând-o, pentru ca ea să nu se sperie și să fugă. Își imaginează că ea simțea o furtună de senzații și sentimente, inclusiv temere și vinovăție. Se mai gândi și că lipsa ei de experiență în privința dorinței o va face să mai zăbovească încă o clipă până să îl oprească, și apoi încă o clipă, până când avea să simtă că este deja prea târziu să îi mai oprească fără să pară prostuță.

Sarcina lui era să aștepte până când venea acel moment, după care să aștepte să treacă.

Apoi să îndeplinească toate visurile ei despre plăcerile senzuale interzise în clipele ce aveau să urmeze. Mereu se bucurase de toate femeile pe care la avusese, dar se simțise mândru de faptul că oferea multă plăcere – chiar dacă era un pariu la mijloc.

Își plimbă mâna pe trupul ei, dându-i rochia diafană de pe umeri în jos, pe brațe, dezgolindu-i sânii. Îi mângâie ușor, îi sărută și îi supse cu poftă. Erau micuți dar fermi, calzi, delicios de mătăsoși la atingere. Sfârcurile se întăriseră.

Mâinile ei se împletiră în părul lui în timp ce ea își lăsă capul pe spate, sprijinit de trunchiul copacului. Respira adânc și sonor.

Cineva chiar ar trebui să facă un parfum cu mirosul aceluiașăpun. Ar face o avere din asta.

O presă cu corpul lui, sărutând-o ușor și șoptindu-i nimicuri dulci în timp ce îi ridică rochia peste picioare și

atinse pielea lor fină și caldă. Își împinse un genunchi între coapsele ei până când ea își deschise picioarele, iar mâna lui avu în sfârșit acces la zona cea mai intimă, secretă, fierbinte a corpului ei.

Ea gemu ușor când el o atinse acolo, iar el ținu mâna nemișcată o clipă în timp ce o sărută.

— Ah, îi șopti el. Minunată.

Și chiar era. Atât de zveltă, o frumusețe imaculată. O fată inocentă, o femeie dulce și tentantă. Mâna lui se jucă cu ea, o atinse, o zgârie foarte ușor. Își afundă ușor un deget înăuntru și apoi îl scoase. Era fierbinte și umedă. Era pregătită pentru el. Fierbinte, pierdută în dorință.

Poate că era deja conștientă că era prea târziu să se poarte așa cum ar fi trebuit, așa cum se purtase cu siguranță toată viața ei până în această clipă, când era sedusă de un crai experimentat.

În timp ce o mângâie cu o mână și îi mângâie limba cu a lui, își deschise nasturii pantalonilor cu cealaltă mână și dădu materialul la o parte. Când fu pregătit, își lipi mădularul erect de ea și simți bine cunoscuta zvâcnire, plăcerea aproape dureroasă a anticipării penetrării, a acțiunii viguroase, și apoi a eliberării de la final.

Piele dezgolită pe piele dezgolită. Acolo, în locul acela. Și în curând...

O dorea foarte mult, își dădu seama. Nu era doar un joc al seducției. Nu era deloc un cinism rece.

Pe *cine* încerca să *păcălească* oare?

Întrebarea apăru cu o claritate rece exact în momentul în care nu trebuia să gândească.

Îi trecu brusc prin minte imaginea lui mergând foarte mândru a doua zi la club pentru a spune că a câștigat pariul după doar cinci zile. Seducerea inocentei ar fi înfăptuită – penetrare completă, raport sexual complet, predare completă. Bucurie completă. Al dracului bărbat! Nicio provocare imposibil de depășit, nicio sălbăticie de nedomesticit, nicio desfrânare prea mare pentru baronul

Montford, numit cu drag de prieteni Monty. Mereu învingător.

Și apoi văzu imaginea lui Katherine Huxtable, înfruntând ceea ce făcuse, știind că este ruinată, singură și abandonată, cea mai recentă victimă a libertinului fără inimă și fără conștiință. Știind că nu poate da vina decât pe ea însăși. Doar fusese avertizată, chiar și de el însuși.

Deși sigur că nu ar fi doar vina ei, sau poate nu ar fi vina ei deloc. Cum ar fi putut o inocentă să facă față experienței lui considerabile?

Brusc, se simți extrem de furios. Nu era obișnuit să stea pe gânduri în astfel de momente, mai ales astfel de gânduri. Chiar era lipsit de inimă. Chiar era lipsit de conștiință. Chiar era un libertin fără principii. Și avea un pariu de câștigat.

O cuprinse cu o palmă, mâna lui între căldura ei deschisă și îmbătătoare și instrumentul violării ce ar urma.

— Domnișoară Huxtable, o să pierd câteva sute de guinee din cauza ta, îi spuse pe un ton șocant de normal.

Avea să îl coste și mândria, și reputația lui. Avea să ajungă de râsul lumii.

— Po... poftim?

Vocea ei părea șocată. Avea un ton ușor ridicat.

— Atât mă va costa faptul că-mi neg plăcerea sublimă de a te avea și de a-mi face poftele cu tine, îi spuse pronunțând fiecare cuvânt cu mare atenție pentru ca amândoi să înțeleagă bine.

— Poftim?

Nici măcar nu începuse să înțeleagă situația. Vocea ei suna subțire și uimită.

— De patru zile există un pariu în registrul de la un club pentru domni, îi spuse cu onestitate brutală. Mulți membri ai clubului contestă cu ardoare faptul că eu aș putea să te seduc în termen de două săptămâni. Să te seduc, adică raport sexual complet. Să te penetrez complet. Ceea ce nu am de gând să fac aici, în această

seară. Nici acum, nici altă dată. Nu din cauză că mi-ai fi spus nu, domnișoară Huxtable, ceea ce ar fi trebuit să faci, ultragiată, imediat ce te-am ademenit departe de aleea principală și în fiecare moment de după aceea. Din cauză că spun eu nu.

— Poftim?

Se pare că nu găsea altceva de spus. Dar acum avea vocea mult mai alarmată.

El făcu un pas în spate și îi lăsă rochia să cadă în jos pe picioare în timp ce își încheie pantalonii. Îi ridică apoi corsajul rochiei cu mișcări aspre, acoperindu-i sânii, pentru că ea nu făcuse niciun gest.

— Totul a fost plănuțit, domnișoară Huxtable, îi explică rece. Până și accidentul lui Gooding, care l-a împiedicat să vină aici în această seară, dându-mi mie ocazia să-l înlocuiesc. Totul a fost plănuțit și ar fi mers fără cusur dacă nu m-aș fi hotărât acum o clipă că un pariu câștigat atât de ușor nici nu merită să fie câștigat. Îți poți lua onoarea acasă în seara asta, împreună cu complimentele mele. Acum trebuie să ne întoarcem la Lady Beaton, înainte ca reputația să-ți fie și mai afectată. Chiar și așa cred că tot se va încrunta la tine.

Toată furia lui era ațintită asupra ei, cel puțin așa se comporta. Pe moment, ea era o țintă ușoară pentru o emoție care lui îi era străină. Încă nu îi dăduse numele de „vină”, și probabil că nu avea să facă asta nici mai târziu.

Nu își dădea voie niciodată să se simtă vinovat în legătură cu nimic din ce făcea. Se mândrea cu faptul că nu avea inimă. Că nu avea conștiință. Lucrase mulți ani la reputația pe care o avea.

O femeie atrăgătoare ar fi putut să fie a lui în această seară. Ar fi putut să câștige un pariu foarte avantajos și să câștige admirația tuturor cunoștințelor lui de sex masculin. Dar refuzase toate astea. Pentru prima oară în viața lui, nu profitase de ocazie. Pentru că alesese să nu profite. Pentru că era plictisit de ea, plictisit de sine însuși. Sau cel puțin

asta se hotărî să creadă.

Sincer să fie, nici el nu ştia de ce se oprise. Era o situaţie cu totul inedită. Şi acum era nervos şi frustrat.

— Nu te cred.

Avea o mână răsfirată pe piept, deasupra sânilor, parcă încercând să îşi apere modestia, un gest oarecum asemănător cu a închide uşa grajdului după ce calul deja fugise. Vocea îi tremura şi dinţii îi clănţăniră sonor după ce rosti cuvintele.

— Nu? replică scurt. Crezi că fac conversaţie, domnişoară Huxtable? Ai fost avertizată că sunt un crai de cea mai joasă speţă. Ar trebui să iei în seamă astfel de avertismente, mai ales când vin de la Con Huxtable, care mă cunoaşte foarte bine. Ar fi trebuit să ştii ce se întâmplă imediat ce te-am desprins de grup pe alea principală, chiar mai devreme decât atât, când te-am privit mâncând acea căpşună. Şi sunt sigur că ai ştiut, nu ai cum să fii atât de inocentă încât să nu-ţi fi dat seama de intenţiile mele. Dar ai crezut că eşti suficient de puternică şi de cunoscătoare în ale lumii încât să-mi faci faţă, nu? Femeile cred adesea că fac faţă şi chiar că o să-l schimbe pe crai, că îi vor îmblânzi cu dragostea. Asta ai crezut că se va întâmpla în această seară cu mine?

Ea nu răspunse imediat. Braţele îi căzuseră pe lângă corp. El se aşteptă să izbucnească în plâns sau să facă istericale. Şi, la naiba, trebuia să găsească o cale de a face faţă situaţiei. Şi de ce naiba era atât de dur cu ea?

— Nu, chiar deloc, spuse ea în sfârşit. Nu îi mai tremura vocea. M-am gândit să mă bucur de nişte plăcere cu tine, Lord Montford. Doar eşti atât de faimos pentru că o oferi. Din păcate, văd că acea faimă este o cruntă exagerare. M-ai dezamăgit. Mă aşteptam la mult mai mult de la un crai aşa de renumit. Şi de ce mi-aş dori să te schimb când eşti o dezamăgire a acestei tagme sau să te îmblânzesc când eşti deja aşa de anost? N-am astfel de ambiţii, sigur asta te va linişti. Dar da, haide să ne

întoarcem. Nu mai am nimic de câștigat din a sta aici, nu?

Fu într-atât de uimit încât izbucni în râs.

Ei, da! Acesta era un mod excepțional de a-l pune la punct.

Se pare că domnișoara Katherine Huxtable avea un potențial mult mai mare decât se așteptase. Dar acum era prea târziu să îl mai exploreze. Nu că își dorea. Chiar dimpotrivă. Ceea ce avea să facă era să stea cât de departe de ea era uman posibil pentru restul vieții lui. Iar asta nu avea să fie prea greu de făcut, căci era sigur că și ea urma să îl evite cât de mult va putea.

Dar, fir-ar să fie!

„Din păcate, văd că acea faimă este o cruntă exagerare. M-ai dezamăgit.”

Își stăvili impulsul de mai adăuga niște hohote de râs la cel pe care îl emisese.

Cumva reușise să îl binedispună din nou. Deci nu o distrusese. Nu căzuse ca secerată la pământ, un morman de suferință și lacrimi de crocodil.

„Și de ce mi-aș dori să te schimb când ești o dezamăgire a acestei tagme sau să te împlânzesc când ești deja așa de anost?”

Fir-ar să fie, chiar că îi plăcea de ea! Dar era mult prea târziu deja.

— Am să te conduc înapoi, îi spuse, pășind pe potecă. Urmează-mă îndeaproape.

— Nu chiar îndeaproape, replică ea rece și pași pe potecă. Nu cred să apară vreun pericol în seara asta care să necesite amabila dumitale intervenție.

Obrăznicătura!

Până la urmă merseră unul în spatele celuilalt.

Capitolul 4

Cecily era pătrunsă de admirație.

— Te-ai plimbat singură cu Lord Montford, afirmă

când apăru brusc în camera lui Katherine, la scurt timp după ce se întorseseră la Vauxhall. Eu aş fi fost terifiată. Aproape am leşinat când a apărut acolo cu domnişoara Finley. Nici nu ştiu cum de-a îndrăznit să vină cu el, chiar dacă îi este frate. Con o să ne omoare, ca să nu mai vorbim despre Elliott. Şi ai văzut-o pe Lady Beaton când a apărut el acolo? A rămas cu gura atât de căscată încât am crezut că îi va cădea maxilarul pe jos. Mi-a părut rău de ea, nu avea ce să facă în afară de o scenă. Şi asta ar fi fost şi mai rău. Despre ce aţi vorbit, Kate? Eu aş fi rămas mută după maximum zece paşi!

— Nu mai ţin minte despre ce-am vorbit, spuse Katherine. Am conversat pe diferite teme.

— Ei bine, nu-mi pasă ce spune oricine despre reputaţia lui, oftă Cecily şi continuă, cu o remarcabilă lipsă de consecvenţă: Cred că este de departe cel mai chipeş bărbat din înalta societate, excluzându-l pe Con, desigur. Ah, şi pe fratele tău.

— Constantine este foarte chipeş, fu de acord Katherine. Se datorează rădăcinilor lui greceşti. Fratele tău este la fel de chipeş. Chiar seamănă foarte mult.

Fratele lui Cecily era Elliott Wallace, vicontele Lyngate, cumnatul lui Katherine.

— Şi cred că Stephen va frânge multe inimi când va fi puţin mai mare, adăugă.

După încă puţină conversaţie şi o serie de căscături, Cecily se duse în sfârşit la culcare, spre uşurarea lui Katherine. Chiar nu voia să stea de vorbă cu nimeni. Nu voia nici măcar să se gândească. Voia să doarmă pentru mult, mult timp, dacă se putea.

Dar seara următoare fu obligată şi să gândească şi să vorbească, când vicontesa Lyngate se întoarse dintr-o plimbare prin parc, unde se întâlnise şi discutate cu Lady Beaton. Luă ceaiul în salon cu Katherine, Cecily fiind în bibliotecă împreună cu o prietenă de-a ei şi cu servitoarea acesteia. Lady Lyngate era uşor nemulţumită.

— Ai douăzeci de ani, Katherine. Ești mai mare și mai cu capul pe umeri decât Cecily. Nu mă îndoiesc că te-ai purtat mai presus de orice reproș aseară, doar nu a fost vina ta că a venit Lord Montford la petrecere. Foarte trist că nu am fost avertizate. Dar bârfa este ocupația predilectă a tuturor din Londra în timpul sezonului, și până și cea mai vagă posibilitate a unei necuviințe poate să anime conversațiile din saloane pentru o săptămână sau mai bine și să compromită grav reputația unei domnișoare. Pe viitor, ar fi înțelept să eviți cu totul compania baronului Montford, sau, dacă asta este imposibil, așa cum a fost seara trecută, să rămâi în compania tuturor celorlalți tot timpul, ca să nu existe niciun motiv să ți se alătore numele cu al lui. Nu este respectabil deloc, să știi, chiar dacă poate fi foarte șarmant atunci când își propune asta. Dar de vreme ce te-ai plimbat cu el aseară și v-ați permis să rămâneți în urma celorlalți – fapt pentru care o învinovățesc pe Lady Beaton pentru că nu te-a supravegheat mai atent – sper că s-a purtat foarte onorabil.

O privi întrebător pe tânăra ei protejată.

— Ah, sigur că da, o asigură Katherine.

— Sigur că da. Lady Lyngate zâmbi și continuă: Este totuși un domn, în ciuda apucăturilor lui libertine, și știe cum să se poarte când se află într-o companie selectă. Oricum, cred că reputația lui este exagerată. Nimeni nu poate să fie atât de desfrânat pe cât se spune că ar fi el.

— Corect, aprobă Katherine.

— Să știi că nu te-am certat, Katherine, o consolă vicontesa văduva. A fost doar un sfat din partea unei persoane mai în vârstă și mai acomodată cu modul în care funcționează societatea. Nu mă gândesc decât la binele tău.

— Știu, doamnă. Apreciez interesul și grija. Sunteți foarte amabilă.

— Ah, deloc, replică Lady Lyngate, aplecându-se pentru a o bate ușor pe mână. Îți este dor de familia ta, nu-i

așa?

— Of, da. N-am stat departe de ei atât de mult niciodată, se confesă Katherine, și, spre surprinderea și rușinea ei, ochii i se umplură de lacrimi.

Chiar și când Vanessa era căsătorită cu Hedley Dew și locuia în Rundle Park cu el și cu familia lui, era la doar o jumătate de oră de mers distanță, și una dintre ele parcurgea acea distanță aproape în fiecare zi.

Vicontesa văduvă o luă de mână în semn de consolare.

— Poate că Elliott și Vanessa ar fi trebuit să te ia totuși cu ei. Doar nu vor rata nici ei mare parte din sezon, nu? Se întorc curând.

— Au vrut să rămân aici, preciză Katherine, ștergându-și lacrimile cu o batistă. Au vrut să rămân și să mă distrez. Sigur că asta și fac.

— Sigur că da, replică vicontesa cu blândețe. Vauxhall a fost la fel de frumos ca de obicei?

— Oh, chiar mai frumos decât de obicei, doamnă.

Lui Katherine îi lipseau teribil surorile și fratele ei.

Dar se bucura că erau plecați din oraș. Ce le-ar putea spune astăzi? Cum s-ar putea opri să nu le mărturisească întreaga poveste sordidă? Avea nevoie de timp să își revină.

Nu avea niciun sens să se întrebe ce o fi fost în mintea ei aseară. Sigur că nu fusese nimic în mintea ei. Cel puțin, nimic rațional. Era îngrozitor să își dea seama cât de ușor putea să cedeze farmecelor seducătoare ale unui crai și dorințelor carnale ale propriului trup.

În mintea ei, îi spusese chiar și dragoste. Se crezuse minunat de îndrăgostită de un bărbat cuceritor și periculos. Ce penibil pentru ea! Ce umilitor!

Faptul că i-ar fi permis să...

Nu, nu i-ar fi permis. Fusese pe punctul de a-l opri în fiecare clipă. L-ar fi oprit înainte să fie prea târziu.

Ba nu, nu ar fi făcut-o. Era deja prea târziu când se

oprise el. Și trebuia să îi fie recunoscătoare că acum nu era o femeie total ruinată.

El calculase totul, foarte intenționat. Își propusese cu cinism să o seducă. Făcuse în așa fel încât să participe la petrecerea de la Vauxhall și apoi plănuise să o separe de ceilalți, să o ademenească pe aleile întunecate și neumblate, apoi mai departe de alei, în spatele unui copac. Plănuise toate astea. Și ce mult îi ușurase chiar ea sarcina. El se oprise doar pentru că fusese prea ușor, că nu îl provocase suficient cât să fie interesant.

Un pariu stătea scris într-unul dintre bine-cunoscutele registre de pariuri de la un club pentru domni. Numele ei era scris acolo. Numele ei era subiect de discuție între cine știe câți gentlemen din înalta societate. Și poate că astăzi el avea să îi amuze pe toți cu povestea a ceea ce se întâmplase.

Un singur gând se învârtea în mintea lui Katherine în timp ce își bea ceaiul și stătea de vorba cu gazda ei: voia să plece acasă, dacă se putea chiar la Throckbridge.

Își voia vechea viață înapoi. Fusese o viață senină și fericită. Voia să se întoarcă acolo și să se mărite cu Tom Hubbard, care o ceruse de atâtea ori încât nici nu mai ținea minte. Dar nu, era mai bine la Warren Hall. Meg și Stephen erau acolo. Și era la țară, în Hampshire, departe de Londra.

— Vom fi ocupate aproape fiecare clipă din fiecare zi pentru următoarea săptămână și jumătate, anunță Lady Lyngate. Este foarte satisfăcător, nu? Și tu, și Cecily sunteți asaltate de admiratori oriunde mergeți. Este foarte probabil să fiți amândouă logodite deja până la finalul sezonului, poate chiar măritate până la toamnă. Ți-a atras atenția vreun domn în mod special, Katherine?

Katherine așeză ceașca pe farfuriuță cu un clinchet și clipi repede, pentru a nu începe să plângă din nou.

— Vreau să plec acasă, afirmă.

Nu putea să suporte, chiar nu putea să suporte ideea că l-ar putea întâlni pe Lord Montford imediat ce-ar scoate

picioarul din casă. Nu putea suporta ideea de a-l mai vedea. Vreodată.

— Of, sărmana de tine, o consolă vicontesa, ridicându-se și apoi așezându-se lângă Katherine pentru a pune un braț pe după umerii ei. Sigur că asta vrei. Am simțit eu ceva, dar nu mi-am dat seama cât de dor îți este de casă.

În ciuda eforturilor ei, lui Katherine i se umplură din nou ochii de lacrimi ce se scurseră apoi pe obraji. Suspină o dată.

Dar nu ar fi trebuit să își facă griji, chiar dacă pregătirile durară trei zile până ce plecă spre Warren Hall în trăsura văduvei. Lord Montford nu apărură și nici nu veni la singurul concert la care Katherine îndrăzni să meargă până să plece.

De fapt, nu îl mai văzu deloc preț de trei ani.

*

Jasper recunoscuse în public că eșuase în încercarea lui de a câștiga pariul chiar în dimineața de după petrecerea de la Vauxhall, fapt ce produse consternare în rândul domnilor care îi auziră mărturisirea. Tăcerea inițială fu înlocuită de bucuria celor care pariaseră împotriva lui, apoi de râsete, consolări și remarci acide.

Cel mai vestit crai al Londrei fusese învins mișelește de către o inocentă de la țară, care îi ghicise imediat jocul și îl târâse după ea pe o alee din Vauxhall nu pentru a-și arunca înflăcărată virginitatea la picioarele lui și a capitula, ci pentru a-l muștra cu elocvență acidă, forțându-l astfel să accepte că în următoarele două săptămâni orice încercare de a o seduce ar fi fost absolut inutilă.

În zilele următoare, imaginea unui Monty învins de retorica unei virgine de la țară fu prea succulentă pentru a nu fi adusă în discuție între domni din nou și din nou. Domnișoara Katherine Huxtable căpătă mult respect printre

gentlemenii. Vreo duzină se declarară chiar îndrăgostiți. Doi se declarară sclavii ei pe vecie. Unul promise să o ceară de soție înainte de finalul sezonului.

Chiar și după ce primul val exuberant trecu, Jasper continuă să primească tot felul de sfaturi înțelepte și condoleanțe batjocoritoare, multe referitoare la declinul în anumite aspecte la care un bărbat trebuie să se aștepte odată ce trece de douăzeci și cinci de ani.

— Ar fi bine să îți petreci o jumătate de oră în fiecare zi în fața oglinzii, pentru a scoate firele de păr încărunțite, îl sfătui un înțelept.

— Și nu se referă la părul de pe cap, Monty, preciză altul.

— Altfel riști să vadă doamnele firele încărunțite tocmai când te lansezi în ultima etapă a seducției, adăugă o a treia voce.

— Și nu se referă la părul de pe cap, Monty, repetă aceeași voce.

Și tot așa.

— Poate nici nu trebuie să-ți faci griji în privința firelor încărunțite, Monty. Poate nici nu mai ajungi la faza finală a seducției vreodată.

— Ba sigur că ajunge. Dar va trebui să se concentreze mai mult pentru a se ridica la înălțime.

— Și pentru a ajunge la țintă, odată ce s-a ridicat.

— Ce trebuie tu să faci, Monty, este să înveți să ochești o virgină de la țară de la distanță și să fugi în direcția opusă mâncând pământul.

— Dar și vederea te cam lasă după ce treci de douăzeci și cinci de ani.

— Ca și picioarele, de altfel. Ca și alte părți ale corpului.

— Nu-ți face griji, Monty, amice. Poți mereu să te gândești la o carieră în cadrul bisericii.

— Sau la mănăstire.

— Toate curtezanele din Londra o să intre în doliu,

Monty. Dar poate că se așteptau la asta, dacă știau că vine ziua ta.

— Îmi pot lua o pereche de cizme de la Hoby cu cât am câștigat. Le poți împrumuta și tu, Monty, dacă vezi vreun șoricel care vine la atac în direcția ta.

— Cât de departe ai reușit să ajungi cu ea, Monty? Aproape că-mi pare rău că am câștigat, ce naiba! În cine să mai avem încredere absolută dacă nu în tine? Este sfârșitul unei ere, fir-ar să fie, și nu vor suferi doar curtezanele. Ar trebui să se țină doliu național.

— Să purtăm toți banderole negre la mâneci.

Jasper le încasă pe toate cu resemnare și umor.

Nu avea ce să facă oricum, decât să spună adevărul eventual, și acela era și mai jenant decât minciuna. Dar răspunse la o întrebare totuși, cea despre cât de departe reușise să ajungă.

— N-am ajuns nicăieri, explică el oftând trist. N-am reușit nici să o pipăi, să o gâdil sau să o sărut, nici măcar un pupic pe obraz. M-a luat de braț, ce-i drept, dar numai pentru a mă trage deoparte ca să mă certe așa cum n-am mai fost certat de când eram băiat. Îmi țiuiau urechile după niciun minut. Încă îmi mai țiuite. A fost foarte degradant, vă dați seama. Atât de degradant, încât am de gând să mă retrag la țară și să-mi ling rănile analizându-mi tehnicile de seducție. Acesta nu este sfârșitul meu. Am să mă întorc anul viitor, ca pasărea Phoenix, revitalizat și mai bun ca niciodată. Este o promisiune solemnă. Pe cuvânt de onoare.

Jurământul fu întâmpinat de râsete și de încurajări din partea celor din jur.

Și vorbea serios despre plecare. Chiar avea să se retragă la reședința lui de la țară pentru un timp. Avea să plece din Londra în favoarea domnișoarei Katherine Huxtable. Reuși să se și convingă că avea motive onorabile. Făcea asta pentru a o scuti de jena și de neplăcerea de a mai da ochii cu el la vreun eveniment social din timpul sezonului. Dacă cumva mintea lui încerca să zăbovească

asupra ideii că voia să evite rușinea lui de a mai da ochii cu ea, își ștergea gândul din minte.

Dar era mai greu să nege umilirea pe care o simțea.

Fusese a lui aproape, i se oferise. Lipsise atât de puțin să o aibă. Nu trebuia decât să înainteze puțin și ar fi fost a lui, și ar fi câștigat pariul. I-ar fi plăcut experiența. I-ar fi plăcut și ei. Reputația lui ar fi rămas intactă, chiar ar fi fost sporită. Este adevărat că a ei ar fi fost ruinată, dar lui nu i-ar fi păsat de vreme ce ea nu ar fi putut să susțină că a siluit-o. Ar fi fost mai mult decât doritoare.

Dar se opri. Nici acum nu îi venea să creadă că se opri.

O criză de conștiință era un fenomen necunoscut lui până atunci, și nu avea de gând să mai treacă prin asta vreodată. Ar fi al naibii de neplăcut și i-ar limita drastic libertățile. Nu conștiința îl făcuse să se oprească, oricum, ci plictiseala, așa cum îi spusese ei. Fusese prea ușor să o seducă.

Dumnezeu să îl ajute, aproape că o credea și el.

Se întoarse acasă la Cedarhurst Park în Dorsetshire la trei zile după petrecerea de la Vauxhall. Îi trebuia o nouă țintă pentru atenția și energia lui, ceva diferit, ceva care să omoare plictiseala.

Găsi acel ceva în mod surprinzător chiar pe domeniul lui, care mergea atât de bine și era atât de prosper sub trei generații de administratori încât nu trebuise niciodată să se preocupe personal. Dar pentru restul acelei veri și apoi toamna până iarna se preocupă chiar de asta, uimindu-l pe administrator și pe el însuși cu interesul său. Realiză chiar că avea și idei.

Dar urma să se întoarcă la Londra anul viitor. Sigur că da. De ce nu ar face-o? Katherine Huxtable și ciudata lui criză de conștiință împreună cu umilirea în fața cunoscuților săi aveau să devină vagi amintiri, apoi istorie. Chiar avea să uite totul foarte curând, își spuse asta destul de des.

Capitolul 5

Trei ani mai târziu

Margaret și Katherine Huxtable nu petreceau prea mult timp în Londra. Preferau viața liniștită de la Warren Hall, principală reședință a fratelui lor din Hampshire.

Margaret administra gospodăria cu la fel de multă îndemânare câtă demonstrase și în Throckbridge. Katherine lucra cu vicarul și, cu binecuvântarea lui Stephen, întemeiasă o școală în sat, lângă Warren Hall, sub conducerea unui director de școală respectabil. Mai ajuta și cu copiii mai mici uneori, așa cum făcuse și în Throckbridge înainte să îi lovească norocul.

Era curtată de Phillip Grainger, un vecin cu câțiva ani mai mare ca ea. Respinsese două cereri în căsătorie de-a lungul celor doi ani și jumătate, a doua oară spunându-i că îl place foarte mult, dar nu l-ar putea considera vreodată mai mult decât un amic.

El afișase o figură foarte tristă, dar afirmase hotărât că dacă nu o putea avea ca soție, atunci dorea să o aibă prietenă. Însă uneori o privea cu mai multă ardoare decât ar face-o un amic, și uneori ea se întreba dacă ar accepta o a treia cerere. Avea douăzeci și trei de ani, până la urmă. Majoritatea femeilor de vârsta lor aleseseră de mult deja.

Nu mai credea în dragoste.

Oh, ba da, credea. Nu devenise complet cinică. Dar nu credea că va avea ea parte de dragoste. Încercase de foarte multe ori să se îndrăgostească, eșuase și renunțase să mai încerce. Dar voia totuși să se mărite. Voia să aibă casa ei. Voia să aibă copii. Cu certitudine nu își dorea să depindă de Stephen pentru restul vieții.

Cu siguranță putea avea o viață fericită cu Phillip

Grainger. Ei, sau măcar o viață liniștită, și considera că liniștea era foarte subapreciată. Poate că era mai durabilă decât euforia îndrăgostirii. Îl plăcea pe domnul Grainger. Ar fi bun cu ea și cu copiii ei. Dar poate că ar fi fost nedrept față de el să accepte cererea, ținând cont de ceea ce simțea, sau mai degrabă de ce *nu* simțea pentru el.

Uneori, ea și Margaret mergeau la Rigby Abbey în Northamptonshire pentru a o vizita pe sora lor Vanessa. Ea și Elliott nu mai locuiau la Finchley Park. Se mutaseră de aproape doi ani, după moartea bruscă a bunicului lui Elliott, ducele de Moreland. Acum Elliott avea titlul, iar sora lor era ducesă.

Îi duceau dorul. Îi duceau dorul și Isabellei, mica lor nepoată, care se născuse la Finchley Park. Încă nu îl văzuseră pe micuțul lor nepot, Samuel, viconte de Lyngate.

Se hotărâseră să petreacă ultimele săptămâni ale sezonului la Londra în acel an tocmai pentru a îndrepta această situație. Ducele de Moreland era în oraș pentru sesiunea parlamentară, și sigur că Vanessa și copiii erau și ei acolo.

La fel și Stephen, care tocmai își încheiase studiile și se dusesese direct la Londra după ce plecase de la Oxford. Le rugase pe surorile lui să i se alăture acolo, pentru a sărbători. Avea aproape douăzeci și unu de ani. Curând urma să fie major și nu ar mai fi avut nevoie de nicio tutelă. Curând, Margaret avea să se elibereze de obligația de a avea grijă de toți frații ei până ce deveneau majori, pe care și-o asumase când murise tatăl lor, cu unsprezece ani în urmă.

Se instalaseră la Merton House pe Berkeley Square de o zi când Stephen ieși să petreacă seara cu niște prieteni. Unul dintre ei era Constantine Huxtable, verișorul lor de-al doilea, la care Katherine ținea foarte mult chiar dacă nu îl vedea prea des.

Stephen promisese înainte să plece că îl va aduce pe Constantine cu el acasă în timpul serii, dacă avea ocazia.

Desigur că nu făcuse asta – Katherine și Margaret nici nu se așteptaseră să o facă. Stephen era un frate afectuos și în general atent, dar era și tânăr, iar tinerii uitau adesea de tot în afară de distracție atunci când se întâlneau.

Margaret se retrase devreme, încă obosită după călătoria din ziua precedentă către oraș și după vizita lungă și agitată a Vanessei cu copiii din timpul zilei. Katherine mai citi o vreme, și tocmai se îndrepta către camera ei când auzi ușa de jos deschizându-se și apoi închizându-se.

Auzi vocea veselă a lui Stephen, tonul mai sobru al majordomului ca răspuns. Se aplecă peste balustradă să asculte, chiar dacă nu putea vedea jos, în hol. Și apoi auzi o voce mai groasă, a lui Constantine.

Era târziu. Sigur băuseră și aveau de gând să mai bea un pahar sau două în bibliotecă. Nu ar trebui să coboare. Nu s-ar aștepta să o vadă și i-ar putea jena apariția ei. Constantine avea să fie în oraș un timp. L-ar putea vedea a doua zi, sau ziua următoare.

Se auzi un râset masculin, niște cuvinte neinteligibile, și apoi se făcu liniște. Se duseseră în bibliotecă și închiseseră ușa.

Avea de gând doar să îi ureze noapte bună lui Stephen, se hotărî brusc, și fugi ușor pe scări pentru a-l saluta pe Constantine înainte să înceapă din nou să bea. Nu avea să zăbovească decât o clipă.

Majordomul dispăruse deja. Katherine bătu ușor la ușă și o deschise fără să aștepte răspuns dinăuntru, îi zâmbi lui Stephen, care era la bar și puneă băutură în pahar dintr-o carafă de cristal. Era încă subțirel și grațios, iar părul lui blond era încă ondulat și la fel de neîmblânzit ca de obicei. Dar se dezvoltase în ultimii ani, devenise un tânăr bărbat încrezător care avea să fie teribil de atrăgător pentru doamne. Probabil că era deja.

— Stephen, spuse ea.

Și apoi se întoarse repede către verișorul lor, care stătea cu spatele la șemineu.

— Constantine. Se grăbi către el, cu mâinile întinse, și continuă: Stephen trebuia să te aducă mai devreme, să te vedem și eu, și Meg. Cred că a uitat să-ți spună. Nu te-am mai văzut de dinainte de Crăciun. Ce mai faci?

— Foarte bine, replică el ținând-o de ambele mâini și sărutând-o pe obraz. Nu trebuie să te întreb la rândul meu, Katherine. Este evident că ești foarte sănătoasă și la fel de frumoasă ca de obicei. Chiar mai frumoasă, de fapt. Se presupune că frumusețea unei doamne păleşte cu fiecare an. A ta devine din ce în ce mai strălucitoare.

Glumea cu ea, și râse și ea.

— Vai de mine, răspunse. N-am coborât pentru a asculta asemenea flatări. Am venit doar să te salut. Am să vă las acum, sunt sigură că vă bucură vestea. O doamnă știe când prezența ei nu ar face decât să încurce.

Se întoarse către Stephen să râdă și își dădu seama pentru prima oară că mai era cineva în cameră. Încă un domn, care stătea lângă biroul de stejar de lângă rafturile cu cărți, cu o carte deschisă în mână.

Îl privi cu atenție acum și privirile li se întâlniră.

Oh.

Se simți de parcă stomacul ei căzuse la podea și i se înmuiară genunchii.

El ridică ușor sprânceana dreaptă care dispăru pe jumătate sub şuvița de păr închis la culoare ce îi căzuse pe frunte. Își strânse buzele și înclină din cap într-un gest de salut.

— Ah, da! exclamă Stephen. Mi-am uitat de tot manierele. Îmi cer scuze. Kate, îl cunoști pe Lord Montford? Monty, ți-o prezint pe sora mea, Katherine Huxtable.

— Domnișoară Huxtable, spuse el pe acel ton blând și plăcut pe care ea îl ținea minte atât de bine, o voce care parcă i se încolăci pe spate și o făcu să se cutremure în interior. Este o plăcere să vă cunosc.

Cumva reuși să își convingă genunchii să facă o mică reverență.

— Milord, replică.

Constantine își dresе vocea.

— Dă-mi voie să te conduc sus, Katherine, spuse el, pășind în față și oferindu-i brațul. Chiar dacă este târziu, o să o salut pe Margaret, dacă mai este trează.

— Nu este, îi explică Katherine. Și nu este nevoie să mă conduci, mă descurc singură. Noapte bună.

Zâmbi larg la el și la Stephen și se grăbi către ușă, ignorându-l pe Lord Montford. Chiar și așa, Constantine ajunsе la ușă înaintea ei și o deschise.

— Noapte bună, Katherine, îi spuse. Am să vă vizitez pe tine și pe Margaret mâine, dacă se poate.

— Noapte bună, Kate, spuse vesel Stephen.

Constantine nu închise ușa de la bibliotecă până ce ea nu ajunsе pe scări. Ea ridică mâna, îi zâmbi și se grăbi să urce pe scări.

Trecuseră trei ani. Și totuși, fiecare dintre acei trei ani dispăruse. Parcă se întâmplase totul ieri...

Rușinea... Cumplita umilire... Ura profundă, dar nu toată ațintită asupra lui.

Nu se schimbase deloc. Era la fel de chipeș și de elegant, și la fel de sfidător ca întotdeauna. Și la fel de periculos de atrăgător.

Slavă cerului că Meg se dusesе deja la culcare.

Tânărul Merton nu numai că nu îi spusese lui Con că ar fi trebuit să le viziteze pe verișoarele lui în acea seară, ci neglijase chiar și să spună că surorile lui erau la Londra. Dacă ar fi spus, ar fi auzit și Jasper și nu s-ar fi apropiat de Berkeley Square în această seară sau în oricare alta.

Dar venise, așa că atunci când Katherine Huxtable intrase grăbită în bibliotecă, toată un zâmbet cald și frumusețe răpitoare și îmbujorată, Jasper fusese luat complet pe nepregătite. Și fusese prins în capcană ca un șoarece, așteptând ca ea să îl vadă. Să reacționeze. Să leșine. Să aibă o criză, să devină isterică. Să îl arate acuzator cu degetul și să apeleze la rudele ei masculine

pentru protecție și răzbunare.

Nimic din toate acestea nu se întâmplase însă.

Ceea ce îl afectase cel mai rău fusese faptul că își aminti totul imediat, fiecare detaliu al acelei serii de parcă se întâmplase totul abia ieri, când de fapt trecuseră... cât? Doi ani? Trei? Patru?

Se întâmplase demult, oricum.

Ar fi trebuit să uite totul deja, nu?

Acela era singurul pariu pe care îl pierduse până atunci sau de atunci încolo. Dar de fapt nu îl pierduse cu adevărat. L-ar fi putut câștiga cu ușurință, cu o săptămână și jumătate înainte de termen. Crezuse că uitase toată povestea aceea jalnică, dar dacă o uitase, atunci de ce se simțise ca trăsnit când ea intrase în bibliotecă?

Observase cum Con se grăbise să o scoată de acolo cât de repede putuse. Se întrebese mereu dacă nu cumva Con aflase de pariu. Nu spusese niciodată nimic niciunul despre asta, și bănuia că, dacă ar fi pretins că a câștigat pariul, Con ar fi spus și făcut multe.

Nu că era Con vreun înger. Departe de a fi așa ceva. Dar din motive de neînțeles părea să țină la verișorii lui chiar dacă ei – sau Merton cel puțin – îi luaseră titlul și proprietățile ce ar fi fost ale lui dacă tatăl lui ar fi luat-o de nevastă pe mama lui cu două zile mai devreme. Înainte de nașterea lui Con, adică, și nu imediat după, lăsându-l veșnic în zona fiilor nelegitimi și incapabili de a moșteni ceva. Era imposibil de aflat ce părere avea Con despre faptul că nu era el contele de Merton. Nu vorbea niciodată despre asta. Poate că îl ura în secret pe Merton.

După ce seara se încheie, Jasper se întrebă dacă nu cumva ar trebui să evite evenimentele pentru restul sezonului, chiar și cele pentru care acceptase deja invitația, și să se limiteze la saloanele pentru domni, la Tattersall și la salonul de box Jackson, și în alte astfel de locuri sigure unde era clar că va întâlni doar bărbați.

Dar asta ar fi fost o lașitate. Doamne sfinte, când se

ascunsese el vreodată de cineva? Acum avea să se ascundă de o femeie pe care o sărutase și o atinsese, și pe care nu o avusese? Nici nu îi veni să creadă că avusese o asemenea idee.

Și de ce naiba era tot nemăritată? Avea mai bine de douăzeci de ani deja. Nimeni nu l-ar putea convinge că nu o ceruseră legiuni de bărbați. Con avusese dreptate într-o privință, deși o tachinase și o flatase când o spusese. Chiar era și mai frumoasă acum decât fusese în urmă cu doi ani sau trei, sau patru, sau câți naiba trecuseră. Și fusese destul de frumoasă și atunci, fir-ar să fie. Între timp, nu mai arăta a copilandă, deși era tot atât de subțire încât îl făcea să își imagineze cum i-ar cuprinde mijlocul cu mâinile și ar trage-o spre el...

Ei bine, la naiba cu tot!

Se hotărî să onoreze invitațiile pe care le acceptase deja, următoarea fiind un mare bal dat de noua Lady Parmeter, al cărei tată era un netrebnic bogat, nu un gentleman, care invitase pe oricine ar fi putut să accepte să vină.

Până și pe el.

Nu că îl excludeau toți, doar cei mai rigizi din înalta societate, la ale căror evenimente conservatoare oricum nu și-ar fi dorit să participe.

Poate că surorile Huxtable erau de rang prea înalt pentru a veni la balul Parmeter. Sau poate că ajunseseră în oraș prea recent pentru a fi primit o invitație.

La eveniment veni multă lume, fapt ce sigur o bucură pe Lady Parmeter. Erau deja o mulțime de oameni în sala de bal când ajunse el acolo, privind în jur după ce intră.

Printre primele persoane pe care le văzu se numărară domnișoarele Huxtable. Evident. Cumva totul părea inevitabil.

Nu ar fi trebuit să atragă atenția deloc. Domnișoara Huxtable era cu câțiva ani mai mare decât Katherine Huxtable – ducesa de Moreland era sora lor și era cea

mijlocie, parcă – deci ar fi trebuit să fie deja aproape trecută. Însă era la fel de frumoasă ca și sora ei, deși era mult mai brunetă și avea o siluetă mai voluptuoasă – mai pe gustul lui, de fapt.

Amândouă atrăgeau multă atenție și mulți doritori de a dansa, fapt ce probabil că neliniștea legiunea de tinere domnișoare care își făceau debutul și care încercau să asalteze înalta societate pentru a-i înlănțui pe cei mai râvniți burlaci.

Jasper petrecu mare parte din seară în salonul pentru jocuri de cărți, unde el și banii lui erau mereu bine-veniți. Nu avea chef să danseze. Era mai bine așa. Observă că încă mai erau mame care îl priveau pieziș, convinse că avea să le ducă fiicele în mijlocul ringului de dans și să le seducă chiar acolo.

De cele mai multe ori când se ducea la baluri petrecea seara în salonul pentru jocuri de cărți. Nu prea îi plăcea să danseze. Nu îi plăcea nici să privească doamne și domni altminteri întregi la minte ținându-și și ținându-și pe podea încercând să pară eleganți și grațioși și în același timp să atragă cât mai multă atenție.

Iar în acea seară avea și mai multe motive decât de obicei să ocolească sala de bal. Dar tânărul Merton veni după el exact când încheiase o mână și își strângea câștigurile.

— Ah, aici erai, Monty, îi spuse. Ar trebui să dansezi. Sunt atât de multe frumuseți aici, încât sunt amețit.

Acompanie afirmația cu un rânjel tare vesel.

— Și presupun că vor toate să danseze cu tine, replică Jasper ridicându-se și punând o mână pe umărul tânărului.

— Ei bine, sunt Merton, nu? răspunse spășit.

— Ceea ce te va face drag inimii oricărei femei până când în sfârșit te însori cu proprietara uneia dintre ele, explică Jasper. Dar acele bucle ale tale și zâmbetul cred că au ceva de-a face cu asta, pe lângă nume.

Băiatul arăta ca un înger, de fapt. Spre norocul lui,

ivea suficient spirit și personalitate încât să nu pară slab sau insipid. Jasper chiar îl plăcea. Iar băiatul era nou în oraș. Nu era de mirare că atrăgea foarte multă atenție din partea femeilor.

— Vino să o cunoști pe Meg, spuse Merton. Sora mea cea mai mare. Nu a coborât în bibliotecă seara trecută, când a venit Kate.

Ei, și acum ce să se facă? Să se ascundă într-un alt joc de cărți? Să accepte inevitabilul? Acceptă inevitabilul, mai ales pentru că nu îi plăcea ideea de a se ascunde.

— Mi-ar face plăcere, afirmă cu falsă bucurie, strângându-l de umăr pe tânăr.

Orchestra luase o pauză. Dacă nu ar fi fost așa, sigur tânărul Merton nu ar fi putut să vină în salonul pentru jocuri de cărți. Era foarte solicitat ca partener de dans, și cu siguranță nu doar din pricină că era contele de Merton - era suficient să te uiți la fețele pline de adorație ale tuturor tinerelor pe lângă care trecea.

Toate acestea îl făceau pe Jasper să se simtă ca un bunic înțelept la frageda vârstă de douăzeci și opt de ani. Dar nici apariția lui în sala de bal nu trecu neobservată, desigur. Buzele îi tresăriră de amuzament, până când își aminti unde anume se duceau. Iar dacă nutrea vreo speranță că domnișoara Katherine Huxtable nu stătea lângă sora ei, aceasta fu imediat spulberată.

Îl văzu venind și ridică sprâncenele, apoi bărbia. Ridică și evantaiul și îl agită cu multă vigoare, suficientă cât să răcorească o întreagă armată, dacă ar fi avut una lângă ea.

— Meg, spuse Merton ignorând cu veselie orice era ostil lui Jasper în atmosferă, el este Lord Montford. Am promis să îl aduc să fac prezentările. Este prieten cu Con și cu mine. Mare păcat că nu a venit și Con astă-seară. Monty, ea este sora mea cea mai mare. Mi-a fost ca o mamă ani întregi după ce-au murit părinții noștri, și nici nu aș fi putut spera la o mamă mai bună.

Îi zâmbi plin de afecțiune în timp ce ea făcu o reverență.

— Lord Montford.

Avea ochii la fel de albaștri ca ai surorii ei. Crezuse că vor fi închiși la culoare, asortați cu părul ei. Chiar era foarte frumoasă. Erau toți frumoși în această familie, de fapt, poate cu excepția ducesei, deși nu era nici ea urâtă deloc.

— Domnișoară Huxtable, spuse făcând o reverență. Domnișoară Katherine.

Ea nu făcu niciun gest. Și dacă își mai făcea vânt cu atâta ardoare, urma să-și rupă mână de la încheietură.

Se întoarse către sora ei din nou.

— Vă pot invita la dans? Întrebă.

Se gândi că Merton se aștepta la asta, iar domnișoara nu se îngrozise când îl văzuse. Ori nu știa nimic despre reputația lui, ori era la fel de dură ca și sora ei.

— Of, replică ea părând chiar că regretă. Am promis deja dansul marchizului de Allingham, milord. M-a întrebat puțin mai devreme. Dar vă mulțumesc mult pentru invitație.

Își înclină capul către ea. Acum putea să se retragă decent cât mai departe posibil.

— Ah, iată-l, spuse ea, privind în spatele lui și zâmbindu-i călduros lui Allingham.

— Eu trebuie să mă duc să stau cu domnișoara Acton, se scuză Merton. Nu are voie să valseze, știți, nu i-au permis încă patroanele de la Almack. Mai bine mă duc să o caut. Scuzați-mă, Meg, Kate, Monty.

Și plecă. La fel și domnișoara Huxtable, după câteva clipe.

Ceea ce îl lăsă pe Jasper abandonat cu sora mai mică. Un vals. Hmmm.

Zone cât mai îndepărtate îl chemară urgent, cum ar fi salonul jocurilor de cărți. Dar în loc să facă o plecăciune și să se grăbească în orice altă direcție, cum ar fi trebuit, spuse:

— Am auzit că dacă miști o anume parte a corpului încontinuu, fără odihnă, poți să faci reumatism.

Ea observă direcția în care privea el, și brusc evantaiul încetă să se mai zbată. Își lăasă mâna să cadă pe lângă corp.

— O asemenea problemă m-ar privi doar pe mine, Lord Montford.

Nu era un răspuns prea inteligent sau original. Dar era suficient de ferm și energic încât să îi spună că nu uitase și nu iertase. Nu îl surprinse asta.

— Spre deosebire de tânăra domnișoară Acton, cred că dumitale ți s-a permis să valsezi acum mult timp, domnișoară Huxtable. Nu că aș vrea să spun ceva în legătură cu vârsta dumitale înaintată.

— Trebuie să dansez cu domnul Yardley, răspunse ea.

— Yardley a fost chemat de la masa de cărți și a plecat în grabă acum o jumătate de oră, o lămură. Cred că soția lui este într-o stare delicată și a avut o criză în starea ei.

— Oh, spuse ea părând foarte jenată.

Poate că nu știuse că Yardley era căsătorit. Îi plăcea să țină asta secret cât de mult putea, fiind un mare amator de fuste. Aceasta era a șasea sarcină a doamnei Yardley, dacă nu ratase Lord Montford una sau două cât timp nu fusese atent.

— Atunci ai face bine să dansezi cu mine, afirmă.

Era complet nebun oare?

— Ah, da? Sprâncenele ei se ridicară, și începu din nou să își facă vânt. Nu prea cred, Lord Montford, adăugă apoi.

— Vei părea singuratică dacă nu o faci, îi explică el. Nu este un sentiment plăcut pentru o lady, cel puțin așa mi s-a spus. Mai ales pentru doamnele... de o anumită vârstă.

— De o anumită...

Nările i se lărgiră, încheietura ei încremeni, pieptul i se ridică, ochii ei fulgerară și... râse. Brusc, pe neașteptate,

și cu amuzament evident. În mintea lui se trezi o amintire încă vie.

— Ce scandalos din partea dumitale, observă ea. Cred că este ceva ce mi-a plăcut la dumneata cândva.

— Până când nu m-ai mai plăcut deloc, adăugă el înclinându-și capul într-o parte și privind-o în ochi.

— Da, până atunci, recunosc ea. Privindu-l cu mare atenție, continuă: Vreme îndelungată te-am crezut întruparea răului. Dar apoi mi-am dat seama că faptul că ai ales să nu câștigi pariul în seara aceea arată că ai o fărâmbă de decență.

El se cutremură teatral.

— Acel eșec a fost o lovitură aspră dată reputației mele, care încă mă afectează. Acest fapt, la care se adaugă ideea că cineva mă consideră un om decent, mă duc aproape de disperare.

— Oh, replică ea închizându-și zgomotos evantaiul. Nu trebuie să-ți faci griji în această privință, Lord Montford. Cu siguranță nu te consider un bărbat decent, doar unul care o dată în viața lui a făcut ceva aproape decent.

El îi zâmbi.

— Ar fi mai bine să dansăm, repetă. Doar nu vrei să pari singuratică, nu? Iar eu nu vreau să fiu refuzat aici, în văzul tuturor, după ce te-am invitat la dans.

Crezu că îl va refuza și îl uimi faptul că spera să nu îl refuze.

Doamne! La naiba, reușise să evite orice gând legat de ea ani întregi. Reprezenta cea mai mare umilire la adresa lui. Singura umilire, de fapt. Fără ea, minunata lui reputație ar fi rămas intactă. Nu era plăcut să trebuiască să recunoști în public, de față cu toți cunoscuții tăi, că ai pierdut un pariu. Mai ales unul privind o femeie, și un pariu pe care l-ar fi putut câștiga cu ușurință. Nu făcea bine orgoliului unui bărbat.

— Ei, foarte bine atunci, răspunse ea tăios, părând supărată. De ce nu?

Evident că nu mai așteptă un răspuns. Când el îi oferi brațul, ea își puse mâna pe mâneca lui și îi permise să o conducă pe ringul de dans, unde toți ceilalți dansatori erau deja reuniți.

Și deci iată-l, nu doar în compania domnișoarei Katherine Huxtable din nou, ci și dansând cu ea la un bal al înaltei societăți.

Oare ce avea să urmeze? Sfârșitul lumii? Porci care zboară? Luna avea să se transforme în brânză?

Capitolul 6

Katherine venise la acest bal cu fratele și cu sora ei mai mare, în ciuda temerilor ei. Dacă era prezent și el? Nu voia să îl mai vadă vreodată. Dar se hotărâse că era o atitudine lașă. Să stea ascunsă acasă de frică? După trei ani? Nu putea să stea doar acasă cât timp era în Londra și să evite capitala pentru tot restul vieții ei. Ar fi fost ridicol.

Oricum, și stând acasă, tot se întâlnise cu el, până la urmă. Îi invadase casa – sau casa lui Stephen, pentru a fi mai preciși. Stătuse în bibliotecă de parcă avea dreptul să fie acolo. Îl avea, desigur, doar îl invitase Stephen.

Și până la urmă chiar voia să meargă la acest bal. Chiar dacă nu venea la Londra des și nu își dorea să participe la multitudinea de evenimente din timpul sezonului, îi plăcea să participe la unele, din când în când.

Așa că venise în această seară, convingându-se că nu era oricum genul de eveniment care l-ar interesa pe Lord Montford. Și când ea, Stephen și Meg ajunseseră aici, nu îl văzuse. Dar tocmai când era sigură că nu este și el prezent, Stephen spusese că este în salonul jocurilor de cărți și că se va duce să îl scoată de acolo pentru a-i face cunoștință cu Meg. Era bun prieten cu Constantine și, drept urmare, și cu

Stephen.

Totul fusese foarte neplăcut. Cum ar fi putut ea să se opună și să îl roage pe Stephen să îl lase în salonul pentru jocurilor de cărți, unde îi era locul? Stephen ar fi vrut să știe de ce îi cere asta. Și Meg la fel.

Se simțise chiar mândră de comportamentul ei când apăruse Lord Montford cu Stephen. Fusese detașată și distantă fără să facă sau spună ceva ce le-ar fi atras atenția surorii sau fratelui ei. Meg nu îi putuse accepta invitația la dans, trebuia să danseze cu Lord Allingham, Stephen plecase la domnișoara Acton, Katherine se aștepta ca domnul Yardley să apară în orice clipă să o invite la dans, și tot chinul era aproape de sfârșit. Chiar se liniștise.

Și atunci de ce se afla acum pe ringul de dans cu Lord Montford, pe punctul de a dansa un vals? Era imposibil de explicat rațional ce se întâmplase.

Se simți învăluită de un miros atât de teribil de cunoscut încât aproape crezu că se afla în grădinile Vauxhall, și nu în sala de bal a familiei Parmeter. Era un miros rafinat cu aromă de mosc, foarte masculin – săpunul lui de bărbierit sau parfumul lui. Era un miros ce îi amintea de tentație, de pasiune arzătoare și de umilire, emoții pe care nu le mai trăise atât de intens niciodată înainte sau după seara de la Vauxhall. Emoții pe care nu avea deloc de gând să le mai trăiască.

Lord Montford era la fel de chipeș pe cât îl ținea minte, înalt, subțire, elegant, părul lui brunet, sprânceana arogantă și pleoapele leneșe, cu ochi sfidători și inteligenți. La fel de chipeș și la fel de atrăgător. Dar și la fel de periculos, dacă ea ar mai avea vreo slăbiciune pentru el. Ceea ce nu avea.

Valsul era pe punctul să înceapă. Muzicienii își pregătiră instrumentele și se lăsă tăcerea peste cei care urmau să danseze în timp ce își ocupau pozițiile.

Brațul drept al lui Lord Montford o cuprinse, își așeză palma pe mijlocul ei, la spate. Atingerea lui era atât de

fierbinte încât parcă îi ardea satinul rochiei. Cealaltă mână a lui o apucă pe a ei și o ținu strâns. Ea încercă să nu îl atingă cu degetele, dar acestea se închiseră peste mâna lui. Umărul de sub cealaltă mână a ei era ferm, la fel cum fusese și ultima oară când îl atinsese. Se simți aproape sufocată de cât de intens era contactul.

De fapt, nu îi plăcuse niciodată să valseze. I se păruse mereu ușor neliniștitor să stea atât de aproape de un bărbat pentru o jumătate de oră și destul de obositor să trebuiască să discute doar cu el. Sigur că se gândise că dacă ai partenerul potrivit, întreaga experiență ar putea fi extrem de romantică.

Lord Montford nu era partenerul potrivit absolut deloc. Se încruntă la el, de parcă acesta tocmai ar fi spus chiar că *era*.

— Presupun că ai de gând să-l corupi pe Stephen cât este încă tânăr și naiv?

El ridică din sprâncene.

— Și să-l transform într-un crai degenerat? Desigur. Din ce alt motiv m-aș fi împrietenit cu el? Doar nu pentru că este vărul unuia dintre cei mai apropiați prieteni ai mei, nu? Este Merton atât tânăr, cât și naiv? Asta nu ar fi un compliment la adresa creșterii pe care i-a dat-o sora dumitale mai mare.

Evident că intrase singură în această cursă.

— Ar fi trebuit să-mi aleg cuvintele cu mai multă atenție, răspunse tăios. Ar fi trebuit să spun ușor influențabil, nu naiv.

— Este oare vreo diferență între cele două? Un om ușor influențabil nu este naiv? Nu este slab? Aș putea eu oare să îl corup pe fratele dumitale dacă el nu dorește să fie corupt?

— Nu știu, ai putea?

Pe *ea* ar fi corupt-o ușor.

Pe chipul lui nu se mișcă niciun mușchi. Dar ochii lui zâmbiră brusc și răutăcios în spatele pleoapelor leneșe, iar

schimbarea avu un efect puternic și imediat asupra genunchilor ei.

— Dar de ce-aș vrea? Am devenit întruchiparea răului în imaginația dumitale, domnișoară Huxtable?

— Doar în imaginație?

El râse ușor.

— Tocmai ai recunoscut că am avut un dram de decență. Întruchiparea răului nu ar fi capabilă de așa ceva. Ar fi o contradicție în termeni.

Muzica începu în sfârșit și o scuti de la a trebui să formuleze un răspuns potrivit, și în sfârșit începură să danseze vals.

Of. Și iarăși of.

Mintea ei nu fu capabilă să gândească limpede pentru câteva minute. Nu se așteptase ca el să fie atât de grațios, să se miște de parcă se născuse pentru a valsa. Probabil că și-ar fi dat seama dacă s-ar fi gândit la asta. Un astfel de bărbat ar avea grijă să facă totul perfect – călărie, luptă, dans, jocuri, dragoste...

Aha! Gândea, în sfârșit.

Doar parțial însă, gânduri subconștiente. Restul ființei deveni muzică, ritm, culorile rochiilor și lumânările, și vocile, și râsetele, și aroma masculină a parfumului lui, și zâmbetul din ochii lui negri și leneși.

Avusese perfectă dreptate. Valsul era teribil de romantic atunci când îl dansai cu partenerul potrivit... Iar o întrerupse gândul. Și odată cu el conștientizarea faptului că preț de câteva minute nu se uitase nicăieri altundeva decât în ochii lui. Și că zâmbea. Și că era îmbujorată și cu ochii sclipitori. Preț de câteva minute se simțise extrem de bine, fără să gândească. Se bucurase de compania și de dansul cu un bărbat care o învățea prin sala de bal de parcă pluteau.

Un bărbat periculos.

Însuși Lord Montford.

Iar ea era la fel ca în urmă cu trei ani.

Își abandonă zâmbetul și privi în jos. Cum se putea simți bine în compania lui? Unde îi era mintea?

Își aminti cum îi spusese tăios, insolent și cu cinism despre pariul acela odios. Și se întrebă din nou, pentru cel puțin a mia oară, de ce nu terminase ce începuse și să fi primit orice premiu fusese pus în joc. Nu dorise nici în ruptul capului să creadă că exista vreun strop de bun-simț în el, că poate era un bărbat cu oarecare conștiință. Prefera să creadă explicația pe care i-o oferise el atunci, că fusese prea ușor de sedus pentru a mai fi interesantă. Dar ar fi contat asta oare când era la mijloc un pariu?

— Mă urăști și acum, rosti el încet.

Tonul lui sună suspect de nefericit. Și părea și că este amuzat. Ea îl amuza.

— Ești surprins? Întrebă privindu-l din nou în ochi.

— Chiar deloc. M-ai informat în cadrul unei ocazii infame că te-am dezamăgit. Cum să nu urăști o persoană care te dezamăgește astfel?

Acum sigur râdea de ea. Efortul ei de a găsi un răspuns pe măsură fu zădărnicit când el o răsuci într-un colț al sălii, folosindu-și picioarele într-un mod atât de ingenios încât o convinse cumva și pe ea să îl urmeze. Râse încântată până să își amintească faptul că nu era încântată deloc.

— Te-aș putea învăța cum să nu mă urăști, să știi.

Ea ridică din sprâncene.

— Nu ți-aș face astfel o favoare?

— Presupui că, dacă nu te-aș mai urî, mi-ai fi indiferent, deci nu m-aș mai încrunta la dumneata de câte ori ne întâlnim? Asta ar fi o favoare pentru dumneata, cu certitudine.

— Ți-aș fi indiferent?

El se opri pentru o clipă pe timpul uneia dintre scurtele pauze dintre valsuri, dar nu îi dădu drumul din brațe.

— Domnișoară Huxtable, cred că nici măcar eu nu am

capacitatea de a te face să-ți fiu indiferent.

Ea simți cum i se strânge din nou stomacul. Nu reușea să privească nicăieri altundeva decât în acei ochi cu privire leneșă.

— Presupun că nu, replică ea oftând. Antipatia nu este indiferență, nu?

El zâmbi, apoi râse încet.

— Te-aș putea învăța să nu mă urăști și nici să mă antipatizezi, afirmă el încet fiindcă nu începuse încă muzica.

Privirea lui se aținti asupra gurii ei.

— Aș putea să te fac să mă iubești dacă asta aș vrea, domnișoară Huxtable.

Replica o lăsă aproape fără cuvinte.

— Ha! reuși să spună până la urmă.

Fu jumătate exclamație, jumătate întrebare.

— Acela a fost acordul dumitale?

Muzica începu din nou, într-un ritm ceva mai alert. O învărti de câteva ori până să apuce să răspundă.

— Deci recunoști că aș putea face asta? continuă el.

— Niciodată, nici într-un milion de ani, replică ea când în sfârșit își putu folosi din nou vocea, deși tremura de indignare. Nici într-un miliard de ani.

— Ar dura un miliard plus unul, atunci? Ce incomod! Și ce încăpățânată ești. Dar cred că mă subestimezi, domnișoară Huxtable.

— Iar dumneata mă subestimezi pe mine! răspunse cu atâta vehemență încât cuplul de lângă ei se întoarse să îi privească. Ai la fel de multe șanse să mă faci să te iubesc pe câte am eu să te fac să mă iubești, Lord Montford.

El nu îi răspunse. Ceea ce fu oribil, căci cuvintele părură să plutească între ei în timp ce dansară în tăcere pe ritmul vioi, iar căldura tot mai mare dintre corpurile lor o făcu să fie din ce în ce mai conștientă de prezența lui fizică și să se simtă tot mai incomod.

Înțelese de ce valsul era considerat un dans alert de

un mare segment al societății. Alert, adică nu chiar cuviincios. Era cel mai necuviincios dans inventat vreodată, într-adevăr. Era... era chiar lasciv. Mâinile lor, prinse una de cealaltă, deveniseră fierbinți și umede.

Ritmul mai alert nu dură mult. Curând, aproape fără pauză, orchestra începu să cânte ceva mult mai lent și mai romantic.

Continuare să danseze fără să vorbească, până când, într-un târziu, el rupse tăcerea:

— Pare imposibil dacă pui așa problema, spuse de parcă nu ar fi trecut cinci minute de la replica ei. N-am fost niciodată îndrăgostit, domnișoară Huxtable, și nici nu cred că voi fi vreodată. Dorința este mult mai amuzantă și mai satisfăcătoare. Mi-e teamă că este imposibil ca eu să mă îndrăgostesc.

— La fel și pentru mine, replică nervoasă. Absolut și totalmente imposibil.

— Este atât de imposibil pentru amândoi, încât sună perfect pentru a face un pariu pe această temă, nu credeți?

— Un pariu?

Îl privi și se încruntă.

— Ah, știu, spuse el oftând exagerat. O doamnă rafinată nu face pariuri. Și oricine pune un pariu cu mine pierde până la urmă, domn sau doamnă. Eu nu pierd niciodată.

— Ai pierdut o dată, îi aminti ea obraznic.

El ridică sprânceana dreaptă până când dispăru sub şuvița de păr ce îi cădea pe frunte.

— Am pierdut o dată, repetă. Ce amabilă ești să-mi aduci aminte, domnișoară Huxtable. Dar știm amândoi foarte bine că am renunțat la premiu mai degrabă decât să pierd.

— Și, mă rog, despre ce pariu vorbim acum? întrebă ea după câteva clipe.

I se părea ei oare, sau dansau mai apropiați decât o făcuseră puțin mai devreme? Încercă să se distanțeze

puțin, dar el o ținea foarte ferm de mijloc.

— Cred că va trebui să fie un pariu dublu. O idee foarte interesantă. Că eu reușesc să te fac să te îndrăgostești de mine, pe de o parte, și că dumneata reușești să mă faci să mă îndrăgostesc de dumneata.

— Ha! replică ea. Nu există nicio posibilitate pe lumea asta să câștigi partea dumatăle de pariu, nici dacă ai avea la dispoziție o mie de ani. Sau un miliard.

— Și nici posibilitatea în universul ăsta să câștigi partea dumatăle de pariu, răspunse el amabil. Este un pariu coborât din rai, te asigur, domnișoară Huxtable. Singurele pariuri care merită puse sunt cele care sunt imposibil de câștigat. Oricare altele nu prezintă nicio provocare.

— Așa cum nu am reprezentat eu nicio provocare în Vauxhall? Întrebă, mușcându-și limba imediat după aceea.

Privirea lui deveni foarte leneșă, deși era zâmbitoare.

— Am spus o foarte mare minciună cu acea ocazie. Nu acela a fost motivul pentru care m-am oprit, domnișoară Huxtable, cel pentru care am pierdut în mod regretabil pariul.

— Ah, da? Dar care a fost?

— Poate că mi-a fost teamă că mă voi îndrăgosti de dumneata, spuse el în timp ce privirea lui o sfida.

— Ha! spuse ea pentru a treia oară, deși cuvântul - sau silaba - nu făcea parte din vocabularul ei.

— Pur și simplu n-am putut să risc, continuă el rânjind.

— Spui prostii, replică supărată. Tocmai ai spus că nu ai fost niciodată îndrăgostit și că nu ai putea să fii niciodată.

— Poate că am fost în pericol să se întâmple o singură dată în viața mea, domnișoară Huxtable, la fel cum am pierdut un pariu o singură dată în viață. Poate că în seara aceea ai descoperit un punct vulnerabil în armura mea, și acum îți poți croi drum către inima mea, îi spuse apropiindu-și capul de-al ei în timp ce trecură pe lângă un

colț al sălii din nou, și pentru o clipă Katherine o văzu pe Margaret zâmbindu-i marchizului Allingham.

Apoi îl privi în ochi pe Lord Montford.

— Asta dacă am un astfel de punct vulnerabil, și te avertizez că nu cred că-l am. Dar poate că un astfel de avertisment te provoacă.

— Prostii! exclamă ea din nou.

— Nu vei ști niciodată dacă nu încerci.

— Dar de ce aș vrea să încerc? Ce contează pentru mine dacă ai sau nu o inimă? Sau dacă ești capabil să iubești sau nu? De ce mi-aș dori să câștig un astfel de pariu ridicol? De ce să vreau să fii îndrăgostit de mine?

— Pentru că până ce vei recunoaște că îți dorești asta, vei fi deja îndrăgostită de mine. Va fi extrem de important pentru dumneata să știi că dragostea îți este împărtășită.

Avea cei mai păcătoși ochi. Puteau să zâmbească, deși nicio altă parte a feței lui nu zâmbea. Puteau până și să râdă. Puteau să ironizeze. Și puteau să îi străpungă toate zidurile de apărare și să îi citească gândurile, și chiar mai mult decât atât.

— Dacă reușim amândoi, vom fi foarte fericiți împreună, explică el. Să știi că se spune despre craii reformați că sunt cei mai fideli soți. Și cei mai pricepuți amanți.

— Oho! Își îndepărtă fața de a lui și se încruntă la el cu indignare. Încerci să mă seduci chiar și acum.

El suspină teatral.

— Chiar aș prefera să nu folosești acest cuvânt, domnișoară Huxtable. Am încercat o dată cu dumneata, și m-ai învins.

— Ba nu! replică și roși până la rădăcina firelor de păr când își dădu seama ce recunoscuse.

— Oh, ba da, spuse el ridicând din sprâncene. N-am trecut la felul principal cu acea ocazie, așa că am rămas flămând pentru totdeauna. Dar ne îndepărtăm de subiect. Punem pariul?

Cum ajunsese ea să aibă o astfel de conversație, și cu Lord Montford? Dar pe de altă parte, niciun alt bărbat nu i-ar fi vorbit astfel.

— Evident că nu, răspunse supărată.

— Ți-e teamă, domnișoară Huxtable. Ți-e teamă că eu voi câștiga, iar dumneata, nu. Și că vei fi foarte afectată și vei muri de dragoste rănită, iar familia dumitale te va jeli, rămânând neconsolată.

Se încruntă la el, apoi râse, deși nu voia, cu gândul la imaginea pe care o descriesese.

— Chiar n-ar trebui să te flatezi atât de mult încât să crezi așa ceva, Lord Montford. Ai fi condamnat la dezamăgire sigură. N-aș irosi o asemenea scenă tragică și emoționantă pe dumneata.

Râse și el.

— Și dacă aș fi de acord cu o propunere atât de ridicolă? Dacă mi-aș câștiga partea mea de pariu? N-ai recunoaște niciodată că ai fi îndrăgostit de mine, nu-i așa?

El ridică din sprâncene, părând uimit și ofensat.

— Vrei să spui că aș putea fi vreodată mincinos, domnișoară Huxtable? Că nu sunt un domn onorabil? Și chiar dacă aș minți, ți-ai da seama foarte repede. M-ai vedea devenind deprimat și stingându-mă pe zi ce trece.

Aș ofta constant, demn de milă, aș scrie poezii proaste și aș uita să schimb așternuturile.

Katherine nu se putu abține și izbucni din nou în râs la ideea unui Lord Montford îndrăgostit.

— Aș fi foarte sincer și m-aș recunoaște învins dacă s-ar întâmpla. Dar vorbim doar ipotetic? Vrei să continui să fii fricoasă și să refuzi pariul?

— Lord Montford, îi spuse în timp ce se învârtiră din nou și luminile lumânărilor din jur deveniră niște dâre de lumină, dă-mi voie să fiu mai clară. În ciuda faptului că am fost de acord să dansez cu dumneata în această seară și să port această discuție nepotrivită și absurdă, nu sunt pe cât de naivă eram acum trei ani. Deși voi fi mereu politicoasă

cu dumneata, nu-mi doresc să te mai văd sau să mai discut cu dumneata vreodată în viața mea.

— Să înțeleg că a fost un nu? întrebă el după o scurtă pauză.

Îl privi, exasperată. De ce îl găsea oarecum simpatic? De ce găsea compania lui mai interesantă decât a oricărui gentleman onorabil pe care îl mai întâlnise vreodată?

— A fost un nu, confirmă ea.

— Deci ești lașă. Atunci mă simt obligat să mă angajez într-un pariu unilateral, că te pot face să mă iubești... ah, să vedem, până la finalul verii. Până când prima frunză arămie va cădea la pământ.

Ea expiră brusc.

— Dacă mai aud vreodată că apare numele meu în vreun registru de pariuri din vreun club de gentlemen...

— Oh, nu, o asigură el zâmbind cald și șarmant. Acesta este un pariu privat, între mine și dumneata, domnișoară Huxtable. Mă scuzi, de fapt, între mine și mine, ținând cont că dumneata nu ai spiritul competitiv necesar să participi.

— Înțeleg, replică ea scorțos. Deci o să fiu hărțuită, nu-i așa? Pentru a te amuza? Cred că ești extrem de plictisit, Lord Montford.

— Hărțuită? întrebă ridicând o sprânceană. Aș spune mai de grabă că ți se va face curte, domnișoară Huxtable.

— Și mi se va frânge inima dacă reușești ce-ți propui. Ceea ce nu se va întâmpla, sunt bucuroasă să te anunț.

— Dar și eu aș putea rămâne cu inima frântă, spuse el apropiindu-și capul de al ei când valsul păru să se apropie de sfârșit. Cealaltă parte a pariului este să mă faci să mă îndrăgostesc.

Ea își țuguie buzele.

— Nu mi-aș pierde timpul încercând, nici măcar dacă aș vrea să te îndrăgostești de mine. Dar nu-mi doresc asta. De fapt, este ultimul lucru pe care mi l-aș dori.

Nu mai dansau. Nimeni nu mai dansa. Ringul de dans

se golea ușor.

— Dar imaginează-ți cum ar fi dacă am câștiga *amândoi*, domnișoară Huxtable, îi spuse pe un ton jos, cu privirea ațintită asupra ei pe sub pleoapele leneșe. Am putea să facem o nuntă mare la St. George în Hanover Square, am invita toți membrii înaltei societăți și apoi am avea o viață întreagă de nopți nedormite în care am face copii și am face dragoste cu pasiune, poate nu chiar în această ordine.

Nările ei fremătară, iar genunchii amenințară să îi cedeze. Oh, cum îndrăznește?

— Și de unde știi că nu vei câștiga pariul? Multe doamne au încercat să-mi facă mie curte, sau poate titlului și averii mele, și au eșuat lamentabil. Poate că dacă nu încerci vei avea succes.

— Dacă vrei să te distrezi cu asemenea iluzii prostești, nu te pot opri, Lord Montford, spuse ea întorcându-se dinspre el. Nici nu mă interesează să încerc.

— Ah, ce inimă crudă ai, replică el în timp ce îi luă mâna și i-o așează pe brațul lui pentru a o conduce în direcția unde erau Meg și Stephen. Inima mea este deja în pericol să se spargă într-o mie de bucățele.

Katherine se întoarse către el și îl privi, văzând că îi zâmbea de parcă purtau cea mai banală conversație.

Doamne sfinte, chiar avusese o asemenea conversație cu baronul Montford? După acești ani în care îl crezuse un demon, oare chiar se simțise bine duelându-se verbal cu el?

Avea de gând să încerce să îi cucerească inima, doar pentru că ea îi spusese că era imposibil să reușească. Și era imposibil. La fel de imposibil pe cât era să îi fure lui inima. Vai, dacă s-ar fi putut întâmpla una ca asta... Dacă l-ar fi putut face să o iubească, și apoi să îl gonească, să îl ignore...

— Nu a fost un vals minunat? spuse Meg când se apropiară. Dansați foarte bine, Lord Montford. La fel și Lord

Allingham.

— Probabil că este cel mai romantic dans din lume, doamnă, mai ales atunci când un bărbat are privilegiul de a-l dansa cu una dintre cele două cele mai frumoase doamne din încăperea. Allingham a dansat cu una, eu cu cealaltă.

Fu șarmant și cald când o spuse, deloc sfidător, dar cu suficient umor cât să nu pară ridicol de flatant. Katherine se uită la el cu reproș, iar el îi luă mâna de pe mâneca lui, se aplecă și o ridică spre buze.

Senzația îi urcă în sus pe mână, îi ajunse în sâni, apoi îi coborî între coapse. Ei bine, nu încercase niciodată să nege faptul că era imposibil de atrăgător, nu? Dar asta nu însemna că l-ar putea iubi.

— Merton, ai vrea să joci o mână de cărți în salonul de jocuri? Îl întrebă pe Stephen, care zâmbea și se uita de la unul la celălalt foarte binedispus. Sigur că nu vrei. Sunt prea multe domnișoare care îți solicită atenția aici. Mergi cu mine câțiva pași în direcția aceea, totuși.

Îi dădu drumul mâinii lui Katherine și nu se mai uită la ea după ce plecă împreună cu Stephen.

— Oh, Kate, spuse Margaret imediat ce domnii se îndepărtară suficient cât să nu audă, ce gentleman șarmant este Lord Montford. Și extrem de chipeș. Nu cred că și-a luat ochii de la tine nici măcar o clipă când ați dansat.

— Știu dintr-o sursă foarte sigură, de la Constantine chiar, că este șocant de libertin, Meg, spuse Katherine. Îți este marchizul de Allingham încă devotat? Câte cereri în căsătorie i-ai refuzat?

— Oh, doar una, protestă Margaret. Și asta a fost acum trei ani. Nu pare să-mi poarte pică însă. Este un domn foarte amabil.

— Doar amabil? Întrebă Katherine strâmbându-se.

Își zâmbiră înainte să li se distragă atenția de către partenerii lor pentru următoarele dansuri.

Capitolul 7

Jasper nu era atât de egoist pe cât ar fi părut, ținând cont de comportamentul lui din Londra. Era foarte atașat de sora lui mai mare, Rachel, care acum era căsătorită cu Laurence Gooding și locuia în nordul Angliei. Dar ținea foarte mult și la Charlotte, sora lui vitregă mai mică. Ținea la ea atât de mult încât bănuia că exersase arta de a-l avea la degetul ei mic de câte ori voia ceva suficient de mult.

Dorise foarte tare să vină cu el la Londra anul acesta, după Paști, și el o adusese. Dar cu niște condiții foarte clare – să fie mereu lângă domnișoara Daniels, fosta ei guvernantă, acum însoțitoarea ei, în care puteai avea încredere că va avea grijă ca tânăra să se comporte așa cum trebuie în orice situație. Altă condiție fusese ca ea să înțeleagă că vizita aceasta nu era sub nicio formă un debut prematur. Avea doar șaptesprezece ani.

Făcea optsprezece ani în august și își făcea debutul în societate anul următor. Totul avea să fie făcut așa cum trebuie la acel moment. Nu era prea sigur cum anume avea să se întâmple totul, ținând cont că Rachel refuzase foarte hotărât să își lase soțul și familia în urmă și să fie patroana surorii ei vitrege pe durata întregului sezon, iar mătușa Florrie, singura soră a mamei lui, era invalidă și locuia undeva în Cornwall. Singura altă variantă, Lady Forester, mătușa Prunella din partea tatălui ei, nu putea fi luată deloc în considerare. El ar fi preferat să o lase pe Charlotte pe băncile școlii decât să o dea pe mâna acelei doamne. Trebuia să se gândească la ceva până anul viitor, la o variantă potrivită pentru a o lansa pe Charlotte în societate și pe piața căsătoriilor.

Dar o adusese în oraș anul acesta, dând crezare ideii ei conform căreia îi va fi mai ușor anul viitor dacă ar

cunoaște Londra de anul acesta, dacă știa care sunt cele mai bune croitorese și cele mai bune magazine, cele mai bune galerii, muzee și biblioteci – la această idee el își țuguiase buzele –, și poate dacă făcea niște vizite private doamnelor care fuseseră prietenele mamei lor.

Charlotte era fiica mamei lui cu al doilea soț, care murise când ea nu avea nici opt ani. Mama lor mai trăise doar cinci ani după aceea.

Jasper stătu treaz în noaptea de după balul Parmeter, cu mâinile sub cap și picioarele încrucișate, gândindu-se la ziua de naștere a lui Charlotte, ce urma să vină, sau mai bine spus la petrecerea de ziua ei.

Nu era o temă de gândire nouă. Îi promisese chiar înainte de a o aduce la Londra că va avea un fel de petrecere de ziua ei în august, când se va întoarce acasă. Ea plănuiise să îi invite pe toți tinerii din zonă la o petrecere în parc, urmată de jocuri și dansuri în salon. Era pregătit să îi facă pe plac. Până la urmă, sora mai mică făcea optsprezece ani doar o dată în viață. Și de vreme ce era așa, acum se gândi că poate ar fi mai potrivit ceva mai grandios. Ceva mult mai luxos.

Generozitatea lui nu era bazată numai pe motive altruiste, desigur. Mai avea un motiv.

Se uită în sus, la mătasea baldachinului de deasupra lui. Sigur era nebun, nu că asta era o idee nouă.

Ce naiba îl apucase? De ce o invitase să danseze vals? Pentru că păruse atât de reținută? Probabil că din această cauză.

Dar de ce își petrecuse acea jumătate de oră încercând să o provoace să accepte un pariu dublu? Doar pentru a vedea dacă o poate provoca? Aproape că reușise. Îi stârnise interesul și mândria. Dar în ultima clipă bătuse în retragere. Și atunci de ce își dăduse el cuvântul că va câștiga partea lui de pariu când ea nici nu dorise să accepte acel pariu? Doar pentru a demonstra pentru amândoi că poate? Cu siguranță asta era.

Dar oare voia ca ea să se îndrăgostească de el? Sigur că nu. Până și gândul îl neliniștea. Ar fi jenant pentru el și poate că dureros pentru ea. Oricâte păcate avea, nu intenționase niciodată să rănească pe cineva. Desigur că aproape că făcuse asta tocmai cu ea, la acea primă întâlnire a lor.

Oare asta îl determinase să se oprească? La naiba! Ce avea femeia asta atât de special?

Dar știa răspunsul. Ea era singura femeie pe care o cunoscuse care putuse să îi facă față în discuții. Mai ținea minte și acum felul în care îl pusese la locul lui în Vauxhall, când ea fusese probabil pe punctul să leșine de șoc și umilire. Și ținuse pasul cu el și în această seară.

„Iar dumneata mă subestimezi pe mine! Ai la fel de multe șanse să mă faci să te iubesc pe câte am eu să te fac să mă iubești, Lord Montford.”

Ah, da, asta îl convinsese. Femeia era irezistibilă.

Și totuși el nu voia să fie îndrăgostită, nu? Voia doar să se recunoască vrăjită de el, spre exemplu.

Katherine Huxtable îl atrăgea, și îl surprinse să recunoască asta pentru că nu își permitea să se simtă atras de femei cu care nu existau șanse să se culce. Ce rost ar fi avut să facă asta atâta timp cât nu căuta să fie încătușat? Dar domnișoara Huxtable îl atrăgea, un lucru ciudat ținând cont de cât efort depusese în a nici nu se gândi la ea în ultimii trei ani. Trecuseră deja trei ani? Așa spusese ea, și de obicei femeile se pricepeau la astfel de detalii.

Era ciudat că în urmă cu trei ani ar fi putut să o aibă extrem de ușor. Oare ar mai fi dorit-o acum dacă ar fi avut-o atunci? Sigur că de data asta nu avea să mai fie deloc atât de ușor. Pentru început, acum știa ce urmărește el. În plus, ea era mai matură și mai înțeleaptă. Nu mai era naivă, o spusese chiar ea. Și el o credea.

Era improbabil să o convingă să recunoască faptul că l-ar iubi, sau măcar că era vrăjită de el. După părerea lui, oricum era același lucru. Dar ea ar fi prea încăpățânată să

recunoască oricare dintre cele două lucruri.

El propusese un pariu imposibil de câștigat. Unul irezistibil, chiar.

Ceea ce explica de ce se gândea acum la ziua lui Charlotte și să dea o petrecere mult mai mare decât avusese de gând inițial. Mai stătu treaz ceva timp, făcând planuri și căscând.

Era o idee diabolică, se gândi exact înainte să adoarmă. Dar nu o priva de opțiunea de a-i spune că el a pierdut pariul, nu? Putea să spună nu chiar și mai înainte, și să încheie pariul înainte să fi început. Ca niște artificii ude.

Nu avea să spună nu însă. El avea să aibă grijă de asta.

Avea de câștigat un pariu, și, slavă cerului, el nu pierdea pariuri. Nu pierduse niciunul, niciodată. Nu cu adevărat.

*

— Char, m-am tot gândit la ziua ta, spuse Jasper la micul dejun din dimineața de după balul lui Lady Parmeter.

Ea își ridică privirea din farfurie.

— Da, Jasper? Întrebă cu precauție.

Arăta cu totul diferit față de Rachel și de el. Avea părul auriu, ochii căprui-deschis, era minionă și gingașă. Și parcă devenise domnișoară peste noapte, o domnișoară care deja întorcea capete pe Bond Street și în Hyde Park. Capete masculine, fir-ar să fie. Prinsese chiar el câțiva tineri privind-o într-o dimineață și se încruntase la ei până ce ei se fâstâciseră cu totul, și chiar fără să folosească monoculul. Dacă ar fi fost nevoit să crape câteva țeste, nu s-ar fi dat în lături. Fata avea doar șaptesprezece ani, ce Dumnezeu!

Charlotte mai era și timidă, modestă, nerăbdătoare, impulsivă, și uneori vorbea foarte entuziasmată.

Era o amestecătură de caracteristici contradictorii și amețitoare.

— M-am gândit că ar fi o idee bună să invităm mai mult decât vecinii la Cedarhurst de ziua ta. Poate câteva dintre noile tale cunoștințe din Londra ar putea fi convinse să te însoțească acolo pentru o săptămână sau două. Faci optsprezece ani doar o dată, până la urmă. De ce să nu organizăm o petrecere în toată regula?

Charlotte își făcuse câteva cunoștințe, chiar dacă nu participase la petrecerile înaltei societăți. Nu era singura tânără din Londra care se plictisea din pricină că era puțin prea mică pentru a participa la evenimentele sociale. Se aplecă ușor peste masă în direcția lui, cu obrajii îmbujorați și ochii strălucind.

— Oh, Jasper, mi-ar plăcea enorm! Le pot invita pe domnișoara Clement și pe domnișoarele Dubois? Poate chiar și pe Lady Marianne Willis?

— Nu văd de ce m-aș opune în privința oricăreia dintre ele, răspunse el încercând să își amintească despre părinții lor, probabil prieteni ai mamei lor sau prieteni ai prietenilor.

Însoțitoarea ei ar fi avut grijă ca toate să fie domnișoare foarte respectabile.

— Ce părere ai, domnișoară Daniels?

— Domnișoara Clement și domnișoara Dubois cea mare și-au făcut deja debutul, deci vor fi prietene de valoare pentru Charlotte anul viitor, deși se zvonește că domnișoara Dubois urmează să se logodească. Domnișoara Hortense Dubois și Lady Marianne își vor face debutul primăvara viitoare, împreună cu Charlotte. Ideea petrecerii este splendidă, milord. Poate ar fi o idee bună să invităm și niște tineri gentlemen și niște persoane puțin mai în vârstă care sunt mai bine situate în societate.

Jasper încuviință. Parcă îi furase cuvintele din gură.

— Dar ce domni să invităm? Întrebă Charlotte, sprijinindu-se de spătarul scaunului. Și ce oameni mai în vârstă? Nu cunosc pe nimeni. Este foarte frustrant să ai șaptesprezece ani și zece luni, și totuși...

Fratele ei ridică mâna, oprind-o.

— Tu și domnișoara Daniels puteți discuta despre lista de invitați între voi. Am alte lucruri de făcut în această dimineață. Domnișoara Daniels va avea după-amiază liberă pentru a o vizita pe sora reverendului Bellow, nu-i așa? Ar fi păcat să stai închisă în casă într-o zi atât de frumoasă și de însorită, Char. O să mă întorc acasă la prânz și o să te iau cu mine după aceea, ce zici?

— Cu tine, Jasper?

Îi zâmbi încântată, toate nemulțumirile legate de vârsta ei prea fragedă fiind uitate imediat.

— Tânărul conte de Merton îmi este prieten, deși abia s-a întors de la Oxford și nu este chiar major. Este văr cu Con Huxtable. Surorile lui au venit de curând în oraș. Au crescut la țară, fiice de preot, înainte să moștenească Merton titlul. Sunt amândouă mai mari decât tine, dar cu siguranță nu ți-ar strica să-ți fie prietene. De fapt, sunt chiar genul de persoane mai mature, bine situate în societate, despre care vorbea domnișoara Daniels. Poate că le vom vizita în această după-amiază. Le cunosc și cred că-ți vor plăcea.

— Oh, Jasper. Abia aștept! Am să merg cu tine. Nici n-aș putea să fiu mai fericită.

Jasper simțea uneori că nu merită o asemenea afecțiune necondiționată. Mai ales astăzi, pentru că evident că avea un motiv personal pentru această vizită și pentru petrecerea de ziua ei, chiar dacă era chiar de părere că surorile Huxtable vor fi amabile cu Charlotte și nu s-ar supăra că sunt vizitate de o persoană atât de tânără.

— Charlotte, am face bine să mergem sus în salonul tău și să ne gândim la lista de invitați. Câți invitați să fie, Lord Montford? Întrebă domnișoara Daniels punând șervetul lângă farfurie și ridicându-se în picioare.

— Vreo doisprezece? Sau șaiszeci? Oricâți pot cuprinde camerele de la Cedarhurst. Oricât de mulți puteți convinge dumneata și Charlotte să vină.

— Avem mână liberă, cu alte cuvinte? întrebă ea zâmbind. Cred că ne putem descurca de minune cu mâna liberă, nu-i așa, Charlotte?

— Oh, va fi cea mai frumoasă zi de naștere! exclamă Charlotte urmând-o pe însoțitoarea ei, care ieșise din cameră. Ești cel mai bun frate, Jasper, și te iubesc.

Îl îmbrățișă și îl sărută cu zgomot pe frunte când trecu pe lângă scaunul lui.

Când ușa se închise după ele, Jasper își zise că, până să se termine sezonul, gândurile ei aveau să fie ocupate de amorezi, iar el avea să devină un plictisitor frate mai mare. Acei amorezi ar face bine să o merite, fir-ar să fie!

Spera ca surorile Huxtable să fie acasă în acea după-amiază.

Bătu darabana cu degetele în masă, își strânse buzele și privi în zare.

Ea folosea și acum același săpun pentru a se spăla pe cap. Observase asta seara trecută, imediat ce începuseră să danseze vals. Nu își dăduse seama până atunci ce amintiri puternice puteau trezi un miros. Și nu toate amintirile erau neplăcute, în mod ciudat.

Ar face bine să nu mai piardă timpul, se hotărî, și să se ducă la clubul White, să citească ziarele de dimineață și să găsească niște companie cu care să umple orele dimineții. Se uitase deja prin corespondență și hotărâse ce invitații să accepte și pe care să le refuze. Pusese deoparte raportul pe două săptămâni de la Cedarhurst pentru a-l citi mai târziu.

Înainte să se ridice însă pentru a le urma pe domnișoara Daniels și pe sora lui, care ieșiseră din cameră, majordomul intră cu o tavă de argint în mână și cu o privire clară de nemulțumire.

— Acest domn speră să vă vadă imediat, milord, spuse în timp ce Jasper luă cartea de vizită de pe tavă. Sau chiar mai repede. Am citat, milord.

Jasper nici nu avu ocazia să citească cine anume avea

o asemenea nevoie urgentă să îl vadă, căci oaspetele nu aşteptă în hol pentru a fi prezentat cum se cuvine. Intră în salonul de mic dejun aproape imediat după majordom.

Jasper ridică o sprânceană, în mod elocvent.

— Clarrie! spuse ironic, fără să se ridice în picioare. Ce plăcere neaşteptată. Intră, simte-te ca acasă. Nu este nevoie să te formalizezi aici.

Clarence Forester, Sir Clarence de optsprezece luni de când murise tatăl lui, ura să i se spună Clarrie. Drept urmare, Jasper nu îi spusese altfel vreodată. Era mult iubitul şi singurul fiu al mătuşii Prunella, vărul lui Charlotte, şi un netrebnic de primă mână. Jasper îi observă circumferinţa tot mai mare a taliei, părul blond tot mai rar şi pielea tot mai rumenă. Trecuse ceva timp de când îl văzuse ultima oară. Nu se maturiza prea frumos, deşi nu avea cum să aibă mai mult de douăzeci şi cinci de ani.

— Draga mea mamă şi cu mine am sosit ieri în oraş, spuse Clarence privind un scaun gol de parcă-şi imagina că va cădea cu el dacă se aşeza acolo, şi alese altul. Am venit pe cât de repede am putut imediat ce-am aflat.

— Tocmai din Kent? Întrebă Jasper. Horton, fii amabil şi pune-i nişte cafea lui Sir Clarrie. Pare să aibă nevoie de energie. Ți-ai forţat rău caii, nu-i așa, amice? Ce necugetat din partea ta. Caii forţaţi tind să devină şchiopi dacă nu sunt îngrijiţi cum trebuie.

— Vrei să spui Sir Clarence, replică apăsător Clarence uitându-se la Horton. Şi adu-mi nişte bere brună.

Jasper încuviinţă când Horton se uită la el.

— Am auzit, deşi sigur mă vei corecta dacă am auzit greşit, şi trebuie să fi auzit greşit, Jasper, spuse Clarence lăsându-se pe spate în scaun în timp ce i se aduse paharul de bere brună. Am auzit că ai adus-o pe vara Charlotte la Londra.

Jasper îl privi politico.

— Ceea ce demonstrează că auzul îţi funcţionează bine, Clarrie, îi răspunse amabil. Te temeai pentru auzul

tău?

— Deci este aici?

— Trup și suflet, replică Jasper. Și minte, îndrăznesc să spun. Charlotte nu este vreun geniu, dar domnișoara Daniels a educat-o pe cât de bine a putut, și este o femeie de admirat. Chiar au vizitat câteva galerii și muzee împreună de când au venit. Am fost foarte impresionat.

Clarence trase aer în piept alarmat și se umflă în mod îngrijorător. Avea o mică mustață de bere brună pe buza superioară, care îl făcea să semene oarecum cu un craidon.

— Deci este adevărat. Am sperat din răspuțeri să nu fie. La fel și mama. Asta a spus tot drumul până aici. „Clarence, chiar sper că mergem după cai verzi pe pereți, deși pare improbabil ținând cont că Jasper este implicat” – și a spus-o de cel puțin o duzină de ori. Am fost forțat să cred destul de multe lucruri rele și dureroase despre tine de-a lungul anilor, Jasper, oricât am încercat să fiu de permisiv cu un bărbat care este fiul vitreg al unchiului meu. Știu că a ținut la tine ca și cum i-ai fi fost sânge din sângele lui, chiar dacă i-ai pus răbdarea la încercare în fiecare zi a vieții tale. Dar asta le întrece pe toate. Asta este însă prea de tot. Asta cere o vizită la unchiul Wrayburn, oricât aș ezita să-i stric liniștea unui domn în vârstă. Mama este înnebunită de supărare.

— Probabil că este neplăcut pentru ea, replică Jasper împăturind șervetul și așezându-l lângă farfurie. Poate ar fi mai comod dacă i-ai pune niște perne sub cap, Clarrie? Sau sub picioare? Sau și, și? Ai destule perne?

La naiba, mătușa Prunella și Clarrie în oraș. Doi la preț de unul. Charlotte avea să își dorească să fi rămas la Cedarhurst. Mai ales că ei aveau o problemă cu ea. De fapt, aveau o problemă cu el, nu cu ea.

— Modul superficial în care vorbești nu-ți face onoare, Jasper, îl admonesta Clarence. Nu ți-a făcut niciodată. Unchiul a crezut că te vei maturiza cu timpul. Am știut mereu că nu va fi așa.

— Este mereu foarte satisfăcător să se dovedească faptul că ai avut dreptate, nu-i așa? Mai ales atunci când ai prezis ceva răutăcios. Asta dacă este ceva răutăcios să mă acuzi că sunt imatur. Poate ai vrut să fie un compliment? Poate ca o sugestie că am descoperit fântâna tinereții veșnice? Am să-ți iau cuvintele drept compliment, amice, și am să-ți mulțumesc din inimă. Horton, umple-i paharul lui Sir Clarrie. Este gol.

— Sir Clarence! spuse printre dinți Clarence. Sigur că știi că este șocant de necuviincios să aduci în oraș o fată tânără care nu și-a făcut debutul. Este destul pentru a da palpații și să cauzeze leșin oricărui conservator, iar mama este foarte conservatoare.

— Ar fi bine să nu te audă Charlotte că o numești fată, Clarrie, mai ales o fată tânără, spuse Jasper cu blândețe. Se consideră o tânără domnișoară acum, și pe bună dreptate, așa adăuga. Dar tu și mama ta ați putea realiza ușurați că ați umblat după cai verzi pe pereți, până la urmă. Când veți întreba lumea, și sigur o veți face, veți afla că Charlotte nu a fost văzută la niciun eveniment al înaltei societăți și nu a făcut nimic nepotrivit pentru vârsta ei și pentru împrejurările date. Poate că eu nu știu de capul meu, amice, ai dreptate aici, dar domnișoara Daniels, da. Te-aș avertiza să nu te rățoiești la ea pentru lucruri necuviincioase imparate. Va fi soție de preot înainte de Crăciun, iar reverendul Bellow s-ar putea să te excomunică sau ceva de genul ăsta dacă o jignești. Este adevărat că este cel mai amabil, blând și manierat domn, dar nu se știe ce efect va avea asupra lui o insultă la adresa mult iubitei lui. Eu, unul, n-aș vrea să-mi încerc astfel norocul.

Clarence se șterse cu dosul palmei la gură, luând de acolo mustața de cuceritor.

— Totul este o glumă pentru tine, Jasper. Charlotte are un arbore genealogic impecabil și este o moștenitoare. Este foarte important să nu fie văzută în public decât după ce-a făcut reverența în fața reginei anul viitor. Ai încălcat

termenii testamentului unchiului. Am venit pentru a mă asigura că te oprești. Și unchiul Wrayburn se va asigura de asta, după ce vorbesc eu cu el.

— Îi transmiți salutările mele când îl vizitezi? întrebă Jasper agreabil.

Pe tot parcursul vizitei, Jasper se întrebă de ce se agitau atât vărul lui Charlotte și mătușa ei, când nu o făcuseră în cei zece ani de când murise tatăl ei, sau în cei cinci de când murise mama lor. Cel mai mare interes manifestat de Lady Forester față de nepoata ei fuseseră cele două scrisori pe an, destul de lungi, una de Crăciun și una de ziua ei, prin care o admonesta să fie cuminte și virtuoasă și să își asculte guvernanta mai mult decât pe oricine altcineva. Jasper era acel oricine altcineva din viața ei, se subînțelegea.

Dar acum credea că înțelege. Clarence menționase acel detaliu semnificativ, cum că era o moștenitoare. Și dacă se gândea bine, ea citise cu voce tare un pasaj din scrisoarea mătușii ei de Crăciun, în care Lady Forester spunea că primise vești de la draga de Rachel și o asigurase pe Charlotte că, dacă sora ei nu o va prezenta în societate după cea de-a optsprezecea ei aniversare, o va face ea cu siguranță. Era ceva ce voise mereu să facă, ceva ce dragul tată al lui Charlotte își dorise mereu dacă mama ei avea să moară până atunci. În același paragraf menționa că dragul de Clarence abia aștepta să se întâlnească din nou cu verișoara lui și că acum era un tânăr arătos care era pregătit să se căsătorească dacă întâlnea domnișoara care l-ar fi meritat. Charlotte îl făcuse pe Jasper să promită că nu va fi predată mătușii și vărului ei, pe care îi antipatiza aproape la fel de mult ca și Jasper.

Problema era că, deși Jasper era baronul Montford și fusese mereu, tatăl lui murind cu o lună înainte de nașterea lui, deși deținea Cedarhurst Park unde mama lui locuise cu al doilea ei soț până când muriseră și unde Charlotte trăise mereu, deși era fratele după mamă al lui Charlotte și cea

mai apropiată rudă masculină a ei, în ciuda tuturor acestor aspecte ce erau în favoarea lui, nu era singurul ei tutore legal. Al doilea soț al mamei lor nu îl plăcuse și nu avusese încredere în el, și, deși o ascultase pe soția lui și îl numise pe Jasper unul dintre tutorii legali ai lui Charlotte până când moștenirea devenea a ei la douăzeci și unu de ani sau în ziua căsătoriei ei, oricare se întâmpla mai curând, insistase să îi facă tutorii ei legali pe alți doi domni, pe propriul unchi, Seth Wrayburn, și pe cumnatul său, Sir Charles Forester. Clarence moștenise o treime din tutorat după moartea tatălui său. Ceea ce însemna că oricare doi ar fi putut vota peste al treilea în ceea ce privea viața și binele lui Charlotte.

Pe Jasper îl liniștise mereu faptul că Seth Wrayburn, un sihastru indolent și bătrân, nu se arătase niciodată interesat de Charlotte sau de Clarence, sau de vreun membru al familiei. Și nici de Jasper.

— Mama este pregătită să-și sacrifice timpul, energia și independența pentru a-i oferi lui Charlotte casa respectabilă de care are nevoie pentru pregătirile debutului ei, despre care este convinsă că sunt neglijate. Cred că ești gata să fii de acord cu asta, Jasper, de vreme ce îți dorești ce este mai bine pentru sora ta. N-am să mă mai duc la unchiul Seth dacă ești de acord să o lași în grija mea și a mamei de mâine. Nu-și dorește nimeni neînțelegeri între tutorii ei legali, până la urmă, și cred că te vei bucura să scapi de responsabilitate. Ce spui?

Încercă să pară amuzant, dar fu ridicol doar.

Jasper avu neplăcuta bănuială că domnișoara care să-l merite pe Clarence era de fapt Charlotte. Era verișoara lui primară, era adevărat, iar o căsătorie între ei era dizgrațioasă, dacă nu și ilegală. Dar era foarte bogată, iar tatălui lui Clarence îi plăcuseră mult jocurile de noroc la care nu avusese nici talent, nici noroc. Ceea ce avusese din plin la moartea lui erau datoriile.

Jasper se încruntă, pierdut pe gânduri, iar Clarence

deveni din ce în ce mai entuziasmat.

— Nu văd nici o greșeală în logica ta, recunosc, Clarrie, spuse până la urmă Jasper. Doar că îmi doresc ce este mai bine pentru Charlotte și nu văd cum îmi pot îndeplini această dorință lăsând-o în grija ta și a mamei tale. Iartă-mă dacă sunt limitat. Poate că Wrayburn va înțelege asta. Mai bine du-te să-l vizitezi, amice. Sigur se va bucura să te vadă. Între timp, mă văd forțat să nu mai stau aici și să schimb amabilități cu tine, deși îmi ești aproape rudă. Te bucuri la fel de mult de minunatul „aproape”, pe cât mă bucur și eu, Clarrie? Sunt ocupat în această dimineață.

— Cu boxul la Jackson sau cursele de cai la Tattersall, presupun, replică Clarence cu dispreț.

— Vai de mine, spuse Jasper ridicându-se în picioare. Nimic atât de obositor, Clarrie. Iartă-mă, amice. Presupun că vă vom vedea pe tine și pe mama ta peste câteva zile, deși mi-e teamă că vom fi plecați în acea zi.

— N-am spus în ce zi, sublinie Clarence.

— Ah, nu? Vom fi plecați de acasă în acea zi, oricum. Ai intrat singur, amice. Fii amabil și ieși la fel, bine? Este atât de obositor să merg până la ușa din față pentru a conduce afară un oaspete, când mă pot duce imediat sus.

Înclină ușor capul și ieși din cameră înaintea lui Clarence. Urcă scările fără să privească în urmă. Nonșalanța mișcărilor lui însă nu se potrivea cu înverșunarea gândurilor. Seth Wrayburn era un factor imprevizibil. Așa fusese mereu. Nu putea decât să spere că va recunoaște un măgar când îl vede, chiar dacă măgarul era nepotul lui.

Capitolul 8

Katherine era în salon, împreună cu Margaret, când majordomul veni cu o carte de vizită pe tava de argint. Aveau deja un vizitator – Constantine era cu ele de vreo jumătate de oră, de când se întorsese cu Stephen după o lungă dimineață petrecută la Tattersall. Nu se așteptau la alte vizite. Ele chiar se pregătiseră să plece la o plimbare prin parc atunci când veniseră cei doi.

— Este lordul Montford, anunță Margaret după ce citi cartea de vizită.

O privi pe Katherine și ridică din sprâncene.

— Monty, spuse bucuros Stephen. Oh, să vină aici, sigur. A fost la balul de aseară, Con. Ți-am spus?

— A, da? răspunse Constantine. Presupun că și-a petrecut seara în salonul de jocuri, ușurându-i pe ceilalți invitați de averile lor.

— Nu chiar toată seara, preciză Stephen. A și dansat o dată.

„Vai, Stephen, nu spune mai mult.”

Katherine își dorea intens să poată șterge acel dans din memorie. Din cauza lui stătuse trează jumătate din noapte și nu se putuse gândi la nimic altceva toată ziua. Doamne sfinte, aproape că pusese acel pariu ridicol și oribil de nepotrivit cu el! Nu îi venea să creadă cum aproape că fusese de acord, tocmai cu Lord Montford.

„Dar imaginează-ți cum ar fi dacă am câștiga *amândoi*, domnișoară Huxtable. Am putea să facem o nuntă mare la St. George în Hanover Square, am invita toți membrii înaltei societăți și apoi am avea o viață întreagă de nopți nedormite în care am face copii și am face dragoste cu pasiune, poate nu chiar în această ordine.”

Of!

Iar acum, în timp ce îi umblau prin minte aceste cuvinte pentru a nu știu câta oară de când fuseseră rostite, el intră în salonul lui Stephen, chipeș și impecabil de elegant. Era însoțit de o domnișoară tânără și foarte

frumoasă.

Of, cum de îndrăznise să vină așa după ce se întâmplase seara trecută, cu atât mai mult în urmă cu trei ani? Singura explicație era că seara trecută declarase că are un pariu de câștigat, ceea ce nu putea să facă fără ca ei doi să se întâlnească.

El făcu o plecăciune, iar domnișoara care îl însoțea făcu o reverență.

— Domnișoară Huxtable, spuse el concentrându-și atenția și farmecul asupra lui Margaret. Am venit să vă spun cât de încântat am fost aseară să vă cunosc, chiar dacă nu am avut norocul să dansez cu dumneavoastră. Am îndrăznit să o aduc cu mine pe tânăra mea soră vitregă, Charlotte Wrayburn, sperând că-mi veți permite să vă fac cunoștință cu ea, dumneavoastră și domnișoarei Katherine Huxtable.

Katherine observă oarecum indignată cum comportamentul lui deborda de respectabilitate și de maniere alese.

— Sigur că da. Meg se grăbi înspre tânăra, întinzându-i mâna dreaptă, și continuă: Domnișoară Wrayburn, ce încântare! Ți-i prezint pe sora mea și pe fratele meu, contele de Merton. El este vărul nostru, domnul Constantine Huxtable.

Fata roși și făcu reverențe către fiecare.

— Încă nu mi-am făcut debutul pentru că nu am optsprezece ani, deși sunt foarte aproape, explică ea. Dar Jasper și însoțitoarea mea, domnișoara Daniels, mi-au spus că nu mi s-ar putea reproșa nimic dacă în acest an aş cunoaște câteva persoane.

— Și pentru că doream să vă vizitez oricum, iar domnișoara Daniels era ocupată în această după-amiază, m-am gândit să mă însoțească Charlotte, interveni lordul Montford.

— Sunt încântat că așa te-ai gândit, Monty, spuse Stephen zâmbind și plecându-se. Voi face tot posibilul să-mi

rezerv în avans un set de dansuri cu dumneavoastră la debut, ținând cont că ne cunoaștem dinainte, domnișoară Wrayburn.

Ea râse și roși.

— Sunt încântat, domnișoară Wrayburn, spuse Constantine zâmbind.

— Și eu la fel, spuse Margaret. Vino și stai lângă mine, domnișoară Wrayburn. Constantine, sună clopoțelul de lângă tine, te rog, să ni se mai aducă prăjituri și ceai. Lord Montford, luați loc, vă rog.

Katherine, care se ridicase când intraseră oaspeții, se așează la loc pe canapea. Înainte ca vărul ei Constantine să sune clopoțelul și să așeze la loc lângă ea, Lord Montford îi ocupă locul lângă ea pe canapea. Și în timp ce Jasper se așeza, o privi pentru prima oară de când intrase, o privire directă, intensă, foarte fierbinte, pe care nu o mai putea vedea nimeni altcineva din cameră. Sigur că era o privire care avea scopul să o tulbure și să îi arate că nu uitase nicio clipă de pariul de aseară și că avea de gând să îl câștige.

După ce se așează, nu o atingea nici cu umărul, nici cu coapsa, dar Katherine se simțea de parcă o făcea, iar inima îi bătea cu putere, parțial de indignare și parțial din cauza conștientizării prezenței lui fizice în mod chiar mai intens decât în seara precedentă când chiar existase un contact fizic.

— Domnișoară Huxtable, sper că te-ai simțit bine aseară la bal? o întreabă pe Katherine întorcându-se către ea.

— Sigur că da, milord, mulțumesc, răspunse ea.

Chiar dacă un anume vals a stricat toată seara, ar fi adăugat dacă nu ar fi existat șansa să mai audă și altcineva.

— Și eu la fel, spuse el. Este mereu o plăcere să te întâlnești la evenimente sociale cu unii dintre cei mai dragi prieteni, nu-i așa?

Manierele lui erau impecabile, ochii îi zâmbeau, dar numai ea, fiind atât de aproape, putu să vadă veselia și tachinarea din adâncurile lor. Se simțea tare bine.

Domnișoara Wrayburn, care la început roșise și fusese tăcută, acum se relaxă în compania lui Meg și a lui Stephen, și vorbea veselă pe orice temă. Katherine îi zâmbi cu căldură.

— Ah, deci și ție îți place la țară, domnișoară Wrayburn, spuse Margaret în timp ce îi turnă ceai în ceașcă, iar Stephen îi oferi prăjituri. Și mie îmi place. Mereu mă bucur să mă întorc acasă, oricât ar fi de agreabil să mai fac vizite la Londra.

Vorbi despre Warren Hall și chiar despre Throckbridge. Îi vorbi despre Isabelle și Samuel, nepoata și nepotul ei, și despre Vanessa, sora ei. Nu monopoliza conversația – asta ar fi fost nepoliticos dar vorbi mai mult decât obișnuia.

Și în tot acest timp, Katherine conștientiza prezența bărbatului care stătea aproape tăcut lângă ea și la care ea nu se uită deloc. Dar știa că era amuzat, știa că își dădea seama de cât era de conștientă de prezența lui și că făcea asta intenționat. Nu știa cum anume reuși să facă asta, dar după vreo zece minute de când stătea lângă el simțise cum parcă îi ardea partea stângă a corpului, iar inima îi bătea cu disperare.

Toată situația îi displăcea total. De ce nu refuzase să danseze cu el și gata? Dar refuzase, nu? Și dansase cu el oricum, până la urmă. Concluziona că Lord Montford era un păpușar desăvârșit, iar ea o marionetă lipsită de apărare în fața voinței lui.

Gândul o făcu să se zburlească toată și se întoarse către el încruntată. El o privi politicos, cu un zâmbet blând pe buze.

— Sora dumitale este ducesa de Moreland, preciză el.

— Probabil că nu ai cunoscut-o încă, răspunse Katherine întorcându-se către domnișoara Wrayburn. Poate

vom avea plăcerea de a te însoți într-o vizită la ea. I-ar face mare plăcere, și sunt sigură că ai plăcea-o. Are cea mai pozitivă personalitate dintre noi, nu-i așa, Meg?

Fata era încântătoare. Chiar și așa însă, poate că nu era bine să fie prietenă cu ea ținând cont că avea marele ghinion de a fi sora vitregă a baronului Montford. Dar rostise deja cuvintele și era prea târziu să se gândească la asta.

— O ducesă! exclamă domnișoara Wrayburn, părând din nou intimidată. Apoi zâmbi luminos și adăugă: Mi-ar face o mare plăcere.

— Și poate că ai vrea să ne însoțești pe mine și pe Kate într-o plimbare prin Hyde Park mâine după-amiază, domnișoară Wrayburn. Asta dacă nu cumva ai alte planuri mai palpitate.

— Ah, nu am, o asigură fata, înclinându-se înspre ea. Cum încă nu mi-am făcut debutul, nu am fost mai pe nicăieri, doar la câteva magazine și galerii. N-am cunoscut decât doamne de vârsta mamei mele, deși unele dintre ele au fiice sau fii cam de vârsta mea. O plimbare în parc sună foarte interesant. Am să vin. Pot, Jasper? Sper să nu plouă.

— Te voi însoți, Char, dacă pe domnișoara Huxtable și pe sora ei nu le deranjează compania unui bărbat, îi spuse Jasper. Sigur mă vor invidia toți bărbații din parc dacă mă vor vedea cu trei dintre cele mai frumoase doamne din oraș.

Katherine își dădu seama că îi căzuseră în cursă. Sigur exact asta și sperase – încă o ocazie de a le vedea, de a o vedea pe ea. Nici nu trebuise să facă un efort mai mare decât să vină cu sora lui.

— Jasper! Ce prostuț ești! exclamă domnișoara Wrayburn râzând cu plăcere.

— De ce? Ar fi trebuit să spun cu două dintre cele mai frumoase, Char? Am ignorat tot felul de imperfecțiuni în înfățișarea ta pentru că îmi ești soră și țin la tine?

Îi vorbi cu o afecțiune leneșă în glas, observă

nemulțumită Katherine. Nu voia să afle că el avea și părți bune.

— Sigur că n-ai ignorat nimic, Monty, spuse Stephen. Nu sunt imperfecțiuni nici la surorile mele, nici la sora ta. Și nu toți ceilalți domni te vor invidia. Nu te poți bucura numai tu de plăcerea de a te plimba cu doamnele, o să vin și eu.

— Va fi minunat, afirmă Katherine. Îmi face mereu o deosebită plăcere să mă plimb la brațul tău și să văd toate domnișoarele cum leșină de invidie.

Știu și fără să se uite că Lord Montford o privi și își tuguie buzele amuzat.

— Aș veni și eu, dar din păcate am alte planuri pentru mâine, declară Constantine.

Lord Montford se sculă în picioare și ridică din sprâncene la sora lui, pregătindu-se de plecare.

— Abia aștept după-amiaza de mâine, spuse Jasper aplecându-se către mâna lui Meg.

Pe Stephen și Constantine îi salută dând din cap și o ignoră pe Katherine, a cărei mână o strângea domnișoara Wrayburn. Dar reuși cumva să îi transmită lui Katherine mesajul că replica îi era adresată ei. Of, cum tot reușea? Sau i se părea doar ei? Era oare ridicolă? Era sigură că nu.

Era hotărât să o facă să se îndrăgostească de el, doar pentru că era un domn extrem de plictisit și asta l-ar amuza. Chiar dacă ea îl asigurase că nu ar fi posibil nici într-un miliard de ani, asigurarea nu făcuse decât să îl provoace și mai mult, evident.

— Monty a dansat un vals aseară cu Kate, spuse Stephen după ce plecară oaspeții. Se pare că dansează la fel de bine cum face totul. Eu n-am putut valsa, din păcate. A trebuit să stau cu domnișoara Acton pentru că nu i s-a dat voie încă să danseze vals.

Katherine realizează că vărul ei Constantine o privea fix. Se întoarse către el și zâmbi.

— Și Monty a adus-o pe sora lui să vă viziteze în această după-amiază, deși nu și-a făcut încă debutul, spuse

Constantine clătinând ușor din cap. Katherine, țin minte că te-am avertizat în privința lui cu mult timp în urmă. Nu s-a schimbat nimic de atunci. Monty este unul dintre cei mai buni prieteni ai mei, dar dacă aș avea o soră, nu l-aș lăsa nicăieri în preajma ei decât dacă ea ar avea câte o însoțitoare legată de ea cu lanțuri de fiecare mână.

Ea râse; la fel făcu și Stephen.

— Constantine! exclamă cu reproș Margaret. Lord Montford este un gentleman. Are maniere alese și este de admirat cât ține la domnișoara Wrayburn.

— Constantine, nu sunt o copilă, spuse Katherine la fel cum îi spusese și lui Lord Montford în seara precedentă.

— Cred că nu, recunosc el. Mereu uit că ești deja aproape în vârstă, Katherine. Câți ani ai? Douăzeci și trei? Ține minte însă că el nu este o bună companie pentru nicio doamnă neînsoțită, indiferent de vârstă.

— Și tu ești, Constantine? întrebă ea râzând.

El suspină.

— Uneori trebuie să fii crai pentru a recunoaște unul. Nu recunosc nimic ce m-ar putea incrimina, desigur.

Katherine ținea foarte mult la el, era vărul lor de-al doilea pe care îl cunoscuseră târziu. Se purtase mereu frumos cu ei. Dar își dădea seama că nu îl cunoaște aproape deloc. Venea foarte rar la Warren Hall și nu era în Londra des – dar, de fapt, nici ei nu erau. El locuia pe domeniul din Gloucestershire, dar nu îi invita acolo niciodată și nu le vorbea despre acel loc. Și avea un conflict ce dura de mult cu Elliott, ducele de Moreland, vărul lui primar și cumnatul lui Katherine, iar Vanessa fusese și ea cumva implicată cu câțiva ani în urmă. Niciunul dintre ei nu vorbeau cu el, dacă puteau să evite să o facă. Katherine nu avea idee de ce. De fapt, Constantine era învăluit într-o aură de mister ce probabil că îi sporea farmecul.

Oare era un crai? Era prieten cu Lord Montford și la fel de chipeș și cuceritor ca și el, chiar dacă înfățișarea lui nu era perfectă din cauza nasului care îi fusese rupt cândva și

se vindecase puțin strâmb. Dar nasul puțin strâmb îl făcea și mai atrăgător decât l-ar fi făcut perfecțiunea.

— Gata cu acest subiect, proclamă Margaret. Constantine, rămâi la cină? Stephen, baricadează ușile, în caz că spune că nu.

— Constrângerile mă conving mereu, mărturisi Constantine. Dar au efect și invitațiile prietenoase. Mi-ar face mare plăcere să rămân.

Așadar, se gândi Katherine, urma încă o noapte chinuită. Măine avea să se plimbe cu Lord Montford, cu Meg, cu Stephen și cu domnișoara Wrayburn. Va trebui să facă eforturi pentru a se plimba cu unul dintre ei, și nu cu el. Mai trebuia și să se roage intens pentru ca a doua zi să plouă.

*

Cei cinci meraseră la plimbare în după-amiaza următoare, una însorită chiar, după o dimineată umedă și puțin promițătoare. Jasper se plimbă cu domnișoara Huxtable, în timp ce Merton le avea pe domnișoara Charlotte la un braț și pe Katherine Huxtable la celălalt. După ce își petrecură un timp la Serpentine, admirând lebedele și privind un băiat care se juca pe apă cu o bărcuță sub privirile atente ale guvernantei sale, se întoarseră, cu Merton între Charlotte și sora lui mai mare, și Jasper cu cea mai mică.

Așa cum desigur că plănuise încă de la început. Nu trebuie să fii niciodată prea insistent în aceste privințe, dar trebuie să fii imposibil de descurajat. Manevrase schimbul fără ca restul să își dea seama măcar că făcea asemenea manevre. Poate Katherine Huxtable își dăduse seama. Afișă o față inexpresivă, cu buzele strânse, în timp ce îl luă de braț.

— Domnișoara Wrayburn este fermecătoare, îi spuse ea aproape dușmănos.

— Dar uneori neliniștită cu privire la reacțiile celor din jur față de ea, spuse el inspirând adânc în speranța de a simți mirosul săpunului ei.

Și reuși. Aroma era slabă, dar de neconfundat. Dar cu certitudine era cel mai seducător miros inventat vreodată.

Ea arăta foarte bine, într-o rochie verde salvie, cu talie înaltă, și cu bonetă de paie împodobită cu mătase creponată de un verde pal și panglici asortate sub bărbie. Părul părea de un blond foarte auriu sub bonetă.

— Ah, dar nu trebuie să fie neliniștită în privința noastră, replică ea. Nu are niciun motiv. Suntem oameni foarte simpli.

— Oare?

Se uită la ea și ridică din sprâncene, dar ea vorbise serios.

— Atunci mă întreb cum ar fi oamenii speciali. Poate nici nu te-ai putea uita la ei, completă el.

Ea plescăi din buze și se uită la el cu reproș.

— Acesta a fost un compliment, nu? Întrebă sec. Îți mulțumesc în numele lui Stephen și al lui Meg, milord.

— Charlotte te place foarte mult, spuse el sincer. Și pe sora dumitale, adăugă. O flatează generozitatea și amabilitatea dumitale de a o băga în seamă.

— Nu este amabilitate. Eram oameni foarte simpli acum câțiva ani, locuiam într-o casă mică dintr-un sătuc de la țară. Contribuiam la veniturile noastre modeste predând la școala din sat câteva dimineți pe săptămână. Cele mai grandioase evenimente din viețile noastre erau sărbătorile câmpenești oricum rare și sărbătoarea anului de vară din Rundle Park, la conacul lui Sir Humphrey Dew. Situația noastră s-a schimbat de atunci, dar noi sper că nu ne-am schimbat. Îmi plăcea cum eram atunci.

Oare încerca să se prefacă mai neînsemnată decât era în mod intenționat? Încercarea îl amuză.

— Domnișoară Huxtable, cred că eu te-aș fi plăcut și atunci. Dansezi cumva în jurul unei prăjini la sărbătoarea

câmpenească în fiecare primăvară? Nu există imagine mai tentantă decât cea a unei tinere care înfășoară panglici în jurul unei prăjini, unduindu-se și aplecându-se și arătându-și gleznele.

— Fără prăjini și fără arătat glezne, răspunse ea râzând brusc.

El se simți învăluit de lumina soarelui și de căldură, dar observă cu stupoare privind în sus că soarele era acoperit de nori. Îl uimea că încercase să o uite timp de trei ani, că amintirile lui despre ea nu fuseseră plăcute. Dar asta se întâmplase pentru că amintirile lui despre ea se împletiseră cu cele privind umilirea.

— Fără prăjini și fără arătat glezne, repetă el. Foarte trist. Sau poate că nu. Poate că bărbății din satul dumitale de la vârsta de doisprezece până la nouăsprezece ani au fost salvați de suferințe cauzate de dumneata, sau mai bine spus, de gleznele dumitale.

— Mă întreb dacă ai aptitudini și pentru conversații obișnuite, Lord Montford, replică ea cu o expresie zâmbitoare.

— Sigur că am, o lămuri el părând uimit. Sunt un gentleman, nu? Mă rănești crezând că nu aș avea.

— Dar n-am văzut nicio dovadă în acest sens, spuse ea.

— Crezi că norii aceia anunță încă o ploaie? Întrebă el privind cerul. Eu aș spune că nu. Vezi că sunt albi, pufoși și foarte neamenințători. Iar cerul este albastru în spatele lor. Eu prezic că în cel mult o oră cerul va fi din nou senin și ne vom bucura de el un timp, până ce pesimiștii dintre noi vor începe să-și facă griji pentru ziua de mâine. Ai observat că de câte ori cerul este senin urmează prezicerile cum că vom plăti scump pentru asta cu furtuni teribile? Ai auzit vreodată pe cineva să spună altfel? Ai auzit pe cineva să spună pe o vreme rece și mohorâtă că vom plăti pentru asta cu cer senin, zile însorite și căldură?

Acum, ea râse și mai tare.

— Nu, n-am auzit. Dar aceasta este o conversație obișnuită, Lord Montford?

— Păi nu este subiectul conversației vremea? Ce-ar putea fi mai obișnuit?

Katherine nu îi răspunse, dar continuă să zâmbească.

— Ah, am înțeles. Nu te-ai referit deloc la conversații obișnuite, nu? Ai vrut să spui anoste. Da, pot purta și conversații anoste, și îți demonstrez dacă vrei. Dar te avertizez că s-ar putea să adorm în timpul conversației.

— Nu-ți face griji în această privință, eu aș adormi înaintea dumatăle.

— Hmm... o problemă spinoasă.

— Oricum nu mă poți face să mă îndrăgostesc de dumatăle în timp ce dorm, Lord Montford, nu-i așa? Și presupun că despre asta este vorba aici. Vizita cu sora dumatăle, plimbarea prin parc...

— În timp ce dormi? Întrebă el apropiindu-și capul de al ei.

Și în încercarea de a o incita, se trezi incitat el însuși, și nu puțin. Ideea de a face o femeie adormită – caldă și languroasă pe o saltea pufoasă – să se îndrăgostească de el era extrem de tentantă. Cerule!

— Domnișoară Huxtable, ești foarte...

Nu reuși să spună mai mult. Ajunseseră deja într-o parte mai publică a parcului și începuseră plimbările zilnice, erau vehicule, cai, pietoni, toți concurând pentru spațiu și încercând să atragă atenția. Scopul lor nu era să ia aer și să facă niște mișcare, ci să vadă și să se facă văzuți, să își etaleze bonetele și noile iepe și noii iubiți, pentru a-i vedea și a-i critica pe ceilalți, bonetele și iepele și iubiții de calitate inferioară. Era înalta societate în acțiune.

O trăsură enormă și de prost gust, aproape de Jasper și de domnișoara Huxtable, încetini și apoi opri. Ocupanții ei îi priviră încruntându-se și cu resentiment, pe Jasper mai ales. Erau Lady Forester și Clarence, fir-ar să fie!

Sperase să îi evite pentru restul sezonului, deși era o

speranță deșartă cât timp veniseră din Kent exact cu scopul de a-și manifesta neplăcerea față de el și pentru a o scoate pe Charlotte din ghearele lui ticăloase.

Nici măcar nu îi spusese lui Charlotte că erau în oraș. De ce să o supere mai curând decât era absolut necesar?

— Lady Forester.

Își atinse borul pălăriei în semn de salut. Nu îi spusese mătușă Prunella – sau mătușă Prună – de când era copil. Nu îi era mătușă, fapt pentru care i-ar mulțumi lui Dumnezeu în fiecare zi dacă ar fi un om credincios.

— Clarrie? Ce mai faci? Am plăcerea de a...

Dar nu avu plăcerea să le-o prezinte pe domnișoara Huxtable, pe sora sau pe fratele ei.

— Jasper, ai să vii la mine mâine-dimineață la ora nouă fix, proclamă doamna pe un ton neplăcut și umflându-și pieptul așa cum făcea mereu. Charlotte, pleacă imediat de lângă acel bărbat și vino să stai aici lângă mine. Mă așteptam să fii mai bine-crescută decât atât, chiar dacă fratele tău vitreg nu este. Credeam că ai o guvernantă respectabilă.

— Mătușă Prunella! exclamă Charlotte suspinând și cu o figură dezolată.

— Ei, poftim! exclamă tânărul Merton în același moment, tonul lui fiind plin de indignare.

— Clarence, coboară imediat și ajut-o pe Charlotte, continuă doamna.

— Eu zic să stai unde ești, Clarrie, amice, îl sfătui Jasper. Ar fi un efort inutil să te dai jos doar pentru a te urca la loc. Și tu rămâi exact unde ești, Char, cu domnișoara Huxtable și cu contele de Merton. Nu te dor picioarele, nu?

— Nu... nu, Jasper, răspunse ea căscând ochii cât cepele.

— Atunci n-ai nevoie să fii dusă nicăieri, o lămuri fratele ei. Nu are nevoie să o duceți dumneavoastră, doamnă. Dar vă mulțumim că ați oprit și v-ați oferit. O să am onoarea de a vă vizita mâine-dimineață, atunci. S-ar

putea să întârzii patru minute din cauza ceasului meu din bibliotecă, după care mă ghidez, care este cu patru minute în urmă. Sau voi ajunge mai devreme? Nu sunt lămurit nici acum. Cum aş ajunge, domnişoară Huxtable?

O privi pe Katherine, care îl ţinea de braţ.

— Ai întârzia, spuse ea. Sau vei întârzia, de vreme ce nu ți-a venit ideea să reglezi ceasul.

— Ar fi prea derutant, explică el. Nu aş mai şti care este situaţia. Nici servitorii.

— Jasper, nu accept să-mi vorbeşti cu insolenţa cu care ai obiceiul, replică Lady Forester pe un ton ce îl făcu pe Clarence să tremure şi să se întrebe dacă era mai bine să rămână în trăsura şi să provoace mânia nesfârşită a mamei sale sau să se dea jos şi să o înfrunte pe cea a lui Jasper. Charlotte... continuă Lady Forester.

— Clarrie, spuse Jasper pe un ton conversaţional, blochezi traficul, amice. Sunt cabriolete şi faetoane oprite până la poartă şi în stradă, să nu mai vorbim de alte vehicule. Mai bine mergi mai departe, până nu se hotărăşte vizitiul din spatele tău să se dea jos şi să îţi doboare pălăria. Deja s-a făcut mov la faţă, şi pasagerii lui sunt la fel. Am să vă văd pe amândoi mâine la nouă fără patru minute fix. O zi bună!

Clarence, după ce se uită speriat în urmă la vehiculele din spatele trăsorii lui, îi făcu semn vizitiului său să meargă mai departe.

— Vai de mine, Jasper! se văită Charlotte după ce erau suficient de departe cât să nu o audă. Să nu o laşi pe mătuşa Prunella să mă ia, da? Mi-ar ţine predici de la răsărit până la apus. Ar fi ca la temniţă. Chiar nu cred că aş putea suporta.

— Linişteţi-vă, domnişoară Wrayburn, o consolă Merton mângâind-o pe mână.

— Îmi pare atât de rău dacă invitaţia mea către domnişoara Wrayburn de a se plimba cu mine şi cu Kate în această după-amiază a cauzat probleme, spuse domnişoara

Huxtable cea mare, părând foarte afectată. Este din cauză că nu și-a făcut debutul? Dar până și copiii și tinerii au nevoie de aer și exercițiu fizic la un moment dat din zi.

— Cred că problema este că m-am invitat și eu, opină Merton. Cei mai conservatori ar putea spune că domnișoara Wrayburn n-ar trebui să fie văzută în public în compania mea până la debut. Vă cer scuze, domnișoară Wrayburn, și ție, Monty. Nu m-am gândit la asta.

— Nici măcar regina nu ar putea obiecta ca o tânără să se plimbe într-un parc public cu fratele și tutorele legal și cu trei dintre prietenii lui, două doamne care sunt mai mari decât ea, afirmă Jasper. N-am să vă permit să vă învinuiți pentru o culpă care nu există. Am să o lămuresc pe Lady Forester mâine-diminează. Și n-am să te arunc în cușca leilor cu mătușa Prunella și Clarence, Charlotte. Sub nicio formă n-am să fac asta.

— Dar Clarence este unul dintre tutorii mei legali, îi aminti ea. Mereu a fost foarte pompos și nesuferit. L-am urât când era copil și sunt sigură că îl voi urî și acum. A devenit și urât, pe deasupra. Și gras.

Cuvintele necruțător de lipsite de menajamente anunțară lipsa oricărei speranțe ar fi nutrit Clarence de a-i face curte verișoarei sale.

— Să nu-i mai plictisim pe Lord Merton și pe surorile lui cu problemele noastre personale, Char, spuse Jasper hotărât. Să ne plimbăm mai departe până nu atragem și mai mult atenția.

Ceea ce și făcură într-o liniște asurzitoare, întreruptă din când în când de scurte conversații serbede.

— A fost o după-amiază frumoasă, nu-i așa? spuse domnișoara Katherine Huxtable dându-i drumul la braț și incluzându-i și pe ceilalți în discuție. Vă mulțumim foarte mult că ne-ați însoțit, domnișoară Wrayburn și Lord Montford.

Ea, sora ei și fratele lor mergeau într-o direcție, iar el și Charlotte în alta, așa că își luară rămas-bun cu o mulțime

de amabilități, ca și cum acea blestemată de întrerupere nici nu s-ar fi întâmplat.

Și câți oameni asistaseră la scenă? Nu că îi păsa lui ce ar bârbi lumea despre el. Dar se gândea la Charlotte. Ei poftim, la ce naiba se gândise mătușa ei, punând-o într-o astfel de situație în public? Nu putea aștepta până mâine-dimineață să îl certe între patru ochi în salonul ei?

— Jasper, ce va spune mătușa Prunella mâine? Întrebă Charlotte ținându-l de braț. Ce va face?

— Lasă-mă pe mine să-mi fac griji pentru asta, o liniști el. Sau să nu-mi fac.

— Dar știi ce-a spus *papa* în testament, replică ea pe o voce subțire și plină de dezolare.

Tatăl ei spusese că ea ar trebui să fie crescută de către mătușa ei dacă mama ei ar muri și s-ar pune problema că baronul Montford o neglijează sau este neglijent cu educația ei.

— Tatăl tău a numit trei tutori legali, iar Clarence e doar unul dintre ei, spre norocul nostru.

— Dar dacă unchiul Seth îi ia partea, atunci mătușa Prunella mă va lua și n-ai avea ce să faci. Of, acum îmi doresc să fi rămas la Cedarhurst.

— Unchiul Seth este prea leneș pentru a ieși din propria umbră, îi spuse el. N-a făcut niciun secret din faptul că nu-i convenea să-ți fie tutore, mai ales când tatăl tău a avut tupeul să moară primul. Îmi pare rău, Char. N-ar trebui să vorbesc așa despre tatăl tău. Dar nu trebuie să îți faci griji în privința unchiului Seth.

— Dar îmi fac. Dacă spune un cuvânt...

Și nu continuă ideea.

— Nu se va întâmpla, îți promit, o asigură el conducând-o pe stradă și ocolind o grămadă de balegă pe care gunoierii încă nu o ridicaseră. Dacă trebuie, o să mă duc chiar eu la unchiul tău, deși nu-i va plăcea deloc.

— Te vei duce? Crezi că...

— Hai să vorbim despre ceva mai vesel, sugeră el,

mângâindu-i mâna. Ți place familia Huxtable?

— Oh, foarte mult! Se înveseli imediat, apoi râse și se întoarse către el. Iar ție ți place domnișoara Katherine Huxtable.

El o privi brusc.

— Îmi sunt simpatice ambele. Sunt surorile lui Merton, și sunt gingașe și șarmante, ca să nu mai spunem că și frumoase.

— Dar cred că ți place domnișoara Katherine Huxtable, repetă ea zâmbind jucăuș pe sub bonetă. Abia ți-ai luat ochii de la ea când vorbeam în parc.

— Conversam. Este politicos să te uiți la o persoană cu care porți o conversație. Nu te-a învățat asta domnișoara Daniels?

Ea râse.

— Și cred că și ea te place, Jasper.

— Să nu-mi spui că se uita și ea la mine în timp ce conversam! replică el cuprins de o falsă oroare. Ce îndrăzneț din partea ei!

— Este mai important felul în care se uita. Dar îndrăznesc să spun că toate doamnele te plac. O să te însori curând?

— Poate că într-o bună zi. Poate. Probabil. Posibil. Dar nu în viitorul apropiat.

— Nici măcar dacă te îndrăgostești?

— Dacă s-ar întâmpla asta, m-aș însura imediat sau și mai repede de-atât. Aș fi atât de speriat că nu aș ști ce altceva să fac. La fel de speriat pe cât aș fi să aflu că este paștele cailor.

— Mi-aș dori să nu mai fi atât de cumplit de cinic, Jasper, spuse ea oftând.

— Dar tu ce părere ai despre Merton? întrebă el zâmbind.

— Este extrem de chipeș și de amabil. Arată ca un zeu. Cred că toată lumea este îndrăgostită de el.

— Inclusiv tu, Char?

— Ah, nu. Nu aş fi atât de naivă. Ar fi ca şi cum aş tânji după soarele de pe cer. Voi căuta pe cineva mai... potrivit de care să mă îndrăgostesc. Dar nu încă. Vreau să am măcar douăzeci de ani când mă mărit.

— În vârstă, chiar.

Zâmbi cu drag la ea. Nu îşi dăduse seama până acum ce simţ practic are, ce nesigură pe ea este, cât îşi subestimează farmecele. Nu era niciun motiv pentru care fiica unui baronet bogat, soră a unui baron, să nu poată aspira la mâna unui conte. Dar nu încă, asta cu siguranţă.

— Poate că dragostea te va lua prin surprindere curând, spuse el.

— Sper, replică ea zâmbind. Când voi fi suficient de mare să fiu sigură că este dragoste. Şi sper să ți se întâmple şi ție, Jasper. Să te îndrăgosteşti.

— Mulţumesc, spuse mângâind-o din nou pe mână. Dar nu ştiu dacă este o binecuvântare sau un blestem ce-ai spus.

Ea râse.

— Mi-a venit o idee, afirmă ea brusc, privindu-l în ochi. O idee minunată. Domnişoara Daniels spune că ar trebui să mai adăugăm câteva nume la lista mea de invitaţi pentru petrecere. Cred că ar trebui să o invităm pe domnişoara Katherine Huxtable. Ah, şi pe cealaltă domnişoară Huxtable. Vei avea nevoie şi tu de nişte companie mai de vârsta ta.

— Deci dacă sunt mai în vârstă, şi cele două doamne la fel, ne putem ţine companie de vârsta noastră unul altuia? Să ne strângem în jurul focului pentru a ne încălzi oasele bătrâne în iulie, poate?

— Domnişoara Katherine avea douăzeci de ani când a moştenit fratele ei titlul. A menţionat asta când vorbeam la Serpentine. Asta a fost acum trei ani. Nu este prea în vârstă, Jasper, deşi este ciudat că nu s-a măritat deja. Mai ales că este atât de frumoasă. Poate că a aşteptat o persoană deosebită. O admir pentru asta.

— Nu cumva faci pe pețitoarea, Char? o întrebă privind-o cu coada ochiului. Te avertizez că nu ai sorți de izbândă.

— Nu am? întrebă privindu-l inocent.

De fapt, el tocmai obținuse exact ce dorise, și fără prea mari eforturi. Katherine Huxtable mai trebuia să accepte invitația, desigur.

— Atunci am să joc și eu jocul acesta. Dacă domnișoarele Huxtable vor fi invitate, ar fi nepolitic să nu-l invităm și pe Merton, Char.

Sora lui se întoarse dinspre el brusc, ascunzându-se după bonetă pentru a-și acoperi îmbujorarea.

— A, da? Eu cred că are lucruri mult mai interesante de făcut.

— Probabil. Să aflăm, nu?

Și la naiba cu ideea că poate nici nu ar fi trebuit să îl cunoască încă pe Merton. Ce idei ciudate și învechite aveau unii oameni. Doamne sfinte, mătușa Prunella și cei ca ea ar ține tinerele închise în turnuri să toarcă la fuior, dacă ar fi după ei.

Capitolul 9

Vizita lui Jasper la Lady Forester și Clarence din dimineața următoare se desfășură exact cum se aștepta. Avu mare grijă să își facă apariția la ușa lor fix la ora nouă și patru minute, iar ei îl ținură să aștepte în salon pentru un sfert de oră. *Touché!* Când apărură în sfârșit, nu îl invitară să ia loc.

Urmă o tiradă a doamnei în care îl acuză pe Jasper de orice exces și viciu existent în istoria omenirii, și de câteva încă necunoscute chiar și lui, cerând apoi să i-o înmâneze pe Charlotte înainte ca și ea să fie coruptă dincolo de orice speranță.

— Dacă nu cumva este deja, adăugă neinspirat Clarence.

Special pentru această ocazie Jasper se înarmase cu un monoclu, de care nu avea deloc nevoie de vreme ce vedea foarte bine. Îl duse la ochi și îl privi pe Clarence, mai ales lavaliera lui foarte țipătoare. Doamne sfinte, și un dandy s-ar fi îngrozit!

— Clarrie, poate ar fi mai bine să o lași pe mămica ta să vorbească în locul tău. Nu ți-ar face plăcere să-ți rearanjez nodul lavalierii de la gât, amice, deși recunosc că are mare nevoie de a fi aranjată.

Luă monoclul de la ochi înainte să se uite din nou la Lady Forester, foarte politicoasă.

Aceasta continuă prin a desființa bunul nume al lui Merton și al surorilor lui, care ar putea să pară inocente în ochii înaltei societăți, dar care nu o înșelau pe ea, parvenite vulgare ce erau. Cu certitudine nu știau cum să se poarte din moment ce erau dispuse să fie văzute în public cu el, și, mai rău, în compania unei tinere care nu avea ce căuta în public până ce nu făcea reverența în fața reginei.

— Iar simplul fapt că surorile i-au permis lui Charlotte să meargă la brațul contelui de Merton este prea de tot și îmi confirmă bănuielile că sunt niște ușurate obrăznice, mai adăugă ea. Mi s-a făcut rău când mi-am dat seama că tânăra aceea din parc era nepoata mea, fiica dragului meu frate răposat. Nu-i așa, Clarence? Servitoarea mea a trebuit să ardă niște pene pentru a-mi reveni când am ajuns acasă.

— Sper că niciuna dintre ele nu era dintre penele dumneavoastră de seară, doamnă, replică Jasper îngrijorat.

— Sunt vulgare și destul de trecute, continuă Lady Forester. Probabil că niciun domn nu le vrea de soții. Iar contele nu-și face nicio favoare comportându-se așa. Am înțeles că este prietenul tău.

Jasper se înclină și zâmbi.

— Chiar trebuie să plec, spuse. A fost o jumătate de oră încântătoare, dar am și alte treburi, și din păcate nu

mai pot sta cu dumneavoastră să servim o gustare. Nu, nu, să nu vă deranjați să o oferiți. Apropo, Charlotte va rămâne la mine acasă sub aripa mea și îndrumarea însoțitoarei sale. O zi bună!

Se întinse să își ia pălăria, pe care o lăsase pe masă, pentru că servitorul care îi deschisese ușa și îl condusesese în salon nu se oferise să o ia.

— Nu va rămâne acolo pentru mult timp, Jasper, îl informă Clarence cu încântare ranchiunoasă. I-am făcut o vizită unchiului Seth ieri-seară, după ce am condus-o pe mama acasă.

Jasper se opri, ținând mâna pe pălărie.

— Ah! Cred că a fost o experiență plăcut pentru amândoi, Clarrie. S-a oferit să taie vițelul cel gras în onoarea ta?

— Am reușit să-l avertizez cu privire la adevărul despre Charlotte, replică Clarence. A fost de acord cu mine că trebuie neapărat făcut ceva.

— Clarence! spuse mama lui tăios. Nu era nevoie să îi spui lui Jasper despre acea vizită. Nu-l privește. Nu l-a interesat niciodată familia lui Charlotte, cu atât mai puțin unchiul Seth.

— Mama, ar trebui să știe că neglijența lui față de verișoara mea nu va mai fi tolerată, că ea va locui cu noi aici curând și o vom pregăti cum trebuie pentru debutul ei în societate și pentru o căsătorie respectabilă.

— Clarrie, ai face mai bine să o asculți pe mami și să o lași să vorbească în locul tău, mereu. Ea știe întotdeauna ce este bine, spuse Jasper în timp ce își puse pălăria pe cap și traversă camera pentru a ieși.

Un minut mai târziu mergea deja pe stradă.

Se părea că mai avea de făcut o vizită, și trebuia să îi mulțumească tocmai lui Clarence pentru că îl anunțase că nu are vreme de pierdut în a face acea vizită. Sărmanul Seth Wrayburn! Urma să îi fie foarte greu să aibă doi vizitatori în la fel de multe zile. Dar nu se putea altfel.

Mai târziu în aceeași dimineață, când domnișoarele Wrayburn și Daniels meraseră în vizită la reședința Merton sperând să le găsească pe domnișoarele Huxtable acasă, fură invitate să intre și conduse în salon, unde le găsiră nu doar pe cele două domnișoare, ci și pe ducesa de Moreland, sora lor, împreună cu cei doi copii ai săi. Ducele era jos, în bibliotecă, împreună cu contele de Merton, pe care încă îl mai considera sub tutela sa și responsabilitatea sa, deși îi dăduse tot mai multă libertate în ultimul an.

Margaret și Katherine îi vorbiseră Vanessei despre domnișoara Wrayburn și că o simpatizau, dar și despre cât le supărase întâlnirea neplăcută cu Lady Forester, mătușa ei.

— Nici uneia dintre noi nu ne-a trecut prin minte că ar putea fi ceva nepotrivit în a o invita să se plimbe cu noi în parc, nu, Kate? Și nici lui Stephen, spusese Margaret.

— Asta pentru că nu era nimic nepotrivit, gâsculișo, o liniștise Vanessa. Doamne sfinte, dar cine este această Lady Forester? N-am auzit de ea niciodată, dar pare destul de caraghioasă. Trebuie să-l întreb pe Elliott, el cunoaște pe toată lumea.

Vorbiseră și despre baronul Montford, în mod inevitabil. Meg își exprimase opinia că o plăcea pe Kate, iar Katherine protestase că era un libertin notoriu și îi plăcea orice doamnă care era dispusă să stea singură cu el câteva minute.

— Ei, pe Lord Montford îl cunosc, spusese Vanessa cu ochii strălucind. Am stat împreună la masă la un bal mai devreme anul acesta și am discutat vreo zece minute. Nu s-a arătat deloc interesat de mine, deci te contrazic, Kate. Mi s-a părut șarmant și amuzant, și deosebit de chipeș.

— Iar eu m-am plimbat cu el până la Serpentine ieri, când Kate era cu Stephen și cu sora baronului. A fost

amabil și interesant, dar nu a dat dovadă de niciun fel de interes la adresa mea, adăugase Margaret.

Katherine fu destul de bucuroasă când discuția fusese întreruptă.

Domnișoara Daniels făcu reverența în fața lor când o prezentă domnișoara Wrayburn, apoi găsi un scaun lângă ușă când fu invitată să ia loc. Margaret o prezentă pe Vanessa, iar Katherine privi expresia de venerație a domnișoarei Wrayburn dispărând în câteva clipe când Vanessa se comportă deloc precum o ducesă, zâmbindu-i și vorbindu-i, explicându-i cum trebuia să stea în picioare și să se legene precum o barcă purtată de vânt pentru a-l putea adormi pe micuțul Sam.

— Este un copil foarte încăpățânat. Tatăl lui insistă că a moștenit asta de la mine. Sigur că mie îmi este clar că opusul este adevărat.

Domnișoara Wrayburn merse în vârfurile degetelor să privească fața copilului, apoi îi zâmbi lui Isabelle, copila în vârstă de doi ani, care stătea lângă ea.

Margaret servi ceaiul și discutară toate foarte plăcut pentru câteva minute, până când domnii li se alăturară și trebură făcute alte prezentări. Sam era încă agitat.

— Vanessa, văd că nu ți-a trecut prin minte să o chemi pe doica lui din salonul menajerei și să-i spui să-l ducă în altă cameră, zise Elliott luându-i-l din brațe pe fiul lui.

— Nu, nu mi-a trecut, recunosc eu privindu-l veselă în timp ce el se apropie de fereastră ținând copilul cu capul pe umărul lui.

Isabelle se ridicase în picioare când veniseră domnii și acum stătea în fața lui Stephen, cu mâinile ridicate. El râse și o ridică în brațe. Fetița începu să râdă, ținându-se cu mâna de o şuviță de păr ondulat.

— Sunt încântat să vă cunosc, domnișoară Daniels, spuse Stephen. Și sunt încântat că ne-ați vizitat din nou, domnișoară Wrayburn.

— Am venit dintr-un motiv anume, răspunse domnișoara Wrayburn îmbujorându-se și așezându-se pe marginea scaunului. În august o să împlinesc optsprezece ani, și Jasper a spus că pot să dau o petrecere acasă cu această ocazie, la Cedarhurst Park, în Dorsetshire. Mi-a spus că pot invita câți oaspeți doresc, pentru două săptămâni. Eu și domnișoara Daniels am făcut tot felul de planuri pentru a-i distra pe oaspeți – picnicuri, excursii în natură și plimbări, vom juca crochet, vom dansa, ne vom plimba cu barca, vom călări... vom juca mima și cărți și... Ei, tot felul de activități. Va fi cea mai fericită ocazie din viața mea. Le zâmbi plină de entuziasm tuturor. Și va fi și cea mai plăcută ocazie pentru invitați, desigur, adăugă.

Domnișoara Daniels o privi insistent.

— Și mai ce, Charlotte? întrebă ușor, dând din mână. În ce fel îi privește asta pe domnișoara Huxtable și pe sora și fratele ei?

— Oh! Domnișoara Wrayburn păru jenată și apoi râse ușor. Aș vrea să vă invit, domnișoară Huxtable, și pe dumneavoastră, domnișoară Katherine, și pe Lord Merton dacă dorește să vină și nu are alte lucruri mai antrenante de făcut, deși presupun că are. Aș vrea să vă invit pe toți. Veți veni? Mi-ar plăcea foarte mult. Vă rog să acceptați.

Jasper a spus că pot să dau o petrecere acasă cu această ocazie...

Oare o atrăgea într-un loc unde ar avea ocazia să fie singur cu ea? Ce șiret din partea lui. Sau poate vedea ea mai multe în această invitație decât era cazul?

— Sună încântător, spuse Margaret. Dar ești sigură că dorești să ne ai printre invitați, domnișoară Wrayburn? Mătușa dumitale nu a părut să ne considere o companie adecvată când ne-a văzut ieri.

Fata roși.

— Nici măcar nu știa cine sunteți, spuse. Vrea să locuiesc cu ea acum că nu mai sunt un copil sâcâitor. Vrea să-mi controleze moștenirea și să mă pună să mă mărit cu

Clarence. Aș prefera să mor.

— Charlotte, dragă! Îi reproșă domnișoara Daniels.

— Ei bine, este adevărat, insistă fata. Chiar tu ai spus, Danny, că era ceva normal să mă plimb în parc cu contele de Merton și surorile sale, și cu Jasper. Oricum, petrecerea asta va fi la reședința de la țară. Acasă la Jasper și la mine. N-ar putea fi ceva mai respectabil decât atât. Mătușa Prunella nu are ce să spună în această privință. Vă rog să veniți.

Păru aproape să izbucnească în lacrimi. Elliott se întorsese dinspre fereastră, cu gura căscată. Sam adormise pe umărul lui.

— Stephen nu este o companie potrivită pentru domnișoara Wrayburn? Într-un parc public, împreună cu fratele ei și surorile lui? Foarte ciudat.

— Din cauză că nu mi-am făcut încă debutul, explică domnișoara Wrayburn. Mătușa mea crede că ar trebui să stau ascunsă în băncile școlii până când sunt prezentată reginei.

— Ei bine, am planuri interesante pentru acele săptămâni din august, domnișoară Wrayburn, spuse Stephen, punând-o pe Isabelle jos la insistențele fetei, care se așază apoi pe genunchii lui Katherine. Am de gând să le petrec la Cedarhurst Park în Dorsetshire, ca oaspete al prietenului meu, baronul de Montford. Este o coincidență fericită că se pare că va fi ziua dumneavoastră cât timp o să fiu acolo.

— Oh! exclamă tânăra punându-și mâinile la piept și zâmbindu-i strălucitor. Oh, absolut minunat! Jasper se va bucura enorm. Și eu la fel.

— Cred că este potrivit ca eu și Kate să îți acceptăm invitația, domnișoară Wrayburn, spuse Margaret. Vom fi încântate să venim, nu-i așa, Kate?

Ei bine, decizia nu mai era a ei acum, nu? Katherine nu știa dacă se bucura sau nu de asta.

— Sigur că da, spuse zâmbindu-i domnișoarei

Wrayburn. Aștept cu nerăbdare.

Și știi că așa este, deși nu ar fi trebuit. Domnișoara Wrayburn le zâmbi larg.

— Mă bucur atât de mult. Oh, vă mulțumesc!

Câteva minute mai târziu, domnișoara Daniels se ridică, și domnișoara Wrayburn făcu la fel, după care plecară.

— Este o fată încântătoare, spuse Vanessa după aceea. Este foarte frumos din partea fratelui ei să-i organizeze o petrecere la reședința de la țară. Este o idee ridicolă să ții fetele închise în casă până când își fac debutul. Făcând asta, sunt stângace, îmbujorate și nu se simt în largul lor. Domnișoara Daniels mi-a spus ce alți oaspeți au fost invitați la Cedarhurst. Majoritatea sunt foarte tineri, atât domnișoarele, cât și domnii. Stephen va părea un politician în vârstă. Sigur că trebuiau invitați și niște oaspeți mai maturi, de dragul lordului Montford.

O privi fix pe Katherine și râse.

Katherine era ocupată să o amuze pe Isabelle și se prefăcu a nu vedea.

*

Domnul Seth Wrayburn locuia în Londra tot anul, chiar și în miezul verii, când lumea bună fugea spre confortul sporit al reședințelor de la țară sau spre răcoarea relativă de la mare. Locuia pe Curzon Street, deci într-un cartier destul de la modă pentru un domn de rangul său. Nu avea nimic de-a face cu moda, însă, și nici cu lumea bună. Nici cu oricine altcineva decât cu valetul, lacheul, bucătarul și bibliotecarul său.

Cea mai bună companie pe care ți-o poți dori este propria persoană, spunea mereu dacă era obligat să spună ceva. Cel puțin te poți aștepta la bun-simț și inteligență din partea ta.

Nu se arată deloc mulțumit să primească încă o carte

de vizită în următoarea zi după ce mai fusese deranjat. Fusese obligat să îl primească pe Clarence Forester ziua precedentă pentru că netrebnicul trimisese un mesaj pe cartea lui de vizită cum că era o problemă de viață și de moarte privind-o pe Charlotte Wrayburn, care nu era doar nepoata lui, ci și sub tutela lui. Nu fusese niciodată mulțumit de cea de-a doua legătură dintre ei, dar nu contestase termenii testamentului nepotului său, deși ar fi putut avea câștig de cauză imediat după moartea acestuia. Nu puteai forța un om să ia sub tutela sa o fată de care nu îi păsa sub nicio formă, până la urmă. Dar acum era prea târziu.

Îl primise pe Clarence, deși cu reticență, așteptându-se să îi agaseze urechile cu povești despre cum nepoata lui își trăgea ultima suflare pe patul de moarte, sau despre cum a fugit cu vreun grăjdar, coborând pe cearșafuri înnodate pe fereastra camerei de la școală, în timp ce guvernanta ei dormea, sau orice alt astfel de eveniment cumplit cu care trebuia el să-și bată capul. Deși nu știa ce anume ar putea el face pentru a nu îi permite fetei să moară sau să o aducă înapoi la școală dacă se măritase și se culcase cu grăjdarul. Nici nu voia să știe.

Până la urmă însă, Clarence îl plictisise teribil o lungă perioadă de timp și îi confirmase ceva ce el bănuise de mult, și anume că în urmă cu șaptezeci de ani el însuși se născuse în familia greșită – o mulțime de nătângi – de pe urma cărora trăsesese ponoase mai tot timpul de atunci încoace.

Dar Clarence solicitase să se ia măsuri pe acel ton pompos al său și ridicase niște probleme care probabil că nu mai puteau fi ignorate prea mult timp, așa că domnul Wrayburn oftă adânc când ridică de pe tavă cartea de vizită a lui Jasper și citi numele scris pe ea.

— Cartea de vizită nu este însoțită de niciun mesaj? Nicio situație de viață și de moarte? Niciun avertisment că ne cade cerul peste capete sau că sună trâmbițele

sfârșitului lumii și suntem toți chemați la judecată?

— Niciun mesaj, domnule, îl asigură majordomul.

— Atunci condu-l încoace, spuse domnul Wrayburn oftând din nou. Măcar nu-mi este rudă de sânge. Asta mă consolează. Nu prea mult, este adevărat, dar cât de cât.

Fiul vitreg al nepotului său intră în cameră după câteva minute, dichisit și viril și prea plin de energie pentru binele lui. Ridică o mână în timp ce intra.

— Nu vă ridicați, domnule, îi spuse. Nu avem de ce să ne formalizăm. Rămâneți așezat.

Domnul Wrayburn nu schițase niciun gest că ar fi avut de gând să se ridice, nu o făcea niciodată când avea oaspeți, așa că forăi pe nas, mai ales că observă o licărire de amuzament în ochii tânărului.

— Cățelandru impertinent, bombăni. Am auzit că ești tot un mare crai, nu?

— Ați auzit asta? replică Jasper ridicând o sprânceană în timp ce se așeză pe scaun. De la Clarrie, presupun?

— Spui că este mincinos?

— Probabil că nu, deși a avut de mic un talent admirabil în a împopoțona poveștile spre mărirea lui și înjosirea mea, răspunse Jasper zâmbind. A fost mereu și va fi un lingău și un turnător – cu scuzele de rigoare față de dumneavoastră, domnule, pentru că vă este nepot.

— Printr-un accident nefericit al sorții, spuse bătrânul. Ia-ți singur de băut dacă vrei, Montford. O să te usuci precum deșertul dacă aștepți să mă ridic să-ți pun eu.

— Sună a fi dureros, replică Jasper. Dar nu-mi e sete. Îndrăznesc să presupun că v-a informat că sunt un tutore șocant de incompetent pentru Charlotte?

Bătrânul mormăi.

— Ai știut sau nu că ȝopăia prin parc împreună cu tânărul Merton alaltăieri, când ar fi trebuit să fie în clasă recitând tabla înmulțirii? întrebă ironic.

— Charlotte poate recita tabla înmulțirii cu treisprezece fără să tragă aer în piept sau să greșească,

afirmă Jasper. Știu pentru că am făcut calculele pe hârtie într-o zi, și nu a greșit, Doamne sfinte. Nu mai are de ce să fie în clasă. Are șaptesprezece ani, zece luni și jumătate, iar guvernanta ei a devenit însoțitoarea ei. Și da, știam că era în parc împreună cu Merton. Eram și eu cu ei, la fel și surorile lui, ambele mai mari decât el.

— Și ai văzut-o sau nu pe Prunella leșinând când a văzut ce lucruri necuviincioase face nepoata ei? Și că și-a spart capul, oprind astfel traficul pe un kilometru jumătate în spatele lor?

Pe Jasper îl pufni râsul.

— Aproape că îmi doresc să fi văzut asta. Fir-ar să fie, trebuie să se fi întâmplat când am întors capul sau am clipit.

— Și este sau nu adevărat că surorile lui Merton nu sunt mai breze decât s-ar aștepta lumea?

Jasper deveni imediat serios.

— Ei bine, aceasta este o minciună sfruntată, afirmă cu o determinare ce nu îi stătea în obicei. Iar dacă Clarrie răspândește asemenea minciuni despre ele, am să...

— Scutește-mă, îl opri bătrânul ridicând o mână. Montford, dacă ești atât de prost încât să-i arunci mănusa peste față acelui idiot și să-ți distrugi ție viața curmând-o pe a lui, atunci ai măcar bunătatea de-a o face fără să-mi oferi o avanpremieră, te rog. Problema este că după testamentul infernal al nepotului meu, nu aveai voie să o duci pe Charlotte nicăieri de la Cedarhurst fără să ai permisiunea lui Forester sau a mea. Ai făcut-o oricum. Iar cei ca Prunella vor face crize când o fată se plimbă prin parc la brațul unui conte în văzul tuturor înainte să fi fost lansată în societate, chiar dacă fratele ei și surorile lui ar fi cu ei. Era pretextul de care avea nevoie pentru a lansa un atac asupra refugiului meu liniștit de aici. Este o prostie desăvârșită, evident, și îmi pune greu răbdarea la încercare, dar dacă ignor plângerea, iar Charlotte fuge la Gretna Green cu acest conte sau cu un alt burlac, atunci va

trebui să suport încă o vizită a lui Clarence, și probabil și a Prunellei. Mi se va reproșa că mi-am neglijat datoria și mi se va cere ca atât Charlotte, cât și moștenirea ei să le fie livrate unui soț suficient de lucid și de meritoriu și de plictisitor la momentul potrivit.

— Clarrie, spuse Jasper.

— Eh?

— Sunt convins de asta. Lui Lady Forester nu i-a păsat de Charlotte deloc în toți acești ani. Dar acum că vârsta de optsprezece ani și moștenirea ei sunt la orizont, iar Forester senior a murit lăsând în urmă un munte de datorii la jocuri de cărți, și Clarrie este din fericire încă necăsătorit, se află în poziția de a revigora averea familiei căsătorindu-se cu femeia potrivită.

— Verișoara lui primară, spuse dezgustat domnul Wrayburn. Dar este perfect logic. N-ai putea să crezi că l-ar lua vreo altă femeie, nu? Am să contest o astfel de uniune, Montford, cum sunt sigur că vei face și tu. Să-l ia naiba pe nepotul meu pentru că m-a numit tutore al fetei. Este la fel de netoată precum restul familiei, nu-i așa?

— Deloc. Țin la ea foarte mult.

Domnul Wrayburn mormăi.

— Măcar știe tabla înmulțirii cu treisprezece. Mă îndoiesc că ar putea spune și Clarence tabla înmulțirii cu doi fără să socotească pe degetele de la mâini și de la picioare, uimit că nu mai are altele când ajunge la unsprezece ori doi.

Jasper râse.

— Uite care este problema, spuse bătrânul. O să spun asta o singură dată, și apoi faci ce vrei cu informația asta. Este vremea pentru gustarea mea și pentru somnul de după-masă, și nu le amân niciodată. O poți ține pe fată cu tine pe timp de vară și la iarnă, ai votul meu pentru asta. Dar nu o poți prezenta la debutul de la primăvară, dacă e să-l cred pe Clarence. Cealaltă soră a ta, al cărei nume nu mi-l amintesc acum, este măritată și face copii suficient de

des cât să refuze să supravegheze debutul lui Charlotte. Deci va trebui să o facă Prunella.

— Dar, domnule...

Domnule Wrayburn ridică o mână.

— Există o soluție. Este atât de evidentă că aproape te ia de nas, Montford, deși nu te sfătuiesc să o aplici. Nici eu n-am făcut asta, și nu i-aș dori această soartă nici celui mai aprig dușman al meu. Dar ar fi o soluție pentru Charlotte, dacă vrei să găsești una pentru ea.

— Îmi spuneți să mă însor cumva?

— Nu ascultă cu atenție, nu spun să faci asta deloc.

Jasper rămase fără cuvinte.

— Ai vara și iarna cu Charlotte, cu binecuvântarea mea. Asta dacă nu-mi forțezi mâna. Excesele și desfrăurile tale, enumerate cu lux de amănunte de nepotul meu ieri, nu mă interesează, și sunt sigur că măcar jumătate din ele sunt exagerări și insinuări ori minciuni cu totul, deși nu știu care jumătate. Dar ai grijă, oricum. Sunt totuși tutorele lui Charlotte, și dacă aflu ceva despre tine care mă face să cred că ești totalmente iresponsabil și nu se poate lăsa fata în grija ta, s-ar putea să fiu obligat să iau măsuri. Nu mă forța, Montford. Nu m-ar amuza deloc. Închide ușa încet după tine când pleci, bine? Detest zgomotele bruște și curentul.

Jasper se ridică în picioare.

— Ai lăsa-o pe Charlotte în ghearele lor...

— Ce-aș face este să-mi recuperez casa, Montford. Îmi placi. L-ai înfruntat pe prostul de nepot al meu de când erai copil, deși unele tărașenii ale tale mi-au făcut și mie părul măciucă. Nu ești un mucos idiot și pământău. Mi s-a părut mereu foarte nedrept că nu tu mi-ai fost rudă, ci restul. Dar fie că ne place sau nu – și nu îmi place, te asigur –, sunt unul dintre tutorii lui Charlotte. Când va trebui să mă folosesc de treimea mea de tutelă, am să o fac în funcție de ceea ce cred că este în interesul ei, chiar dacă este vorba despre a alege între lac și puț. Acum pleacă. Mă doare gâtul

de la atât vorbit.

Jasper plecă, cu multe teme de gândire.

Capitolul 10

Katherine era la petrecere într-o grădină din Richmond când îl întâlni din nou pe baronul Montford. Trecuseră două zile de când ea, Margaret și Stephen acceptaseră invitația la festivitățile cu ocazia zilei domnișoarei Wrayburn.

Era o petrecere aglomerată. Veniseră mulți oaspeți, care beau ceaiul pe terasa pavată și largă din fața casei, sau se plimbau pe pajiștile ce se întindeau de la terasă până la Tamisa sau cu barca pe râu. Erau acasă la domnul și doamna Adams, renumiți pentru petrecerile lor generoase și pentru frumusețea grădinilor lor, care erau pline de flori mov, ciclamen și roz în această perioadă a anului. Flori de aceleași culori atârnav în coșuri în fața casei și înfloriseră în ghivece mari pe terasă.

Era o imagine superbă și irezistibilă pentru Katherine, care era mereu atrasă fie de evenimente sociale aglomerate, fie de solitudine, preferabil într-un mediu natural superb. Socializă cu invitații cu mare plăcere timp de o oră, dar apoi o cuprinse nevoia bine cunoscută de a se îndepărta, de a fi singură măcar câteva clipe.

Margaret fusese condusă la una dintre bărci de către marchizul de Allingham, Stephen era în centrul unui grup foarte vivace alcătuit în mare parte din tinere domnișoare și umbreluțele lor de soare pe care le tot roteau, Vanessa și Elliott intraseră în casă cu doamna Adams, iar Katherine se văzu liberă să meargă spre un mic pavilion de sticlă ce dădea către o grădină de trandafiri.

Era o zi călduroasă când ieșea soarele. Dar erau și niște nori pe cer și bătea puțin vântul, și Katherine intra

când cerul era mai mohorât, făcându-i pielea de găină pe brațele goale. Pereții și tavanul de sticlă țineau pavilionul cald, așa că se așeză pe o bancă de fier forjat, pregătită să se bucure de trandafiri și de căldură pentru un timp, înainte să o mustre conștiința și să întoarcă afară pentru a socializa. Simți imediat aroma îmbătătoare a trandafirilor, și sufletul îi fu cuprins de pace pe măsură ce se bucură de parfum.

Însă singurătatea ei nu dură mult.

După nici cinci minute, văzu pe cineva îndepărtându-se de mulțimea de pe terasă și mergând spre ea. Când se întoarse să vadă mai bine își dădu seama că era

Lord Montford, elegant într-un sacou verde-închis ce sublinia forma mușchilor de pe brațe și piept, pantaloni maronii ce îi complimentau la fel picioarele, și cizme înalte, lucioase. Nici unui bărbat nu ar trebui să i se permită să fie atât de chipeș, mai ales când era o persoană pe care trebuia cel puțin să o displaci.

Nu venise la concertul lui Lady Cranford de seara trecută și nu fusese aici până acum. Katherine se bucurase cu ambele ocazii când lipsise, căci prezența lui îi tulbura mereu liniștea. Of, și își dorise atât de mult să mai fie singură un timp.

Dar nu avea să se întâmple. Privirea lui o întâlni pe a ei prin geam, și era clar că ea era destinația. Un pavilion de sticlă nu era cel mai bun loc să te ascunzi, din păcate. Deși nu ar fi trebuit să caute locuri de ascuns la o petrecere în grădină.

Katherine ura faptul că inima îi bătea mai tare.

El se opri când ajunsese în pragul ușii largi și își sprijini umărul de tocul de lemn. Își încrucișă brațele la piept și puse o gleznă peste cealaltă. Așa avea să îl țină mereu minte, își dădu seama Katherine, aparent nepăsător, cu privirea ageră pe sub pleoapele căzute pe jumătate, cu o sprânceană ridicată pe jumătate și o şuviță de păr negru căzută pe frunte.

— Trebuie să fie intenționat, spuse el. Rochia se asortează cu florile, pălăria de paie dă o notă ușor rustică, retragerea între pereți de sticlă transmite dorința de solitudine și invitația subtilă de a-ți întrerupe solitudinea, postura relaxată, grațioasă... trebuie să fie intenționat.

Numai el ar fi putut să fie atât de îndrăzneț încât să spună așa ceva – chiar dacă era adevărat.

— Sigur că este intenționat, replică. Doar nu crezi că aș participa la o astfel de petrecere fără să mă consult cu gazda pentru a descoperi ce culoare au florile din grădină și dacă există un pavilion de sticlă care să se vadă bine de pe terasă și pajiști, în care să mă pot așeza pentru a obține efectul de imagine maxim.

Rochia ei era de muselină roz-închis, și boboci de trandafir de un roz pal îi împodobeau pălăria cu boruri largi.

El râse, un sunet leneș și seducător.

— Atunci ai reușit fără doar și poate. Sunt uimit că domnii nu stau la coadă pentru a se bucura de plăcerea de a-ți aduce omagii. Dar abia am ajuns. Poate că ți-au făcut curte de când a început petrecerea și abia acum au încetat. Se poate?

Intră în pavilion și arată spre locul gol de lângă ea. Nu așteaptă să îi dea ea voie. Se așează, și brusc ea realizează că banca nu era deloc încăpătoare. Îi simțea căldura trupului, deși el nu o atingea, și îi simțea parfumul de mosc.

— la loc, Lord Montford, spuse ea îmbufnată. Nu-i nevoie să rămâi în picioare în prezența mea.

El râse din nou.

— Ești irascibilă, domnișoară Huxtable? Te-am jignit cu ceva ce-am spus? Sau ce-am făcut?

— Vai, dumneata? Care ești întruchiparea purtării cuviincioase? Spune-mi, ideea de-a mă invita pentru două săptămâni la Cedarhurst Park a fost a dumitale sau a domnișoarei Wrayburn?

— Doamne sfinte! Domnișoară Huxtable, dacă vine ziua în care să fac eu lista de invitați pentru o petrecere de

optsprezece ani, atunci cineva ar trebui să mă împuște. M-ar salva de la dezolarea și nedemna soartă de a fi dus pe sus către azilul de nebuni.

Ceea ce nu răspundea la întrebare. Dar nu avea rost să insiste.

— Această grădină este minunată. Mă face să-mi fie dor de Warren Hall. Și de Throckbridge. Nimic nu este mai frumos decât să stai la țară, nu? Ți-e dor de Cedarhurst Park?

— Am urât locul acela cu patimă timp de cel puțin douăzeci și cinci de ani din viața mea.

— Da? De ce? Întrebă ea surprinsă, întorcându-se să îl privească.

— Probabil din cauză că era simbolul foarte evident al captivității mele.

— Captivitate? Întrebă încruntându-se la el. Aș spune că există puțini oameni mai liberi decât dumneata, Lord Montford. Cred că ai tot ce-ți trebuie și ce-ți dorești.

El zâmbi la ea încet.

— Fratele dumitale este un bărbat foarte norocos, domnișoară Huxtable. Nu pentru că a moștenit în mod neașteptat titlul de conte de Merton la vârsta de... cât?

— Șaptesprezece ani.

— ... la șaptesprezece ani, ci pentru că a avut la dispoziție tot acei ani de dinainte pentru a-și trăi viața așa cum a dorit.

— Am locuit într-o căsuță după ce-a murit tata, replică ea cu indignare. Meg a trebuit să fie foarte ingenioasă pentru a putea să mâncăm și să ne îmbrăcăm.

— Și Con Huxtable este un bărbat norocos. A reușit cumva să se nască cu două zile mai devreme decât a reușit tatăl lui să obțină un certificat special și să o ia de nevastă pe mama lui. Așa că, deși a crescut ca fiind cel mai mare fiu, nu ar fi putut să moștenească, și a știut asta de la bun început.

Asta atinse un punct dureros.

— Acela a fost noroc? Cu siguranță a fost cel mai rău lucru care i se putea întâmpla. Faptul că s-a întâmplat i-a stricat bucuria lui Stephen în privința propriului noroc, știu asta. Nu s-a bucurat să beneficieze de ghinionul altuia.

— Fratele dumitale a fost liber să viseze până la vârsta de șaptesprezece ani, iar când a venit vestea moștenirii, atunci cred că a părut un vis devenit realitate. Con a fost mereu liber să viseze.

— Iar dumneata nu? Întrebă încruntându-se din nou.

— Am fost fiul cel mare al tatălui meu, și singurul.

A murit înainte să mă nasc. M-am născut cu titlul de baron de Montford. Cedarhurst și toată averea au fost mereu ale mele.

— Majoritatea oamenilor și-ar petrece viața simțindu-se binecuvântați dacă ar fi în locul dumitale, spuse ea pe un ton acid.

— Probabil că da, răspunse el încet. Ceea ce mi s-a părut mie mereu o binecuvântare a fost că n-am fost niciodată la fel ca majoritatea oamenilor, domnișoară Huxtable.

— Ei bine, asta e adevărat cu prisosință, recunosc eu, strângându-și mâinile în poală.

Avea nevoie de timp pentru a se gândi la idei pe care nu le avusese până acum. Ce era libertatea? Sigur nu era sărăcie, ea punea lanțuri grele oamenilor. Ea și familia ei nu fuseseră atât de săraci încât să se teamă că nu vor avea de mâncare, dar chiar și așa cunoștea sărăcia suficient cât să știe că nu însemna libertate. Dar când aveai avere, situație socială și privilegii? Nu erau acestea bazele libertății? Nu era aproape un păcat să urăști faptul că ești proprietarul unei case mari și a unei proprietăți, a unei averi? Dar dacă aveai tot ce ți-ai putea dori, atunci la ce să mai visezi? Această întrebare nu îi mai trecuse prin minte până acum.

Văzu cu coada ochiului că încă o persoană plecase de pe terasă și venea spre pavilion. Se întoarse să vadă cine. Erau doi domni, de fapt, iar unul dintre ei era Sir Isaac

Kerby. Dar se opriseră deja când se uită ea. Celălalt ridicase mâna ca și cum saluta ceva sau pe cineva, apoi se întoarseră amândoi spre terasă fără să se mai apropie.

Katherine întoarse capul suficient de repede cât să vadă că Lord Montford avea o mână ridicată puțin și o sprânceană mult mai sus decât cealaltă. Probabil că își făcuseră semne. Nu își dorea compania acelor domni? Observă și că brațul celălalt era întins pe speteaza băncii, trecând peste umerii ei deși nu o atingea. Era întors ușor spre ea.

— Toți avem nevoie să visăm, spuse ea.

— Ah, dar eu prefer să nu fac asta, dacă pot face ceva mai plăcut și să rămân treaz, răspunse el privind-o jucăuș pe sub pleoapele grele. În această clipă nu mă pot gândi la ceva mai plăcut decât să stau aici, singur cu dumneata.

Doamne ferește, o spuse de parcă aveau o întâlnire secretă între iubiți. Ignoră fiorul alarmant și neașteptat al prezenței lui fizice ce îi întări sfârcurile și îi coborî între coapse.

— Nu, m-ai înțeles greșit, spuse ea pe un ton ferm. Este esențial pentru noi să visăm. La fel de important cum este să mâncăm sau să respirăm. Ca speranța. Sperăm prin vise.

— *Nu mai visa, băiete, și găsește ceva util de făcut*, spuse el pe tonul sever al unui părinte sau tutore, poate chiar al său, de demult?

— Eu le-aș spune copiilor mei exact inversul. Nu mai fiți ocupați cu nimicuri și visați. Folosiți-vă imaginația. Explorați necunoscutul și visați despre cum ați putea să vă îmbogățiți experiențele și să vă îmbunătățiți mintea, și sufletul, și lumea.

El râse ușor.

— Și la ce visează domnișoara Katherine Huxtable? Dragoste, căsătorie și să devină mamă, presupun?

Nu înțelesese deloc ce voia ea să spună. Era el inteligent, dar nu avea sclipirea unui visător. Poate din

cauză că nu avusese la ce visa pentru că avusese totul. Dar asta era absurd. Oh, ce absurd era!

— Să zbor, răspunse ea impulsiv. Visez să zbor.

Nu visa la asta, desigur. Nu la propriu, cel puțin. Dar visurile nu putea fi descrise în cuvinte – nici măcar cele care te vizitau noaptea în somn.

— Ah, replică el cu o privire ironică. O activitate meritorie pentru a înlocui ceva folositor.

— Prin azurul cerului și prin prospețimea aerului, continuă ea, ignorându-l. Aproape de soare.

— Precum Icar. Pentru a ți se topi ceara aripilor din cauză că ai cutezat, și să te prăbușești înapoi spre pământ și realitate.

— Nu. Nu pentru a cădea. Visurile nu recunosc posibilitatea eșecului. Doar dorința, nevoia, de a zbura aproape de soare.

Se făcea de râs în mod iremediabil, evident. Nu încerca să vorbească despre așa ceva prea des, nici măcar cu Meg sau cu Nessie. Visurile erau ceva prea personal.

El bătu darabana pe spătarul băncii, în spatele umerilor ei, privind-o cu ochii mijiți în timp ce ea încercă să se concentreze din nou asupra trandafirilor.

— Ce este atât de banal în viața dumitale încât dorești să te eliberezi? o întrebă.

Acum era întors aproape cu totul către ea și o privea fix.

— Of, nu vreau să mă eliberez, spuse ea exasperată. Doar să... să merg mai departe decât am făcut-o până acum, decât ce știu și sunt. Este greu de explicat. Dar nu așa sunt toți oamenii?

— Așa sunt? întrebă el încet.

— Cred că toți tânjim să ne dezvoltăm... sufletele în ceva... mai mult. Mi-aș dori să existe cuvinte potrivite. Dar sigur ai simțit și dumneata asta, nu?

— Nevoia de Dumnezeu? Am fost dus să-l vizitez în fiecare duminică atunci când eram mic, domnișoară

Huxtable. Deși fundul meu privilegiat stătea pe perne, mintea mea era complet confuză din cauza conceptelor de dragoste și judecată, iertare și damnaare, rai și focurile iadului. Am învățat să evit aceste confuzii și un Dumnezeu atât de confuz și să fiu fericit fără să caut ceva în afara mea.

— Of, sărmanul de dumneata, spuse întorcându-se brusc către el și înclinându-și capul într-o parte, și brusc îi simți brațul, foarte aproape de ea. Nu ai înțeles deloc, nu-i așa?

— Ba dimpotrivă. Cred că am înțeles chiar foarte bine. Mi s-a explicat foarte clar, în repetate rânduri. Se pare că eu mă îndreptam către judecată, damnaare și focurile iadului. Eram incorigibil. Nu mai exista speranță.

Zâmbi la ea, iar ea clătină din cap.

— Ce preot ți-a spus așa ceva? întrebă indignată. Tatăl meu i-ar fi spus vreo câteva cuvinte alese.

— Niciun preot. Sunt alte persoane în viața unui băiat care vorbesc cu și mai multă autoritate în numele divinității.

Îl privi câteva clipe. Vorbea despre tatăl lui? Dar tatăl lui murise înainte să se nască el. Un tutore, atunci? Sau tatăl lui vitreg, tatăl domnișoarei Wrayburn?

— Ce este atât de banal în viața dumitale? o întrebă din nou.

— Aș fi nerecunoscătoare să spun că este ceva banal. Din cele mai multe puncte de vedere, este oricum altfel. Dar uneori când sunt singură – și îmi place să fiu singură –, simt cum mă cheamă ceva, o cunoaștere pe care nu o pot atinge, o fericire care așteaptă să fie îmbrățișată. Uneori încerc să exprim sentimentul prin poezie, dar până și poeziile au nevoie de cuvinte. Acum poți să râzi de mine, dacă vrei.

El zâmbi, dar tăcu preț de câteva clipe. Brusc, Katherine realizează că se uita în niște ochi închiși la culoare ce erau foarte aproape de ea. Îi simți din nou parfumul. Își

întinse degetele în poală.

— Visezi la căsătorie? Visezi să găsești fericirea în acel mod?

— Da, visez la căsătorie, și la copii, și la o casă a mea. Ce altceva poate să aibă o femeie? Chiar și acum mă tem să nu fiu o povară pentru Stephen pentru restul vieții lui. Am douăzeci și trei de ani.

— Sigur ți s-a cerut mâna de multe ori.

— De câteva ori, recunosc. Oferte bune, de la gentlemenii buni.

— Dar...? Întrebă el ridicând din sprâncene.

— Vreau să fie foarte special, răspunse ea, privind din nou trandafirii. Inima inimii mele, sufletul sufletului meu. Este o prostie să îl aștept, știu. Foarte puțini oameni găsesc acea pereche perfectă la care probabil că visăm toți. Dar n-am reușit încă să mă conving să mă mulțumesc cu mai puțin.

Brusc o copleși o senzație de irealitate. Purta această conversație tocmai cu Lord Montford? Cum ajunseseră la un astfel de subiect? Aproape că îi veni să râdă.

— Este un bărbat foarte norocos, sau va fi când te va găsi, spuse el fără să pară ironic. Va fi o dragoste ce va putea muta munții.

Katherine se întoarse din nou spre el și râse.

— Cred că mai degrabă va fugi mâncând pământul. Bărbații nu se gândesc la dragoste și la căsătorie ca femeile. Asta am învățat în cei douăzeci și trei de ani ai mei. Cum ai reacționa dumneata dacă ți-aș spune că ești inima inimii mele și sufletul sufletului meu?

Imediat ce rosti cuvintele, își dori să-și fi mușcat limba.

— Cred că mi-aș simți inima bătând mai repede și sufletul trezindu-se la viață după lunga sa hibernare.

Ea își mușcă buza.

— Și, continuă el mutându-și fața mai aproape de a ei încât Katherine crezu pentru o clipă că o va săruta, aș

spune că am câștigat pariul.

Ea zâmbi din nou. El rămase cum era pentru o clipă, apoi zâmbi și el, încet, leneș.

— Dar nu vei spune asta? o întrebă.

— Nu.

— Nu încă. Dar o vei spune.

Ea râse încet. Niciun bărbat nu mai flirtase cu ea. Ea nu mai flirtase cu niciun bărbat până când îl cunoscuse pe Lord Montford. Și de ce se întâmpla cu el, de fiecare dată când se întâlneau? De ce o făcea el? Ea de ce permitea?

Privirea lui era fixată iarăși în spatele ei. Ridică din nou mâna și flutură un salut ironic, apoi își concentrează din nou atenția asupra ei.

— Stimabilul Sir Clarence Forester, și și mai stimabilă sa mămică. Te vei bucura să afli că nu mai vin înapoi. Probabil au văzut că Charlotte nu este aici și și-au pierdut interesul. Cu siguranță o vor căuta prin grădină și pe apă – desigur, o tristă pierdere de timp, de vreme ce ea nu este aici.

— Au fost aici toată după-amiază, îi spuse ea.

Și evitaseră să fie prezentați lui Meg, Stephen și ei. Katherine începuse să simtă că plimbarea de zilele trecute prin Hyde Park împreună cu domnișoara Wrayburn chiar fusese necuviincioasă. Era ridicol. Până și Elliott spusese asta, iar el știa bine lucrurile acestea.

— Au fost? Ce bucurie pentru restul oaspeților.

— Chiar nu-i simpatizezi deloc, nu? Chiar dacă îți sunt mătușă și văr?

— Ai mei nu sunt, preciză el hotărât. Doar ai bieteii Charlotte. Lady Forester este sora tatălui ei, iar Clarence vărul ei.

— Rudele tatălui dumitale vitreg.

— Al doilea soț al mamei mele, da.

— Nu l-ai simpatizat nici pe el?

Era o întrebare foarte impertinentă, dar își dădu seama prea târziu.

— Era prea bisericos, cuviincios și fără de păcat, răspunse el zâmbind. Mai era și lipsit de umor, inteligență, compasiune și bucurie. S-a căsătorit cu mama înainte să împlinesc un an și a murit puțin după ce-am făcut optsprezece. N-am să mai spun nimic despre el. A fost tatăl lui Charlotte. Și nu vreau să stric această jumătate de oră petrecută cu dumneata, domnișoară Huxtable.

Atât de mult timp trecuse? O jumătate de oră? Doamne sfinte! Nu dorise să stea departe de petrecere pentru mai mult de un sfert de oră. Ce părere își făcuseră cei care îi văzuseră stând aici, singuri, pentru atâta timp? Deși erau într-un pavilion de sticlă și se vedea ce fac și de pe terasă, și de pe pajiște.

Se ridică în picioare și își scutură fusta. El nu se mișcă. Stătea pe banca de fier forjat cu brațul întins pe partea spetează – și vai cât era de mică era acea bancă!

— Cred că Meg s-a întors după plimbarea ei cu barca împreună cu marchizul de Allington. Trebuie să mă duc să o găsesc.

— Faci ce trebuie să faci, domnișoară Huxtable, spuse el cu privirea veselă și pleoapele grele din nou. Am să mai rămân aici cât timp stăruie parfumul părului dumitale, până nu este învins de cel mai puțin plăcut al trandafirilor.

— Ah, ce absurd! exclamă ea râzând.

— Viața este plină de absurdități... din fericire, adăugă el încet.

Katherine plecă repede, simțindu-se de parcă ar fi mângâiat-o. Cum putea să facă asta, fără să o atingă măcar? Era ceva legat de vocea lui, de ochii lui...

„Cred că mi-aș simți inima bătând mai repede și sufletul trezindu-se la viață după lunga sa hibernare”, spusese el când ea îl întrebase cum ar reacționa dacă ea i-ar spune că el era inima inimii ei.

„Și aș spune că am câștigat pariul”, mai adăugase.

Chicoti. Nu avea sens să nege că se simțise bine în ultima jumătate de oră. Apoi îi văzu pe Vanessa și pe Elliott,

care beau vin pe terasă cu un alt cuplu, și merse să li se alăture.

Capitolul 11

Primul semn al complicațiilor ce aveau să apară în viața lui Jasper se manifestă a doua zi dimineață, când se duse să călărească în Hyde Park, în ciuda cerului înnorat și a burniței ce amenința să se transforme în ploaie. Aproape că era singur în Rotten Row, deși mai erau prezenți Isaac Kerby și Hal Blackstone care călăreau și ei.

Se opriră când îl văzură și îl așteptară să îi ajungă din urmă.

— O, Monty! strigă Hal în loc de salut. Ți-e greu să dormi noaptea, așa-i? Se spune că dragostea are acest efect asupra bărbaților.

Rânji la Isaac, iar acesta îi rânji înapoi, de parcă tocmai se spusese ceva deosebit de inteligent. Jasper ridică dintr-o sprânceană.

— Dragostea? Să-mi afecteze *mie* somnul?

— Tocmai îi spuneam lui Hal cum eu și Charlie am fost alungați cu cruzime ieri-seară la petrecerea din grădina familiei Adams.

Jasper trase de hățuri până când calul său merse în același ritm de melc ca ai celor doi.

— Alungați? repetă el. Cu cruzime?

Ceilalți se amuzară și mai tare.

— Vezi tu, Isaac, dragostea te face și orb, spuse Hal. Nici măcar nu v-a văzut.

— Ah, atunci dădea cu mâna după o muscă, Hal. Eu și Charlie nu eram de fapt alungați pentru că Monty era înnebunit de farmecele doamnei.

Ei, la naiba! Jasper își dădu brusc seama despre ce vorbeau.

— Hal, cred că vei fi de acord cu mine că domnișoara Katherine Huxtable este mult mai frumoasă decât Charlie și Isaac. Admiram grădina de trandafiri împreună, atâta tot. Iar noaptea trecută am dormit excelent, mulțumesc de grijă.

— Să admiri trandafiri o jumătate de oră sau mai bine, replică Isaac. Monty, ai numărat petalele fiecărei flori? Toți speculau, i-am auzit. Trebuie să recunoști că nu-ți stă deloc în fire să cauți compania privată a vreunei doamne – în public. Te sfătuiesc ceva, amice. Dacă nu dorești să fii prins în laț, mai bine ai număra petalele de trandafir singur data viitoare. Sau mai bine nu le mai numeri deloc, dacă nu vrei ca prietenii tăi să înceapă să creadă că te-ai scrântit.

— Este o lume tristă cea în care un bărbat nu se mai poate bucura de compania unei doamne la un eveniment social fără să se teamă de capcana căsătoriei.

Și totuși, pe durata întregii sale vieți adulte evitase speculațiile ridicole pe care se pare că le provocase ieri. Pe viitor trebuia să fie mai atent.

— Bine, bine, dar aceeași doamnă cu care ai dansat vals la balul Parmeter? atacă Isaac. Asta ar fi meritat văzut, Monty, mi-aș fi dorit să fi fost acolo. Nici nu știam că știi să dansezi.

— Și aceeași doamnă cu care te-ai plimbat prin parc cu doar o zi sau două după bal, Monty? Aceeași doamnă care va petrece două săptămâni la Cedarhurst pe timpul verii?

— Ah, știți și despre asta deci? întrebă Jasper.

— Mi-a spus Merton aseară când m-am întâlnit cu el, explică Hal.

— Atunci știi foarte bine și că însuși Merton și sora lui mai mare vin la Cedarhurst, de asemenea, ca invitați ai surorii mele.

Dar prietenii lui doar râseră.

Chiar trebuia să fie mai atent, se hotărî Jasper. Îi făcuse atâta plăcere provocarea de a flirta cu Katherine

Huxtable încât neglijase precauția pe care o practica de ani buni. Exact acea precauție îl afecta acum, desigur. Se părea că era atât de neobișnuit ca Lord Montford să petreacă mai mult de treizeci de secunde în compania unei doamne din înalta societate încât atunci când se întâmpla, atrăgea atenția tuturor. Dar nu era o problemă care să îl îngrijoreze prea mult. Toate bârfele iscate aveau să dispară când urma să o evite pe doamna în cauză.

Aerul proaspăt al dimineții și picăturile de apă de pe fața lui îl învigorară. Abia aștepta încă o zi de activități plăcute, prima fiind această plimbare pe alea Rotten Row neobișnuit de pustie. Mână calul la galop, iar prietenii lui îl însoțiră, de o parte și de cealaltă a lui.

*

Primul semn că era ceva în neregulă ajunse la Katherine prin intermediul lui Constantine. Veni să le viziteze pe Margaret și pe ea în după-amiaza zilei de după petrecerea în grădină. Rămăseseră acasă pentru că se înrăutățise vremea. Toată dimineața fusese ba burniță, ba plouase, iar când norii se risipiseră era deja prea târziu să își mai facă planuri pentru a ieși.

Când veni Constantine, se bucurară că rămăseseră acasă. Amândouă erau încântate de compania lui, și aveau acest prilej prea rar. Bău ceaiul cu ele și mai stătu o jumătate de oră înainte să se ridice să plece.

— În sfârșit încearcă și soarele să strălucească, spuse el privind spre fereastră. Am venit cu șareta. Pot lua un singur pasager cu mine, din păcate, altfel v-aș invita pe amândouă să mergeți cu mine la o plimbare prin parc.

— Mulțumim, dar eu, una, oricum aș fi refuzat, Constantine, recunosc Margaret. Mă sperie ideea de a merge în vehicule neacoperite. Mă simt în siguranță doar într-o caleașcă, sau faeton, sau trăsură acoperită.

El rămase în picioare și îi zâmbi.

— Atunci am să împrumut o caleaşcă într-o zi, şi am să te invit atunci, Margaret. Katherine, tu vrei să vii cu mine sau tremuri şi tu de frică?

Ea privea cu nostalgie cerul înseninat când el îi atrăsese atenţia. Nu voia să îşi petreacă toată ziua în casă.

— Mi-ar face plăcere să vin, răspunse. Aşteaptă-mă o clipă, să-mi iau boneta.

După scurt timp, se plimbau prin parc, iar Katherine admira fericită de la înălţime, de lângă Constantine, peisajul şi mulţimea.

— Katherine, am înţeles că vei fi oaspetele lui Monty la Cedarhurst Park două săptămâni în august.

— Da, aşa este. Eu, Meg şi Stephen vom merge acolo. Dar vom fi oaspeţii domnişoarei Wrayburn la petrecerea ei pentru a sărbători împlinirea a optsprezece ani.

De ce se simţea că trebuie să se apere oare?

El ghidă şareta pe lângă mulţimi, vehicule şi pietonii care îşi făceau circuitul obişnuit de după-amiază, şi curând ajunseră pe o potecă lungă, aproape goală.

— Katherine, trebuie să te avertizez să fii foarte atentă, chiar dacă voi părea o însoţitoare cu exces de zel. Monty umblă după tine din motive cunoscute numai de el, şi este extrem de improbabil să-l intereseze căsătoria. Nu l-a interesat niciodată.

Katherine se simţi cumplit de indignată şi... umilită.

— Constantine, chiar nu este necesar să mă avertizezi. De aceea m-ai adus aici în această după-amiază, fără Meg? Pentru că te simţi cumva responsabil pentru mine? Nu înţeleg de ce te-ai simţi aşa, ţinând cont că îi am pe Stephen şi pe Elliott să mă protejeze dacă aş avea nevoie. Sau este şi din cauză că n-ai încredere în mine? Am douăzeci şi trei de ani. Am învăţat câte ceva despre viaţă în aceşti ani. Cu siguranţă am învăţat să recunosc un crai. Ştiu că Lord Montford are reputaţia că este unul, şi mi-aş fi dat seama şi singură chiar dacă nu mi-ai fi spus tu în urmă cu mult timp. Mă descurc cu orice avansuri mi-ar face. Dar nu

mi-a făcut.

— Nici măcar acum trei ani? o întrebă, făcând-o să i se strângă stomacul. Nu eram în Londra în perioada aceea, dar știu că te-ai descurcat foarte bine atunci, descurajându-i intențiile imediat și trăgându-l deoparte pentru a-l certa și a-l pune aspru la locul lui. Chiar a doua zi după aceea le-a povestit despre asta prietenilor lui. Dacă n-ar fi făcut-o sau dacă ar fi reușit să facă ceea ce-și propusese, mă îndoiesc că acum ar mai fi viu pentru a se lăuda cu asta sau pentru a te mai deranja.

Inima parcă îi bătea de două ori mai repede. Deci el știa despre pariul acela de demult? Știuse despre asta încă de atunci? Dar nu știa ce anume se întâmplase. Mințise Lord Montford când povestise ce anume se întâmplase în acea seară? O făcuse să pară nevinovată, chiar o eroină? Se făcuse pe sine să pară ridicol?

— Dacă știi despre asta, atunci ar trebui să ai încredere în mine, reuși ea să spună, deși cu greu. N-am nevoie să-mi faci morală, Constantine. Pe de altă parte, îi ești prieten. N-ai încredere în el?

— S-ar putea ca Monty să aibă impresia că are ceva de dovedit după acel eșec lamentabil. L-a jenat atât de mult acel eveniment încât a plecat din Londra și a rămas plecat mai mult de un an. Poate să fie foarte șarmant atunci când vrea, Katherine. Ține minte că-l cunosc de mult timp.

— Poate că este pur și simplu amabil.

— Monty nu dansează *niciodată*. Dar a dansat un vals cu tine la balul lui Lady Parmeter. Nu se plimbă *niciodată* prin parc cu o doamnă la braț. Dar s-a plimbat cu tine până la Serpentine și înapoi.

— Și cu Meg, Stephen și sora lui, preciză indignată. Este ridicolă discuția, Constantine.

Dar el nu terminase ce avea de spus.

— Și a stat doar cu tine o oră întreagă într-un pavilion izolat la petrecerea din grădina familiei Adams de ieri. Eu n-

am fost acolo. Chiar dacă să zicem că poveștile sunt exagerate, că a fost o jumătate de oră nu o oră, că pavilionul și ocupanții lui erau perfect vizibili pentru toți ceilalți invitați, oricum ai stat singură cu Monty, foarte aproape de el, destul de mult timp încât să atrageți atenția. Unii spun chiar că își ținea brațul pe după umerii tăi.

...destul de mult timp încât să atrageți atenția...

Unii spun...

Brusc i se făcu frig.

— N-aș fi crezut că pleci urechea la bârfe, Constantine.

Vocea ei fu slabă și tremura.

— Dacă ești într-un loc unde toți vorbesc, atunci auzi. Aseară am fost într-un astfel de loc. Nu dau atenția la nouăzeci și nouă de bârfe din o sută pe care le aud. Dar atunci când este vorba despre o verișoară de-a mea, și una la care țin, atunci sunt atent.

— Sunt bârfe răutăcioase și ridicole. Cum rămâne cu toți ceilalți domni cu care am dansat la balul lui Lady Parmeter? Bârfește lumea și despre ei? Și cum rămâne cu faptul că Meg s-a plimbat la brațul lui Lord Montford până la Serpentine în timp ce eu eram cu Stephen și cu domnișoara Wrayburn? Despre Meg bârfește toată lumea la fel? Ieri n-am fost împreună mai mult de o jumătate de oră într-un pavilion de sticlă, la câțiva metri de terasă și de pajiști unde erau toți ceilalți oaspeți. Meg a fost pe râu cu marchizul de Allingham pentru mai mult timp decât am stat eu cu Lord Montford. Despre ei bârfește toată lumea la fel? Iar Lord Montford nu mă ținea pe după umeri, își ținea brațul pe spătarul băncii pentru că era îngustă. Nici nu m-a atins.

— Îți înțeleg supărarea, Katherine, spuse Con întorcând șareta către o potecă în direcția celei principale. Dar am impresia că tu nu înțelegi înalta societate. Bârfele nu trebuie să fie bazate pe adevăruri. Sunt bazate pe jumătăți de adevăr, pe percepții și exagerări, pe speculații și pe tendința oamenilor de a crede cu plăcere ce este mai

rău despre cei din jur. Iar Monty s-a comportat ciudat, să știi. Niciodată nu bagă în seamă o doamnă anume la evenimente sociale. A atras atenția faptul că acum a făcut asta mai mult decât o dată și cu aceeași doamnă. Din păcate, i-ai atras atenția. Am să vorbesc cu el – ar trebui să aibă mai multă minte, și sigur are. Problema lui este că nu-i pasă ce crede înalta societate despre el. Ai mare grijă. Nu cu privire la virtutea ta, știu că este în siguranță. Monty aduce numai necazuri, Katherine, chiar dacă îmi este prieten.

Ieșiseră de sub copaci. Acum soarele bătea cu putere, deci Katherine își deschise umbreluța de soare.

— Toată discuția aceasta n-a avut niciun rost, Constantine, dar am să țin cont că a fost determinată de grija ta pentru mine. Și întotdeauna apreciez asta. Mi-aș fi dorit să ne fi cunoscut de când eram copii, așa cum ar fi trebuit din moment ce eram veri. L-aș fi cunoscut și pe Jonathan. Sunt sigură că l-aș fi îndrăgit.

Jonathan fusese fratele mai mic al lui Constantine, fratele legitim și conte de Merton pentru un timp după ce murise tatăl lor. Dar avusese probleme și murise la șaisprezece ani, lăsând titlul și moștenirea lui Stephen. Constantine îl descrisese o dată pe fratele lui ca fiind absolut adorabil.

Se întoarse către ea și zâmbi.

— Abia aștepți să schimbi subiectul, nu? Prea bine, atunci. Da, l-ai fi îndrăgit pe Jon, iar el te-ar fi adorat cu totul.

Katherine se relaxă și încercă să se bucure de restul plimbării. Dar era parțial amorțită de șoc. Lumea o bârfea. Ba mai mult, pe ea și pe Lord Montford. Iar ea era parțial vinovată. Ar fi putut să îl refuze când o invitase la dans la balul lui Lady Parmeter. Ar fi putut să insiste să îl țină de braț pe Stephen când se plimbaseră prin Hyde Park, întorcându-se de la Serpentine, lăsându-l pe Lord Montford să o conducă pe Meg sau pe sora lui. Ieri ar fi putut să îi

spună ferm că voia să stea singură în pavilion. Sau, și mai bine, să se fi ridicat, să-i fi urât o zi bună în mod civilizat și să-l fi lăsat acolo.

Of, da, era și ea parțial vinovată. Chiar o amuzase compania lui și conversațiile cu el erau inteligente și provocatoare, oricât nu îi plăcea ei comportamentul lui și oricât își tot spusese că nu voia să aibă nimic de-a face cu el. Oricât îi era de clar că are intenții necurate.

De acum trebuia să fie mai grijulie. Trebuia să nu mai aibă nicio legătură cu el cât timp mai stătea în Londra, iar când mergea la Cedarhurst Park – oricât regreta faptul că va merge acolo –, trebuia să aibă grijă să stea mereu cu Meg, Stephen, domnișoara Wrayburn sau oricare alt invitat.

Dar toate deciziile de a avea mai multă grijă veniră prea târziu.

*

Problema îl lovi din plin pe Jasper a doua zi. Își petrecuse seara acasă, o întâmplare rară pentru el. Acceptase invitația la serata Clarkson, dar cu siguranță urma să apară acolo și Katherine Huxtable, și i se păruse înțelept să păstreze distanța. S-ar fi putut duce, desigur, și să le dovedească bârfitorilor că se înșelau evitând-o toată seara, dar asta ar fi fost teribil de plictisitor, iar el prefera să nu se plictisească ori de câte ori avea ocazia. Drept urmare, o încântase pe Charlotte rămânând acasă toată seara.

A doua zi de dimineață fu surprins când ajunse la clubul White pentru a citi ziarele, fiind întâmpinat de către o armată de prieteni, cunoștințe și curioși.

— O, Monty! strigă viconte de Motherham drept salut. Am presupus toți că până acum ai fi fugit deja cât te țineau picioarele.

— Cât curaj, amice! spuse Barney Rungate. Nici nu mă gândeam la asta. Aș fi pus pariu că vei intra aici exact

cum ai intrat, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Curaj? Întrebă Charlie Field. Mai mult o dorință de a fi ucis, Rungate. Nu este cam sinucigaș să mai fii în oraș, Monty? Aș fi crezut că n-ai fi în siguranță nici măcar la Cedarhurst. Nicăieri, de fapt. Oare sălbăticia Americii te-ar atrage ca perspectivă?

— Ești un om mort, Monty, este clar, spuse sumbru o voce pe care el nu putu să o identifice. Nu există nicio îndoială.

— Cuvântul-cheie fiind „mort”, adăugă un altul. Cred că ducele de Moreland, contele de Merton și Con Huxtable îți vor sângele, și acesta este numai începutul.

Ei! Acum ce se mai întâmplase? Jasper ridică din sprâncene și își țuguie buzele.

— Unde naiba sunt toate ziarele? Iar le-a luat Norton pe toate? Mi-a scăpat cumva ceva important? Cei trei domni au devenit vampiri, poate?

— Monty, spuse Charlie Field bătându-l pe umăr. Lasă ziarele, amice. Cei trei te-ar fi găsit oricum până acum și te-ar fi ușurat de ceva sânge dacă nu li se părea mai important să facă asta cu Forester mai întâi. Este vărul tău, cred?

Of. Jasper încremeni. Nici măcar nu corectă greșeala. Pentru prima oară, avu premoniția că urmează un dezastru.

— Îmi pare foarte rău dacă Forester este considerat mai important ca mine. Ce anume a făcut însă pentru a merita această furie? Sau ce-a spus?

— Problema este mai mult ce-au spus alții, Monty, deși nu știe nimeni cine, și sigur că nimeni nu recunoaște să fi spus așa ceva, explică Motherham. Dar cineva i-a zis lui Forester despre acel pariu infam pe care l-ai pierdut acum câțiva ani. Știau despre el câțiva bărbați, dar niciunul dintre ei nu a încălcat codul onoarei unui gentleman spunând mai departe ce se petrece în cercul nostru, mai ales că era la mijloc reputația unei doamne inocente. Niciunul până acum, cel puțin. Dar cineva i-a zis lui Forester

- poate pentru că îți este văr - și cine i-a spus presupunea că știe deja.

Jasper îl privi fix, abandonând toată dorința de a se mai preface nepăsător.

— Și...? rosti el încet.

— Și Forester și-a petrecut seara de ieri la Clarkson spunându-le tuturor, continuă Motherham. Doar că a schimbat niște detalii și a lansat acuzații la onoarea doamnei și a cuvântului tău că ai pierdut pariul. A spus că, după comportamentul ei de anul acesta, este evident faptul că nu te-a refuzat atunci, Monty, și că nu te-a refuzat nici de atunci încoace.

— Este un dezastru, amice, sublinie Charlie, deși nu era necesar, bătându-l din nou pe umăr. Știi că bârfele sunt precum cutia Pandorei deschisă. Nu se mai poate repara nimic.

— Dacă nu o întinzi, o să o pățești, spuse Hal. Eu aș întinde-o.

— Toate speranțele de a se mărita se vor năruși pentru domnișoara Huxtable dacă faci asta, Monty, zise Barney Rungate. Și probabil că și pentru sora ei. Un timp s-ar putea să sufere și Merton din pricina asta. Este lucrul dracului. Mă întreb dacă Moreland, Merton și Con vor da cu banul pentru a alege cine îi trage un glonț între ochi lui Forester, înainte de a veni după tine. Cum ai reușit să-l ai pe Forester drept văr? Mare ghinion. Ce naiba ai făcut să-l superi într-atât încât să se răzbune așa de rău?

Jasper recuperase o parte din plictiseala lui renumită. Reuși să și caște în spatele unei palme, deși probabil că era un gest prea demonstrativ.

— Mama a avut ghinionul să se mărite cu unchiul lui. Nu-mi este văr, și m-aș bucura să nu mai spunei vreodată că ar fi. Cred că nu i-a plăcut să i se spună Sir Clarrie în loc de Sir Clarence. Probabil că este destul pentru a justifica un atac la adresa unei domnișoare care nu a făcut nimic să-l jignească și care este total inocentă de orice o acuză el.

Sper că vă este tuturor de aici clar asta, nu?

Vocea lui deveni foarte calmă. Toți din jur murmurară aprobator.

— Mai pură ca zăpada, Monty. N-am avut nici unui niciun dubiu. Nu cei de aici, oricum. Dar în saloanele din oraș va fi o altă situație. Cred că Lady Forester a fost cu fiul ei aseară și a confirmat tot ce-a spus. Asta până când a făcut o criză și a fost dusă la trăsură. Am auzit că a fost un adevărat spectacol.

— Ei bine, dacă Norton a fugit cu toate zierele, nu are rost să mai stau aici, nu? spuse Jasper privind prin sală. Va trebui să găsesc altceva cu care să mă amuz. Cred că am să merg la vânătoare de nevăstuici.

Nimeni nu întrebă ce voia să spună cu asta. Nimeni nu încercă să îl oprească. Doi domni care se apropiau de ușile de la White se uitară la chipul lui și se gândiră că era mai bine să nu îl salute și să-și exprime regretul pentru cele întâmplate.

*

Problema o lovi din plin pe Katherine când era în salonul pentru mic dejun cu Margaret. Stătuseră de vorbă mai mult decât de obicei, aducându-și aminte cu plăcere de anii petrecuți în Throckbridge. Trebuiau să se întâlnească apoi cu Vanessa pentru a face cumpărături pe Bond Street și tocmai căzuseră de acord că trebuie să se pregătească pentru a nu întârzia. Înainte de a se ridica de pe scaune însă, ușa se deschise brusc și Vanessa intra în grabă. Privirea ei se aținti pe Katherine.

— Of, slavă cerului! exclamă, grăbindu-se către ea. Ce bine că nu ați plecat mai devreme de acasă.

Înainte să o îmbrățișeze pe sora ei și să comenteze cu privire la ciudata ei apariție matinală, Katherine îl văzu pe Elliott, ducele de Moreland, care părea întunecat și amenințător, cel puțin. Iar Vanessa părea să fi văzut o

fantomă.

Katherine se ridică în picioare, și Meg la fel.

— Nessie, spuse Katherine ducând mâna la piept terorizată. Copiii?

Vanessa clătină din cap, dar Elliott vorbește:

— Ar fi trebuit să stau de vorbă cu tine după petrecerea în grădină, Katherine, deși se pare că și atunci ar fi fost prea târziu, spuse el plimbându-se prin cameră. Mi-e teamă că numele tău a fost indisolubil legat de unul dintre cei mai mari crai ai Londrei.

Of, iar asta? Nici nu se prefăcu acum că nu înțelege despre ce este vorba.

— Lord Montford? Se bârfește ceva, nu-i așa? Totul este o prostie și neadevărat. Constantine m-a avertizat ieri, iar eu și Meg am stat acasă aseară, nu am mers la serata Clarkson, pentru a fi precaute. Sigur că va dispărea imediat ce...

— Vai, Kate, spuse Vanessa luând-o pe Katherine de mâini și strângând-o cu putere. Ce ți-a făcut acel bărbat? De ce nu ne-ai spus?

— Ce mi-a făcut?

Katherine se uită ba la sora ei, ba la Elliott, uimită și din ce în ce mai agitată.

— Ce vrei să spui? Nu a făcut nimic, am dansat și a stat cu mine la petrecere. Ce anume se spune?

Margaret își dusesese ambele mâini la piept. Elliott oftă sonor.

— Nici noi n-am fost la serata de aseară. Am fost la o cină privată. Dar mătușa și vărul lui Montford au fost acolo vreo oră, suficient cât să răspândească zvonuri despre care sper că sunt doar zvonuri. Dar și bârfele nefondate îți pot afecta reputația. Katherine, l-ai întâlnit pe Lord Montford acum trei ani, la scurt timp după ce-ai venit prima oară în oraș? Eu și Vanessa ne-am gândit pe drumul înapoi și ne-am întrebat dacă a fost în acea săptămână în care am mers la țară cu Margaret și cu Stephen, și te-am lăsat în grija

mamei mele. L-ai cunoscut atunci?

Katherine simți că îi îngheață capul. Dacă s-ar fi putut încrede în picioarele ei, s-ar fi așezat pe scaun. Dar genunchii îi erau împietriți.

— Eu și Cecily am fost invitate la petrecerea lui Lady Beaton la Vauxhall. Domnișoara Finley, acum doamna Gooding, a venit cu fratele ei fără să o întrebe pe Lady Beaton pentru că domnul Gooding își luxase glezna.

— Kate, întrebă Vanessa ținând-o încă de mâini, ce ți-a făcut?

— Kate? întrebă și Meg pe un ton ciudat de ridicat.

— N-a făcut nimic, spuse Katherine.

— Dar a încercat să facă? întrebă Elliott privind-o atent.

Deschise gura pentru a nega. Dar acum nu era momentul pentru minciuni sau evitări de subiect. Urma ceva rău, cel puțin rău, iar familia ei trebuie să știe adevărul. Era atâta tensiune în cameră, că o puteai tăia cu cuțitul.

— Făcuse un pariu. Era trecut în carnetul de pariuri de la un club de domni, nu știu care. Trebuia să mă seducă în decurs de două săptămâni. Îl convinsese pe domnul Gooding să își luxeze glezna și apoi pe sora lui să îl ia cu ea.

Ochii albaștri ai lui Elliott erau ațintiți asupra ei. Meg și Nessie nici nu se mai mișcau.

— Și? întrebă Elliott cu o voce aspră. A avut succes?

Katherine clătină din cap.

— Nu, vocea ei slabă. Nu, nu a avut. S-a dus înapoi la acel club și le-a spus asta. Nu a pretins să fi câștigat. Și nu a mințit. Nu a câștigat acel pariu. Nu mi-a făcut nimic.

Nu putu să spună chiar tot adevărul.

Vanessa avea o mână pusă la gură. Margaret plângea în hohote, deși încerca să le înăbușe.

— Forester, Sir Clarence Forester, preciză Elliott părănd deja obosit, are să-mi dea niște răspunsuri când îl

găsesc. L-am căutat deja în toate cluburile, dar nu l-am găsit. Oricât ar fi vrut să se răzbune pe vărul lui pentru nu știu ce motiv, modul în care a făcut-o este impardonabil. Apoi am să cer niște răspunsuri de la Montford. Poate că nu a câștigat pariul, Katherine, și te cred că nu l-a câștigat, nu sunt de acord cu ce-ai spus, că nu a făcut nimic. A acceptat pariul acela odios, nu-i așa? Și a încercat să îl câștige.

Margaret interveni:

— Sir Clarence Forester și mama lui sunt cei care ne-au oprit în parc și ne-au făcut să ne simțim cumplit, ca și cum am fi făcut ceva greșit, zise cu voce tremurândă. Ei au făcut ceva greșit, cu răutate, intenționat și de nereparat. Ce le-a făcut Kate pentru a merita asemenea dușmănie? Ah, dacă aş putea pune mâna pe ei...!

— Am să fac eu asta pentru tine, Margaret, rosti Elliott pe un ton sinistru. Între timp, mai bine stați în casă, amândouă. Sunt multe...

Ușa se trânti și intră Stephen, cu părul vâlvoi după ce călărise, privirea agitată și fața albă ca și cămașa de pe el.

— Am ajuns la timp, slavă cerului, spuse privind-o pe Katherine. Nu ieși din casă sub nicio formă azi, Kate. Umblă prin oraș un ticălos și mincinos, și tocmai ce i-am spart nasul. Aș fi făcut mai mult, dar smiorcăitul bast... netrebnic a fugit. Măcar are nasul mov și cămașa plină de sânge, fir-ar el să fie. Știu că totul este o minciună, Kate, Monty îmi este prieten și tu ești sora mea. Dar chiar și așa...

Ușa nu mai fusese trântită pentru că Stephen o lăsase deschisă. Însă Constantine păru că ar fi trecut prin ușă în loc să o deschidă când apăru acolo.

— Constantine, dacă ai venit să-mi spui că ai avut dreptate, am să țiip foarte tare și apoi am să te plesnesc foarte tare, anunță Katherine ridicând o mână ce tremura.

Apoi izbucni în plâns, spre nemulțumirea ei. Curând avea patru brațe în jurul ei, ale lui Meg și Nessie, care șopteau încurajări, deși nimic nu o încuraja.

— Forester este un nemernic viclean, spuse

Constantine. Până am ajuns eu acasă la el, a pus-o pe mama lui să deschidă ușa în locul servitorului, și fără să-i dau ei una, ceea ce eram tentat să fac, n-aș fi putut intra. Zice că Forester a fost atacat de o bandă în dimineața asta și după ce s-a luptat vitejește, a fost totuși învins și lovit.

— Eu eram banda, Con, spuse Stephen.

— Mă bucur să aud asta, zise Con. Este prima veste bună din dimineața aceasta. Aseară nu am fost la rahatul de serată. Of, iertați-mi limbajul, Margaret, Vanessa și Katherine. Dar acum că am văzut că este Katherine acasă și este în siguranță, îi fac o vizită lui Monty.

— Asta poți lăsa în grija mea, replică Elliott scorțos.

Katherine ridică privirea și îi văzu pe cei doi veri primari, care crescuseră împreună și păreau aproape gemeni, încruntându-se unul la celălalt, gata să se ia la harță.

— Of, încetați! spuse ea. Nu Lord Montford a împrăștiat minciuni despre cum ar fi câștigat el acel pariu ridicol de acum trei ani. Nu l-a câștigat pentru că a ales să nu mai încerce. Mi-a spus despre pariu și... și am răs pe tema aceasta. Nici lui nu cred că îi convine acest scandal mai mult ca mie. Totul este prostesc și ridicol, și n-am să permit să vă certați și să vă spargeți nasurile unii altora pentru a-mi apăra onoarea, și orice alte prostii mai cere onoarea de bărbat. N-am să accept așa ceva. M-ai auzit, Stephen?

Se ridicase în picioare din nou. Surorile ei erau lângă ea, paznici tăcuți.

— Am auzit, Kate. Dar nu este...

— M-ai auzit, Elliott?

— Tare și răspicat, spuse el. Dar...

— Dar tu, Constantine? Tu m-ai auzit?

El ridică din umeri.

— Iar tu și Elliott nu vă veți desfășura conflictul vostru ridicol în fața mea și a lui Meg, adăugă, neputând să se mai oprească. Nu știu despre ce este vorba, și nici nu vreau să

știu, nu-mi pasă. Bărbații sunt atât de ridicoli. Dacă trebuie să vă certați, faceți-o altundeva, împușcați-vă, dacă trebuie. Dar nu aici. Acum plecați cu toții. Cu toții. Vreau să fiu singură. Nu, mai bine, mă duc în camera mea, singură.

Trecu pe lângă toți cu fruntea ridicată. Nu știa și nici nu voia să afle ce aveau de gând să facă în privința problemei ei sau cu cei doi bărbați care o provocaseră. Era ruinită. Asta era clar. Și era și vina ei, așa cum își recunoscuse deja când fusese în Hyde Park cu Constantine. Se crezuse mult mai înțeleaptă și matură anul acesta decât fusese în urmă cu trei ani. Dar căzuse victimă șarmului seducător al unui crai cu experiență la fel de ușor ca atunci. Nu avea rost să nege asta. Iar acum era ruinită. Nici nu se gândi că pedeapsa era cu mult prea mare față de cât de gravă fusese greșeala.

Capitolul 12

Când Jasper ajunse la casa unde locuiau Lady Forester și Clarence, ei deja plecaseră probabil mâncând pământul spre Kent. Se gândi să se ducă după ei, dar din păcate avea lucruri mai urgente de făcut.

Avu însă satisfacția de a primi niște vești de la un servitor nou angajat și proaspăt dat afară, care încă nu plecase din casă, deci un bărbat care nu avea nicio loialitate față de foștii săi angajatori. Se părea că Sir Clarence se ducea acasă cu un nas mov și umflat și ochii înnegriți, pe care susținuse că le căpătase de la un grup de ticăloși, deși servitorul se arătă sceptic în această privință. Dar așa pretinsese doamna, că de vină fusese o bandă de ticăloși. Sir Clarence nu spusese nimic.

Însă chiar și aceste vești îl bucurară prea puțin pe Jasper. Fie Moreland, Merton sau Con Huxtable făcuseră ceea ce ar fi trebuit să facă el, numai că el l-ar fi lăsat pe

Clarence cu mai mult decât un nas spart și ochii înnegriți – acesta ar fi fost doar începutul.

Tot acei trei bărbați îl căutau furioși pe el acum, era sigur.

Se întoarse acasă pentru a se schimba în haine mai potrivite pentru o vizită și o descoperi pe Charlotte în bibliotecă, plângând. Domnișoara Daniels nu reușea să o consoleze. Pe birou era o scrisoare deschisă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el din ușă.

Acum ce mai era?

— Jasper!

Charlotte se uită înspre el brusc, și deveni clar după cât de roșii erau ochii și fața ei că plângea de ceva timp.

— Mătușa Prunella mă va duce în Kent. Unchiul Seth a spus că trebuie să mă duc acolo, că nu ești un tutore responsabil pentru mine. Nu-i adevărat, nu? Nu ai sedus-o pe domnișoara Huxtable.

Doamne ferește!

— Charlotte, dragă! exclamă domnișoara Daniels părănd extrem de jenată.

— Nu-i adevărat, răspunse Jasper îndârjit, fericit că nu mințea prea mult. Dar asta a spus Clarence tuturor aseară și asta cred toți astăzi. Ți-a scris unchiul Seth? întrebă privind scrisoarea.

— Nu... mătușa Prunella.

— Atunci probabil că asta și-ar dori ea, ca el să fie de acord cu ea în această privință. Am să mă duc din nou la el însă. Nu ne va plăcea nici unuia, dar trebuie să mă duc. Du-te și șterge-te la ochi, Char, spală-te pe față. Nu rezolvi nimic plângând, și o să te transforme într-o mașteră.

— Totul este distrus, spuse ea în timp ce noi lacrimi îi curseră pe obraji. Toți vor realiza brusc că nu mai pot să vină la petrecerea mea și chiar dacă vin, eu nu o să fiu acolo să-i întâmpin. Mătușa Prunella mă va târî la Kent până atunci, și o să mor. Pur și simplu o să mor, Jasper!

— Char, nu se va întâmpla una ca asta, și nu s-ar

întâmpla chiar dacă s-ar petrece toate acele lucruri de care ai zis – dar îți garantez că nu o să las eu să se întâmple cât timp trăiesc. Dar trebuie să plec acum. Nici nu știu de ce abia am aflat despre toate astea azi-dimineață când toți știau deja de seara trecută. Adu-mi aminte să nu mai stau acasă în nicio seară de acum încolo. Plec acum.

— Cât o suferi sărmana domnișoară Huxtable acum? Îl întrebă ea. Sunt foarte egoistă, nu-i așa? Cum rămâne cu ea?

De parcă nu se întrebase și el toate astea!

— Am plecat, spuse hotărât și ieși din cameră și din casă, fără să se mai schimbe.

Iar scopul lui principal mai trebuia amânat pentru un scurt timp.

Fu primit acasă la Seth Wrayburn. Nu s-ar fi mirat dacă găsea ușa ferecată, dar nu se întâmplă asta. Îl găsi însă pe bătrân cuprins de furie.

— La dracu' cu toate, Montford! spuse cum îl văzu. Ce înseamnă toate astea și de ce mă amestecați pe mine? Dacă știam ce complicat va fi să supraveghem trecerea fetei la vârsta de adult, aș fi dus testamentul acela la tribunal și aș fi refuzat să-i fiu tutore!

— Nu vă învinovățesc pentru că sunteți enervat, spuse Jasper intrând în cameră. Clarrie a răspândit minciuni sfruntate prin oraș, susținut de Lady Forester, și au lăsat destule distrugerii cât să astupe un râu. Însă...

— Unde sunt minciuni de obicei este și un sâmbure de adevăr, Montford, replică domnul Wrayburn. Presupun că a existat un pariu? Cu privire la sora tânărului Merton? Cel mai obscen și dezgustător pariu scris vreodată într-un carnet de pariuri? Și cred că ai făcut tot ce-ai putut pentru a-l câștiga?

Se încruntă la Jasper așteptând un răspuns.

— Mi-e teamă că da. Dar ea m-a refuzat tranșant și mi-a făcut și morală. N-are nicio vină.

— Sper că ți-a dat și un șut un fund, Montford, sau

unde va unde ar dura mai mult. Dă-mi un motiv solid pentru care ar trebui să-mi las nepoata în grija ta.

— Pentru că ei sunt niște mincinoși. Și pentru Charlotte este de neconceput să locuiască cu ei.

— Clarence este un prost, iar Prunella este cumplit de enervantă. Nu mă îndoiesc că sunt amândoi niște mincinoși, dar așa sunt mai toți oamenii. Dar sunt respectabili. Tu nu ești.

— Am să rezolv toată grozăvia în decurs de o zi, afirmă Jasper. După ce plec de aici, o să-i vizitez pe Merton și pe sora lui. Mai rămâne un singur lucru de făcut, și, să mă ajute Dumnezeu, am să-l fac.

— Dacă ea va accepta. Și ar fi o proastă să accepte.

— Nu știu dacă mai are o altă opțiune, spuse Jasper pe un ton sumbru.

Bătrânul luă un baston de lângă scaun și îl aținti în direcția lui Jasper ca pe o armă.

— Dacă reușești să rezolvi acest scandal, Montford, și este un mare dacă... dar dacă reușești, o s-o informez pe Prunella că nu mă mai poate deranja decât într-o problemă de viață și de moarte privind-o pe nepoata ei. Dacă nu reușești, Prunella poate să ia fata și să-i facă un debut decent anul viitor și să-i găsească un soț decent, dar îți garantez că nu va fi Clarence. Și în acele condiții, am să mai primesc vești de la tine doar într-o chestiune de viață și de moarte privind-o pe sora ta. Cred că m-am făcut înțeleș. Sper că nu vei mai veni și mâine sau poimâine aici încercând să pari nonșalant. Sper că nu îți vei face un obicei din a mă vizita. Dacă da, vei găsi ușa închisă și majordomul meu, surd.

— Nu vă voi mai deranja. Curând am să fiu la Cedarhurst - cu Charlotte. Și până la anul voi fi pregătit cum trebuie debutul ei, care nu o va implica sub nicio formă pe Lady Forester, și care nu va fi niciun deranj pentru dumneavoastră.

— La dracu' cu toate, așa sper! Sincer așa sper,

Montford. Nu am sentimente de unchi față de Charlotte, dar nu i-aș dori nimănui compania acelor doi proști, decât dacă nu există nicio altă variantă. O zi bună.

Jasper salută și plecă.

Cât o suferi sărmana domnișoară Huxtable acum?...
Cum rămâne cu ea?

Într-adevăr, cum? Însă avea să afle în scurt timp, probabil.

O altă voce o înlocui pe cea a lui Charlotte în mintea lui, și nu reuși să o ignore în timp ce mergea. Cuvintele se repetau la nesfârșit, spuse de vocea lui Katherine Huxtable.

Vreau să fie foarte special. Inima inimii mele, sufletul sufletului meu... Dar n-am reușit încă să mă conving să mă mulțumesc cu mai puțin.

Urma să încerce să o convingă să se mulțumească acum cu mult mai puțin.

În cuvintele lui Seth Wrayburn, *la dracu' cu toate!*

*

Katherine era în dormitorul ei când Stephen se întoarse acasă, la scurt timp după prânz. Făcea ordine prin sertare. O servitoare avea să îi împacheteze lucrurile mai târziu, și pe ale lui Margaret. A doua zi se duceau acasă la Warren Hall, înapoi la pace și liniște. Abia aștepta.

Nu ar fi trebuit să vină aici niciodată. Cu certitudine nu avea să mai vină. Nu pentru foarte, foarte mult timp, oricum. Ideea o înveseli.

Margaret era așezată pe pat și o privea. Nu prea vorbeau, dar simplul fapt că erau împreună le alina. Și Margaret spusese că vrea să plece acasă, că îi era dor, că tânjea să ajungă acolo, că era fericită doar acolo, că nu va mai pleca niciodată.

Niciuna nu spusese că era casa lui Stephen și că în cel mult zece ani avea să se însoare și să își întemeieze o familie. Unele probleme trebuie înfruntate când le venea

timpul. Niciuna dintre ele nu îi scrisese încă domnișoarei Wrayburn pentru a se scuza că nu vor merge la petrecerea ei din august. Urmau însă să facă asta până a doua zi când plecau.

Stephen se dusesese cu Elliott și Vanessa, cu siguranță pentru a discuta despre ce trebuia făcut în privința scandalului. Lui Katherine nu îi păsa ce urmau să decidă. Nu se putea face nimic.

Stephen era foarte palid când apăru la ușa camerei, după ce bătuse la ușă și fusese invitat să intre. Katherine îi zâmbi și rămase în genunchi pe podea, cu conținutul unui sertar de jos pus grămadă în fața ei.

— Monty... Montford ne-a găsit pe noi, și nu noi pe el, spuse Stephen. A venit la Elliott.

Katherine își îndreptă spatele.

— Îmi imaginez că nu este amuzat de toată povestea.

Spera să nu fie. Nu avea iluzii în ceea ce îl privea, dar nu credea că este un ticălos fără strop de conștiință. Primise dovada că nu era în urmă cu trei ani.

— M-am abținut cu greu să nu-i dau una, continuă Stephen în timp ce mâinile i se încleștară în pumni. Dar eram acasă la Vanessa și nepoții noștri și nu era potrivit să fac așa ceva.

— Oricum, este vina lui Sir Clarence Forester, Stephen. Oricât încerc, nu reușesc să regret că i-ai dat un pumn în nas. Sper să-l mai doară și acum.

— Se pare că este dublu față de cât este de obicei, și i s-au înnegrit și ochii, spuse el intrând în cameră.

— Bun, replică Margaret îndârjită. Of, și am crezut mereu că sunt o pacifistă.

— Kate...

Stephen se uită la ea și trase aer în piept.

— ... vrea să te viziteze aici, în această după-amiază.

— Sir Clar... începu ea, dar se opri și căscă ochii. Lord Montford?

— Aș prefera să-i dau una. Elliott ar prefera să-l

plesnească peste ochi cu o mânășă și să înfigă în el o spadă. I-a spus asta și în față. Problema este că oricare variantă ar face situația și mai grea pentru tine, Kate. S-ar înțelege că minciunile spuse de Forester ar fi adevărate. Elliott a subliniat asta când îl apucasem pe Montford de gât, și a trebuit să fiu de acord când m-am gândit și eu. A fost ciudat, dacă tot mă gândesc la asta, că Monty nu a încercat să se apere.

Katherine se ridică încet și își curăță de praf rochia.

— De ce vine aici? Să-și ceară scuze? Este cu trei ani prea târziu pentru asta. Sir Clarence ar trebui să-și ceară scuze, oricum, dar dacă îl lași vreodată să ajungă măcar la un kilometru de mine, Stephen, o să-l...

Nu reuși să se gândească la ce i-ar face, dar ar fi ceva foarte violent și nepotrivit pentru o doamnă. Și ea chiar fusese pacifistă.

— Vine să-ți facă o propunere, Kate.

— Ce?

— Vai, nu, Stephen!

Ea și Margaret vorbiseră în același timp.

— Îi permiți să vină aici, în casa ta, să mă ceară? spuse Katherine, cu o voce aproape isterică. Elliott îi permite să vină?

Chipul și vocea lui erau pline de amărăciune.

— Kate, problema este că ar fi singura soluție. Bârfele ar dispărea dacă Monty face ce trebuie. Și n-ar mai avea ce să spună despre tine dacă ești măritată cu el.

Katherine inspiră brusc.

— Și eu trebuie să renunț la libertatea mea și să mă mărit cu un crai doar pentru a scăpa de bârfe? Să-mi recâștig respectabilitatea asigurându-mi nefericirea pentru toată viața? O respectabilitate pe care n-am făcut nimic să o pierd? Și tu ești de acord cu această logică strâmbă?

— Of, Stephen, nu se poate să-i fi permis lordului Montford să vină aici cu un asemenea scop. Nu după ce i-a făcut lui Kate, sau ce a încercat să-i facă, acum trei ani

când noi n-am fost aici să o protejăm. Nu poți. Nici Elliott nu poate să fi făcut asta. Nu cred.

— Problema este că s-a tot ținut după Kate anul ăsta. Nu văd să fi fost ceva nepotrivit în asta. Aș fi spus ceva dacă mi se părea. Și tu la fel, Meg. Nessie ar fi spus ceva, și Elliott sigur ar fi spus. Și nu a fost nimic nepotrivit când Kate a vrut să danseze cu el și să se plimbe cu el și să stea cu el. Eu chiar am crezut că îi face curte, și mă bucuram, să mă ierte Dumnezeu, pentru că Monty îmi era prieten și nu credeam că mai contează reputația lui dacă se îndrăgostise de o femeie așa de bună precum Kate. Dar chiar se plăceau, și au observat toți. Și tu ai observat, Meg. Dar ceea ce părea inocent și romantic până aseară, acum brusc pare altfel după ce s-a întâmplat sau aproape s-a întâmplat acum trei ani.

— Stephen, nu se poate să crezi că ar fi făcut Kate ceva nepotrivit, spuse Margaret stând acum și ea în picioare. Eu am petrecut timp cu marchizul de Allingham anul acesta pentru că ne cunoaștem de dinainte și ne plăcem. Se bârfește și despre asta? Acum trebuie să-l iau de bărbat sau să risc să fiu ruinată și ostracizată?

— Meg, Allingham are o reputație impecabilă, spuse el oftând. Și oricum, nu a făcut niciun pariu că te poate seduce și ruina.

— Nu vreau să-l văd pe Lord Montford, rosti Katherine răspicat. Răspunsul meu este nu. Îi poți spune tu asta, Stephen, să nu se mai deranjeze să vină aici. Cred că va fi foarte ușurat. La fel voi fi și eu când plecăm din Londra.

El își trecu degetele prin păr, lăsându-și buclele și mai dezordonate.

— Știam că o să refuzi, și nu te învinuiesc. Și eu aș face la fel, în locul tău. I-am spus și lui Elliott că o să refuzi, și a spus că sigur că așa vei face. Dar ar trebui să-l vezi pe Monty și să ascuți ce are de spus. Dacă se știe că el a încercat, dar tu ai refuzat, atunci poate că situația va arăta mai bine pentru tine. Nu sunt sigur, dar...

— Nu mă interesează ca lucrurile să arate mai bine. Nu mă interesează nimic, Stephen. Și nu-mi pasă ce crede lumea. Vreau să plec acasă. Îmi vreau viața înapoi. Vreau să uit că s-au întâmplat toate astea.

— Dar s-au întâmplat. Și nu cred că vei uita. Mă îndoiesc că ceilalți vor uita.

— Kate... Începu Margaret, care se așezase din nou și era mai palidă ca niciodată. Stephen și Elliott au dreptate, să știi. N-ai făcut nimic greșit. Noi știm asta. Dar se pare că adevărul nu contează în această lume în care am intrat acum trei ani când a moștenit Stephen titlul. Doar respectabilitatea contează. O pierzi, și se pare că ai pierdut totul. Poate ar trebui să-l vezi pe Lord Montford, să-i ascuți cererea și să-l refuzi. Elliott are influență. Pentru Dumnezeu, doar este duce. Iar Stephen este conte. Împreună pot susține că te-ai purtat foarte cuviincios, dar că ai avut curajul să-ți proclami nevinovăția și să refuzi calea mai ușoară. Pot spune că te-ai retras la țară în indignare justificată, nu că ai fugit acolo acoperită de rușine. Cred că nu vei mai dori să te întorci aici vreodată – eu sigur nu voi mai vrea –, dar măcar îți lași o porțiță de intrare dacă o vei dori vreodată.

Katherine o privi cu reproș.

— Și oricum, continuă Margaret, dacă nu vrei să-l vezi, s-ar putea crede că Elliott și Stephen n-au reușit să-l tragă la răspundere, că nu au putut să-ți apere onoarea cum ar fi trebuit.

— Și mi-o apără măritându-mă cu un ticălos fără inimă?

Era nedreaptă. El nu era așa. Sir Clarence Forester merita acea descriere.

Dar fratele și sora ei spusese ce aveau de spus și acum o priveau, palizi și mohorâți.

Și brusc Katherine își dădu seama că nu era vorba doar despre ea. Era vorba despre ei toți. Chiar dacă putea să fugă înapoi la Warren Hall, poate chiar la Throckbridge și

să își reia viața de unde o lăsase în urmă cu trei ani – și era un mare dacă dar dacă putea, urma să îi lase pe Meg, Stephen și Nessie să suporte consecințele acestui scandal teribil.

Iar ea nu era complet nevinovată. Familia ei însă era.

Nu prea înțelegea cum i-ar ajuta dacă îl vedea pe Lord Montford în acea după-amiază. Chiar nu voia să îl vadă. Nu voia să îl mai vadă niciodată. Dar Stephen credea că ar trebui. La fel și Elliott. La fel și Meg.

— Bine, atunci. Îi privi sfidător pe amândoi. Îl voi primi pe Lord Montford în această după-amiază și-l voi asculta. Am să spun un singur cuvânt ca răspuns, și anume nu! Dar o să-l văd.

— Chiar cred că trebuie, spuse Stephen. Deși tot aș vrea să-i dau una.

— Kate, spuse Meg frângându-și mâinile. Of, Kate, te-am dezamăgit. Ar fi trebuit să rămân cu tine la Londra acum trei ani, și ce s-a întâmplat nu s-ar mai fi întâmplat. Și nici ce s-a întâmplat anul ăsta.

Katherine se duse la ea, o luă de umeri și o îmbrățișă strâns.

— Meg, ai fost cea mai bună soră. Cea mai bună. Nu voi permite să te învinuiești, chiar dacă trebuie să mă mărit cu Lord Montford pentru a preveni asta.

Nu că avea să se ajungă la asta. Dar nu putea suporta ideea că Meg încerca să își asume o parte din vină, cum făcea mereu când unul dintre ei era într-o situație neplăcută.

Capitolul 13

Jasper se gândise că, de vreme ce Merton nu era încă major, ar fi mai bine să vorbească mai întâi cu tutorele său. Dar când ajunsese acasă la Moreland, îi găsisese pe amândoi

acolo. Mai bine așa. Fusese o discuție foarte neplăcută, dar măcar nu mai trebuia să o reia încă o dată.

Nu primise niciun pumn și nicio mănășă nu fusese aruncată, deși ambii bărbați păreau să vrea sânge și Merton îl apucase de gât, cu pumnul ridicat, când intrase în biblioteca ducelui. Jasper se aștepta să i se spargă nasul, ca și lui Clarence, și nici nu avea vreun drept să se apere. Discuția ce urmasese fusese scurtă, ostilă, extrem de neplăcută, dar oarecum politicoasă. Iar rezultatul era vizita de după-amiază pe care urma să o facă.

Oare ar fi putut prevedea în urmă cu douăzeci și patru de ore că se vor întâmpla toate astea? Ar fi îndrăznit nevăstuica să deschidă gura seara precedentă dacă Jasper s-ar fi dus la acea blestemată de serată în loc să îi lase spațiu lui Katherine Huxtable, care nu se dusesese nici ea?

Dar fir-ar să fie, bârfele circularaseră încă dinainte să orchestreze Clarence scandalul.

La naiba! Minteia lui sări de la aceste cuvinte la un șir lung de înjurături, toate pe care le auzise vreodată. După ce le gândi pe toate, le mai gândi încă o dată, ca să fie sigur că nu sărise niciuna.

Când ajunsese la reședința Merton, nu se simțea deloc mai bine. Se aștepta să fie aruncat în stradă de vreun lacheu angajat anume cu acest scop, și că acela ar fi finalul poveștii, el rămânând liber și chinuit cel puțin un deceniu sau două de sentimentul de vinovăție. La naiba! Când căpătase el o asemenea conștiință? La Vauxhall, cu o anume ocazie? Era extrem de neplăcut să ai una. Nu îi plăcea deloc.

Nu fu aruncat în stradă și nici informat politicos că domnișoara Katherine Huxtable nu dorește să-l mai vadă cel puțin un milion de ani. Fu primit și condus în bibliotecă, de parcă era o vizită normală de după-amiază. Aceași bibliotecă în care o văzuse pentru prima oară după trei ani, când ea intrase căutându-l pe Con.

Ce seară fatidică fusese aceea. Dacă nu ar fi acceptat

invitația lui Merton de a veni aici să mai bea ceva... Dacă ea ar fi rămas sus, mulțumindu-se să mai aștepte o zi sau două pentru a-l vedea pe Con... Dar soarta le jucase o festă, cum face adesea. Putea să mai adauge și faptul că, dacă el nu și-ar fi invitat prietenii la el să mai bea ceva când împlinise douăzeci și cinci de ani, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Iar dacă tatăl lui nu ar fi cunoscut-o pe mama lui... Sau bunicii lui pe bunicele lui...

Dar nu avu timp să meargă înapoi în istorie până la Adam și Eva cu gândurile lui privind necruțătoarea soartă și nici să își adune gândurile și să mai repete o dată în minte ce avea să spună. Descoperi, destul de uimit, că ea era deja în cameră când intră el și că era singură.

Stătea în picioare, în fața uneia dintre ferestre, între birou și bibliotecă, aproape în același loc în care stătuse el în acea seară, simțindu-se prins în cursă. Nici măcar nu stătea cu spatele la cameră, prefăcându-se că admiră peisajul. Stătea cu fața la ușă. Privirea ei se aținti asupra lui.

Avea o rochie de muselină albă, poate o alegere nefericită tocmai astăzi, pentru că nu contrasta deloc cu fața ei foarte palidă. Avea părul strâns nemilos într-un coc. Nu arăta deloc ca o doamnă pregătită să fie cerută de soție. Își ținea mâinile încrucișate în față, și nu zâmbi. Evident că nu zâmbi. Și nici nu spuse nimic. Totul era cam neliniștitor.

El intră în cameră.

— Trebuie să recunosc ceva cu privire la Clarence Forester, este oarecum inteligent. Mereu a fost. Mereu a știut cum să se răzbune eficient pentru orice insultă sau orice altceva mai rău decât atât am făcut la adresa lui. Este foarte crud și nemilos, de fapt.

— Lord Montford, permite-mi să te scutesc de a mai pierde timpul. Răspunsul meu este în mod clar și ireversibil nu.

— Da?

Mai avansă în cameră.

— Te-ai achitat de datorie, replică ea. I-ai vizitat pe fratele și cumnatul meu azi-dimineață, acum și pe mine. Am înțeles că urmează o cerere în căsătorie. Poți să nu mai rostești cuvintele. Răspunsul meu este nu.

— Ah. Deci nu-mi permiți să-mi îndrept greșeala.

— Anul acesta n-ai făcut nicio greșeală pe care să trebuiască s-o îndrepti. Am dansat cu dumneata o dată. La un bal, al cărui scop este ca doamnele și domnii să danseze. Am primit o vizită a dumatăle și a surorii dumatăle, împreună cu sora și fratele meu, în salonul acestei case. M-am plimbat cu dumneata o dată în Hyde Park, împreună cu rudele noastre. Am stat de vorbă cu dumneata într-un pavilion de sticlă la o petrecere în grădină, al cărei scop era ca oaspeții să discute între ei în acea grădină.

Numărase întâlnirile lor pe degetele de la o mână.

— Ah, dar a fost Vauxhall acum trei ani.

— Unde nu s-a întâmplat nimic, preciză ea ridicând bărbia. Nu trebuie să îndrepti nicio greșeală făcută cu acea ocazie, Lord Montford. Știm amândoi că n-am fost fără prihană cu acea sordidă ocazie.

— Pentru că ai fi cedat în fața talentelor abile ale unui crai foarte hotărât? Domnișoară Huxtable, ai fost la fel de fără prihană ca un nou-născut. Dă-mi voie să...

— Aveam douăzeci de ani. Știam diferența dintre bine și rău. Știam că nu era bine ceea ce se întâmpla. Știam că erai un crai notoriu. Am ales să ignor ce era cuviincios pentru că mi-am dorit emoția și plăcerea a ceea ce era greșit. Pariul a fost... dezgustător. Faptul că m-ai ales pe mine ca victimă a fost și mai rău. Dar aș fi putut să-ți refuz brațul când eram încă pe aleea principală, cu ceilalți. N-am spus nu nici atunci, nici mai târziu, așadar sunt la fel de vinovată ca și dumneata. Nu trebuie să îndrepti nicio greșeală. Acum poți pleca mulțumit că ai făcut ceea ce se aștepta societatea să faci astăzi.

— Chiar dacă mi-ai fi refuzat brațul în acea seară și ai fi făcut imposibilă câștigarea acelui pariu, pariul tot ar fi

existat, domnișoară Huxtable. Tot ar fi fost scris în carnet. Clarence tot ar fi aflat despre el și ar fi spus tuturor că am devenit amanți în acea noapte și că am reluat relația în acest an.

— Nu pot eu să controlez ce alege lumea să creadă, zise ea, îmbujorându-se în sfârșit. Nu-mi pasă ce crede lumea. Măine plec la Warren Hall, unde mi-e locul și unde mă simt fericită.

Jasper se putea întoarce să plece. Venise până aici. Făcuse un efort să îndrepte lucrurile. Doamne sfinte, fusese gata să-și sacrifice libertatea pentru reputația ei. Iar ea nu îl voia... deloc surprinzător. Nu voia să îl accepte, fapt pentru care merita să fie lăudată. Încercase să o și convingă, dar ea era hotărâtă. Putea să plece acum. Putea să fie liber.

Și poate că lucrurile nu ar sta atât de rău pentru ea. Merton și Moreland ar răspândi vestea că o ceruse de soție și că ea refuzase. Poate înalta societate ar presupune că era nevinovată dacă era suficient de cutezătoare încât să îl refuze. Poate că peste un an, sau doi, sau zece, lumea ar uita și ea s-ar putea întoarce.

Iar el ar putea fi liber.

Dar dacă nu se însura, Charlotte avea de suferit. Urma să se ducă la Lady Forester. Seth Wrayburn spusese clar că nu ar avea ce să facă decât să voteze de partea lui Clarence, iar votul lui Jasper nu ar mai ajuta la nimic.

Iar dacă nu se însura cu Katherine Huxtable, ea ar fi ruinată complet. Se păcălea singur dacă credea altceva, doar pentru că și-ar fi dorit să fie așa. Înalta societate, în ciudata sa moralitate, ar primi înapoi o doamnă care fusese sedusă de un crai notoriu dacă îl lua de soț când erau descoperiți, dar nu ar ierta niciodată o doamnă suficient de curajoasă să se pretindă nevinovată refuzând acel crai și deci nepăsându-i de opinia societății.

— Ești sigură că scandalul nu te-ar urma și la Warren Hall?

— Dacă mă urmează, va fi problema mea, Lord

Montford, nu a dumitale.

— Și problema surorii dumitale? Și a fratelui? Ești sigură că scandalul nu-i va afecta și pe ei?

Ochii ei mari deveniră și mai mari și luminoși, iar pielea i se făcu și mai palidă. Jasper își dădu seama că atinsese un punct sensibil.

— Totul este ridicol, spuse ea pe un ton ridicat, stând tot acolo. Absolut ridicol! De ce să-mi îngrădească mie libertatea înalta societate? Sau pe a dumitale? De ce să sufere familia mea pentru ce-am făcut eu – sau nu?

— Bun venit în lumea bună, domnișoară Huxtable, răspunse el blând, ridicând dintr-o sprânceană. Abia acum descoperi ce eu ți-am spus mai demult? Că privilegiile vin poate cu averi și confort, dar fără libertate?

— Va avea Meg de suferit? Întrebă ea privindu-l fix.

Se mișcase în sfârșit. Brațele îi căzuseră pe lângă corp și mâinile i se jucau cu rochia.

— Va avea Nessie de suferit? Și copiii? Și Stephen? Of, sper că nu. Ar fi prea absurd. Și prea nedrept.

El își prinse mâinile la spate.

— Domnișoara Wrayburn va avea de suferit? Întrebă ea cu ochii și mai mari.

El își strânse buzele, dar nu îi răspunse. Nu avea ce să spună, ea știa deja totul.

— Mătușa dumitale vrea s-o ia pe domnișoara Wrayburn la ea. Vrea să o pregătească pentru debut. Crede că nu ești un tutore potrivit. Dar nu-i ești tutore, totuși? Poate mătușa dumitale s-o ia, chiar și după acest scandal?

— Tatăl lui Charlotte a numit trei tutori, îi explică. Tatăl lui Clarence, acum chiar Clarence, eu, și domnul Seth Wrayburn, unchiul lui Charlotte. Soarta ei poate fi decisă de oricare doi dintre noi.

— Și unde este domnul Wrayburn?

El arată spre podea.

— Aici, la Londra. Este un pustnic. Nu este încântat de multitudinea de activități în care a fost inclus această

săptămână. Nu-i suportă nici pe Clarence, nici pe mama lui, și a preferat să lase lucrurile așa cum erau, cu Charlotte locuind cu mine. Dar astăzi este supărat pe mine. Mi-a dat un ultimatum când l-am vizitat azi-dimineață.

Ea înțelese repede despre ce este vorba.

— Domnișoara Wrayburn poate să rămână cu dumneata dacă rezolvi scandalul și închizi gurile rele căsătorindu-te cu mine. Acesta este ultimatumul?

— Mai mult sau mai puțin.

— *Mai mult sau mai puțin?*

— Mai degrabă mai mult decât mai puțin. Mi-a spus acum câteva zile că dacă nu vreau ca Charlotte să treacă în grija lui Lady Forester pentru debutul de anul viitor, atunci n-am decât să mă însor pentru ca soția mea să o patroneze și să o însoțească. Astăzi însă mi-a spus că nu pot alege decât o singură soție.

— Pe mine.

El își strânse buzele din nou.

— De aceea a făcut asta, nu-i așa? Sir Clarence Forester, vreau să spun. A făcut asta pentru ca domnișoara Wrayburn să fie obligată să treacă în custodia lui și a mamei sale.

— Charlotte este foarte bogată, sau va fi când se va căsători. Iar Clarrie este foarte sărac și foarte burlac.

— Vrea s-o ia de nevastă, rosti ea pe un ton sec. Apoi râse brusc, deși nu păru deloc amuzată. Mereu am crezut că atunci când o să mă gândesc la o cerere de căsătorie, mă voi gândi doar la mine și la bărbatul care m-ar fi cerut. Dacă îl plăceam și îl respectam. Dacă aveam sentimente pentru el. Dacă el mă plăcea, respecta și avea sentimente pentru mine. Dacă m-aș putea aștepta în mod rațional să fim fericiți împreună pentru restul vieții noastre. Dacă era prezentă acea sclipire a... a ce? A unei povești de dragoste, a magiei, a... a iubirii.

— Și nu poți răspunde afirmativ la niciuna dintre acele întrebări acum? La niciuna?

Ea clătină încet din cap.

La naiba de două ori! Nu avea nevoie de așa ceva; dar nici ea.

— Trebuie să mă gândesc la ce vor gândi alții despre mine, oameni pe care nici nu-i cunosc și de care nu-mi pasă. Trebuie să mă gândesc la renumele surorilor mele și al fratelui meu, al nepoților mei. Trebuie să-ți salvez sora de o soartă de neconceput. Trebuie să mă căsătoresc nu pentru un motiv, ci pentru a preveni o mulțime de lucruri. Căsătoria ar trebui să-i implice doar pe cei doi și sentimentele lor. Dar acum este vorba despre o societate întreagă. Societății nu-i pasă dacă vom fi fericiți sau nefericiți, nu? Nu-i pasă că vom fi cu siguranță nefericiți.

„Vom fi”, și nu „am fi”?

— Ești chiar sigură că am fi nefericiți împreună, domnișoară Huxtable?

Brusc se apropie în grabă de el. Se opri la un pas distanță și se încruntă la el. Avea mâinile strânse în pumni pe lângă corp.

— Asta este o mască. Așa te ascunzi de lume. Deschide ochii bine. Uită-te bine la mine. Poți să-mi spui că vom fi fericiți împreună, pentru tot restul vieții?

Se simți uimit de furia ei bruscă. Și destul de supărat de acuzațiile ei că ar purta o mască, că s-ar teme poate să înfrunte lumea cu ochii larg deschiși. Îi făcu pe plac și o privi fix.

— Te doresc, spuse scurt. Dacă sinceritate voia, atunci asta avea să primească. Și dumneata mă dorești pe mine. Nu poți nega asta, domnișoară Huxtable. Nu te-aș crede.

Ea râse din nou - un sunet aspru, care nu suna a râs deloc.

— Vrei să te culci cu mine, afirmă, iar obraji ei palizi se înroșiră. Iar eu vreau să mă culc cu dumneata. Foarte bine, n-am să neg asta. Bun motiv să ne căsătorim, Lord Montford. Sigur vom fi extrem de fericiți pentru restul vieții

noastre. Ne vom căsători. Ne vom culca unul cu celălalt de câte ori vom dori, fără să mai provocăm scandaluri. Mulțumesc. Toate dubiile mele au fost spulberate.

Nu se simțise amuzat deloc de când intrase în această casă sau de când intrase în clubul White de dimineață, de fapt. Dar acum zâmbi, încet și dintr-un amuzament sincer.

Se întrebă de câte ori avea ea să regrete în viitor că vorbise acum atât de explicit despre a se culca cu el.

— Trebuie să recunoști că ne-ar consola pentru faptul că suntem obligați să ne căsătorim. Să facem dragoste noaptea, dimineața în timp ce plouă, în timpul după-amiezilor leneșe, în pădure în orice moment al zilei, într-o barcă, sub...

— Oprește-te! Oprește-te imediat. Și deschide bine ochii. Căsătoria nu este sex, Lord Montford. Din nou i se înroșiseră obraji, un roșu aprins. Nu înțelege, nu? Nu înțelege ce înseamnă prietenia și compania, și respectul reciproc, intimitatea și afecțiunea, și... și iubirea. Nu poți concepe să existe așa ceva între un bărbat și o femeie și că este nevoie de ele pentru ca o căsătorie să funcționeze. Crezi că este vorba doar despre se...

Își pierdu curajul când să spună cuvântul a doua oară.

— Sex, spuse el în locul ei. O căsătorie este doar prietenie și respect, și afecțiune, deci? Îmi sună foarte plicticos. Cum se concep copiii atunci?

Acum i se înroșise toată fața, nu doar obraji, și înghiți în sec.

— Pur și simplu nu înțelege, repetă ea.

Și probabil că nu înțelegea. Dar o plăcea - nu era doar dorință carnală. Chiar simțea o oarecare afecțiune pentru ea, chiar simțea. Cu siguranță o plăcea mai mult decât pe oricare altă femeie mai cunoscută vreodată. Poate chiar la fel de mult pe cât o plăcea și cât ținea la Charlotte. Dar faptul că s-ar putea culca unul cu celălalt nu era cea mai bună consolare pentru faptul că erau forțați să se căsătorească? Se părea că nu.

Pur și simplu nu înțelegi.

— Atunci poate că te poți ocupa pentru tot restul vieții să mă faci să înțeleg, Katherine.

Ea făcu ochii și mai mari.

— Nu ți-am permis să-mi spui pe nume.

El îi zâmbi doar cu privirea.

— Și totuși, vorbești despre căsătoria noastră ca despre ceva ce se va întâmpla. Vrei să-ți spun Lady Montford pentru restul vieții noastre?

O privi cum înghite din nou în sec.

— N-am spus că te iau de soț.

— Corect, replică el ridicând sprâncenele. Nici măcar n-am apucat să te întreb, domnișoară Huxtable. Acum pot? Să te întreb, vreau să spun.

Se întâmplă ceva cu privirea ei. Ochii îi deveniră și mai mari, mai albaștri și mai de nepătruns, și pentru o clipă simți că se pierde în ei. Apoi se umplură de lacrimi, iar ea clipi încet și se uită în jos.

— Nu vreau să mă căsătoresc cu dumneata, iar dumneata nu vrei să te căsătorești cu mine. De ce să fim forțați să facem ceva ce nu dorim? Nu, nu-mi răspunde. Am vorbit deja de ce și dacă începem din nou, intrăm într-un cerc vicios.

O auzi cum expiră încet.

— Prea bine, atunci. Întreabă-mă.

Îi luă între ambele palme mâna dreaptă - era inertă și rece. O încălzi în palmele lui.

— Nu va fi chiar așa de rău, dacă alegem noi să nu fie, spuse el încercând să o consoleze fie pe ea, fie pe el însuși. Poate că suntem forțați să ne căsătorim din cauza așteptărilor societății și a binelui rudelor noastre, domnișoară Huxtable, dar nu ne pot obliga și să fim nefericiți. Doar noi ne putem forța să fim. Haide să nu ne forțăm. Haide să fim fericiți, mai bine.

Doamne, de unde veneau cuvintele astea? Ce naiba știa el despre cum să facă o femeie fericită? Ce naiba știa

despre cum să se facă pe sine fericit, de fapt? Ce anume era fericirea? Dar ce altceva putea să spună? Poate doar...

— Domnișoară Huxtable, spuse el coborându-și capul mai aproape de al ei. Îmi faci imensa onoare de a mă lua de soț?

Cuvintele care erau cu siguranță coșmarul oricărui bărbat necăsătorit. Le rostise în sfârșit. Poate ar fi trebuit să se facă de răs complet și să stea într-un genunchi. Dar acum era prea târziu.

Ea își înălță capul, iar privirea i-o întâlni pe a lui. Avea ochii tot mari și plini de lacrimi.

— S-ar părea că n-am altă opțiune, Lord Montford.

Cuvinte pline de afecțiune, evident.

— Acesta a fost un da? o întrebă privind-i buzele.

Se forță să zâmbească, sperând să nu pară nici răutăcios, nici ironic.

— Da. A fost un da.

— Mulțumesc, și se apropie pentru a-i săruta buzele.

Dar ea întoarse capul, și o sărută aproape de ureche în schimb. Se simți ca un dobitoc. Ah, asta este.

— Poate că ar trebui să...

Nu termină propoziția. Cineva bătu la ușă, apoi ușa se deschise înainte ca unul din ei să spună ceva.

— Kate, ești bine? întrebă Merton tăios și părând mai aristocratic și mai în vârstă decât era. Ai spus că te întorci sus în cinci minute.

Nici nu se uită la Jasper. Nici domnișoara Huxtable cea mare, care rămase în ușă, lângă umărul fratelui ei. Nici ducesa de Moreland, care era în spatele lor. Un tablou de familie emoționant.

— A durat mai mult decât credeam, răspunse Katherine Huxtable. Dar acum am terminat de discutat, și mai bine ați intra să ne felicitați. Tocmai am acceptat să mă căsătoresc cu Lord Montford. Este logodnicul meu acum.

Toți părură adecvat de șocați. Era clar că știau că sora lor va spune rapid „nu” înainte ca el să apuce măcar să o

ceară și că se va întoarce la ei la câteva minute după sosirea lui.

Apoi surorile ei intrară brusc în cameră și o luară în brațe, pentru a o felicita sau consola, nu era prea limpede, iar Merton veni către Jasper cu mâna întinsă și buzele presate într-o linie dreaptă.

— Trebuie să te felicit, atunci, Montford, rosti pe un ton înghețat.

Deci nu mai era Monty? Jasper dădu mâna cu cumnatul său. Doamne! Era un bărbat logodit care urma să se căsătorească în curând. Simți un ghem în stomac, similar cu frica. Dar acum era prea târziu să dea bir cu fugiții. Era un om mort, așa cum prezisese cineva la clubul White de dimineață.

Clarence Forester ar face bine să aibă mare grijă, fir-ar să fie, dacă mai avea vreodată curajul să mai plece din Kent sau să mai iasă din casă.

*

S-ar fi putut căsători cu Tom Hubbard sau cu unul dintre pretendenții ei când locuise în Throckbridge și ar fi avut o viață tihnită, se gândi Katherine. Sau cu Phillip Grainger în orice moment de când se mutase la Warren Hall, și ar fi trăit în tihnă cu el. Dar așteptase ceva foarte iluzoriu, dragostea, iar acum să mărita cu Lord Montford, care nu știa ce înseamnă nici tandrețea, nici iubirea. Nu avea iluzii în ceea ce îl privea. Era incapabil de implicare.

Și cum să aibă ea o relație cu un bărbat care nu lua viața în serios? Sau care voia să facă un pariu că o poate face să se îndrăgostească de el pentru simpla plăcere a provocării imposibil de câștigat? Unul care credea că pofta trupească și culcatul împreună erau singurele ingrediente necesare pentru o căsnicie bună și durabilă?

Erau gânduri fără sens. Era deja logodită cu el, oricum.

Peste o lună aveau să se căsătorească. Nunta urma să aibă loc la St. George în Hanover Square cu cât mai mulți invitați din înalta societate care puteau fi convinși să nu plece la țară la o lună după sfârșitul sezonului. Dacă i-ar fi stat în fire să pună pariuri, ar fi pariat că aveau să vină mulți. Nu ar putea rezista să nu fie martori la ceea ce le obligaseră pe două victime să facă, prin bârfe nemiloase răspândite chiar de unii dintre ei. Ce farsă era totul! Dacă nu ar fi fost atât de tragic, ar fi râs cu lacrimi.

Elliott, care rămăsese sus în salon când ceilalți veniseră după ea în bibliotecă, consideră că era mai bine să facă o nuntă mare, nu o ceremonie privată. Spuse asta după ce se duseră sus să îi dea vestea. Stephen fu de acord cu el. La fel și Meg, și Nessie. Și Lord Montford. Katherine nu își dăduse cu părerea. Nu îi păsa când și unde aveau să se căsătorească.

Acum, o jumătate de oră mai târziu, stătea jos în salon și se uita fix la șemineu în timp ce familia ei vorbea despre ea cu fals entuziasm. Vorbeau între ei, renunțând să mai încerce să o consoleze și să o atragă în conversație. Lord Montford plecase.

Și apoi apăru majordomul cu o carte de vizită pe tavă.

Cine ar fi putut să fie la ora aceasta, seara? Katherine se hotărî să se ducă sus în camera ei, pentru a evita pe oricine era. Îi ajunsesese pentru o zi. Asta ar fi fost prea mult.

— Domnișoara Wrayburn și domnișoara Daniels, spuse Margaret privind-o pe Katherine.

Katherine oftă. Nu putea să scape, deci.

— Condu-le sus, te rog, spuse majordomului și rămase unde era.

Domnișoara Wrayburn știa oare de logodnă? Deja? Sau auzise doar bârfele și despre scandal?

Peste un minut, primi răspunsul când fata se grăbi să intre în cameră cu pași săltăreți, toată un zâmbet luminos și fericit. Zâmbi radios la toți, dar se concentrează pe Katherine. Traversă camera cu mâinile întinse în timp ce Katherine se

ridică în picioare.

— Oh, sunt atât de fericită că o să explodez! N-am fost niciodată mai fericită. O să-mi fiți soră, domnișoară Huxtable. Pot să-ți spun Katherine, te rog? Și tu să-mi spui Charlotte.

Katherine o luă de mâini și îi zâmbi. Parcă mușchii feței nu erau ai ei.

— Aș prefera Kate, așa îmi spune familia mea.

— Iar eu am să-ți fiu rudă, spuse fata râzând. Am să-ți fiu soră, Kate. Și o să pot să stau cu tine și cu Jasper până mă mărit. O să mă poți patrona la debutul de anul viitor, și nu va mai trebui să-mi fac griji cu privire la mătușa Prunella niciodată.

— Nu, nu va mai trebui, spuse Katherine strângând-o ușor de mâini.

— Mă bucur pentru mine, spuse Charlotte mușcându-și buza. Ce egoistă sunt! Dar mă bucur și mai mult pentru Jasper și pentru tine. Știam de mult că vă iubiți. Am citit asta pe chipurile voastre. Știu că veți fi mereu fericiți.

Katherine zâmbi. Charlotte îi dădu drumul la mâini și se întoarse spre ceilalți.

— O să fim toți rude. Nu este minunat? A trebuit să vin aici imediat ce-a sosit Jasper acasă și mi-a spus, deși domnișoara Daniels nu a crezut că este potrivită ora pentru vizite. Sper că mă veți ierta. Aproape că suntem rude deja. O să fim rude luna viitoare.

— Nu este nimic de iertat, domnișoară Wrayburn, spuse Stephen. Domnișoară Daniels, luați loc, vă rog.

— Te considerăm parte a familiei de acum încolo, spuse Vanessa, ridicându-se și îmbrățișând-o pe fată. Pot să-ți spun și eu Charlotte?

— Și da, este minunat, adăugă Margaret.

— Aproape că mă bucur de cât de ticălos a fost Clarence, spuse Charlotte așezându-se între Margaret și Vanessa. Lui Jasper s-ar fi putut să nu-i vină mintea la cap înainte de finele sezonului, și am fi putut aștepta încă un an

ca să se întâmple asta. Până atunci aş fi fost deja la mătuşa Prunella. Chiar şi așa, Clarence este un ticălos, şi vă cer scuze tuturor pentru că îmi este văr. Îmi doresc din suflet să nu-mi fi fost. Dar nu contează. Curând o să am o nouă familie.

Oare fuseseră toţi atât de tineri şi de inocenţi cândva? Katherine se așeză şi continuă să zâmbească. Măcar cineva era fericit.

*

Şi Jasper primi o vizită în acea după-amiază, la vreun sfert de oră după ce Charlotte fugise la reşedinţa Merton, extrem de fericită. Nu o opriş. Era o zi ciudată pentru toată lumea, iar dacă ea era plină de exuberanţă, de ce să nu o lase să o împărtăşească? Sigur aveau să o ierte cei de la reşedinţa Merton.

Stătea la birou în bibliotecă, deşi nu avea nimic în faţă decât tocuri şi cerneală într-o călimară mare. Ținea un cot sprijinit pe birou şi se ținea de baza nasului cu degetul mare şi cu arătătorul. Încerca din răspuțeri să nu gândească. Nu avea sens să gândească. Era un efort inutil, chiar.

Nu va fi chiar așa de rău, dacă alegem noi să nu fie. Poate că suntem forțați să ne căsătorim din cauza așteptărilor societății și a binelui rudelor noastre, domnișoară Huxtable, dar nu ne pot obliga și să fim nefericiți. Doar noi ne putem forța să fim. Haide să nu ne forțăm. Haide să fim fericiți, mai bine.

Doamne! Ar trebui să înceapă să lucreze ca scriitor de discursuri animatoare. Ar scălda națiunea în lacrimi sentimentale.

Problema era că trebuia să facă tot ce spusese, fie că îi plăcea sau nu. Se terminase cu burlăcia, cu destrăbălarea. Urma să fie cel mai plictisitor bărbat dintre toți – bărbatul însurat.

Astfel de gânduri negre fură întrerupte când bătu Horton ușor la ușă, o deschise încet și fu dat la o parte de un oaspete pe care venise să îl anunțe.

Con Huxtable intră în cameră hotărât, evident nemulțumit, cu un aspect sinistru. Jasper se ridică și ocoli biroul. Con nu se opri până ce nu era nas în nas cu Jasper.

— Intră, Con. Nu trebuie să aștepti să fii anunțat.

Con îl apucă de lavalieră și o smuci în sus. Fața lui se apropie și mai mult, acum erau chiar nas în nas. Ah, iarăși asta.

Călcâiele lui Jasper nu se desprinseseră de pe podea, dar respiră un pic cam greu. Nu făcu nimic să se elibereze, deși ar fi putut să o facă motivat – Con nu îi era nici frate, nici cumnat, nici tutore lui Katherine.

— Presupun că ai cerut-o de soție, spuse Con.

— Da.

— Și a acceptat?

— Da.

Con îl împinse spre birou până ce partea de sus îi apăsă dureros în spate lui Jasper. Tot nu se împotrivi. Un bărbat avea dreptul să își apere rudele de sex feminin, chiar dacă îi erau verișoare de gradul doi.

— Dacă aud vreun cuvântel, fie și unul singur, că te porți urât cu ea, sau că o faci nefericită, sau că o dezonoarezi continuând să fii un crai, te... te...

Jasper ridică din sprâncene. Marea diferență fizică dintre Con Huxtable și Moreland era culoarea ochilor lor, își dădu seama pentru prima oară. Păreau frați cu ușurință, chiar gemeni, dar ochii lui Con se potriveau cu culorile lui închise, de grec. Erau de un maroniu atât de închis în acea clipă încât păreau cu ușurință negri. Ai lui Moreland erau surprinzător de albaștri.

— Să mă ierte Dumnezeu, Montford, dar te omor, rosti Con printre dinți.

— Spre norocul meu – sau al tău, Con, pentru că nu cred că te-ai bucura de întâlnirea cu spânzurătoarea –, nu

vei avea ocazia să-ți pui în practică amenințările. Spune-mi, ai știut de la început de pariu?

Con îi dădu drumul brusc și făcu un pas înapoi. Nările i se lărgiră.

— Am știut, răspunse scurt. Ai fi murit dacă îl câștigai.

— Și totuși, abia acum îți manifesti furia virtuoașă? Trei ani mai târziu?

— E mai bine să nu vorbești despre unele lucruri, răspunse Con. E mai bine să nu stârnești bârfe, mai ales când ar face rău unei persoane inocente, ca acum.

— Grație lui Forester. Ia loc, Con, sau pune-ți ceva de băut, sau plimbă-te prin cameră. Nu mă pot uita bine decât de aproape.

— Merton are mână grea, spuse Con, îndepărtându-se. Aproape sigur i-a spart nasul lui Forester. Are ochii negri azi de la lovitură.

— L-ai văzut? întrebă Jasper, mergând către carafa de coniac pentru a pune în pahare pentru amândoi.

— Unul dintre servitorii lăsați aici nu a simțit nevoia să fie fidel sau să-și țină gura. Cred că nu l-au plătit.

— Așa se învață minte să lucreze pentru oameni de teapa lui Forester, spuse Jasper întorcându-se cu paharele. Katherine Huxtable îmi va deveni soție peste o lună, imediat ce se fac anunțurile de căsătorie. S-a considerat că este mai bine așa decât cu un certificat special, date fiind circumstanțele. Nunta va avea loc la St. George, desigur. Aș vrea să-mi fii cavalier de onoare, dacă vrei, Con.

Capitolul 14

Ceea ce prezisese Katherine se dovedi foarte aproape de adevăr. Deși nunta era în iulie, sezonul se încheiase în mod oficial și înalta societate ar fi plecat deja în masă spre reședințele de la țară, sau Brighton, sau vreo stațiune, un

număr mare rămăseseră în oraș pentru a veni la nunta lor.

Baronul de Montford se căsătorea în sfârșit. Toată lumea voia să vadă asta, mai ales dorită circumstanțelor atât de scandaloase. Și toți o crezuseră pe Katherine Huxtable atât de cuviincioasă și de respectabilă. Era greu să ți-o imaginezi mireasa unui asemenea crai, sărmana de ea. Deși sigur că era doar vina ei pentru că îi permisesse să îi stea în preajmă în acest an, în ciuda aceluși pariu șocant din urmă cu trei ani. Chiar avea noroc că el era dispus să facă ceea ce era corect. Nu ar fi mirat pe nimeni dacă o abandona la mila sortii ei.

Ducele și ducesa de Moreland trebuiau să găzduiască o masă la reședința Moreland în dimineața nunții. Mirele și mireasa urmau că plece la țară imediat după aceea pentru o scurtă lună de miere, înainte să ajungă oaspeții pe care îi invitaseră la Cedarhurst Park pentru a sărbători ziua domnișoarei Wrayburn. Toată societatea îi invidia pe acei oaspeți. Ei aveau să aibă privilegiul de a vedea cum decurge această uniune ciudată la începuturile ei.

Dar pentru moment era ziua nunții lui Katherine. Purta o rochie nouă, din muselină de un albastru pal, ce cădea în valuri elegante de la talia înaltă, brodată cu argintiu. Aceeași broderie se regăsea și pe mânecile scurte și bufante și pe decolteul nu prea adânc. Boneta ei cea nouă de paie era împodobită cu albăstrele și era legată sub bărbie cu o panglică lată albastră de mătase.

La gât purta un lănțișor de aur alb, cu un pandantiv de diamant fațetat, în formă de lacrimă, pe care îl primise cadou de la mirele ei. Avea mânuși albe, lungi, și pantofi argintii.

Știa că era frumoasă. Trebuia să fie. Ziua aceasta nu o privea prea mult, decât prin faptul că de acum înainte avea să fie căsătorită cu Lord Montford. Nu, astăzi contau respectabilitatea, integrarea, acceptarea regulilor și a convențiilor societății. Era parte din societate, fie că îi plăcea sau nu. Făcuse parte încă de când Elliott, încă

viconte de Lyngate la momentul acela, venise călare la Throckbridge să îl informeze pe Stephen că este contele de Merton. Era datoare față de familia ei să se integreze în societate cât mai bine putea.

Și până la urmă, doar familia ei conta cu adevărat, îi iubea. Ziua de astăzi se întâmpla în primul rând pentru ei, deși i-ar deranja să știe asta. Fiecare dintre ei găsise timp în ultima lună pentru a vorbi între patru ochi și o sfătuiseră să rupă logodna și să anuleze nunta dacă nu își dorea să se mărite cu Lord Montford. Fiecare dintre ei își oferise sprijinul etern dacă hotăra să facă asta.

Margaret și Vanessa erau în dormitorul ei acum. Se opriseră în ușă amândouă exclamând cât este de frumoasă.

— Și am avut dreptate cu privire la culoare, spuse Meg apropiindu-se să o ia de mână cu putere pe Katherine. Este cea mai frumoasă culoare și nuanță pentru tine. Ți se potrivește cu ochii și îți scoate părul în evidență. Of, Kate, ești absolut, absolut sigură...

Meg se oferise chiar să se mute cu ea undeva la țară, departe de Londra și de Warren Hall, și chiar de Throckbridge. Ar fi avut o viață liniștită și fericită într-o căsuță, iar lumea bună se putea duce în iad, în cuvintele lui Meg.

Sărmana Meg! Pentru ea era cel mai greu, în afară de însăși Katherine probabil. Își dedicase ani din viață, cea mai bună parte a tinereții ei și mare parte din vârsta de douăzeci și ceva de ani, pentru surorile și fratele ei. Renunțase și la Crispin Dew, bărbatul pe care îl iubise, și pe care poate îl mai iubea și acum. Singurul ei scop fusese mereu să aibă ei vieți bune. Dar mai important decât atât, să îi vadă fericiți pe fiecare dintre ei.

Katherine zâmbi și o strânse și ea de mâini pe Meg.

— Sigur că sunt absolut sigură, gâsculițo, îi spuse cum îi mai spusese de atâtea ori deja. Mi-a fost foarte jenă de toate acele povești stupide de acum o lună, este adevărat, și m-am enervat foarte rău că mi s-a forțat așa mâna. Și

evident că n-am fost mulțumită nici de Lord Montford în multe feluri, deși nu în toate, pentru că de la el a pornit totul. Dar asta a fost atunci, și sunt foarte mulțumită de ceea ce se întâmplă. Am douăzeci și trei de ani și abia aștept să mă mărit în sfârșit, și o voi face cu bărbatul pe care l-am ales. Țin enorm la el, să știi.

Exagera. Cuvântul „enorm” mai ales nu părea verosimil deloc. Dar Meg păru oricum mulțumită de răspuns.

— Atunci sunt și eu fericită, spuse ea cu lacrimi în ochi. Și cred că ține și el la tine, Kate. Oh, cred asta, și am crezut-o și înainte de tot scandalul. Îi iert toate păcatele împotriva ta dacă se va dovedi soțul iubitor pe care îmi doresc eu să-l ai.

Vanessa o înlocui pe Meg și o îmbrățișă strâns pe Katherine.

— Știi, nu l-am iubit deloc pe Elliott când m-am măritat cu el, iar el cu certitudine nu mă iubea pe mine. Cum să mă fi iubit, când eu l-am cerut pe el de bărbat, sărmanul. Cred că abia mă suporta, de fapt.

Râse veselă și făcu un pas înapoi.

Elliott își căuta o soție când devenise tutorele lui Stephen și, fiind un suflet lipsit de romantism la vremea aceea, se hotărâse asupra lui Meg ca fiind cea mai practică idee. Dar Meg îl aștepta pe Crispin Dew, care plecase la război. Nessie știuse însă că Meg ținea mult la familie și i-ar fi spus că da lui Elliott doar pentru că ar fi crezut că era un mariaj bun pentru familie. Așa că Nessie se sacrificase cerându-l pe Elliott de bărbat înainte ca el să apuce să o ceară pe Meg. Iar el o luase de soție.

— Dar acum, nu doar că ne iubim, ci suntem foarte îndrăgostiți, spuse radiind de fericire. Dacă ai deschiderea să iubești, Katherine, atunci iubirea va veni la tine din plin. Îți promit.

— Dar îl iubesc deja pe Lord Montford, protestă Katherine. Și el mă iubește pe mine.

Exagera din nou.

— Sigur, spuse Vanessa zâmbind ca și cum știa și ea asta, dar totuși era plină de speranță. Sigur că da. Oh, îmi doresc foarte mult să fii fericită! Vreau să fiți fericite amândouă. Și Stephen, deși el este mult prea tânăr pentru a-și face griji în această privință.

Clipi pentru a-și alunga lacrimile din ochi și râse din nou.

Apoi apăru Stephen în prag, foarte chipeș și matur îmbrăcat în alb și negru.

— Kate, spuse el intrând cu mâinile întinse pentru a i le prinde pe ale ei. Sora mea preferată aș spune dacă nu ați fi toate trei preferatele mele. Mi-aș dori să fi fost fratele mai mare pentru a vă oferi o parte măcar din grija și protecția pe care mi-ați oferit-o voi mereu. Aș vrea să nu trebuiască să renunț la tine atât de repede. Dar sunt sigur că Monty este un bărbat bun, în ciuda a tot ce s-a întâmplat. Nu are nicio urmă de răutate. N-aș fi putut fi prieten cu el dacă ar fi avut. Se va purta cum trebuie cu tine.

— Sigur că da, spuse ea râzând de cât de convins părea Stephen. Și curând prietenul tău îți va fi și cumnat.

— M-am gândit să vin și să vă aduc aminte că suntem așteptați la St. George în cursul zilei de astăzi. M-am gândit că poate ați uitat cumva, zise Elliott din pragul ușii.

Katherine își aduse aminte când îl văzuse pentru prima oară la Throckbridge, în seara când venise la căsuța lor pentru a-i da veștile lui Stephen. La fel ca restul femeilor care îl văzuseră, îl crezuse cel mai chipeș bărbat pe care îl zăriseră vreodată, brunet și arătos, trăsături pe care – aflate mai târziu – le datora originilor sale grecești, în afară de ochii albaștri. Acum era soțul lui Nessie și tatăl lui Isabelle și al lui Sam, și îl vedea doar ca pe o persoană foarte dragă. Oh, ce alegere fericită făcuse Nessie.

— Cred că te vei bucura să afli că nu o să țin niciun discurs sentimental și nu o să-ți dau povește înțelepte, Katherine. N-am face decât să întârziem și mai mult. Dar

trebuie să spun că ești foarte frumoasă.

— Mulțumesc, Elliott.

Ea făcu câțiva pași spre el, el își deschise brațele larg și se îmbrățișară.

Oare toate miresele se simțeau de parcă își luau rămas-bun de la toți cei dragi? Era ceva normal? Îi dădu drumul lui Elliott și le zâmbi tuturor, cu ochii umezi de lacrimi și simțind că are un nod în gât.

— Dacă aceasta va fi cea mai fericită zi din viața mea, și sunt hotărâtă că va fi, atunci haide să începă cu adevărat. Duceți-vă la biserică.

Un minut mai târziu era doar cu fratele ei, și camera păru tăcută și goală. Toate lucrurile ei fuseseră împachetate și mutate mai devreme. Îl luă de mână și îl ținu strâns. Era ca și cum locul ei nu mai era aici. Nici nu mai era. Această cameră și această casă nu aveau să mai fie ale ei niciodată. Stephen o mângâie pe mână.

— Chiar ai fost preferata mea, Kate, spuse el ușor rușinat. Ești preferata mea. Ești cea mai aproape de mine ca vârstă și mi-ai fost tovarășă de joacă, prietenă și confidentă. Fii fericită.

— Am toate intențiile să fiu cea mai fericită femeie din lume, îl asigură.

Dar își mușcă buza când zâmbi și apoi clipi să țină lacrimile în frâu când el îi ridică mână să o sărute.

— Of, Stephen. Am să fiu fericită. Așteaptă doar și ai să vezi.

*

Membrii familiei lui stăteau în rândurile din spatele lui: Rachel cu Gooding, Charlotte, un unchi – fratele tatălui său – și trei veri, copiii lui, pe care Jasper îi văzuse foarte rar până acum pentru că nu mai veniseră la Cedarhurst după ce mama lui se căsătorise a doua oară.

Fusese ideea lui Katherine să îi invite, susținută cu

entuziasm și de Charlotte, deși ei nu îi erau rude. Ambele insistaseră să îi invite pe unchiul Stanley și pe veri la Cedarhurst și pentru festivitățile de ziua lui Charlotte, iar ei fuseseră de acord să vină.

Familia lui. Sânge din sângele lui. Oamenii care îl susțineau și iubeau necondiționat. Buzele lui Jasper schițară un zâmbet ușor în timp ce stătea lângă Con Huxtable pe rândul din față. Nu avea motive să fie cinic, decât dacă se gândea și la sine. Ar fi putut face eforturi să țină legătura mai bine cu rudele lui după moartea celui de-al doilea soț al mamei lui. Sau după moartea ei. Dar nu făcuse asta cu niciuna dintre ocazii. Era deja prea târziu atunci.

Se întrebă brusc, cum făcuse de multe ori în trecut, cum ar fi fost viața lui dacă tatăl lui nu ar fi încercat să sară peste acel gard viu în acea zi în loc să folosească poarta, ca orice om normal. Întrebări fără sens, oricum. Tatăl lui sărise. Și murise.

Simți că i se strânge gâtul și își reveni brusc. Doamne sfinte, dacă nu era atent, ar fi început să plângă după copilăria lui pierdută, exact în ziua nunții lui. Abia atunci ar avea ce bârfi lumea!

Dacă nu cumva se înșela, mireasa întârzia. Ar fi fost ceva dacă nu mai venea deloc. O catastrofă de proporții grandioase.

Jasper, care până în urmă o lună nu își făcea griji pentru nimic, simți un ghem de neliniște în stomac și își dori să nu fi mâncat nimic la micul dejun. Dar stai, chiar nu mâncase! Atunci își dorea să fi mâncat.

Dar în timp ce își dorea asta, și ca valetul lui să nu îl fi asfixiat așa cu nodul lavalieriei, Con se uită peste umăr și îl atinse pe Jasper cu cotul, și amândoi se ridicară în picioare. Se produse agitație în spatele încăperii, și întreaga congregație – și mare mai era – se uită în spate pentru a vedea mireasa. Preotul se așeză la locul său. Ea venise, el avea ochii uscați, și totul era bine.

Jasper inspiră adânc și uită să mai expire când o văzu

pe Katherine. Doamne sfinte, cât era de frumoasă!

Nu era chiar o revelație, desigur. Gândise asta și prima oară când o văzuse, cu trei ani în urmă. Gândise asta de câte ori o văzuse de atunci și până acum. Dar astăzi era mireasa lui. Curând avea să fie soția lui. Baroneasa lui, Doamne sfinte. Și astăzi era... ei bine, era foarte frumoasă. Fir-ar să fie, de ce era limba atât de săracă în cuvinte potrivite pentru asemenea situații?

Se bucură că se îmbrăcase cu o redingotă de un albastru-închis, pantaloni gri-deschis și cămașă albă, și nu în alb și negru, cum făcea toată lumea. Negrul era prea lugubru pentru această ocazie. Acum se asortau unul cu celălalt.

Oare aveau să se potrivească, însă? Îi promisese că o va face fericită, nu? Sau spusese doar că va încerca să nu o facă nefericită? Era o diferență, se gândi el.

Dar la naiba cu toate, adunarea aceasta mare, alcătuită în mare parte din oameni veniți din curiozitate morbidă, nu avea să îl vadă nefericit. Și nici pe ea, dacă avea și el un cuvânt de spus în această privință.

Când se apropie, la brațul lui Merton, Jasper o aținti cu privirea. Deschise ochii larg și se îmbătă de frumusețea ei. Și îi zâmbi încet.

Și ea îl privea prin vălul fin care cădea de la borurile bonetei și îi acoperea fața. Era îmbujorată, sau așa părea. Și apoi, când cei din rândurile șapte sau opt încă o mai puteau vedea, îi zâmbi și ea, și parcă aduse cu ea lumina soarelui de afară. Oare nu era înnorat astăzi, cumva?

Își zâmbiră unul celuilalt, un mire și o mireasă așteptând să trăiască fericiți până la adânci bătrâneți. Jucau niște roluri măiestre. Dar bătaile repezi ale inimii nu erau pentru rol, nu? Nu le putea vedea nimeni. Inima îi bătu tare în piept, oricum. Doamne, era mireasa lui. Urma să se căsătorească, în vecii vecilor, amin.

Se întoarseră către preot.

— Dragii mei, începu acesta.

Probabil că își spălase părul chiar înainte. Îi simți parfumul săpunului, acela pe care îl găsisese mereu mai provocator decât oricare altul. Îi simțea căldura trupului, deși nu se atingeau. Brusc îl lovi un val de remușcări. Aceasta ar trebui să fie cea mai fericită zi din viața ei. La naiba, ar trebui să fie! Dar numai cea mai fericită de până acum. Ar trebui ca viitorul ei să fie plin de fericire.

Preotul spusese ceva, iar Merton întinse mâna ei. I-o încredința, deși ar fi trebuit să o țină strâns și să o ducă undeva, cât mai departe, pentru a o salva – de Jasper. Pentru ca ea să fie fericită, fără el. Jasper o luă de mână. Și își asumă responsabilitatea de a o proteja pentru restul vieții ei. Pentru restul vieții lor. Era un moment mult mai profund decât orice ar fi putut el să anticipeze. Fir-ar să fie!

— Și ce a unit Domnul niciun om să nu despartă.

Deci se întâmplase. Deja. Prea repede. Acum nu se mai putea răzgândi nimeni. Erau căsătoriți.

*

În mod ciudat, chiar dacă Katherine se concentrase pe cuvintele slujbei, încercând să facă totul cât mai real pentru ea, așa cum trebuia, mintea ei tot fugi la acea seară de la Vauxhall.

Își aminti ce puternică era atracția fructului interzis pe care o simțise atunci cu el. Cum li se întâlniseră privirile când el vorbea cu Lady Beaton. Cum i se răsucise parcă inima în piept. Își aminti ce entuziasmată se simțise când el îi oferise brațul, în timpul plimbării, și fiorul simțit când îi vorbise într-un fel în care niciun alt bărbat nu o mai făcuse vreodată. Își aminti cum acea fată naivă și inocentă se îndrăgostise de el, de pericolul și de masculinitatea intensă pe care le emana, cum mersese cu el de bunăvoie spre pieirea ei pentru că hotărâse că iubirea nu era sigură, dar că trebuie urmată cu orice preț. Acum știa cu ce preț. Îl plătea. Chiar dacă își pierduse dragostea pentru el chiar în

acea seară, cu mult timp în urmă.

Dar o parte din fascinația pentru el rămăsese până în acest an, și îi cedase, pecetluindu-și astfel soarta. Chiar și astăzi, chiar și acum... Se întoarse spre el și îl văzu zâmbindu-i în timp ce o conduse spre altar.

Ah, chiar și acum îl găsea mai atrăgător decât oricare alt bărbat pe care îl cunoscuse vreodată. Și chipeș, desigur. Era pur și simplu superb în hainele de nuntă. Și era soțul ei. Ar trebui să fie cea mai fericită femeie din lume. Își aminti de toți cei care stăteau în spatele lor în biserică, care îi priveau. Era și familia ei acolo, care o iubea, și pe care o iubea.

Îi zâmbi și ea lui.

La scurt timp după aceea, slujba se încheie, certificatul de căsătorie era semnat, iar ei ieșeau din biserică, ea ținându-l de braț, orga cântând un imn triumfalist, toată lumea dând din cap și zâmbind, sau doar privind. Iar ea zâmbi și zâmbi. La fel și el.

Când ajunseră la uși și ieșiră, Katherine își dădu seama că băteau clopotele și că mulțimea de curioși se strânsese în jurul caleștii ce îi aștepta în piață. Se auziră câteva urale, nu cu prea mult entuziasm, și se alăturară și alții.

În ciuda ei, simți... ceva. Nu chiar bucurie. Dar ceva. Un soi de împlinire. Poate ușurare că se terminase totul și nu mai avea să fie tentată să anuleze totul și să fugă.

Lord Montford o grăbi în direcția caleștii și o ajută să intre, apoi i se alătură și îi făcu semn vizitiului să pornească exact când congregația începu să iasă pe ușile bisericii. Mulțimea făcu loc cailor și caleștii.

Dimineața fusese înnorată. Păruse că stă să plouă în orice clipă. Dar în timp ce erau în biserică, norii se risipiseră și soarele strălucea pe un cer senin acum. Aerul era cald fără să fie fierbinte. Era o zi de vară perfectă. O zi perfectă pentru o nuntă.

El stătea pe colț, lângă ea, privind-o. Avea ochii pe

jumătate închiși și zâmbea pe jumătate.

— Ei bine, Katherine, spuse el încet.

Ea îl privi pe noul ei soț.

— Ei bine, Jasper.

Era prima oară când îi spunea pe nume, deși el o invitase să facă asta de acum o lună. Jumătatea lui de zâmbet deveni un zâmbet larg.

— Lady Montford.

— Da.

Puteau să aleagă să nu fie nefericiți, așa spusese el în urmă cu o lună. Oare formulase ideea într-un mod mai optimist? Nu mai ținea minte. Puteau alege să fie fericiți? Era posibil? Avea Nessie dreptate? Dar chiar dacă era, amândoi trebuiau să se dedice deciziei, nu? Dacă ea alegea să fie fericită, iar el alegea să își continue viața ca și cum nimic nu s-ar fi schimbat?

— Cred că ar trebui să ne liniștim familiile, nu-i așa? Ca să nu mai vorbim de toți cei care au rămas în oraș pentru asta.

Și în timp ce ea îl privi întrebător și simți caleașca pornind, el se mută din colțul banchetei, se aplecă spre ea și o sărută.

Ea trase capul în spate, își dădu seama ce spusese el, și... îi zâmbi năucitor.

— Sigur că da, și apoi îl atinse pe umăr în timp ce își apropie buzele de ale lui.

În timp ce el o sărută, cu buzele ușor despărțite, cu gura caldă și umedă, un sărut destul de senzual cât să îi înmoaie genunchii, auzi aplauze și râsete și câteva fluierături și și mai multe urale amestecate cu clopotele bisericii. Toate sunetele unei nunți. Toate sunetele fericirii.

*

Micul dejun de după ceremonie fusese foarte aglomerat și foarte spectaculos. Jasper nu mai zâmbise atât

de mult în viața lui. Chiar fusese obositor. Și Katherine zâmbise fără pauză. Fericiții miri.

Dar în sfârșit reușiseră să scape. El voia să ajungă la Reading în seara aceea. Își luaseră la revedere de la oaspeți, îi îmbrățișaseră și sărutaseră pe membrii familiei, făcuseră față lacrimilor, Charlotte plânsese pe umerii ambilor, deși urma să li se alăture, la Cedarhurst peste câteva săptămâni. Între timp, avea să stea la Warren Hall cu domnișoara Huxtable, pe care insista să o numească soră.

Se spusese cuvintele de rămas-bun. Se oferiseră zâmbete, lacrimile curseseră. Abia plecaseră din Londra.

Jasper se așeză mai comod în trăsura de călătorie și se uită la soția lui, care stătea lângă el. Se uita pe fereastra de pe partea ei, tăcută. Mai purta și acum boneta și mănușile, dar altele decât cele de dimineață. Se schimbase în haine de călătorie înainte să plece. Avea mâinile așezate în poală, una peste cealaltă. Părea relaxată. Prea relaxată.

Se întrebă dacă era nerăbdătoare cu privire la noaptea ce urma. Noaptea nunții lor. Existau unele lucruri care compensau neplăcerile vieții.

El se întinse și o luă de mână. Îi dădu jos mănușa, deget cu deget, și o aruncă pe bancheta cealaltă, lângă pălăria lui. Îi așeză palma pe palma lui. Avea mâna subțire și piele palidă și caldă. Avea palma mai mică decât a lui, degetele ei nu chiar la fel de lungi ca ale lui.

Ea nu mișcă mâna, deși se întoarse și o privi.

El își strecură degetele între ale ei și mută mâinile lor pe coapsa lui.

Ea nu se opuse, dar nici nu cooperă.

Evident că nu era nerăbdătoare cu privire la noaptea nunții lor. Căsătoria nu se baza pe sex pentru ea, nu? Așa spusese în ziua în care o ceruse de nevastă. Femeile erau ciudate în această privință, iar Katherine părea mai ciudată decât cele mai multe dintre ele. Visa la dragoste și la inimi ale inimii și suflete ale sufletelor.

Era ca o creatură necunoscută. Și era și soția lui, ce naiba! Și recunoscuse că îl dorea.

Ura remușcărilor pe care le simțea mereu în privința ei. Nu era genul de bărbat care să sufere din pricina vinei și a conștiinței. Era cine era, făcea ce făcea, și cui nu îi plăcea putea să se ducă la naiba.

Dar în urmă cu câțiva ani trecuse granița dintre nepăsare și depravare, și deși revenise înainte să facă un rău ireparabil, cu toate astea... Ei bine, oricum făcuse un rău ireparabil. Faptul că se aflau în această trăsură, soț și soție, dar fără un cuvânt de spus unul celuilalt era dovada vie.

Și probabil că avea să regrete asta până la moarte. Nu pentru el, pentru că fusese forțat să își pună jugul astăzi. Cu asta putea și avea să se obișnuiască. Era un gentleman totuși, și știuse mereu că mai devreme sau mai târziu avea să se căsătorească și să aibă moștenitori.

Dar și ea își pusese jugul astăzi. Și pentru asta avea să se simtă mereu vinovat. Pentru că era chiar înrobătă. Nu l-ar fi ales pe el nici într-un milion de ani, dacă ar fi avut de ales. Doar dorința sexuală nu era destul pentru doamne idealiste și romantice precum Katherine Huxtable, de fapt, Katherine Finley, baroneasa de Montford.

Aproape că o ura. Și asta îl făcea să se simtă și mai vinovat.

Oricum, își voia noaptea nunții. Abia aștepta să ajungă la Reading și în camera lor de la han și să consume căsătoria. Își dăduse seama în ultimul timp că doamnele subțiri, dar cu forme, erau mult mai pe gustul lui decât cele mai voluptuoase. Iar aceste gânduri îi aduseră și mai multă vinovăție. Nu ar trebui să se gândească la plăcerea lui sexuală, ci cum ar putea-o face pe ea fericită.

Își dori să fi fost cineva de-a lungul istoriei limbii engleze care să fi șters acel cuvânt cu totul, cu toate implicațiile sale – fericit, mai fericit, cel mai fericit, fericire. Ce naiba însemnau aceste cuvinte, oricum? De ce să nu

folosească decât cuvântul plăcere, care era... ei bine, mult mai plăcut.

— Știi, cred că nu o să fie atât de rău pe cât crezi, spuse el.

Nu îi mai spusese asta o dată? Când o ceruse de soție, poate?

— Ce anume? Întrebă ea întorcându-se către el cu sprâncenele ridicate. Căsnicia mea?

— De fapt, a noastră, nu? Căsnicia noastră. S-ar putea să nu fie atât de rea.

— Sau s-ar putea să fie.

El își țuguie buzele și se gândi.

— Sau s-ar putea să fie. Probabil că noi o să hotărâm. Vom fi sau nu vom fi fericiți? Va fi ori, ori, probabil.

— Deci viața este toată în alb și negru pentru tine?

— Și nu în nuanțe diferite de gri, adică? Se mai gândi puțin. Cred că da. Negrul este lipsa oricărei culori. Albul este prezența tuturor. Cred că viața este fie una, fie alta. Una peste alta însă, cred că aş prefera culoarea decât lipsa ei. Dar negrul dă adâncime și textură culorii. Poate unele nuanțe de gri sunt necesare pentru o paletă completă. Chiar și negru nediluat. Ah, o întrebare filosofică profundă. Este negrul necesar vieții, chiar și unei vieți fericite? Am putea fi vreodată fericiți dacă nu am experimenta măcar ocazional nefericirea? Ce părere ai?

— Of, tu poți transforma orice subiect într-un labirint complicat, spuse ea oftând.

— Voi ai să-ți spun că prefer griul negrului sau albului și atât? N-aș putea să suport o viață gri. Fără nefericire, dar și fără bucurie, placiditate nesfârșită și depresie monotonă. Chiar vreau să scot griul de pe paleta mea. Să nu-mi spui că ești o persoană gri, Katherine. Nu voi crede asta niciodată.

Ea zâmbi încet și - se gândi el - fără voia ei.

— Ah, așa este mult mai bine.

— O să avem vreodată o conversație normală?

El ridică din sprâncene.

— Asta tu poți să decizi. Am încercat să te provoc la o discuție pe tema celor mai adânci mistere ale vieții, necesitatea întunericului și a luminii în viețile noastre, iar tu mă acuzi că am mintea ca un labirint complicat. Dacă vrei să discutăm despre vreme, atunci așa o să facem. Sunt opțiuni nesfârșite pe acea temă. Dacă încep să sforăi cumva în timpul discuției, dă-mi un cot să mă trezesc.

Ea râse.

— Din ce în ce mai bine, spuse el, închizând ochii pe jumătate, privind-o.

Dacă pedeapsa lui eternă avea să fie să curețe o plajă, poate că un grăunte de nisip ar fi curățat ori de câte ori o făcea să râdă pentru tot restul vieții lor. Și tot i-ar trebui un milion de ani. Poate chiar un miliard. Poate ar fi chiar imposibil. Dar gândul îl binedispuse. Nimic nu era imposibil.

Capitolul 15

Înnoptară la Crown Inn, cel mai bun han din Reading, și luară cel mai bun apartament. Katherine nu s-ar fi putut plânde de salon sau de dormitorul spațios care avea un pat mare cu baldachin.

Mâncară cina – ea chiar se forță să mănânce ceva – și discutară pe îndelete despre vreme. Sau cel puțin, el vorbi. Ea nu prea vorbi, dar râse mult, deși încercă să se abțină, iar el o privi cu acei ochi leneși, cu pleoapele pe jumătate căzute și cu buzele ținute.

Avea talentul să fie totalmente absurd, dar extrem de amuzant în același timp. Dar știuse asta încă de la început. Fusesse mereu parte din farmecul lui. Și totuși, nimic din toate astea nu îl făcea bărbatul cu care și-ar fi dorit ea să se mărite. Își imaginase că va fi cineva mai serios, mai

romantic, mai... iubitor. Se temea de viitor și încerca să nu se gândească la asta. Oricum viitorul avea să vină foarte curând.

Acum era singură în dormitor. Îi spusese că se pregătea să găsească o scuză ingenioasă pentru a merge jos pentru un timp, pentru ca ea să se poată pregăti de culcare. Apoi făcuse exact asta, afirmând că i se păruse că văzuse niște scame pe piciorul unuia dintre cai în timpul călătoriei, și nu ar fi avut pace toată noaptea dacă nu se ducea jos să verifice și să îndepărteze scamele acelea de pe piciorul calului. Drept urmare, plecase după ce spusese asta și ea râsese. Ce bărbat absurd era!

Dar acum nu mai râdea. Se dezbrăcase, se spălase și luase pe ea cămașa de noapte de mătase și dantelă, una dintre noile ei piese de îmbrăcăminte ca mireasă. O cumpăraseră luna trecută, la insistențele lui Stephen și amenințările că, dacă nu își cumpăra ea astfel de articole, însoțită de Meg și Nessie, atunci avea să i le cumpere chiar el. Se simțea pe jumătate dezbrăcată în această cămașă, ceea ce era prostesc, pentru că nu afișa mai multă piele decât afișase în cele două rochii pe care le purtase astăzi. Probabil că se simțea așa tocmai din cauză că era o cămașă de noapte.

Patul enorm care ocupa mare parte din cameră o intimida, cu păturile și cearșafurile pregătite pentru noapte. Hanul era destul de liniștit, vocile din depărtare și sunetele de pahare și tacâmuri care se ciocneau nu făceau decât să sublinieze liniștea din cameră și întunericul de dincolo de ferestre. Apartamentul lor avea vedere în spatele hanului, ferit de lumină și de agitația din curte.

Se așază într-un fotoliu de lângă fereastră. Probabil că ar trebui să se bage în pat, se gândi. Sau ar putea să își scoată o carte din cufăr. Dar nu s-ar putea concentra la citit, și ar părea caraghioasă când ar veni el. Sigur ar ști că ea nu citește de fapt.

Of, ura momentul acesta. Chiar îl ura. O noapte a

nunții ar trebui să fie magică, ceva împărtășit, ceva... romantic. Problema era că se simțea foarte atrasă de el, iar acea parte a ei fierbea anticipând ce avea să se întâmple când el se întorcea în cameră. Dar o altă parte a ei disprețuia această nevoie cu totul fizică. O femeie ar trebui să disprețuiască orice atracție ce nu îi implica și inima. Nu îl iubea, nu ar putea iubi niciodată un bărbat care își trăia viața cu atâta nonșalanță și fără niciun țel. Iar el cu siguranță nu o iubea pe ea. Se îndoia că ar fi capabil să iubească pe cineva, să îi fie devotat pe termen lung.

Dar erau căsătoriți. Probabil că orice simțire, chiar și atracția fizică, era mai bine decât nimic. Nu asta îi spusese el cu o lună în urmă, pentru a o consola în legătură cu mariajul în care erau forțați să se aventureze?

Își lăsă capul pe spate, sprijinindu-l de spetează, și retrăi ziua în minte: cum se îmbrăcase de dimineață, cum își îmbrățișase familia, cum ajunsese la biserică împreună cu Stephen, cum mersese cu el pe culoarul central, cum îl văzuse pe Lord Montford așteptând-o în fața altarului cu privirea ațintită asupra ei și cum zâmbise încet, cum făcuseră schimb de jurămintе, verigheta nouă și lucioasă alunecându-i pe deget...

— Hei!

Vocea era blândă și joasă, iar Katherine deschise ochii și îl văzu pe soțul ei. Ținea câte o mână pe fiecare dintre mânerurile fotoliului și era aplecat spre ea, chipul lui la mică distanță de al ei. Oare adormise?

El își dăduse jos cizmele, observă, la fel și haina, vesta și lavaliera. Mai avea pe el cămașa și pantalonii.

Ridică o mână fără să gândească și dădu la o parte acea șuviță de păr închis la culoare ce îi cădea mereu pe frunte. Imediat ce își retrase mâna însă, șuvița căzu la loc, iar el zâmbi și o sărută, foarte ușor și scurt.

Îi explodară fluturi în stomac.

— M-am înșelat, spuse el. Nu erau scame. Acum mă voi putea odihni.

Ea nu îl auzise când se întorsese în apartament.

— Am închis ochii pentru o clipă, a fost o zi lungă...

— Sper că nu vrei să folosești scuza oboselii, nu, Katherine? Nu în noaptea nunții noastre.

— Nu, sigur că nu.

— Îmi dai acest răspuns din dorință sau din datorie?

Ea deschise gura să răspundă, dar o închise fără să spună nimic. El o privea fix, stând deasupra ei și așteptând un răspuns.

— Datorie. Am să îmi îndeplinesc datoria, Jasper.

— Ah, da?

Se ridică și îi întinse o mână. Ea își puse mâna pe a lui și se ridică și ea. El o trase ușor spre el, lipind-o de corpul lui, cu palmele sprijinite pe pieptul lui. Îl simți imediat de la umeri până la genunchi, tare, masculin, îi simți bărbăția presându-i stomacul. El își coborî mâinile pe spatele ei, una rămânând pe talia ei, și cealaltă cuprinzându-i o fesă cu palma larg deschisă, strângând-o și mai tare la pieptul lui.

Ea își ridică privirea.

— Va fi dorință, Katherine, afirmă el, și ei i se păru că vocea și expresia lui erau îndârjite, fără umorul lui leneș obișnuit. Înainte să te întind pe patul acesta și să intru în tine, ai să simți dorință mai degrabă decât datorie.

Deci îl jignise, poate chiar îl rănise. Îi rănise mândria. Doar se mândrea cu puterea lui de seducție, cu performanțele lui sexuale. Poate că nesăbuitul avea impresia că doar în astfel de lucruri stătea masculinitatea lui.

— Chiar te rog ca acțiunile să se ridice la înălțimea cuvintelor, Jasper. Nu vreau să fiu dezamăgită... din nou.

Îndârjirea dispăru imediat. Îi reveni umorul în privire și râse.

— Obraznico. Ești o neastâmpărată impertinentă, Katherine.

Și gura lui se lipi de a ei, insistentă de data asta și deloc subtilă. Ea își deschise gura la insistențele lui, iar

când limba lui alunecă adânc înăuntru, ea rămase fără aer. O mână o cuprinse de ceafă și îi înclină capul într-o parte, iar limba lui îi cuceri gura încet, alunecând înăuntru și în afară, mângâindu-i cerul gurii cu atingeri delicios de fine până când ea gemu și îl prinse cu o mână de umăr, în timp ce își trecu degetele celeilalte prin părul lui. Simți pe abdomen mädularul lui mare și întărit. O mângâie, cu palmele ferme, degetele lui tandre trezind la viață fiecare terminație nervoasă unde o atingea, pe umeri, în jos pe brațe până la palme, pe sâni, pe care îi prinse între degetul mare și arătător al fiecărei mâini și îi ridică, își trecu buricele degetelor mari de jur împrejurul sfârcurilor ei și apăsă ușor pe ele peste materialul cămășii până când se întăriră, dureroase; coborî spre talia ei și șolduri, în jos pe abdomen, până între picioare, unde o mângâie ușor, coborî spre interiorul coapselor, apoi spre exterior pentru a-i strânge fesele în palme, și o ridică ușor pentru a-și putea freca bărbăția de zona sensibilă dintre picioarele ei.

Gura lui urmă traseul mâinilor, în jos pe bărbie, pe gât, până între sâni ei.

Dar nici mâinile ei nu stătură degeaba, și nici corpul, îi exploră corpul tare și musculos cu palmele, îl atinse și mângâie cu buricele degetelor, își frecă sâni de pieptul lui și stomacul de al lui. După doar câteva minute erau amândoi înfierbântați și transpirați. Respirau amândoi greu și sonor.

Brusc, își dădu seama că el apucase cămașa ei de noapte deasupra genunchilor și o ridică ușor în sus. Își înălță brațele, iar el o ridică și i-o scoase, aruncând-o pe jos. Acum era goală, iar lumânările încă ardeau. Nu îi păsa de asta. Se lipi din nou de el, îl cuprinse pe după gât cu brațele și îl sărută.

Dar curând, el își mută gură, presărând un șir de sărutări pe pielea ei în timp ce coborî iar spre sâni. Sărută de jur împrejurul unui sfârc și se jucă cu celălalt cu buricul unui deget. Gemu, iar el supse sfârcul în timp ce își frecă

degetul mare de celălalt. Era atât de copleșită de dorință încât nu putu decât să se sprijine de el pentru a nu-și pierde echilibrul, își lăsă capul pe spate, aproape în agonie, trăgându-l de păr cu ambele mâini. Genunchii parcă nu o mai țineau. Înăuntrul ei, unde nu mai intrase niciun bărbat, pulsă și zvâcni de o dorință atât de intensă încât senzația aproape se confundă cu durerea. Oftă lung, un sunet foarte similar cu un suspin.

El își ridică din nou fața către a ei și o sărută ușor pe buze. Una din palmele lui era așezată pe locul acela care zvâcnea. Și brusc îi reveni amintirea, cum mai făcuse asta o dată și cum se opri atunci. De data asta, nu. Doamne, nu și de data aceasta.

— Te rog, șopti atât de aproape de buzele lui. Te rog...

O privi cu ochii aceia minunați, cu pleoape grele.

— Spune-mi că mă vrei, îi șopti, mângâindu-i nasul cu al lui. Spune-mi, Katherine.

Pentru o secundă se gândi să facă un pas în spate, să rupă vraja, să se oprească ea de data asta, cum se opri el atunci. Doar îi promisese că avea să îl dorească înainte să se culce cu ea și se ținuse de cuvânt, cu atât de multă ușurință. La fel cum ar fi putut câștiga pariul la Vauxhall, dacă nu s-ar fi oprit din proprie voință. Oare totul era un joc pentru el? Încă o cucerire ușoară?

Mai conta? Îi era soție. Asta era noaptea nunții lor. Îi datora supunere chiar dacă ar fi făcut-o doar din datorie. Dar îl dorea. Oh, da, îl dorea. Nu îi păsa de nimic altceva. Avea să se mai gândească dimineața.

Trecuse doar fracțiune de secundă – un amestec de gânduri ce nu ar fi avut timp să fie articulate.

— Te vreau, șopti ea.

„Te rog, nu te opri. Nu ca data trecută. Te rog, nu te opri.”

O ghidă cei câțiva pași în spate spre pat. Ea se așeză, apoi se întinse și îl privi. Dar el se aplecase deasupra ei, o

sărută în timp ce își scoase cămașa din pantaloni, întrerupse sărutul pentru o clipă pentru a-și da jos cămașa și îl reluă în timp ce își deschise nasturii de la pantaloni și îi dădu jos, împreună cu indispensabilii. Apoi se așază și el pe pat, deasupra ei, cu brațele de-o parte și de cealaltă a capului ei, cu genunchii de-o parte și de alta a picioarelor ei. O privea în ochi și ei îi trecu prin minte că nu se gândise să stingă lumânările. Sau poate se gândise. Poate nu dorise să le stingă. Nu îi păsa oricum.

Își ridică mâinile și își așază palmele pe obrajii lui. Îi atinse buzele cu degetele mari, de la centru spre colțurile gurii.

— Te vreau, îi șopti din nou.

El o sărută, și greutatea lui o presă, își așază picioarele între ale ei și i le depărtă până când ea le îndoi de la genunchi din instinct și le ridică pentru a le încrucișa deasupra alor lui, și îl simți cum se poziționează, tare și fierbinte, în dreptul părții celei mai sensibile ale ei, și apoi...

Oh, apoi...

Intră în ea încet, și tot intră, până când păru că nu mai este loc, iar ea îl strânse de spate, temându-se de durere. Durerea veni, ascuțită și terifiantă, dar dispăru aproape înainte să o fi simțit. El intră și intră în ea, până când se simți întinsă și plină, și chinuită de dorință din vârful firelor de păr și până la călcâie.

— Consumarea căsătoriei, soția mea, șopti aproape de buzele ei.

Mintea ei nu prea reuși să înțeleagă cuvintele. El își sprijinise capul lângă ea, pe pernă, și ieșea ușor din ea, dar apoi, înainte să se poată plânga, intra înapoi. O uimi că avea douăzeci și trei de ani, crescuse la țară văzând animale domestice și sălbatice, cunoscuse aspectele de bază ale vieții de când se știa, și totuși nu știuse niciodată... Oh, nu știuse niciodată!

Dură mult timp, acel ritm minunat, împingerea și retragerea, fierbințeala udă pe care o putea și auzi,

durerea, nevoia, plăcerea, durerea... dar nu existau cuvinte potrivite. Nu existau cuvinte.

Apoi fața lui fu în dreptul ei din nou și își ridică o parte din greutate de pe ea. Se sprijinea pe brațe pentru a o privi. Și ritmul se schimbă. Mișcările erau mai lente și mai adânci. Fața lui era acoperită de sudoare. Ea se mușcă de buza de jos și se încruntă puțin. Plăcerea se transformase pur și simplu în durere. Ritmul se înteeți până când nu mai putu suporta. Își închise ochii strâns și își adânci capul în pernă. Își desfăcu picioarele din jurul lui, își sprijini tălpile pe saltea și se ridică, împingându-se spre durere. Iar apoi... Oh, apoi! Se sparse într-un milion de bucățele și își arată adevărata față: pace, frumusețe; o pace superbă și pură.

Își dădu seama că greutatea lui o presa din nou, că intra în ea cu putere, iar după câteva clipe el parcă încremeni, împingându-se în ea până când ea simți o căldură lichidă cum țâșnește înăuntru. Dar era totul pace și frumusețe.

Asta până când, câteva minute mai târziu, el își îndepărtă corpul de al ei și se întinse alături, trăgând păturile peste ei. Și deodată se simți umedă, rece, stingeră și goală. Șocată. Era din nou ea însăși. Deși nu în totalitate. Nu încă. Se întoarse pe o parte, cu spatele la el. Trebuia să se recupereze pe ea însăși, trebuia să...

Îl simți și pe el întorcându-se pe o parte, cu spatele la ea. De ce se schimbase pacea în neliniște atât de repede? În două singurătăți, separate? Pentru că pacea aceea fusese negândită? Pentru că nu avusese... unitate? Cum se putuse simți așa fără dragoste? Era esențială dragostea, până la urmă? Oare chiar exista acea dragoste la care visase ea toată viața? Dacă exista, era prea târziu acum ca să o mai găsească. Trebuia să se mulțumească în schimb cu asta, atunci? Doar cu asta? Plăcere fără dragoste?

În ciuda neliniștii gândurilor ei, adormi în sfârșit, fiind epuizată.

Jasper nu dormi. Stătu întins în pat și se uită la ușa ce dădea în salonul lor privat. Era ușor întredeschisă.

Lumânările încă mai ardeau. Nu se obosi să se ridice și să le stingă.

Știuse că ea mințea – nici vorbă de datorie și nu dorință! Nici nu știa de ce o mai întrebase. Probabil doar pentru a vedea dacă era sinceră cu el. Și apoi îl revocase exact în același fel îndrăzneț ca la Vauxhall.

Provocase să o facă să îl dorească. Zâmbi pe jumătate, deși nu se simți nici pe departe amuzat. La asta se pricepea, excela chiar la a face femeile să îl dorească. Ar fi și cazul să exceleze, doar exersase destul de mult, ce Dumnezeu!

Așa că o făcuse să îl dorească până când fu înnebunită de nevoia de el. Nici măcar nu trebuise să își folosească toate talentele, chiar foarte puține. Mai bine așa, ar fi șocat-o și i-ar fi ucis dorința. Dar folosise oricum destule trucuri. Aproape că o excitase științific, rece... doar că nu fusese chiar așa de rece. Se excitase și el. De fapt, pentru a fi corect, ea îl excitase. Stăruise în eforturile lui până ce ea recunoscuse că îl dorește, până când îl implorase.

Te rog...

Apoi o posedase încet și meticulos, până la apogeu. Asta îl surprinsese până și pe el. Nu mai fusese niciodată cu o virgină. Dar auzise că era imposibil să faci o virgină să atingă apogeul prima oară. El reușise cu Katherine. Și demonstrase ceva. O biruise așa cum ar fi putut să o biruiască și la Vauxhall, dacă așa ar fi vrut. În ciuda tuturor scrupulelor ei și a părerilor nefavorabile despre el și căsătoria lor, era ca lutul gata să fie modelat de mâinile lui când era vorba despre sex. Ceea ce îl făcea pe el un bărbat al dracului de norocos. Amicii lui l-ar bate pe umăr, l-ar plesni pe spate, ar râde în hohote plini de apreciere dacă

le-ar putea spune. Monty, cel mai teribil Lothario.

Se uită fix la ușă, fără să o vadă de fapt.

Dar Katherine Finley, baroneasa de Montford, avea ideile și moralitatea ei, și visurile ei, chiar dacă el putea să o facă să uite de toate în timp ce făceau dragoste. Simțise cum se închisese în ea imediat ce el ieșise din ea.

Apoi se întorsese cu spatele chiar când el voia să o strângă în brațe, să o amuze cu vreo prostie pentru a o face să râdă, să o tachineze până ar fi recunoscut că noaptea nunții fusese cea mai frumoasă noapte din viața ei.

Imediat ce fu sigur că ea doarme – și trecu ceva timp dădu păturile la o parte și se dădu jos încet, pentru a nu o trezi. Merse dezbrăcat către fereastră. Dacă ar fi fost la Cedarhurst acum, ar fi ieșit să călărească în ritm alert cu calul său, și la naiba cu întunericul! Dar nu era acolo, și ar fi părut mai mult decât ciudat să își lase mireasa singură pentru a se pierde în noapte. Stătuse aici de destule ori încât hangiul să își dea seama că ea era mireasa lui. Nu o putea supune batjocurii ce ar urma dacă ar face asta. Ca să nu mai spună că el s-ar fi făcut de râs. Fir-ar să fie! Nu avea să îl ierte pe Clarence pentru asta chiar dacă aveau să ardă în iad amândoi timp de o mie de ani, și singura scăpare ar fi iertarea!

Încremeni. Fie ea nu adormise destul de adânc când el se ridicase din pat, fie el făcuse mai mult zgomot decât crezuse. Ea nu se mișcase și nu scosese niciun sunet, dar liniștea era de așa natură încât el își dădu brusc seama că ea era trează, și când se întoarse pentru a verifica, văzu că ea are ochii deschiși.

— Lumânările sunt încă aprinse. Cred că ești o priveliște plăcută pentru oricine este afară și se uită în sus.

Ar fi putut să dea douăsprezece răspunsuri diferite. Dar nu dădu niciunul, doar ridică mâinile și trase draperiile. Nu încercă să se acopere. Iar ea nu își feri privirea.

— Crezi probabil că ar trebui să fie ceva mai mult decât dorință, zise el.

Sună ca o acuzație spusă la nervi.

— Iar tu nu. Este o diferență fundamentală între noi, do... Jasper. O diferență cu care va trebui să ne obișnuim.

Îl enervă peste măsură că îi venea greu să îi spună pe nume, că și după nunta de dimineață și sexul din noaptea aceasta tot îi venea să i se adreseze cu „domnule”.

— Sau nu, replică el.

Ea îl privi.

— Există vreo opțiune?

— Dacă eu nu pot să mă culc cu tine fără să simt nevoia de a te iubi înainte și de a cuceri dragostea ta, iar dacă tu nu te poți bucura de momentele de după ce te-ai culcat cu mine dacă a fost doar dorință, atunci foarte curând o să avem dormitoare separate, Katherine. Poate chiar case diferite, pentru că eu am poftă sănătoase. Probabil că în vocabularul tău s-ar numi nesănătoase, nu? Îmi place sexul.

— Da, nu mă îndoiesc de asta.

Se așază pe fotoliul unde stătuse ea și adormise mai devreme, când intrase el în cameră. Nu îi stătea în fire să fie recalcitrant cu o femeie, să acuze și să se plângă. Bun fel de a începe o căsnicie... încercă încă o dată.

— Îmi placi, îmi place compania ta, inteligența ta, îți admir frumusețea și îți doresc trupul. Sunt pregătit chiar să încerc afecțiunea și fidelitatea. Dar nu îți pot oferi ceea ce numești tu dragoste pentru că eu chiar nu știu ce înseamnă cuvântul în contextul unei relații dintre o femeie și un bărbat. Și evident că nu mă pot aștepta ca tu să mă iubești sau măcar să mă placi prea tare. Nu după ceea ce-ai fost forțată să faci, și cu cine. Toată treaba aceasta cu căsătoria pare să fie imposibilă, de fapt.

O încercare deloc reușită. Chiar mai rea decât prima, doar că vocea îi sună mai puțin cu a unui nemulțumit răzgâiat.

— Tocmai mi-am dat seama de ceva în legătură cu tine, replică ea. Ceva ce nici nu am bănuț până în această

noapte, și este o surpriză cu totul. Tu nu te iubești pe tine, nu-i așa? Nici măcar nu te placi prea mult.

Doamne iartă-mă! O privi uimit, bătând darabana în brațul fotoliului.

— Ce aiureli spui acum? o întrebă, și tonul iritat reveni imediat.

— N-aș fi crezut să te aud spunând cuvântul „imposibil”. Un mariaj care ar putea merge este imposibil? Dragostea este imposibilă, pentru amândoi? Jasper, credeam că te mândrești cu câștigarea de pariuri.

— Frumos din partea ta să-mi amintești de singurul pe care l-am pierdut.

— Nu l-ai pierdut. Ai ales un deznodământ mai curajos și onorabil, pe care, desigur, l-ai interpretat ca pe o umilire. Dar nu despre acel pariu vorbesc.

El râse încet.

— Cel pe care l-am făcut la balul lui Lady Parmeter? Dar acela nu a fost un pariu, nu? Un pariu pus de unul singur, fără parte adversă, fără miză, fără nimic de câștigat sau de pierdut, fără limită de timp?

— Aspecte ce nu te-au reținut înainte să fim amestecați în scandal. Erai foarte hotărât să mă faci să mă îndrăgostesc de tine. De aceea m-ai urmărit atât de hotărât după acel vals. Și ai o parte adversă, pe mine. Și o miză, tot pe mine. Și ceva de pierdut, pe mine. Și o limită de timp, până la sfârșitul petrecerii de ziua lui Charlotte.

O privi, rămas fără cuvinte. Dar simți cum amuzamentul revine în ființa lui. Te puteai baza pe Katherine să nu fie tragică.

— Am să pun pariu cu tine. Spun că nu poți reuși, că nu mă poți convinge să te iubesc, că este într-adevăr imposibil. Că ar fi o pierdere de timp să încerci. Dar tu ești bărbatul pentru care totul este posibil, mai ales acele lucruri care par imposibil de atins. Ei bine, eu nu pot fi atinsă. Deloc. Fă-mă să te iubesc, atunci.

Tentant. Dar era o problemă.

— N-aș avea ce să-ți ofer în schimb. Nimic din ce ar avea valoare pentru tine. Nu sunt un romantic, Katherine, și dacă m-aș preface vreodată că sunt, m-aș face de râs.

— Această problemă trebuie să o rezolvi singur.

Se priviră unul pe celălalt o lungă vreme. Lumânările începură să pâlpâie. Aproape că arseseră complet. El simți că îl cuprinde un zâmbet. Nu ar putea-o convinge niciodată să îl iubească, deci? Ar fi o pierdere de timp, deci?

— Însă mai este ceva. Dacă pariul va fi unul serios, atunci vom crește miza.

El ridică din sprâncene.

— Fără dragoste, fără sex.

— Vreodată?

— Până la finalul pariului. Apoi mai vedem.

O lună de celibat? Și o nouă soție, gustată o singură dată? Așa se ridică miza până la cer! Dar zâmbetul îl cuprinse de-a binelea. Era imposibil, deci? Un pariu imposibil. Ei, mai rămânea de văzut!

Se ridică în picioare și merse către ea cu mâna dreaptă întinsă.

— De acord.

Ea îl luă de mână, și încheiară pariul.

— Canapeaua din salon ar face bine să fie pe cât de comodă pare, afirmă el.

— la o pernă.

Așa făcu, apoi se întoarse și ieși din dormitor. Lumânările mai pâlpâiră o dată și se stinseră chiar când închise ușa după el.

Canapeaua fusese foarte comodă când stătuse așezat. Dar era prea îngustă și prea scurtă pentru a dormi pe ea. Stătu ghemuit cu spatele la spătar, cu picioarele pe un braț și capul sprijinit pe celălalt. Nu ar fi putut să adoarmă nici dacă roțițele minții lui nu s-ar fi rotit la viteză maximă pe același gând. Ce Dumnezeu, trebuia să îi ofere ceva la schimb pentru iubirea ei, pe care evident că avea să o câștige. Și se temea că un singur lucru ar fi potrivit. La

naiba, nu avea decât să se îndrăgostească de ea! Și nu avea decât să își spună că este imposibil de pe acum, altfel nu s-ar simți niciodată suficient de provocat încât să reușească. Era imposibil. Iată! Acum se putea realiza. Avea să se îndrăgostească.

Doamne, cum naiba putuse să creadă el că este confortabilă canapeaua aceasta?

...inima inimii mele, sufletul sufletului meu...

Se strâmbă. La naiba! În pernele astea erau cărămizi? Avea să se îndrăgostească de ea. Micul lui pariu cu sine. Imposibil? Desigur. Dar realizabil? Evident!

Apoi îi veni o idee inspirată. Se dădu jos de pe canapea, se întinse pe jos cu perna sub cap și cu haina pe brațe, și încercă să adoarmă. În sfârșit, confort. Dar îi era frig la picioare.

Capitolul 16

— Și încă un lucru, spuse Katherine ca și cum se aflau în mijlocul unei discuții.

De fapt, călătoriseră toată după-amiaza aproape în tăcere.

El stătea lângă ea pe bancheta din trăsură, cu un picior așezat pe bancheta din fața lor, cu brațele încrucișate peste piept, cu ochii închiși, părând indolent, însă nu adormit. Ea bănuia că o urmărea de fapt, deși nu îi era clar cum reușea cu ochii închiși. Dar era un om care depășea bariera imposibilului cu ușurință.

Era, de asemenea, un om care nu făcuse niciun efort în cursul zilei pentru a o cuceri sau a-i câștiga dragostea. Se trezise de dimineață pregătită sufletește pentru un asalt de avansuri transparente. El în schimb vorbise despre vremea de dimineață, după care afirmase că, dacă tot nu o poate face să zâmbească, atunci mai bine s-ar mai odihni pentru

că nu prea dormise noaptea trecută. Apoi își încrucișase brațele și închisese ochii.

Desigur că era extrem de atrăgător, un bărbat atât de relaxat și somnolent, deși nu dormea. Ocupa mai mult de jumătate din spațiul trăsorii. Ea trebuia să își țină genunchii și picioarele foarte strânse pentru a nu-i atinge genunchiul când trăsura se clătina, ceea ce făcea practic în fiecare clipă.

Ea îl ignorase. Dar nu o prea mulțumea să îl ignore dacă el se prefăcea că doarme. Își dori ca el să se trezească, pentru a ști că era ignorat. Se abținuse să nu râdă la câteva dintre comentariile lui ridicole despre vreme. Vorbise pentru a-l trezi, deși asta desigur că însemna să nu îl mai ignore.

El deschise ochii.

— Și încă un lucru, repetă ea.

— Încă unul? Deci acesta este un al doilea, după primul despre care ai vorbit acum câteva clipe? Mai sunt două lucruri?

Ea îl privi cu reproș.

— Charlotte este încântată de căsătoria noastră. Și nu cred că este doar pentru că are cine să o prezinte la debutul de anul viitor fără să se teamă că va fi trimisă la mătușa ei. Chiar te iubește și vrea să fii fericit. Crede că vei fi fericit cu mine. Crede că ne iubim.

El îi aruncă o privire pe jumătate amuzată. Era chiar neliniștitor că reușea să facă așa ceva fără să miște vreun mușchi al feței. Brusc, se gândi că ochii lui aveau să-i pună capac – asta dacă ar fi posibil să se îndrăgostească de el, ceea ce nu era.

— Acela este un lucru. Mai este și altul?

— Da. Eu provin dintr-o familie cu legături strânse. Ne iubim mult între noi. Ne bucurăm de fericirea celuilalt și suferim când unul dintre noi este nefericit. Este foarte important pentru surorile și fratele meu să mă vadă fericită în căsnicie, să ne vadă îndrăgostiți. Dar acum sunt copleșiți

de dubii. Se tem că nu ne iubim și nu ne vom iubi niciodată.

— Acum sunt două lucruri, spuse el pe un ton leneș, de parcă abia ce s-ar fi trezit dintr-un somn adânc. Lucruri interesante. Lucruri care să mă motiveze din plin să câștig pariul, și pe tine să cedezi și să mă lași să îl câștig.

— Nu m-ai ascultat cu atenție. Am spus că este important pentru familiile noastre să ne iubim unul pe celălalt, amândoi, nu să te iubesc doar eu pe tine, iar tu să îți vezi de viață ca și până acum.

— Vrei totuși să facem un pariu dublu, Katherine? Întrebă el zâmbind tot mai larg și cu privirea tot mai veselă. Vrei să mă faci să te iubesc? S-ar putea chiar să te ajut să câștigi.

— Ceea ce vreau este să ne prefacem bine pe perioada festivităților pentru Charlotte, spuse dorind ca el să stea mai drept ca să arate mai puțin... mai puțin... cumva. Trebuie să-i convingem pe Charlotte și pe Meg, și pe Stephen că ne-am căsătorit din iubire, sau că ne iubim măcar acum. Pentru că îi iubim la fel de mult cât ne iubesc și ei. Știu că o iubești pe Charlotte chiar dacă pretinzi că nu ești capabil de o asemenea emoție. Iar eu îi datorez lui Meg mai multe decât aș putea vreodată spune și o iubesc mai mult decât pe oricine altcineva, îl iubesc mult și pe Stephen, este un frate bun. Poate că s-a îndepărtat de noi în ultimii ani și l-au preocupat doar plăcerile vieții ca tânăr bogat și privilegiat...

— Așa cum eram și eu când am plecat de acasă?

— Nu mă voi lăsa distrasă. Deși dacă te simți vizat, atunci ai motive. Dar trebuie să cădem de acord să îi facem cât de fericiți putem cât timp sunt la Cedarhurst cu noi. Putem face asta prefăcându-ne că suntem fericiți împreună.

— Și după ce domnișoara Huxtable și Merton se întorc acasă? Ne vom preface în continuare, de dragul lui Charlotte, nu? Până când se mărită sau pentru tot restul vieții dacă nu se mărită?

Acesta era punctul slab al planului ei, evident. Nu ar fi

dificil să se prefacă amândoi că au sentimente unul pentru celălalt timp de două săptămâni, pe durata festivităților. Dar după aceea?

— Ne vom gândi la asta când va veni momentul, afirmă ea.

— Nu vom avea motiv să ne gândim la o problemă dacă până atunci problema dispare. Trebuie să te preocupi de jumătatea ta de pariu, Katherine, la fel cum voi face eu cu partea mea.

Păru somnoros din nou.

— Eu n-am nicio jumătate de pariu, protestă ea.

— Atunci ce rost are să câștig eu jumătatea mea? De ce aș vrea să te îndrăgostești de mine, dacă eu nu mă îndrăgostesc de tine? De ce-ai vrea să mă iubești dacă eu nu te-aș iubi?

— Nu vreau deloc să te iubesc.

Privirea lui se plimbă leneș asupra ei, și ea se simți brusc la fel de dezbrăcată cât fusese noaptea trecută sub lumina lumânărilor, iar asta cu certitudine nu era un lucru la care voia să gândească astăzi.

Își dăduse seama de ceva în acea dimineață – ei bine, noaptea trecută, după ce el plecase în salon, mai precis. Își dăduse seama că dacă îi refuza partea fizică a căsătoriei lor timp de o lună, își refuza și ei acest lucru. Și realizase cu tristețe că nu era o perspectivă prea plăcută. Ar fi trebuit să fie. Nu ar trebui să existe dorință pur fizică într-o căsătorie, ci dragoste. Ar putea fi dragoste dacă accepta și ea jumătatea ei de pariu și câștiga, și dacă își câștiga și el partea lui.

Ce absurd! Se simți foarte supărată.

— Katherine, cred că tocmai ai spus o mare minciună. Dar poate că nu-ți dai seama încă. Sigur că vrei să mă iubești, doar sunt soțul tău. Și sigur că vrei să te iubesc, doar îmi ești soție.

Ah, intrase deja în acțiune deci, gândi ea. Marele câștigător de pariuri, nu? Și deja eforturile lui aveau efect

asupra ei. Brusc, simți o durere în zona inimii, și odată ce observă asta, se supără și mai tare.

— Of, culcă-te la loc. Sau prefă-te în continuare că dormi.

Dar el o luă de mâna stângă.

— Aproape că am ajuns.

— Acasă?

Se uită pe fereastră peste umărul lui, dar nu văzu decât câmp de ambele părți ale gardurilor vii de pe marginea drumului.

— La Cedarhurst, preciză el.

Buricele degetelor lui o mângâiară pe degetul mic, alunecând ușor către vârful. De ce simțea mângâierea și pe gât?

— Deci tot urăști locul ăsta? Nu este acasă pentru tine? Unde este acasă pentru tine, atunci?

El își mută atingerile către degetul ei mijlociu, apucând apoi verigheta ei și răsucindu-i-o ușor pe deget. Își țuguiase buzele, iar pleoapele îi căzuseră pe jumătate, leneșe, în timp ce privea mâinile lor.

— Katherine, dacă ai de gând să-mi tot pui atâtea întrebări una după cealaltă, așteaptă-te să amețesc pe măsură ce trece timpul. Să nu te mire că vei ajunge să ai prostul satului drept soț.

Îi veni să râdă, dar se abținu. Voia răspunsuri. Nu putea înțelege un bărbat care ura casa ce îi aparținuse întotdeauna, dar care nu se simțea acasă nicăieri. Era soțul ei, în acest caz. Îl cunoștea prea puțin. Și îl luase de bărbat ieri, împărțise noaptea nunții cu ei noaptea trecută. Pentru ea, ideea de acasă fusese centrul existenței, fie că fusese casa parohială, cât încă trăia tatăl ei, sau căsuța pe care o luaseră după aceea, sau Warren Hall, unde se mutaseră cu trei ani în urmă.

— Nu, nu urăsc Cedarhurst. Da, este acasă pentru mine, dacă trebuie să-i pun o etichetă. Cuvântul acasă seamănă destul de mult cu dragoste, nu crezi? Imposibil de

definit, așadar lipsit de sens până la urmă.

— Aceste cuvinte sunt imposibil de definit exact pentru că sunt cuvinte, pot doar să fie simbolurile unor concepte, abia le conțin sensul. Simbolizează emoții ce sunt prea puternice pentru a fi exprimate în cuvinte. Dar trebuie să folosim cuvinte pentru că sunt modul principal prin care comunicăm. Deci trebuie să punem etichetele unor cuvinte nepotrivite unor lucruri vaste, imposibil de cuprins, preapline de valoare, și le spunem dragoste și acasă. La fel cum albul cuprinde toate culorile și toate nuanțele culorilor, așa cum mi-ai spus chiar tu ieri.

Îi scoase verigheta până la mijlocul degetului și o împinse la loc, trecând la următorul deget, la cel mijlociu. Pe buze îi apărură un zâmbet, deși pleoapele îi erau încă grele.

Acum simți atingerea lui parcă pe sâni.

— Țin minte că ți-am spus cândva că ești o femeie condusă de o mare, extraordinară pasiune, Katherine. Într-o bună zi vei învăța să canalizezi această pasiune către o persoană, și nu către idei. Către mine, aș spune, doar nu aș putea suporta să-ți direcționezi pasiunea către un alt bărbat, nu?

O privi în ochi, zâmbind leneș și puțin în colțul gurii.

Acum parcă i se tăie respirația privindu-l.

El își coborî privirea înapoi spre mâinile lor și o mângâie pe degetul mijlociu, făcând-o să simtă parcă atingerea pe burtă, în jos. Ignoră senzația. Făcea totul intenționat, pentru a o stârni fizic, deși foarte subtil, astfel încât ea să se îndrăgostească de el. El nu înțelegea deloc, se părea.

— Dar pentru a-ți răspunde la cea de-a treia întrebare, nicăieri altundeva nu este acasă pentru mine. Casa mea este Cedarhurst, așa cum o fi.

— La fel ca și căsnicia.

— La fel ca și căsnicia, repetă el, privind-o în ochi. Când am petrecut aproape un an la Cedarhurst acum ceva

timp, atunci am început să stăpânesc proprietatea cu adevărat.

— Și care a fost acel prim pas?

— Îți voi arăta când ajungem, spuse el în timp ce o mângâie pe degetul arătător.

Îl se încordară coapsele atât de mult că o dureau. Ce avea să se întâmple când ajungea la degetul mare? Dar nu se întâmplă.

— Ah, spuse el brusc exact când ea văzu case apărând dincolo de fereastra trăsurii.

Treceau printr-un sat. În zare se vedea un turn de biserică, nu prea înalt.

El își coborî piciorul de pe banchetă și stătu mai drept pentru a se uita pe geam. Salută câțiva oameni de pe drum care priveau trăsură. Katherine observă că toți îi răspunseră la salut. Câțiva și zâmbiră. Toți păreau bucuroși.

Era o reacție interesantă față de un stăpân care nu își petrecea prea mult timp aici și care abia recunoștea că aici era acasă, că nu detesta locul acesta. Îl privi curioasă în timp ce ieșiră din sat și intrară pe ceea ce bănuia că era aleea spre Cedarhurst. Era lată și flancată de pomi pe ambele laturi, dar văzu pajiști întinzându-se de ambele părți mult mai departe de pomi, iar undeva în stânga, în depărtare, se vedea luciul unei ape. Apoi văzu casa în față, un edificiu măreț, solid și pătrășos. Fațada părea alcătuită doar din ferestre, etajul de jos cel mai lung, iar cele superioare mai scurte din ce în ce mai scurte, de-a lungul celui de sub acoperiș odihnindu-se o balustradă decorată cu statui. Intrarea era decorată de coloane enorme, exact în mijlocul clădirii, și avea trepte de marmură late ce conduceau de pe alee până la intrarea principală. Mai jos de trepte erau două terase largi, una sub cealaltă, iar sub ele era o grădină enormă și pătrată, mai jos de nivelul aleii și înconjurată de ziduri joase acoperite cu flori galbene și roșii. Când trăsură trecu pe lângă grădină, așezată pe partea stângă, Katherine observă că grădina era împărțită

în straturi de flori perfecte, cu alei acoperite cu piatră între ele, garduri scunde de jur împrejur, ronduri și plante, statui, și un cadran solar în centru.

Nu spuse nimic pentru că nici el nu spuse. Stătea lângă ea și se uita pe fereastră, și era complet schimbat. Simți că era tensionat.

Dar aici era acasă. Nu doar pentru el, ci și pentru ea. Era baroneasa Montford de la Cedarhurst Park. În ciuda zilei de ieri, a nopții trecute, a acestei clipe chiar, acest fapt încă nu i se părea real. Dar simți ceva în inimă când își văzu pentru prima oară noua casă, ceva ce nu simțise când ajunsese la Warren Hall cu mai mult de trei ani în urmă. Avu senzația că aici își găsisese casa și toate speranțele ei pentru viitor, viața ei. Iar casa era superbă. Grădina era atât de frumoasă încât aproape că o făcu să plângă și simți un nod în gât. Sigur că vedea totul în cea mai bună lumină posibilă. Soarele strălucea, și nu era nici măcar un nor pe cer. Și era vară.

— Ah, spuse el rupând lunga tăcere, semănând din nou cu el însuși. Vezi cum acțiunile cuiva au repercusiuni, Katherine? M-am gândit că ar fi înțelept să trimit vorbă menajerei că voi aduce acasă cu mine pe noua baroneasă și o casă plină de invitați peste vreo două săptămâni. Iar servitorii au găsit o modalitate să te privească fără să tragă cu ochiul pe la ferestre, de după paravane sau uși.

Acum se văzu din plin terasa de sus. Trăsura urma să intre pe ea. Personalul de la Cedarhurst era aliniat în rânduri ordonate pe trepte, părând statui îmbrăcate mai degrabă decât oameni. Bărbații erau îmbrăcați în negru și stăteau de o parte a scărilor, iar femeile erau de partea cealaltă, tot în negru, cu bonete albe și șorțuri ce fluturau în vânt.

— O recepție de bun venit, spuse Jasper părând ușor exasperat și amuzat în același timp. Sper că ești în formă pentru asta.

Katherine își aduse aminte că se întâmplase la fel și la

Warren Hall când ajunsese acolo cu surorile ei și cu Stephen. Le plăcuse foarte mult. Stephen se oprise să schimbe câteva cuvinte cu toți.

— Sigur că sunt în formă, afirmă ea, deși simțea fluturi în stomac. Nu sunt eu soția ta? Noua stăpână de la Cedarhurst?

Brusc o cuprinse entuziasmul dându-și seama că exact asta și era.

— Dragostea mea, spuse el.

Încă o ținea de mână, își dădu seama când trăsura se opri în dreptul scărilor casei și unul dintre bărbați, probabil majordomul, se apropie pentru a deschide portiera și a coborî treptele.

— N-am apucat să-ți răspund la acel al treilea lucru, nu? Sunt de acord cu orice solicitare a ta. Cum să nu fiu, dacă ieri am devenit sclavul tău, și din proprie voință, țin să menționez. Ce altceva aș putea să-mi doresc mai mult decât să le demonstrez servitorilor mei, familiei mele și alei tale, prietenilor mei și alor tăi, astăzi și în fiecare zi în viitor, că te ador?

Ea se întoarse să se încrunte, dar el avea capul aplecat către mână ei care o ridică către buze, imaginea unui soț îndrăgostit lulea și devotat. Toți servitorii de pe trepte, de la majordom și până la ultimul lacheu, căscară ochii stupefiați. Katherine râse. Numai el ar fi putut să facă o glumă din asta. Și să fie atât de chipeș și de, oh, romantic, în același timp. Probabil că își închipui că aude oftatul venit din partea servitoarelor, dar și dacă nu și-l imaginează, asta nu ar fi mirat-o.

*

Avea să îi prezinte casa mai târziu, se hotărî Jasper, poate chiar a doua zi. Nu se arătase nerăbdătoare să vadă totul imediat. Nu dăduse vreun semn de nerăbdare, de fapt. Cel puțin nu în privința casei sau a parcului. Nu

spusese nimic pe drumul înapoi, iar el stătuse lângă ea tensionat. La ce se așteptase? Să fie entuziasmată de casa în care era forțată să trăiască? Și până la urmă îl interesa ce gândea ea? Conta Cedarhurst pentru el?

O adusese în salon după ce salutaseră servitorii. Merseseră către treptele casei, urcând pe o parte și coborând pe cealaltă, salutând întâi servitoarele și apoi servitorii. Ea le zâmbise călduros tuturor rând pe rând, repetase numele lor când ei i le spusese și schimbase câteva cuvinte cu fiecare. Și el la fel, de fapt. Îl surprinsese să vadă atâtea fețe vechi, nu neapărat bătrâne, ci vechi servitori de la Cedarhurst. Le plăcea oare să lucreze aici? Erau bine plătiți? Dar nu dăduse el ordin să li se mărească salariile după moartea celui de-al doilea soț al mamei lui? Și din nou după moartea mamei lui?

Își amintise oarecum surprins în timp ce îi saluta că îi simpatizase pe oamenii care lucrau aici, chiar ținuse la unii dintre ei. Îl hrăniseră în bucătărie și îi spălaseră și bandajaseră zgârieturile, și câteodată chiar și pe el și hainele lui, îi lustruiseră pantofii pentru ca al doilea soț al mamei lui să nu vadă noroiul sau apa de pe el. Chiar îi și cususeră rupturile hainelor. Îi ascultaseră poveștile, unele dintre ele minciuni sfruntate. Uneori grădinarii și grăjdarii îl disciplinaseră chiar ei în loc să se plângă la stăpâni pentru prostiile lui, punându-l uneori să țeșale caii, dându-i câte una peste fund când chiar o merita. Uneori mințiseră pentru el, pretinzând că nu știau unde era în loc să îi dea de gol ascunzătorile lui preferate. Ciudat ce ușor era să uiți părți atât de mari din propria ta viață. Acele ascunzători...

Ceaiul și niște prăjituri îi urmaseră în salon. Katherine turnă ceaiul în cești, dar nu luă prăjituri.

— Sper să țin minte măcar câteva dintre numele lor, și că le voi învăța curând. Au fost atât de mulți...

— Nu este nevoie. Nu se așteaptă la așa ceva.

Și totuși, el știa numele aproape al tuturor servitorilor fără să facă vreun efort în acest sens, se gândi. Și credea

că reținuse numele celor care erau noi, dar numai din cauză că nu erau prea mulți și majoritatea semănau cu un fost sau actual servitor.

— Dar mă aștept eu, preciză ea. Servitorii sunt oameni.

Mereu îl amuza, și nu îl irita, cât era ea de formală, rezultat al educației într-o casă parohială de la țară, bănuia.

După ce coborâse din nou treptele din fața casei în timp ce vorbea cu servitorii, stătuse pe terasă, privindu-i pe toți și râzând. Vântul îi flutura borurile pălăriei, iar soarele făcuse șuvițele aurii din părul ei să strălucească. Și le vorbise tuturor cam la fel cum tocmai îi vorbise lui.

— Vă rog să mă iertați dacă nu vă țin minte numele tuturor până data viitoare când ne vedem, spusese ea. Dar dacă peste o lună tot nu le țin minte, atunci nici n-am să merit și nici n-am să mă aștept la iertare din partea voastră.

Toți râseseră, și Jasper presupunea că toți servitorii lui, destul de numeroși, se îndrăgostiseră imediat de noua baroneasă. Și el fusese destul de vrăjtit.

În salon nu se așeză, ci se duse către ferestrele mari și se uită afară, bând ceaiul așa. Se duse și el puțin în spatele ei.

— Cred că grădina asta este cea mai frumoasă pe care am văzut-o vreodată, afirmă ea.

Se uita în jos, la straturile de flori.

El închise ochii pentru o clipă, și o parte din tensiunea pe care o resimțise pe umeri și gât de când se întorseseră la Cedarhurst se mai risipi.

— Da? Întrebă el.

Pentru o clipă se gândi că nu mai are nimic de spus despre asta, că făcuse doar o observație politicoasă deghezată într-un mare compliment.

— Este construită atât de minunat, cu atâta precizie geometrică. Este un pătrat perfect? Știi? Trebuie să fie.

— Un pătrat absolut perfect.

Ea râse ușor, crezând că glumește.

— Ceva făcut de om n-ar trebui să fie atât de frumos, nu? O asemenea împlânzire nemiloasă a naturii? Dar este. Poate că spune multe despre locul ființelor umane în lume. Putem forța ordinea și precizia în sânul naturii, dar nu îi putem distruge frumusețea și entuziasmul.

— Entuziasmul?

— Uită-te la pâlcurile de flori ce cad peste ziduri. Sunt exuberante, chiar dacă au fost îngrădite pe suprafața grădinii. Dau de știre că pot fi împlânzite, dar nu distruse, că nu sunt mai puțin puternice decât oamenii care le-au plantat acolo și care au grijă să rămână acolo fără să invadeze straturile.

El râse, iar ea se întoarse către el, privindu-l.

— Ei, bine. Râzi de mine. Nu mă deranjează.

— Restul parcului a fost aranjat conform teoriilor lui

Capability Brown și ale altora la fel. Sunt pajiști presărate cu copaci, un lac și o zonă sălbatică printre copaci mai în depărtare, prin dealurile împădurite din spatele casei. Totul construit cu grijă pentru a părea natural în mod artistic sau artistic în mod natural, nu știu cum este mai bine spus. Scopul fiind, desigur, ca parcul să pară o natură sălbatică, neîntinată, când de fapt nu este așa nici pe departe. Pajiștile ajungeau aproape până la uși acum câțiva ani.

— Acum doar câțiva ani? Întrebă ea întorcându-se să privească din nou afară.

— Terasale sunt nou construite. La fel și grădina de flori. Anul trecut a arătat mai bine decât cel de dinainte, iar anul acesta arată mai bine decât anul trecut.

Se întoarse din nou să îl privească, și de data asta el simți că își concentrează toată atenția asupra lui.

— Acesta a fost acel prim pas înspre a stăpâni proprietatea? Primul pas pentru a face Cedarhurst al tău?

— Este un pas foarte mic, nu? replică el ridicând o sprânceană. Și mi-a consumat atât de multă energie încât

mă îndoiesc să mai fac vreodată încă unul.

— Asta este opera ta.

— N-am ridicat nici măcar o lopată. De fapt, am ridicat, dar contribuția mea la munca manuală a fost minusculă, Katherine. Mi-aș fi putut strica manichiura.

— Și presupun că arhitectura a fost a ta.

— Deloc. Nu pretind să dețin viziunea artistică sau geniul matematic.

Deși insistase ca pătratul să fie perfect, până la ultima jumătate de centimetru.

— Vino, am să îți arăt ceva, dacă ți-ai terminat ceaiul.

Ea își goli ceașca și traversă camera pentru a o lăsa împreună cu farfurioara pe tavă, probabil pentru ca un servitor să nu fie nevoit să o ducă de la pervaz, se gândi el. Încă o rămășiță a vieții în casa parohială, unde nu erau servitori, sau erau puțini?

O conduse afară din salon, spre aripa de est a casei, unde erau apartamentele lor, cele două dormitoare orientate spre est, mari și pătrate, garderobe în capătul fiecărui dormitor, și salonul privat situat între cele două dormitoare.

Poate că ar fi trebuit să o ducă mai întâi în dormitorul ei, căci încă nu îl văzuse. Sau măcar în salonul lor privat, unde s-ar simți confortabil și ar sta în liniște dimineața oricâte ore ar vrea. Dar o conduse direct în dormitorul lui.

Îl redecorase și remobilase după moartea mamei lui, deși nu fusese folosit ani de zile înainte de asta. Ar fi curățat camera cu foc, dacă s-ar fi putut, dar oricum schimbările pe care le făcuse șterseseră orice urmă a celui de-al doilea soț al mamei lui. Acum totul era albastru-închis, gri și argintiu.

— Acesta este dormitorul meu. Nu și al tău, te vei bucura să afli. Și este un salon spațios între dormitoarele noastre, probabil și o încuietoare la ușa ta, ca să ții lupul de mine la distanță.

— Ai pus un pariu cu mine. Am încredere că ai onoare.

Chiar dacă pot încuia ușa, n-am s-o fac.

— S-ar putea să regreti asta.

Avea să fie al naiba de greu să suporte condiția celibatului pe care o adăugase ea pariului noaptea trecută, și cu care fusese de acord într-un moment de pură nebunie, doar pentru că mai adăuga încă un nivel de imposibilitate provocării.

— Iată de ce te-am adus aici, spuse el arătând spre un tablou mare ce era atârnat deasupra șemineului, într-o ramă aurie și spectaculoasă.

— Oh, da, spuse ea apropiindu-se.

— Acum câțiva ani, într-o criză teribilă de plictiseală după ce plouase fără întrerupere câteva zile, am dat o raită prin pod și am găsit acest tablou, întors cu fața la perete. Este priveliștea văzută din casă acum vreun secol sau mai mult. Înainte ca straturile de flori să fie distruse în numele modernismului și al aspectului natural artistic. M-am îndrăgostit.

Ea se întoarse brusc, cu ochii sclipitori.

— Chiar așa?

El ridică din umeri.

— Așa cum ai explicat cu atâta elocvență mai devreme, multe cuvinte simbolizează ceva ce nu putem exprima de fapt verbal. Asta fac și clișeele, când îți este prea lene să cauți cuvinte originale. Am știut imediat că dacă aveam să trăiesc vreodată la Cedarhurst, trebuia să văd această priveliște din salon sau de pe treptele de la intrare. Așa că am dat ordinele necesare. Uneori este un mare avantaj să ai și putere, și avere.

Ea privea tabloul din nou.

— Dar aici este o singură terasă, cu straturile de flori sub ea. Și nu sunt sub nivelul aleii. Nu sunt înconjurată de ziduri și de rânduri de flori.

— Din pur orgoliu, nu puteam să copiez fidel doar. Trebuia să adaug ceva al meu.

— Sau ceva din tine, spuse ea mai mult către sine

decât către el. A doua terasă și grădina joasă sunt idei strălucite.

— Da? Întrebă el, simțindu-se absurd de mulțumit. Ești foarte amabilă, Katherine.

Ea oftă și se întoarse către el.

— Mi s-a părut mie după voce. Te-ai retras iar în spatele obișnuitei tale armuri pentru a mă face să cred că nu-ți pasă. Această grădină nu a fost doar un pas mic și neînsemnat, nu? A fost un salt măreț pentru a-ți afirma personalitatea.

El îi zâmbi, deși se simți foarte departe de a fi amuzat, pe cât de departe ar fi fost posibil. Se simți expus, de fapt. Și cam caraghios. Poate că n-ar fi trebuit să o aducă aici.

— Cred că te simți minunat de izolat și de liniștit în acea grădină, spuse ea.

— Sper să găsești ambele senzații acolo în anii ce vor urma, Katherine. Deși mai sper și ca dorința ta de izolare să nu mă excludă mereu și pe mine, preciză, ridicând din sprâncene.

Ea îl privi în tăcere câteva clipe.

— Îmi dau seama că mi-am săpat o groapă foarte adâncă noaptea trecută, când am pus acel pariu cu tine. În următoarea lună, n-am să știu când vorbești sincer și când spui ceva doar pentru a câștiga pariul.

Aproape că se îndrăgosti de ea pe loc. Ochii ei aveau o privire tristă.

El îi zâmbi încet, coborându-și pleoapele doar pentru că știa că o enervează și asta o făcea să uite să mai fie tristă.

— Asta este provocarea jocului, Katherine, spuse, luând-o de mână. Partea amuzantă a jocului, să spunem. Și mai există o a treia alternativă, să știi. Poate că vorbesc și sincer, și din determinarea de a câștiga pariul.

— Hmmm, replică ea, strâmbându-se ușor.

El îi ridică mână către buze și îi sărută palma. Apoi îi închise degetele peste locul pe care îl sărutase.

— Ține-l la adăpost. Este un mic cadou din partea cuiva care te adoră.

Ea râse încet.

— Ești un crai, chiar ești.

— Vino, o să-ți arăt apartamentele tale.

Îi plăceau grădinile de flori. Nu, le adora. Și le înțelesese rostul. Frumusețe și pace. Nu atribuisese niciodată chiar cuvintele acelea schimbărilor pe care le făcuse casei lui, dar se potriveau la perfecție. Exact asta încercase să imprime locului care îi aparținuse mereu și totuși nu fusese niciodată cu adevărat al lui.

Capitolul 17

— Doamna Siddon, menajera, mi-a trimis vorbă că mi-ar putea arăta casa astăzi dacă tu ești ocupat cu administratorul – domnul Knowles cred că se numește?

— La naiba cu Knowles, răspunse Jasper. De fapt, cum nu cred că poate fi vinovat de vreun mare păcat, la naiba cu ideea de a-mi petrece prima dimineață acasă cu el și cu registrele contabile.

Așa că petrecură mare parte a dimineții plimbându-se din cameră în cameră în timp ce Katherine realizează cam ce dimensiuni avea de fapt conacul Cedarhurst Park – și cât de multe știa el despre conac. O uimi starea apartamentelor de la primul etaj și luxul impresionant, unde o conduse el prima oară. Se uită cu interes la frizele sculptate și la tavanele cu boltă pictate elaborat, la draperiile de catifea, grele, la cuverturile de brocart, la podelele de lemn atât de lucioase că parcă erau oglinzi, la mobila elegantă și bine meșteșugită. O uimiră dimensiunile fiecărei încăperi, mai ales cele ale sălii de bal, care era enormă.

— O folosiți vreodată? întrebă când intrară pe ușile duble. Vin vreodată suficienți oameni cât să fie plină?

Peretele opus era aproape integral ocupat de ferestre franțuzești. Dincolo de ele, era un balcon mic. Pereții aflați de ambele părți ale ușilor erau acoperiți de oglinzi. Dacă stăteai în mijlocul sălii, aveai impresia de uși și lumină și spațiu deschis în ambele direcții, se gândi Katherine.

— După standardele Londrei, nu. Niciodată nu sunt destui cât să fie sala ticsită. Se ținea mai demult un bal de Crăciun pentru a impresiona mica aristocrație. Mi s-a spus că exista cândva tradiția de a invita toată lumea la Cedarhurst, nu doar mica aristocrație, ci chiar pe toată lumea, pentru o sărbătoare a verii, un bal în grădini și în această sală.

— Ți s-a spus, deci nu ții minte?

— Ah, Doamne ferește, nu. Noi eram o familie mult prea prețioasă pentru a continua acea tradiție „vulgară”. Mai mult decât atât, nu era doar vulgară, ci și păcătoasă. Malefică. Lucrarea diavolului.

Cine includea acel „noi”? Nu întrebă. Dar presupuse că vorbea despre tatăl lui vitreg.

— Și ești și tu prea prețios?

— Pentru a relua tradiția? Sună a fi ceva foarte complicat, Katherine. Nu știu dacă aș fi în stare.

— Nici nu trebuie. Acum ai o soție.

El se strâmbă.

— Mulțumesc pentru că-mi aduci aminte. Acest aspect m-a ținut trează noaptea trecută, să știi. Presupun că tu ai dormit ca un prunc, nu?

— Am dormit bine după o călătorie lungă, mulțumesc, minți ea.

De fapt, fusese foarte conștientă că era a doua noapte a mariajului ei, dar mirele dormea – sau nu dormea – singur la două camere distanță de ea, când doar cu o noapte înainte...

— Așa cum mă așteptam, ai o inimă crudă.

O privi pătrunzător și apoi zâmbi.

— Poate că reușim să reînviem tradiția pentru

festivitățile lui Charlotte, pentru a fi o ocazie mai memorabilă decât orice și-ar imagina.

— Serbările? întrebă el ridicând sprâncenele. Să includă un bal? Acest an? În mai puțin de o lună?

— De ce nu? replică ea, brusc animată de imposibilitatea ideii. Ar fi o metodă foarte frumoasă de a implica tot domeniul în sărbătorirea majoratului lui Charlotte și a mariajului nostru.

O privi și ridică dintr-o sprânceană.

— Am bănuiala alarmantă că am luat o nevastă entuziastă. Spune-mi că mă înșel, te rog.

Ea râse.

— Eu cred că ar fi o idee minunată. Dacă ești și tu de acord, desigur.

— Dacă sunt de acord? Sunt doar stăpânul aici, cum am fost mereu, nu? Tu ești stăpâna, Katherine. Vei face cum dorești.

Oh, exact așa va face. Dar, deși el vorbise cu același iz ironic ca de obicei, ceva legat de cuvinte o făcu să se uite mai atentă la el. „Vei face cum dorești”, nu „poți face cum dorești”.

— Nu ești *doar* stăpân aici, ești *stăpânul*. Trebuie să-ți dorești și tu.

— Să particip la toate jocurile posibile, să anunț câștigătorii a tot felul de întreceri și să mi se spargă urechile cu țipetele copiilor? replică el, cutremurându-se demonstrativ. Și apoi să strălucesc toată seara într-o succesiune de dansuri alerte? Katherine, știi foarte bine cât de mult îmi place să dansez.

Și totuși, avu ciudata senzație că îi plăcea ideea, că voia să reia sărbătoarea câmpenească. Tatăl lui vitreg întrerupsese tradiția pe care tatăl și bunicul lui, și poate alți strămoși o respectaseră. Acum el putea să o reia.

— Am putea permite să se danseze un vals. Aș putea chiar să mă las convinsă să îl rezerv pentru tine.

El ridică dintr-o sprânceană.

— Ah. Ei bine, în acest caz, capitulez complet. Organizează această sărbătoare și balul. Am să valsez cu tine ca să nu rămâi neinvitată la dans – o soartă cumplită pentru o doamnă, cel puțin așa am auzit. Îmi vei spune dacă vei avea nevoie de ajutor cu orice altceva.

— Oh, o să-ți spun, îl asigură ea zâmbind. Îi vom vizita pe vecinii tăi... ai noștri, adică, în curând?

— Să-i vizităm? Întrebă el strâmbându-se.

— Sigur că da. Trebuie să mă prezinți. Sigur se așteaptă la asta, deși probabil că unii vor considera mai potrivit să vină ei să ne prezinte omagiile. Așa s-a întâmplat după ce Stephen s-a dus la Warren Hall. Hai să leo luăm înainte, să-i vizităm noi. Îți va da ocazia să le arăți tuturor ce mult mă iubești, cât de mult de iubim unul pe celălalt. Ne va ajuta să începem cu dreptul viața noastră aici.

Katherine se trezise de dimineață plină de energie și de speranță, deși nu prea știa exact ce anume spera. Poate că mariajul lor nu trebuia să fie aventura îngrozitoare pe care și-o imaginase în luna de dinaintea căsătoriei, când îl văzuse foarte rar pe logodnicul ei, și niciodată singuri.

— Așa vom face, încuviință el cu privirea brusc amuzată. Dar de ce stăm aici, în ușa sălii de bal, când mai sunt atâtea de văzut? Galeria este în celălalt capăt al sălilor de recepție, dar este plină de portrete de familie foarte vechi care nu au cum să fie interesante pentru tine. Hai să-ți arăt câteva dintre apartamentele familiei, pe care nu le-ai văzut încă.

— Dar aş vrea să văd galeria.

— Ai vrea? Întrebă el, părând surprins.

Era o sală lungă cu tavan înalt, potrivită cu sala de bal, deși mai îngustă, în partea opusă a primului etaj. Se întindea pe toată lungimea casei, cu ferestre în ambele capete pentru a avea suficientă lumină. La fiecare două nișe era câte un bust de marmură, între ele bănci capitonate. Podelele luceau și aici. Pe pereți erau atârdate portretele. Era locul ideal pentru a face mișcare pe timp

ploios.

Katherine trecu prin dreptul fiecărui tablou în timp ce Jasper îi explică despre persoanele care apăreau în ele și în ce fel erau înrudite cu el. Nici nu își dăduse seama până acum ce familie veche era Finley. Unele portrete erau chiar din secolul al XV-lea.

— Știi totul despre aceste tablouri și despre istoria familiei tale. Sunt surprinsă și impresionată.

— Da? Dar sunt toate numai și numai ale mele, vezi tu. Mi-am petrecut mult timp aici când eram copil.

Katherine se întrebă dacă el își dăduse seama cât de multe spusese despre sine prin acele câteva cuvinte. Ajunseră la ultimele două portrete.

— Mama mea, spuse despre primul. Și tata.

Mama lui avea părul castaniu, era îmbrăcată în hainele la modă cu douăzeci de ani în urmă dacă nu mai mult, era rotunjoară, frumușică și zâmbea calm stând și lucrând la un goblen, cu un câine ca un ghemotoc de blană lângă picioarele ei. Katherine nu văzu nicio asemănare între acea femeie și Jasper, Charlotte sau Rachel. Tatăl însă semăna foarte mult cu Jasper, până la sprânceană dreaptă ridicată sfidător. Era zvelt, brunet și chipeș. Și în portret avea cam aceeași vârstă pe care o avea Jasper acum.

— A fost pictat cu câteva luni înainte să moară. Cu câteva luni înainte să mă nasc.

— Cum a murit?

— Și-a rupt gâtul sărind peste un gard într-o zi ploioasă. Era băut, o stare destul de obișnuită pentru el, se pare.

— Îmi pare rău.

— De ce? L-ai făcut tu să bea? Sau să sară peste acel gard când se pare că era o poartă deschisă la mică distanță?

— Îmi pare rău pentru tine.

— De ce? Nu am suferit că l-am pierdut. Nici nu l-am cunoscut vreodată. Deși semănă năucitor de mult cu el, sau

cel puțin așa mi s-a spus. Și la aspect, și în alte privințe.

Ea se întoarse dinspre portret pentru a-l privi pe Jasper. Își dădu seama, șocată, că bărbatul acesta sfidător, nepăsător și cuceritor cu care se măritase ascundea multă suferință. Poate că nu fusese o idee atât de bună să insiste să vină în galerie. Sau poate că fusese. Vorbise cu o amărăciune neobișnuită. Oare era bine să încerce să treacă peste zidurile lui de apărare?

— Ah, acești ochi, spuse el mângâind-o pe bărbie. Să știi că ei mi-au atras atenția asupra ta în acele zile de demult când nu îndrăzneam să admir nicio domnișoară respectabilă, de teamă că mama ei mă va prinde în plasă și mă va târî spre altar. Dar n-aș fi putut rezista ochilor tăi, Katherine, chiar dacă ai fi fost înconjurată de șase astfel de mame. Ai idee cât sunt de adânci, de nepătruns, cum îl fac pe cel care te privește să se înece căutând... Ah. Ce anume? Sufletul tău? Liniștea?

Îi urmă conturul buzelor cu buricul degetului mare, trimițând fiori către sânii ei, pântecul ei și coapse. Vocea lui era blândă, caldă și sinceră. La fel și privirea. Era un bărbat foarte periculos, fără nicio îndoială. Nu că ar fi trebuit să nu îl iubească. Își dăduse seama că dacă tot era legată de el pentru restul vieții, ar fi bine să încerce să țină la el mai mult decât acum. Dar avea să se opună jocurilor lui. Avea să îl iubească dacă și când voia ea, nu când o păcălea el să îi cadă cu tronc.

— Presupun că te-ai uitat o dată la mine, sau la ochii mei, și te-ai îndrăgostit imediat și iremediabil de mine. Și asta a fost înainte de seara de la Vauxhall, probabil?

— Ah, Katherine, spuse pe un ton trist și cu o privire la fel. N-am fost suficient de înțelept să mă îndrăgostesc de tine atunci ca să fi evitat dezastrul de la Vauxhall. Ce au ochii tăi oare? Poate că dezvăluie o persoană care merită cunoscută? O persoană a cărei dragoste merită câștigată? O persoană care merită să fie iubită?

Ei îi veni mai degrabă să plângă decât să se

gândească la o replică spirituală.

— Va trebui să te descurci mai bine de-atât, să știi, zise ea în cele din urmă. O tragedie de tip Cheltenham nu va merge.

— Ah. Nu, inimă crudă?

Își îndepărtă mâna și zâmbi la ea.

— Și nu ești tatăl tău, Jasper. Ești tu însuși.

Pentru o clipă, privirea lui fu ciudat de goală, deși zâmbea. Apoi îi luă mâna și îi sărută încheietura.

— Așa este, sunt eu însumi. Fapt pentru care sunt foarte recunoscător, mai ales acum.

Îi ridică mâna și o așeză pe umărul lui. Făcu un pas mic către ea și o cuprinse cu mâna de mijloc. Erau unul lângă celălalt, atingându-se ușor de sus până jos. Probabil că avea de gând să o sărute. Pariul lor nu interzicea săruturile, nu? Dar nu putea suporta să fie sărutată în această clipă. Se simțea prea vulnerabilă.

— Ar fi bine să ne concentrăm pe a deveni prieteni înainte să ne gândim la dragoste.

— Prieteni? Întrebă el râzând. După ce trece această lună, Katherine, am de gând să mă culc cu tine în fiecare noapte, toată noaptea, și adesea și în timpul zilei. Mi s-ar părea jenant să mă culc cu o prietenă. Con îmi este prieten, și Charlie Field, și Hal Blackstone, și mulți alții. Toți bărbați. Mi-e teamă că aș deveni impotent dacă m-aș culca cu tine și apoi m-aș gândi că mă culc cu un prieten.

Katherine râse, nu se putu abține.

— Este mai ușor atunci să faci dragoste cu un dușman?

— Dă-i naiba cu dușmanii! Iartă-mi limbajul, te rog. Aș prefera să fac dragoste cu iubita mea, Katherine. Cu tine, doar îmi ești soție, și sexul este unul dintre avantajele evidente ale căsătoriei, atât timp cât îți poți suporta soția.

— Și atât timp cât ea te poate suporta pe tine.

— Niciuna din cele două condiții nu pune probleme în această căsnicie. Nu-i așa?

Așteptă ca ea să îi răspundă. Iar la această întrebare nu avea cum să dea o replică abilă, nu?

— Nu, îi răspunse.

El zâmbi încet, cu pleoapele îngreunate, și își aținti privirea asupra buzelor ei.

— Presupun că nu te pot convinge să uiți de o condiție a pariului nostru, nu?

— Că îți va lua o lună să îmi câștigi dragostea? Of, bine atunci, să fie cinci săptămâni dacă ai impresia că este prea puțin timp.

El lăsă capul pe spate și izbucni în râs, făcând-o să tresară.

— Katherine, obrăznicăturo. Te ador. Știi asta?

— Ar trebui să definești noțiunea de a adora.

El se apropie de ea din nou și o sărută pe vârful nasului.

— Pariul va rămâne cum este, atunci. Vom recupera timpul pierdut la finalul lunii. Dar pierdem o zi frumoasă stând aici. Hai să mergem în grădina cu flori. Nici nu i-ai simțit parfumul încă.

O luă de mână și își împleti degetele cu ale ei înainte de a pleca din galerie, coborând scările și ieșind pe terasa superioară. Erau exact ca niște iubiți. Sau proaspăt căsătoriți. Fără nicio grijă decât cât sunt de absorbiți unul de celălalt.

Petrecură o oră sau mai mult în grădină, mai întâi plimbându-se pe aleile pietruite, analizând în ce situație se aflau diferite lucruri, admirând florile, gardurile tunse cu rigoare, mirosind plantele aromate, verificând cât era ceasul după cadranul solar, apoi așezându-se pe una dintre băncile ascunse printre flori. Inspirară parfumurile amestecate de salvie, mentă, lavandă, și o multitudine de flori, iar Katherine închise ochii și oftă plină de ceea ce părea a fi mulțumire.

Jasper nu înțelesese nici până acum ce anume îl atrăsese la acel tablou vechi din mansardă atât de mult

încât să refacă grădinile așa cum fuseseră cu un secol în urmă, chiar dacă și cu adaptări conform propriei viziuni. Dacă ar fi fost să se gândească la asta, ar fi găsit un motiv negativ: o astfel de grădină lângă intrarea principală, deci exact în dreptul ferestrelor salonului, l-ar fi oripilat pe cel de-al doilea soț al mamei sale prin natura artificială, așadar trebuia recreată. Poate că decizia lui de a face o astfel de grădină, greu de distrus sau de mutat, fusese un act final de răzvrătire împotriva amintirii detestabile a celui de-al doilea soț al mamei sale. Dar din motivul negativ se născuse unul pozitiv: grădina era superbă și liniștită, deși nu se gândise la asta până când nu o spusese Katherine. Ceea ce era ciudat, grădina fiind atât de vizibilă din casă sau din orice trăsură care se apropia.

— Singurătatea este necesară pentru pace? o întrebă.
Ea deschise ochii.

— Poate că nu, dacă ești în armonie cu ceea ce te înconjoară și cu compania oricărei persoane îți este aproape.

— Dar nu și dacă este o persoană foarte vorbărească?
Katherine zâmbi.

— Este și această situație de tipul descrierii care mi se potrivește? continuă el când ea nu spusese nimic.

— Nu. Mă simt foarte liniștită și când vorbești. Îmi place foarte mult aici.

— Da? Aici în grădină? Sau aici la Cedarhurst?

— Și, și.

— Și în compania prezentă?

— Parcă ai fi un băiețel care caută să fie lăudat, spuse zâmbind.

Doamne ferește!

— Când de fapt sunt un băiat mare și neastâmpărat, care se întreabă dacă să îndrăznească să fure un sărut. Asta fiind dacă sunt permise săruturile. Sunt?

— În fața casei? Și dacă se uită vreun servitor la noi? Se spune că servitorii își cunosc stăpânii mai bine decât

oricine altcineva, că nu li se poate ascunde nimic. Cât timp va dura până când ne vor cunoaște pe noi și mariajul nostru la fel de bine ca și noi? Oare va dura o lună?

Dar nu îi răspunsese la întrebarea despre sărut. El se simțea uimitor de mulțumit, deși se căsătorise doar cu două zile în urmă în cele mai urâte circumstanțe posibile și fusese de acord chiar în noaptea nunții sale cu o lună de castitate. Se simțea surprinzător de bine acum că era acasă. Împreună cu Katherine. În ciuda a ceea ce spusese în galerie cu privire la prietenia cu femeile, avea ciudata senzație că s-ar putea simți confortabil în compania lui Katherine. Confortabil? Companie? Pacea îi fu distrusă de panică. La naiba, acum era un bărbat însurat! Și ca și cum conștientizarea acestui lucru nu ar fi fost suficient de terifiantă în sine, brusc realizează în mod șocant că nu era de acord cu adulterul. Unul dintre motivele pentru care urâse cu atâta patimă acea viperă de al doilea soț al mamei lui, cu toată pioșenia și corectitudinea lui, era că avusese o amantă la nici treizeci de kilometri distanță de Cedarhurst, pe care o vizitase de două ori pe săptămână de când se căsătorise și până când murise.

O, da, Katherine tocmai spusese un adevăr mai mare decât își putea da seama. Era foarte adevărat, servitorii știau totul despre stăpâni, sau, în cazul acesta, despre tatăl vitreg al stăpânului, care își arogase singur titlul de tutore.

Nu, fir-ar să fie, chiar nu era de acord cu adulterul. Probabil că era bun și confortul dat de compania cuiva. Dar nu avea să fie doar atât. Trebuia să fie mai mult decât atât. Nu era bărbatul potrivit nici pentru celibat, nici pentru exercitarea drepturilor maritale doar de formă, o dată pe săptămână.

— Ai descris asta, spuse ea arătând către flori, ca fiind primul tău pas timid înspre a face Cedarhurst să fie al tău. Și a fost un pas magnific. Care va fi cel de-al doilea, Jasper? Dar cel de-al treilea?

— Este obligatoriu să existe un doilea și al treilea?

întrebă el oftând. N-am depus suficiente eforturi cât să ajungă pentru o viață?

— Atunci casa și parcul sunt în stare perfectă? Vrei să trăiești cu toate exact așa cum sunt pentru tot restul vieții?

— Ei bine, sunt nemulțumit să văd pe fereastră pajiști de când m-am mutat în aripa de est – și am depus mari eforturi pentru a redecora dormitorul meu, să știi. N-ai ce să vezi decât iarbă și niște copaci în depărtare. Dar nu pot nici să am grădini cu flori și acolo.

— Probabil că nu. Dar și eu m-am gândit la asta când m-am uitat pe fereastră de dimineață. Ar trebui să fie flori acolo, să le simțim parfumul din dormitoare. Și să le putem privi, desigur. O grădină de trandafiri, poate, deși prefer grădinile de trandafiri mici, nu să acopere toată pajiștea. Poate o boltă de trandafiri, nu o grădină de trandafiri.

— Cu o livadă de meri în spatele ei. Nu este nicio livadă în parc. Mereu mi-a plăcut să văd pomi plantați în linii drepte, precum soldații.

— Și înflorind primăvara, spuse ea întorcându-se spre el cu chipul luminos. Ah, nu este nimic mai magic decât asta.

— Și plini de fructe târziu în vară, ușor de cules, completă el.

Ea se ridică plină de entuziasm și îi întinse mâna.

— Haide să mergem să ne uităm. Hai să vedem dacă s-ar putea să le avem pe amândouă. Deși sunt sigură că putem.

Jasper se uită la ea și la mâna ei întinsă și simți că se schimbă ceva în sufletul lui. Poate că era doar ușurarea vinovăției. Poate că mariajul avea să îi priască, chiar dacă el era un bărbat pe care ea nu l-ar fi ales nici într-un milion de ani dacă ar fi fost liberă să aleagă. Chiar dacă el nu avea să fie inima inimii ei și sufletul sufletului ei. Imediat ce se încheia luna, urma să se dedice sarcinii de a-i dăruii copii. Cu siguranță că avea să fie o mamă bună, care să se bucure de copiii ei. Nu predase ea copiilor în satul în care

crescuse?

Și înainte ca luna să se încheie avea să se poată uita în ochii ei fără să se folosească de ceea ce ea numea masca lui și să îi spună că o iubește. Chiar dacă nu ar ști prea bine ce înseamnă cuvintele, avea să le spună. Și urma să fie pe cât de onest putea spunându-le.

Se ridică și o luă de mână, împletindu-și degetele cu ale ei.

— Prea bine atunci, spuse oftând. Dar sper că nu-ți imaginezi că voi lua o lopată în mână și voi săpa gropi pentru a planta meri, nu, Katherine?

Ah, adora să o vadă râzând.

— Nu, sigur că nu. Mi te imaginez cu un topor și un fierăstrău, construind împletituri de nuiele pentru bolta mea de trandafiri.

— Doamne ferește. Bolta ta, zici?

— Ține minte că vei face încă un pas către independență la sfârșitul lunii. Vei găzdui renașterea sărbătorii și a balului la Cedarhurst.

— Va fi o cursă de pomină, nu? Întrebă, privind-o cu coada ochiului.

— Cu certitudine.

— Și tu îmi vei fi parteneră?

— Trebuie să fiu?

— Trebuie.

— Ei, bine atunci.

— Și am să premiez goblenuri cu îngeri și flori, nu?

— Am să fac eu asta. Tu poți să guști tartele de fructe.

— Hmm... și seara o să dansez valsul cu tine?

— Da.

Se plimbară pe terasă către aripa de est a casei, ca doi soți mulțumiți. Un gând care îi provoca o ușoară panică.

Capitolul 18

După prânz, Katherine coborî către camerele servitorilor în timp ce Jasper plecă în căutarea administratorului. Ea vorbi cu menajera, bucătăreasa și majordomul. Trebuia să se sfătuiască și cu ei înainte de a face planuri pentru sărbătoarea câmpenească. Greul muncii urma să cadă pe umerii lor, și trebuiau deja să se pregătească pentru o casă plină de oaspeți.

Ideea ei îi alarmă la început. O mare sărbătoare și un bal în doar o lună? Dar deveniră imediat entuziaști, chiar nerăbdători când le spuse că se va ocupa ea de mare parte din planuri și că responsabilitatea va fi împărțită cu oricare dintre vecinii care voiau să se implice – deși se simțiră jigniți, în mod ironic, că încerca să le ușureze sarcina.

— Dar eu o să mă ocup de mâncare, declară bucătăreasa pe un ton ce nu lăsa loc de contraziceri. Nu mă deranjează să fiu ajutată cu planurile și cu gătitul, milady, dar eu mă voi ocupa.

— Nu m-am gândit nici măcar o clipă că nu o vei face o asigură Katherine zâmbind. Chiar speram să te ocupi dumneata de asta, doamnă Oliver, pentru că bănuiesc că s-ar alege praful de bucătăria aceasta dacă n-ai fi aici.

— Iar eu o să mă ocup să decorez casa și sala de bal, și o să comand proviziile, anunță doamna Siddon. Veți vedea că foarte mulți oameni vor fi nerăbdători să ajute, să vă dea idei și chiar să le pună în aplicare, milady, dar eu trebuie să mă ocup de casă.

— Și mă bucur să aud asta, o liniști Katherine. Dar o să mă asigur că primești ajutorul de care vei avea nevoie.

— O să vorbesc eu cu Benton, milady, spuse majordomul. Și în caz că nu mai ținea minte cine este, el adăugă: Grădinarul-șef, milady. Va dori să furnizeze toate

florile, din grădinile bucătăriei și din seră, pentru sala de bal.

— Chiar speram să facă asta, zise Katherine. Ți-aș fi foarte recunoscătoare dacă i-ai spune dumneata.

— Și o să mă ocup de mesele cu mâncare, și de lacheii care vor servi, adăugă el, de parcă se aștepta ca ea să protesteze.

— Oh, ești foarte amabil, domnule Couch, răspunse Katherine.

— Va fi cum era odată, spuse doamna Oliver oftând. Sărbătoarea câmpenească de la Cedarhurst era mereu cea mai frumoasă zi a anului. Întotdeauna toată lumea se simțea bine, și era frumos, orice ar spune unii. Nu era deloc lucrarea necuratului. Ce idee absurdă!

— Ultima a fost la mai puțin de un an înainte să moară Lord Montford, explică doamna Siddon. Cu mai puțin de un an înainte să se nască actualul Lord Montford. Doamne, ce repede mai trece timpul! Deși unii ani au fost lungi și mohorâți, asta nu pot să neg.

— Zilele acelea parcă sunt din altă viață, observă majordomul.

— Iar acum tradiția va fi reînviată, spuse Katherine. Oh, chiar îmi doresc să fie sărbătoarea cum era odată, dar și cu unele îmbunătățiri. Vreau să fie perfectă, și toată lumea să-și dorească să aibă loc în fiecare an pentru tot restul vieții lor.

— Milady, oamenii cu care trebuie să vorbești sunt... spuse rapid doamna Siddon.

Și înșiră un număr impresionant de nume, majoritatea oameni în vârstă din împrejurimi. Doamna Oliver și domnul Couch adăugară și nume ale unor oameni mai tineri, care poate nu mai țineau minte sărbătorile câmpenești, dar care ar fi încântați să planifice una.

Nu putură să meargă în nicio vizită toată ziua, căci Jasper avu treabă cu administratorul, deși după-amiază veni să o ia din salon pentru a li se alătura lui, domnului

Knowles și domnului Benton pe pajiște. Rămaseră o oră acolo discutând despre ce se dorea și ce era nevoie, plimbându-se de colo-colo pe iarbă pentru a vedea cât de mare ar putea să fie livada și unde anume ar trebui să fie bolta de trandafiri.

Katherine privi curioasă un Jasper lipsit de artificii pe care le folosea la Londra și când erau ei doi singuri. Era foarte serios, preocupat, energic și inteligent când stătea de vorbă cu cei doi bărbați. Era clar că știa multe despre pământuri, asanări, plante, soare și umbră, și orice altceva trebuia să știe cineva pentru a fi un bun grădinar. Cunoștea bine casa și parcul. Își cunoștea toți strămoșii din galerie. Poate că urâse Cedarhurst mare parte din viața lui, dar nu își neglijase proprietatea sau datoria față de aceasta.

Totul i se păru deconcertant. Dar și încurajator. Putea să îl placă pe acest bărbat.

Petrecu restul după-amiezii făcând liste cu lucrurile ce trebuiau făcute pentru ca sărbătoarea și balul să fie reușite. Probabil că evenimentele de asemenea magnitudine necesitau de obicei un an de planificări. Dar aveau la dispoziție doar o lună. Gândul era descurajator, dar palpitant.

Poate că noua ei viață nu avea să fie prea rea, așa cum o încurajase Jasper de mai multe ori.

*

Își petrecură următoarele trei zile în mare parte vizitând vecini, unii din sat, alții pe domeniile din jur. Jasper îi cunoscuse pe toți când fusese mic, deși doar câțiva dintre ei fuseseră considerați suficient de buni cât să fie vizitați oficial sau să fie invitați la masă.

Se jucase cu copiii unora dintre ei ori de câte ori putuse să se furișeze pentru a face asta, iar unii dintre acei copii crescuseră acum și aveau familiile lor.

Avusese relații amiabile cu toți de când devenise

adult. Dar nu petrecuse prea mult timp aici, în afară de acel an în care dezastrul pariului Vauxhall îl făcuse să fugă acasă. Se înțelesese bine mereu cu vecinii lui. Dar până acum nu își dăduse seama că oamenii aceștia erau *de-ai lui*, că aveau un trecut, o moștenire, amintiri în comun cu el, că îl cunoscuseră de când era mic și că, de fapt, țineau la el.

Erau toți nerăbdători să îi cunoască soția, și Jasper realizează că zvonurile privind scandalul ce îi împinsese către căsătorie ajunseseră cu siguranță și aici. Dar în loc să îl privească pe el dezaprobator și pe Katherine cu suspiciune, toți părură mai de grabă înclinați să îi strângă la piept și să lase în plata Domnului lumea de dincolo de zona lor.

Îi fu clar că toți se îndrăgostiră de Katherine aproape imediat ce o cunoscură. Era frumoasă, desigur, șarmantă, se îmbrăca elegant și îngrijit, dar fără să pară că vrea să se dea mare că este de la oraș. Rădăcinile ei erau într-un sat de la țară. Poate că nu îi cunoștea pe acești oameni, dar erau oameni cu care se putea identifica. Iar ei simțeau asta, o respectau și o admirau și mai mult din acest motiv.

Iar ea reușea să se arate interesată de toată lumea, să nu atragă atenția asupra ei, ci asupra lor. Le ascultă poveștile, grijile, reușitele, glumele, amintirile și răspunse de fiecare dată așa cum se cuvenea.

Sigur că nu trebui decât să pomenească de ideea reluării sărbătorii câmpenești anuale de la Cedarhurst și de bal, că toți se oferiră încântați să ajute oricum puteau. Cei mai în vârstă își amintiră sărbătoarea ca fiind evenimentul cel mai important al anului și chiar se întrebau când avea de gând lordul să le reia.

— Nici nu m-am gândit la asta, pentru că ultima a avut loc înainte să mă nasc, explică Jasper de mai multe ori în timp ce merseră dintr-o casă în alta. Dar acum, că soția mea este hotărâtă să reia tradiția, sunt foarte entuziasmat.

Pentru această declarație primi de fiecare dată un zâmbet strălucitor din partea lui Katherine, iar vecinii lui

încuviințară cu drag.

Tinerii abia așteptau să se reia un obicei despre care auziseră vorbindu-se cu nostalgie de atâtea ori de-a lungul anilor.

Când se terminară cele trei zile de vizite, văzuseră pe toată lumea și băuseră mai multe cești de ceai și mâncaseră mai multe prăjituri decât consumase Jasper în ultimul deceniu. Sărbătoarea era pe cale să devină realitate. Doamna Ellis fusese de acord să conducă comitetul care organiza jocurile pentru copii, doamna Bonner se oferise să se ocupe de concursurile de lucru manual, doamna Penny se declarase în mod unanim cea mai potrivită pentru a se ocupa de concursul de copt, iar sărmanul domn Cornell fusese convins de către soția lui, de către cele patru fiice și de o cumnată să organizeze un comitet pentru a planifica jocuri și activități pentru domni.

— Și nu va fi de ajuns un concurs de băut bere, Cornell, îl anunță Jasper pârând foarte serios.

Toate doamnele izbucniră în râs, dar apoi îl asigurară pe Cornell că într-adevăr nu ar fi de ajuns.

Iar reverendul Bellow, logodnicul domnișoarei Daniels, avea să-și atribuie sarcina de a pregăti o binecuvântare la deschiderea sărbătorii.

— Pentru că mi s-a spus că vechile sărbători erau uneori descrise ca fiind lucrarea necuratului, ceea ce o sărbătoare a comunității pentru a onora bucuriile verii și relațiile între vecini cu siguranță nu este, milord și milady, rosti reverendul pe tonul blând și serios pentru care toți membrii parohiei lui îl apreciau. Dar va fi mai bine să știe toată lumea clar că Domnul binecuvântează astfel de amuzamente inocente.

— Oh, vă mulțumesc, domnule Bellow, spuse Katherine. Chiar speram să faceți așa ceva, nu, Jasper?

— Sigur că da, răspunse Jasper ridicând din sprâncene.

Total era aranjat, așadar. Creaseră asemenea legături

cu vecinii, încât Jasper bănuia că va avea o viață socială foarte activă la Cedarhurst ani de-a rândul. Urma să reinstaureze sărbătoarea câmpenească de vară, probabil ca eveniment anual. Îi aștepta o casă plină de oaspeți și două săptămâni de festivități. Urma să se planteze o livadă de meri în partea de est a casei și o boltă de trandafiri în dreptul salonului din apartamentele lor private. Erau căsătoriți de mai puțin de o săptămână.

Dacă ar fi putut prevedea asta cu șase săptămâni în urmă, l-ar fi umflat plânsul, se gândi Jasper. Sau s-ar fi îmbătat zdravăn. Dar acum se simțea uimitor de vesel. Desigur, mai era o cursă nebună de dus la capăt, ceea ce putea fi foarte amuzant dacă trecea peste obstacole împreună cu Katherine. Avea de decis care tartă cu fructe era mai gustoasă, dar doamnele de la țară erau bucătăresele cele mai bune. Avea de dansat niște dansuri. Hmm... O casă plină în mare parte de oameni tineri de distrat. Urma să întâmpine mult entuziasm și chicoteală. Avea un pariu de câștigat. Trebuia să se îndrăgostească. Oricum o plăcea deja foarte mult. O dorea deja – un gând pe care era mai bine să îl uite pentru următoarele trei săptămâni.

Nu excelase niciodată la capitolul celibat de când își pierduse virginitatea la vârsta de optsprezece ani, la exact o zi după ce plecase de la Cedarhurst. Deși, dacă se gândea bine, fusese celibatar aproape un an când se întorsese la Cedarhurst după Vauxhall.

*

Jasper își petrecu o dimineață întreagă cu administratorul. Arăta surprinzător de atrăgător când plecă spre fermă, îmbrăcat în ceea ce părea o haină veche maro care nu i se potrivea bine, pantaloni uzați, cam largi la genunchi, și cizme destul de uzate.

Katherine își petrecu prima parte a dimineții

discutând cu doamna Siddon, restul dimineții scriindu-le lui Margaret și Vanessei. Era plăcut să se relaxeze puțin după treburile de zilele trecute, deși erau multe de făcut pentru petrecere și pentru sărbătoare. Nu voia să lase totul pe umerii servitorilor și ai comitetelor vecinilor. Dar astăzi urma să se ocupe numai de propria persoană.

Se schimbă după masa de prânz pe care o luă singură pentru că Jasper nu se întorsese de la fermă și apoi ieși pe afară. Primul plan era să meargă în grădina scufundată și să stea acolo. Dar nu văzuse încă alte zone ale parcului decât de la distanță, iar lacul nu era prea departe.

Merse pe lângă grajduri, pe pajiștea presărată cu copaci, și mai departe până ajunse la malul lacului. Era încă vreme frumoasă, de vară. Abia dacă era vreun nor și nu bătea vântul. Își deschise umbreluța de soare, bucuroasă că o luase cu ea.

Merse pe pontonul de lemn ce înainta în lac și se așeză cu genunchii ridicați, cuprinzându-și cu un braț picioarele, iar cu celălalt ținând umbreluța astfel încât să îi ferească ochii de soare. Era înconjurată din trei părți de apă, care era perfect nemișcată și avea o nuanță mai închisă la culoare decât cerul. De partea cealaltă a lacului era un mal cu iarbă, mai departe un delușor acoperit cu copaci și undeva mai la dreapta era o casă mică de piatră acoperită de frunze, care trebuia să fie un foișor, pentru că părea mult prea mică pentru a fi locuită. Lângă el era o cascadă ce cădea ca o panglică peste o margine abruptă a malului. Auzea cascada de aici, un sunet liniștit, rural. O familie de rațe trecu pe suprafața lacului, un rând de rățuște ce își urmăreau mama lăsând în urmă o formă de V pe apă.

În spatele ei erau pajiștea și valea, grajdurile, terasele și casa, iar în spatele acesteia, într-o formă de potcoavă, dealuri scunde acoperite de păduri.

Cedarhurst avea ceva foarte special, ceva ce îi atingeia sufletul. Ar fi putut sta aici pentru totdeauna, așa

crezu, nu citind sau pictând sau făcând ceva util, nu vorbind, nici măcar gândind. Doar să fie aici. Parte din acest întreg. Mereu căutase să petreacă timp în solitudine când putuse. Niciodată nu avea parte de suficient timp singură. Poate că aici ar putea să aibă și o viață activă pentru a-i distra atenția de la aspectele negative ale mariajului ei, și liniște.

Și poate că ușor, ușor urma să aibă parte de mai multă singurătate decât și-ar fi dorit. Nu se gândise mai departe de următoarele câteva săptămâni. Ce avea să se întâmple când se termina petrecerea și oaspeții se întorceau acasă? El avea să rămână la Cedarhurst? Sau plictiseala l-ar face să plece curând și să întoarcă pentru vizite scurte și nesatisfăcătoare de-a lungul anilor? Ce putea ea să îi ofere pentru a-l ține aici cu ea, până la urmă? Voia oare să îl păstreze lângă ea?

Dar nu avea să se gândească astăzi la astfel de lucruri. Și nu aici. Închise umbreluța de soare, își ridică fața către căldura soarelui și închise ochii.

— Un peisaj perfect și o poziție perfectă, rosti o voce de atât de aproape de ea încât Katherine își dădu seama că stătea pe mal în spatele ei. Până și rochia de muselină galbenă, centura de un albastru pal și boneta de la nuntă sunt perfecte.

Avea vocea blândă, amuzată.

Katherine se uită peste umăr. Jasper se sprijinea nepăsător de un stâlp ce fusese bătut în mal. Își ținea brațele încrucișate la piept. Se schimbase într-o haină verde-închis, bine croită pe trup, cu pantaloni de culoarea pielii mulați pe coapsele musculoase, și cizme înalte. Avea picioarele încrucișate la gleznă. Lavaliera lui albă și apretată era legată într-un nod nepretențios. Cămașa avea guler înalt, dar nu exagerat. Lord Montford nu fusese niciodată extravagant.

— Este atât de evident că am venit fuga până aici pentru a studia împrejurimile, apoi am fugit înapoi acasă

pentru a mă îmbrăca adecvat, la fel cum am făcut și la petrecerea în grădină a familiei Adams? Sau ar fi trebuit să port niște zdrențe? Și să mă așez lângă un morman de gunoaie?

Jasper o privi leneș pe sub borurile pălăriei înalte.

— Problema este că nu sunt prea sigur că ar face vreo diferență. O Katherine îmbrăcată în zdrențe lângă un morman de gunoaie ar fi la fel de fascinantă precum o Katherine îmbrăcată în albastru și galben stând lângă un lac, cu un cer albastru și soarele strălucind deasupra.

Ea își îmbrățișă genunchii și îi zâmbi.

— Mereu mă îndrăgostesc nebunește de cei care flatează.

— Ah, da? Dar nu și de cei care vorbesc cu sinceritatea unei inimi pure și care te adoră? Ce crudă ești.

Aproape că își dori să nu fi ajuns să îl placă atât de mult. Nu ar trebui să placi un bărbat care putea folosi atât de ușor flatările și înșelătoriile. Dar spunea totul cu umor și poate fără vreo intenție de a o înșela. Părea să îi placă jocul doar de dragul jocului.

— Probabil că nu voi avea o poziție la fel de romantică întins pe mal cum ai tu stând pe ponton, dar totuși o să încerc.

Se așeză pe malul lacului, întins pe o parte, își aruncă pălăria și își sprijini un cot pe pământ și capul pe palmă. Părea leneș și relaxat, și incredibil de chipeș. Katherine se întoarse către el, pentru a nu fi nevoită să se uite peste umăr. Ridică din nou umbreluța de soare, de un albastru pal, care se asorta cu centura, panglicile și albăstrelele de pe bonetă.

— Poate nu la fel de romantic, dar oricum o imagine suficient de plăcută, spuse ea.

— Plăcută? Întrebă el ridicând sprânceana dreaptă. Spune-mi că ți-ai ales greșit cuvântul, Katherine, sau mă arunc în lac imediat și stau pe fundul apei bosumflat până când mă înec.

Ea râse. Nu se aștepta deloc să râdă în zilele de după nuntă. Dar își dădu seama că râsese destul de mult în ultima săptămână. Desigur, el reușise mereu să o facă să râdă.

— Chipeș, atunci. Poftim, ți-am făcut și complimentul pe ziua de azi.

Se priviră unul pe celălalt. Undeva în spatele ei, familia de rațe pe care o privise mai devreme purta o conversație și păreau că toate măcănesc odată. Insecte nevăzute din iarbă bâzâiau și zumzăiau. Din direcția grajdurilor se auzea din când în când câte un clinchet distant de metal pe metal. Toate sunetele ce accentuaseră pacea parcului cu doar câteva clipe mai devreme subliniau acum liniștea dintre ei.

Jasper smulse un fir de iarbă de lângă el și îl ronțăi în timp ce o privea cu ochii mijiți.

Iar ea îl dori, brusc și șocant.

— Ce-ai fi făcut acum, dacă nu te-ai fi măritat cu mine? Dacă acel ticălos de Forester n-ar fi provocat un scandal și nu te-ar fi forțat să te măriți?

— Aș fi fost la Warren Hall, pregătindu-mă să vin aici cu Meg și cu Stephen.

— Și după aceea ce-ai fi făcut?

— M-aș fi întors acasă la Warren Hall. Aș fi trăit acolo în liniște până când cineva mi-ar fi propus să plec din nou – în vizită la Nessie, Elliott și copii, poate, sau poate la Londra.

— Îi vei lipsi surorii tale mai mari.

— Da.

— De ce nu-i măritată? Este mai mare cu câțiva ani decât tine, dar la fel de frumoasă în felul ei. Se zvonește că Allingham a cerut-o, dar că l-a refuzat. Așteaptă să se îndrăgostească, așa cum făceai și tu?

— A fost îndrăgostită de Crispin Dew din Rundle Park, de lângă Throckbridge. Nessie s-a măritat cu fratele lui mai mic, dar a avut ftizie și a murit în cursul anului. Știa că era

pe moarte când s-a măritat cu el. L-a iubit mult, și el pe ea.

— Trei romantice, și doar uneia dintre voi i s-a îndeplinit dorința. Dar până și ea s-a măritat cu un muribund. Cred că este o lecție pentru tine în toată această poveste, Katherine.

— Nessie și Elliott se iubesc.

— Dar Dew cel mare nu a iubit-o pe sora ta cea mare?

— Ba da. S-ar fi căsătorit când erau foarte tineri, și cred că ar fi fost fericiți toată viața. Dar tata murise, și Meg promisese să aibă grijă de noi până când eram toți mari și puteam să avem singuri grijă de noi înșine. Voia să se mărite cu Crispin mult mai târziu. Dar el nu a vrut să aștepte. S-a înrolat și s-a dus la război, s-a căsătorit cu o spanioloaică și i-a frânt inima lui Meg. Acum poți să râzi, dacă vrei. Femeile sunt foarte prostuțe.

— Mă sperie ca naiba, dacă vrei să știi.

— Ei bine, măcar acest semn este unul pozitiv. Înseamnă că mai sunt speranțe pentru tine.

El râse ușor și ronțăi din nou firul de iarbă.

— Dragoste altruistă. Virtutea supremă. Dar așa este oare? Alegându-te pe tine, sora ta și fratele tău în locul iubirii, nu cumva domnișoara Huxtable l-a blestemat pe un bărbat cumsecade să aibă o viață lipsită de fericirea pe care ar fi avut-o lângă ea?

Katherine se simți imediat indignată. Sigur că Jasper îi lua apărarea bărbatului. Crispin ar fi putut să aibă răbdarea și puterea să aștepte. Așteptarea ar fi fost aproape de sfârșit acum, când Stephen avea aproape douăzeci și unu de ani.

— Cei care aleg cu altruism calea obligațiilor față de unul sau mai mulți oameni nu neglijează alte căi și alți oameni care ar avea tot atâta nevoie de ei? Întrebă el.

— Ca o călugăriță care se duce la mănăstire și își văduvește familia de prezența ei?

Privirea lui era zâmbitoare.

— Acesta ar fi un exemplu, probabil, deși recunosc că

nu m-aș fi gândit la asta, spuse.

— Sau o mamă atât de devotată copiilor ei încât l-ar neglija pe soțul ei?

El își țuguie buzele și aruncă firul de iarbă.

— Acolo ar fi vina bărbatului pentru că nu a acordat suficientă atenție plăcerilor ei.

Și sigur că el ar da o conotație sexuală unei discuții altfel foarte interesante.

— Sau o mamă prea devotată soțului ei, atunci, care își neglijează copiii, spuse ea exasperată.

— N-ar putea exista o asemenea mamă, nu? întrebă el încet.

— Nu.

Jasper se ridică, își încrucișă picioarele, își sprijini încheieturile pe genunchi și se uită în zare, la apă.

Și ea își dădu seama de ceva. Putea să existe o asemenea mamă. Chiar mama lui? Asta i se întâmplase?

— Domnișoara Daniels a fost guvernanta lui Charlotte de când avea patru ani, și mai recent îi este însoțitoare, spuse el pentru a schimba probabil subiectul. Au avut amândouă mare noroc. Țin foarte mult una la cealaltă. Iar acum, când Charlotte este gata să-și ia zborul din cuib, domnișoara Daniels se va mărita cu pastorul local.

— Și Rachel?

— Lumea era prea mare și rea, așa că domnișoara Rachel Finley din Cedarhurst Park a rămas acasă. Apoi a rămas aici pentru că purta doliu, apoi pentru că mama noastră era atât de bolnavă încât avea nevoie mereu de compania cuiva. Apoi pentru că a purtat doliu după moartea ei. Rachel avea douăzeci și patru de ani când a apucat în sfârșit un sezon și și-a făcut debutul. Șocant, nu? A avut noroc că l-a întâlnit pe Gooding. Este un om foarte plictisitor, dar are caracter integru și avere, precum au obiceiul să aibă cei plictisitori, și cred că țin unul la celălalt.

Katherine lăsase jos umbreluța de soare pentru a-și îmbrățișa din nou genunchii. Dar el? Cum îl neglijase pe el

mama lui? Fusesse atât de amorezată de tatăl lui vitreg?

O privea din nou, pe sub pleoapele grele, cu un zâmbet leneș în privire. Dar încordarea din umeri și din brațe îi dovedî mai mult ca niciodată că purta acea expresie ca pe o mască atunci când nu voia să spună prea multe despre sine.

— Te-ai îndrăgostit de mine deja? o întrebă. Putem să sărim peste următoarele trei săptămâni? Ți-am spus deja mai mult decât o dată că te ador.

Nu era o întrebare serioasă, sau o declarație serioasă. Doar că nu voia să continue discuția de mai devreme. Iar ea își dădu seama de asta.

— Nu sunt, și n-am să fiu niciodată, nici măcar într-o parte infinitezimală dintr-un mod infim îndrăgostită de tine, Jasper, îi răspunse.

Dar îi zâmbea pe jumătate când o spuse. El își puse mâna peste inimă.

— Într-o parte infinitezimală dintr-un mod infim! Încerc să îmi imaginez o asemenea proporție, dacă poate fi observată cu ochiul liber. Este ca un grăunte de nisip? „Să vezi lumea într-un grăunte de nisip”?

Cita din William Blake. Cum putea să aprecieze o poezie atât de minunat de mistică când nu știa nimic despre visuri?

— Un grăunte de nisip, sau o parte infinitezimală dintr-un mod infim va fi suficient. Sunt încântat că recunoști existența unei asemenea semințe.

— Ești renumit pentru că nu asculți. Am spus că *nu* există.

El ridică din sprâncene.

— Nu există o parte infinitezimală dintr-un mod infim? Mă dezamăgești. Dar eu cred că trebuie să existe. Dacă nu ar exista, n-ai fi menționat-o sau te-ai fi pus în situația de a părea ridicolă. Iar dacă există, atunci mai am speranțe. Nimic din ceea ce există nu dispare cu desăvârșire, să știi. Nu se pierde. Dacă se pierde, atunci se întâmplă doar

pentru că o persoană este prea leneșă să caute. Nu știu ce crezi despre mine, Katherine, dar nu sunt leneș. Doar îmi conserv energia pentru ceea ce este important. Am să găsesc acea parte infimitezimală dintr-un mod infim și o s-o transform dintr-un grăunte de nisip într-un întreg castel minunat de nisip, cu turnuri, turnulețe și un gornist în livrea care stă pe parapet și cântă un imn de triumf. Este „imn” cuvântul potrivit? Dar înțelegi ce vreau să spun. O să mă iubești și o să cedezi adorării mele, zeița mea solară.

Ea râse iar, era imposibil să se abțină.

Dar o parte complet absurdă din ea își dorea să stea într-unul dintre acele turnuri, să îl asculte pe gornist cum cântă imnul de triumf și să îl privească pe cavalerul ei venind călare către zidurile castelului, cu vântul suflându-i în mantie, cu sabia în mână, zâmbind către ea plin de triumf și dragoste. Dacă ești un visător există dezavantaje clare, spre exemplu poți să îți pierzi uzul rațiunii.

— Încă nu ți-am arătat parcul în afară de grădina scufundată și de pajiștea din partea de est, așa-i? Zona din jurul lacului este pitorească, poți da turul într-o plimbare de o oră, o oră și ceva, sau dacă mergi mai repede, în mai puțin timp. În zona sălbatică din spatele casei, în sus pe dealuri, plimbarea este mai anevoioasă și durează câteva ore să parcurgi tot traseul. Dar a fost construit cu grijă și oferă o mare varietate pentru amatorii de natură și priveliști plăcute pentru cei care le apreciază.

— Mi-ar plăcea ambele.

— O să parcurgem traseul mai lung. Mâine?

— Am promis să particip la trei întâlniri la comitete diferite ale satului mâine-dimineață, și la încă una după-amiaza. Domnișoarele Laycock vin la ceai poimâine, cu nepoata lor cea mică. Este prietenă cu Charlotte, cred.

— Îmi pot face programare să mă plimb cu tine poimâine, atunci? Solicitând-o foarte umil? Chiar îngenunchind, dacă e nevoie?

Ea zâmbi.

— Ar trebui să te pun să faci asta. Nu ai îngenuncheat când m-ai cerut de soție. Poimâine, atunci. Abia aștept.

— Cred că dacă îngenuncheam să te cer de soție, mi-ai fi tras una în cap.

— Probabil.

El se ridică, își puse pălăria și îi oferi brațul.

— Ne întoarcem acasă să bem un ceai? Se pare că după ce-am băut cești de ceai în neștire în ultimele trei zile, nu mai pot rezista fără asta. Oare o fi la fel ca alcoolul, ce crezi? Am devenit dependent de el? Abia aștept să aflu despre asta Con, Charlie și Hal.

— Ar fi plăcut să bem un ceai, spuse ea luându-l de braț.

Și vorbea serios. Ziua parcă se înseninase de când venise el. Nu îi era prea clar dacă ar trebui să se simtă ușurată sau alarmată. Se întrebă dacă o aștepta o inimă frântă undeva în viitor. Dar avea să se descurce în legătură cu viitorul când urma să devină prezent.

Capitolul 19

Următoarele două zile se dovediră a fi foarte pline, și Jasper abia își văzu soția. Era ocupat cu probleme ale fermei, ale proprietății și cu comitetul domnilor pentru sărbătoarea câmpenească. Nu îi era prea clar cum anume ajunsese să fie implicat în cea din urmă, dar era implicat. Poate din cauză că atunci când Cornell venise cu ideea unei întreceri de vâslit pe lac ca amuzament pentru domni, în timpul acelei prime vizite pe care o făcuse împreună cu Katherine, Jasper venise cu ideea unor lupte în nămol lângă lac. Se părea că domnii voiau mai multe idei de-ale lui Jasper.

Iar Katherine nu stătea suficient de mult nicăieri astfel încât el să reușească să o găsească, în afară de mese și de

serile când era în salon. Își petrecea timpul împreună cu menajera, cu bucătăreasa și cu grădinarul-șef. Se ducea la toate întâlnirile comitetelor din și din jurul satului, cu excepția celor pentru domni. Și le avea invitate la ceai pe domnișoarele Laycock și pe Jane Hutchins, nepoata lor și cea mai bună prietenă a lui Charlotte. O invitasă și pe tânără la festivități, explicându-i lui Jasper la cină în acea seară că deveniseră număr impar din cauză că acceptaseră să participe și verii lui, copiii unchiului Stanley, fratele tatălui lui Jasper – doi băieți și o fată.

Timp de două zile cerul fusese înnorat, amenințând cu tunete și câteva fulgere. Deși a treia zi păru la fel de posomorâtă, până când plecară ei la plimbarea stabilită, majoritatea norilor se risipiseră, și părea că va fi o zi frumoasă.

— O să mergem pe traseu de la coadă la cap, spuse Jasper luând-o pe Katherine de braț când ieșiră din casă și se îndreptară spre est. De fapt, nu are un cap și o coadă, dar tendința este să începi plimbarea de la lac.

Problema este că dacă faci asta sunt atât de multe locuri unde să te oprești și să admiri încât ajungi să te plimbi doar în jurul lacului și nu mai vezi cele mai frumoase părți ale traseului.

— Peste dealuri, printre copaci? Da, probabil că este partea cea mai frumoasă.

Purta o rochie de muselină cu imprimeu cu floricele, albastru pal pe alb, iar boneta de paie avea panglici albastre. Era delicată și frumoasă. Rochia cu talie înaltă care era acum la modă se potrivea perfect pe silueta ei, scoțând în evidență cât de subțire și de grațioasă era când faldurile fine ale muselinei i se mulau pe trup și uneori arătau conturul picioarelor ei lungi și zvelte.

Avea obraji îmbujorați și ochii îi luceau – ceva ce servitorii și vecinii cu siguranță atribuiau faptului că era o proaspătă mireasă și descoperea plăcerile patului marital, când de fapt era ocupată cu tot felul de planuri și asta îi

făcea mare plăcere.

Traversară pajiștea de est care avea să devină curând livadă de meri, și o conduse pe poteca dintre copaci. Poteca mergea aproape imediat spre nord, urcând pe panta ce îi ducea spre dealuri.

— Ești neobișnuit de tăcut în dimineața asta, spuse Katherine.

— Aș fi putut observa că predicția mea despre faptul că ziua de azi va fi una frumoasă s-a adevărit. Poate aș fi adăugat chiar și cuvintele „ți-am spus eu”. Dar din păcate tu citeai scrisoarea de la ducesa de Moreland la micul dejun, deci am făcut predicția în gând ca să nu te întrerup. Acum dacă spun că am făcut predicția, probabil că mă vei acuza că mă laud cu ceva ce n-am prezis deloc. Nu ești o persoană prea încrezătoare, Katherine.

Ea se întorsese spre el și râdea.

— De dragul păcii am să spun că te cred.

El îi zâmbi leneș.

— Ce frumos este. Parcă ar fi o catedrală în aer liber, spuse ea.

Copacii erau într-adevăr înalți și cu destul de mult spațiu între ei deja, iar cărarea era lată și dreaptă, în pofida pantei.

— Asta a fost mereu una dintre părțile mele preferate din traseu. Cred că atunci când a fost construită această cărare, s-a început de lângă lac și acesta a fost capătul. Când arhitectul a ajuns aici, deja nu mai avea energie, idei și interes. Nu sunt foșoare, bănci, priveliști către casă sau parc pe care să le admiri de aici. Sunt doar copaci și dealuri.

— Și sfințenie, completă ea.

— Sfințenie?

— Nu știu dacă este chiar cuvântul potrivit, recunosc ea. Pur și simplu natură neîntinată, deși cărarea este făcută de om. Doar copacii, mirosul lor. Și păsările. Și cântecele lor.

— Și noi, completă el.

— Și noi.

Se plimbară în liniște un timp, sunetele respirației lor contopindu-se cu cântecul păsărilor în timp ce urcară partea mai abruptă a potecii printre dealurile din spatele casei, și ajunseră în sfârșit la zona cu rododendroni, partea cea mai înaltă a traseului, de unde se vedeau câteva priveliști atent concepute, unde erau câteva bănci și niște foișoare. Și parfumul îmbătător al florilor.

— Oh, ce frumos!

— Mai frumos decât în catedrală? o întrebă el.

— Dar acesta este cel mai frumos lucru la natură, nu? Nimic nu este mai frumos decât orice altceva, doar diferit. Grădinile cu flori, partea din traseu care este ca o catedrală, locul acesta – toate par cele mai frumoase părți când te afli acolo.

Într-o parte a cărării era un ermitaj antic, cu un crucifix sculptat în zidul de lângă intrare. Nu era chiar antic, desigur. Era de decor. Nu stătuse aici niciun sihastru, în robă din pânză de sac, cu părul nespălat și cu barbă, spunând rugăciuni de dimineața până seara și trăind cu pâine mucegăită și apă sălcie. Se așezară lângă lăcaș, pe o bancă de piatră, care fusese făcută mai comodă cu o pernă lungă acoperită cu piele.

Se vedeau pajiștile de est și de sud, până la satul din depărtare. În centrul priveliștii era turla bisericii. Totul era rural și liniștit. El o luă de mână.

— Tu ce-ai fi făcut dacă nu ai fi fost obligat să te căsătorești? îl întrebă ea, întorcându-i întrebarea pe care el îi adresase cu câteva zile în urmă. Unde ai fi?

— Aici. Am promis să fiu acasă de ziua lui Charlotte.

— Și după aceea? Ai fi rămas aici?

— Poate, spuse ridicând din umeri. Poate că nu. Vara este frumos să stai la Brighton. De obicei se duce acolo și Prințul de Wells, și asta atrage tot felul de oameni interesanți. Companie numeroasă, multe lucruri amuzante.

Poate că m-aș fi dus acolo.

— Ai nevoie de companie, deci? îl întrebă.

Își întorsese capul către el și îl privea. El ridică din sprâncene.

— Toți avem nevoie de companie. Și de distracție.

— Ești un bărbat singuratic?

Întrebarea îl surprinse. Era complet neașteptată și era imposibil să răspunzi la ea. Totuși răspunse:

— Singuratic? Eu singuratic, Katherine? Am o mulțime de prieteni și de cunoștințe. Primesc atâtea invitații și am atâtea activități între care să aleg încât este o muncă în fiecare zi să fac doar asta.

— Dar ți-e teamă că o să rămâi singur?

— Absolut deloc.

Crescuse mai mult singur – cu mama lui, soțul ei și cele două fiice ale lor, cu o casă plină de servitori și o mulțime de vecini, majoritatea dintre ei dacă nu toți plăcându-l. Dar crescuse singur, oricum.

— Oamenii care trăiesc în mulțimi pot să fie foarte singuratici, spuse ea.

— Chiar pot? Își împleți degetele cu ale ei și continuă: Dar cei care cresc în sate îndepărtate nu pot fi?

— Este o diferență între izolare și singurătate. Poți să fii izolat și fără să te simți singuratic. Și este posibil să te afli în mijlocul unei mulțimi, să faci parte din acea mulțime, și să fii singur.

— Asta este o parte din înțelepciunea bisericească pe care ai deprins-o de la tatăl tău?

— Nu. Este ceva ce-am învățat pe cont propriu.

— Atunci, spune-mi, te rog, Katherine, tu ești o femeie singuratică?

— Nu prea des, spuse oftând. Îmi place să fiu solitară, vezi tu. Îmi place să stau în propria mea companie.

— Iar mie nu. Așa ți se pare? Mi-ai spus cândva că nu-mi place propria persoană. De aceea crezi că sunt singuratic? Pentru că nu mă pot bucura de compania

singurei prezențe cu care sunt obligat să-mi petrec fiecare clipă a vieții?

— Te-am enervat.

Făcuse asta? Nu avea obiceiul să le permită oamenilor să îl enerveze cu nimicuri. Nu îl interesau opiniile celor din jur în ceea ce îl privea.

— Deloc, răspunse. Ridică mâinile lor și îi sărută dosul palmei. Apoi continuă: Nu mă tem de singurătate. Doar că prefer să am companie. Inclusiv compania pe care o am acum.

— Cred că aş putea fi fericită aici.

— Ai putea?

— Iubesc locul acesta. Îmi plac servitorii. Și îmi plac vecinii tăi, ai noștri. Da, pot să fiu fericită aici.

— Organizând sărbători câmpenești, baluri, festivități și alte evenimente sociale? o întrebă.

— Da, și pur și simplu să trăiesc. Să fiu aici. Să îmi fie locul aici.

— Și crescând copiii tăi? Copiii noștri?

— Da.

Îl privi în ochi, cu obrajii îmbujorați.

— Am putea să ne ocupăm imediat de acei copii, sau măcar de primul dacă ai vrea, Katherine. Deși dacă mă gândesc mai bine, poate nu chiar imediat.

Se uită în jos spre banca nu prea confortabilă, în ciuda pernei acoperite cu piele. Ea râse, deși continuă să îl privească în ochi.

— Îmi doresc copii.

— Iar eu am nevoie de ei. Sau de un fiu măcar. Deci am căzut de acord. Trebuie să ne ocupăm să facem primul dintre acei copii. Aproape imediat?

Ea râse din nou.

— Depinde în ce mod definești cuvântul „aproape”.

— „Aproape” ar trebui să fie peste trei săptămâni, nu? întrebă el oftând.

— Da. Nu-ți dorești copii doar de dragul lor, Jasper?

Nu se gândise niciodată la asta. Se gândi acum. Copii ai săi. Și ai lui Katherine. Copii care ar putea fi iubiți și îngrijiți. Copii care ar putea fi răniți, cărora li s-ar putea ucide spiritul. Dacă el avea să sară peste un gard și să își rupă gâtul cu o lună înainte să se nască fiul lui, oare Katherine s-ar mărita cu un alt bărbat pentru a-l crește?

„Să ai copii poate să fie mult prea dureros”, aproape că spuse cu voce tare. „Este prea periculos.” Dar cu astfel de cuvinte n-ar fi făcut decât să devină mai vulnerabil în fața ei.

Ridică din nou mâinile lor împreunate și îi așează brațul sub al lui.

— Fiice ale noastre care să arate ca mama lor? Și fii care să semene cu... mama lor? Copii pe care să-i ții în brațe, cu care să te joci și pe care să-i îngrijești? Este o idee tentantă, trebuie să recunosc. Și acum este posibil. Sunt căsătorit. Da, o să fac copii cu tine, Katherine, nu doar pentru că am nevoie de ei, ci pentru că mi-i doresc.

Uneori nu era nici el sigur dacă chiar vorbea sincer sau spunea totul doar pentru a o impresiona sau tachina. Dar nu vorbea niciodată cu intenția de a o păcăli. Acest pariu era diferit față de orice alt pariu mai făcuse vreodată. Miza pentru a-l câștiga era mult prea mare, și chiar dacă ea nu știa, era un pariu dublu. Fie aveau să câștige amândoi, fie aveau să piardă amândoi.

Dar Doamne, ea îl mai crezu. Avea buzele întredeschise, iar ochii i se umeziseră de lacrimi pe care le făcu să dispară clipind. Și poate că ea avea dreptate. Poate chiar vorbise serios. Brusc îi apărură în minte imaginea lui ținând în brațe un copil la fel de mic ca al lui Moreland, un copil care să fie al lui.

La naiba, ar putea să îl scape.

Nu, ceea ce avea să facă era să îl iubească. Nu ar avea de ales. Niciun copil de-al lui nu avea să fie neîubit cât timp trăia el. Nici măcar un copil care tocmai ar fi pictat buze roșii zâmbitoare și sprâncene negre pe toate statuile

de pe balustrada de lângă, sau care s-ar întoarce acasă cu haina și pantalonii rupți, haine de care ar fi uitat să se schimbe după slujba de la biserică înainte de a merge să se joace la cascadă, o activitate strict interzisă în sine. Ar iubi foarte mult un astfel de copil. Probabil că l-ar duce înapoi la cascadă, de fapt, pentru a se juca acolo împreună, și l-ar duce sau ar duce-o înapoi la acoperiș pentru a picta și bărbi mov pe statui.

Katherine ridicase mâna liberă și o așezase pe obrazul lui. Șterse ceva de sub ochiul lui cu buricul degetului ei mare. Ceva umed. *Doamne sfinte!*

Se ridică brusc în picioare și ieși din lăcaș. Merse pe cărare fără să o aștepte și culese două flori din tufele de rododendroni.

— Stai să mă gândesc, spuse el întorcându-se către ea când veni din spatele lui. Una o pui aici la bonetă, cred, și pe cealaltă... aici.

Împinse tulpina în decolteul rochiei, între sânii ei, folosindu-și degetul pentru a-l împinge. Era caldă și puțin umedă acolo, și îl săgetă o dorință atât de cumplită, încât îl uimi că nu avu o erecție instantanee care să îi arate ei în ce direcție se îndreptau gândurile lui.

— Nu că ai avea nevoie să fii îndulcită. Dar poate că au nevoie florile. Vor fi îndulcite prin apropierea de tine.

— Oh, bravo, spuse ea având ochii sclipitori. Acesta a fost unul dintre eforturile tale cele mai reușite.

— Atunci câștig vreo recompensă? Un sărut, poate?

Dar ea râse doar, așa cum se și aștepta el să facă.

Doamne, aceea nu fusese o lacrimă pe care o ștersese ea, nu? Rareori în viața lui se simțise mai jenat. Îi oferi brațul și continuă plimbarea pe cărare, coborând ușor panta spre lac.

Trecură pe lângă fagul mare și bătrân de la capătul aleii cu rododendroni și se opriă pentru a-și pune palmele pe scoarța lui, admirându-i măreția și vârsta. El se uită mai departe, în sus pe deal la copaci, care erau mai deși acolo.

Dar nu puteai vedea nimic. Și pentru ziua de azi se hotărî să nu o plimbe decât pe cărare. Aveau destul timp să se întoarcă – sau nu.

— În partea asta a lacului este o plajă, îi spuse. I se spune plajă, deși sigur că nu are nisip, și nici valuri. Dar malul a fost construit să intre lin în apă, pentru a putea să stai la un picnic sau să îți umezești tălpile fără să cazi în apă până la gât. Sau poți să înoți. Din păcate, nu avem cele trebuincioase pentru un picnic.

— În schimb, ne vom plimba cu picioarele prin apă, zise în timp ce coborau panta printre copacii tot mai rari și soarele strălucitor. Ziua a devenit caldă și mă dor puțin picioarele după plimbare.

— Știi să înoți? o întrebă.

— Știu. Am învățat la Rundle Park atunci când eram copil. Obişnuiam să mergem acolo să ne jucăm cu copiii familiei Dew. Credeam că am uitat, dar nu-i așa. Am înotat și la Warren Hall.

— Atunci o să înotăm astăzi, declară el. În ce alt fel ne-am putea răcori mai bine după o plimbare lungă?

— Azi? întrebă, întorcându-și capul spre el brusc. Nu pot să înot în rochia asta, Jasper. Este una dintre cele mai bune rochii ale mele. Iar tu nu poți să înoți în hainele alea.

Ajunseseră la o bifurcație a aleii. O parte ocolea lacul și ducea către căsuță și cascadă, și tot așa până lângă casă. Cealaltă cobora spre plajă și continua spre ponton și șopronul pentru bărci. El se îndreptă către plajă.

— Katherine, presupun că dacă nu ești cumva foarte îndrăzneată porți o cămășuță pe sub rochie. Și un corset?

— Sigur că da. Apoi se uită la el din nou, deschizând ochii larg. Nu înot în cămășuță! exclamă ea.

— Fără ea, atunci? Nu-ți face griji că te-ar vedea cineva în afară de mine. Iar eu te-am văzut deja dezbrăcată. Este drept, cu respectiva ocazie era la lumina lumânărilor.

Dar aş putea pune pariu că arăți la fel de bine și la

lumina soarelui.

— Jasper! spuse ea râzând. Nu înot fără cămășuță.

— Cu ea, atunci, dacă trebuie să fii modestă.

Rămaseră pe malul lacului acoperit cu iarbă și priviră peste apa lacului. Apa strălucea sub soare și era tentantă. Aerul era fierbinte acum că nu mai era umbră.

— Hai, spuse el dând drumul mâinii ei și întorcând-o cu spatele la el. Te ajut să-ți dai jos rochia și corsetul. Sunt o cameristă acceptabilă dacă e nevoie.

— Ei, sunt sigură că ești, replică ea indignată. Dar Jasper, nu putem să înotăm acum. Nu avem prosoape. Nu avem haine uscate. Nu avem... oh!

Îi desfăcuse cordonul și partea din spate a rochiei, dându-i-o jos de pe umeri și lăsând-o să alunece spre pământ. Atacă apoi șireturile corsetului care erau la spate.

— Ne vom usca la soare după aceea, explică el, apropiindu-și buzele de spatele ei, între omoplați, în timp ce desfăcea șireturile corsetului pe care îl lăsă și pe el să cadă înainte de a îngenunchea pentru a-i da jos ciorapii.

Cămășuța o acoperea de deasupra sânilor până destul de sus deasupra genunchilor. Părea înaltă, subțire și mai apetisantă decât oricare altă femeie mai văzuse el vreodată în timp ce își dădu jos pantofii și ciorapii și se întoarse cu fața la el.

Acum era obligat. Dacă nu intra repede în apa lacului, ar putea să explodeze ca o pocnitoare.

— Of, nu prea se cuvine, spuse ea.

Fiica foarte cuviincioasă a preotului purta doar o cămășuță ce nu ascundea prea multe – o combinație foarte erotică.

Jasper își dădu jos haina, vesta și lavaliera cu o grabă stângace.

— Ca soțul tău să te vadă în cămășuță? Întrebă. Este chiar șocant.

Își dădu jos cămașa și se așeză pe iarbă pentru a-și scoate cizmele înainte de a se ridica să își dea jos

pantalonii și șosetele. Oare să o șocheze de tot? Ezită o fracțiune de secundă înainte să își dea jos și indispensabilii. Cum naiba reușise să nu arate niciun semn fizic al excitației?

Ea se mușcă de buza de jos.

— Apa va fi rece, spuse ea, un protest foarte slab.

— Atunci o vom încălzi noi, răspunse el. O vom face să dea în clocot peste maluri. Nu știu tu cum te simți, Katherine, dar eu simt că-mi e foarte cald. Vii?

Întinse o mână spre ea.

— Nu știu... Ea se uită timidă către apă. Apoi spuse: Chiar nu cred că este prea... Oh!

Jasper o ridică în brațe și plecă cu ea spre apă. Poate că era lipsă de maniere să întrerupi o doamnă, dar puterile unui gentleman de a îndura erau totuși limitate.

*

Era foarte șocant. Nu cât de rece era apa, pentru că încă nu ajunseseră la ea. Dar faptul că era cu un bărbat în spațiu deschis în miezul zilei, ea purtând doar o cămășuță, iar el complet dezbrăcat. Complet. Desigur, era soțul ei. Totuși toată situația era foarte șocantă. Și incitantă. Și palpitantă. Și chiar îi era foarte cald. Nu își dăduse seama ce tare bătea soarele.

El intră în apă, și câțiva stropi săriră pe pielea ei. Erau reci. Râse, se ținu strâns de el și țipă. Doar nu avea de gând să... Ba avea. Și chiar asta făcu. Îi dădu drumul în apă.

Se scufundă ca un bolovan și ieși la suprafață bolborosind și agitându-se. Își șterse apa de pe ochi, se scufundă sub apă și înotă cât de repede putu spre apa mai adâncă.

Două mâini o apucară de glezne și apoi alunecară în sus pe picioarele ei până ajunseră la șolduri. O împinseră sub apă. Imediat ce își luă mâinile de pe ea, ea făcu un salt

și ieși de sub apă în spatele lui, îl apucă de o gleznă și îl ținu strâns. Nu fusese o idee bună. Ceea ce urmă fu o joacă nedreaptă în care ea stătu mult mai mult timp sub apă decât el. Curând, trăgea aer în piept și gâfâia. Faptul că nu se putea opri din râs de câte ori ieșea de sub apă nu ajută deloc, desigur.

— Ai avut dreptate, spuse ea când joaca se termină, după vreo zece minute, și făceau amândoi pluta, unul lângă celălalt. Am încălzit apa.

El își întoarse fața către ea, zâmbi și se întinse spre mâna ei. Și atunci se întâmplă. Pur și simplu. Se îndrăgosti. Sau își dădu seama că se tot îndrăgostea de el de ceva timp. Sau poate că fusese îndrăgostită de el încă de la început, chiar din seara de la Vauxhall când crezuse că poate dragostea nu este sigură, că poate era cel mai periculos lucru din lume.

Dragostea nu trebuia să fie logică. Nu trebuia să fie meritată. Nu trebuia să fie câștigată. Nu trebuia curtată. Pur și simplu exista.

Închise ochii, îl ținu de mână și pluti lângă el în timp ce lumea se schimbă și se reasează în jurul ei.

Nici el nu era imun. Cu siguranță nu era. Vărsase o lacrimă mai devreme la gândul că va face copii cu ea. Iar acum se jucase cu ea câteva minute, se bucurase de timpul petrecut doar cu ea. Răsese, lipsit de orice grijă, fără să se ascundă în spatele măștii lui cu pleoape grele și tachineări ironice. Cu siguranță începea și el să țină la ea. Sigur existau speranțe ca un dezastru să devină ceva glorios.

El îi dădu drumul la mână, se întoarse pe burtă și înotă într-un ritm leneș. Ea înotă lângă el, bucurându-se de priveliștea brațelor musculoase, a musculaturii umerilor și spatelui, a feselor ferme și a picioarelor lungi și puternice. Era un bărbat incredibil de frumos. Nu că ar fi avut cu cine să îl compare, desigur.

El înotă mai aproape de ea, ridică un braț peste spatele ei și o trase sub el, cealaltă mână a lui alunecându-i

sub fund. Ea îl strânse în brațe și se rotiră, ea fiind deasupra și el sub ea, dar se rotiră din nou. Se tot rotiră până când nu mai aveau niciunul aer și zâmbeau unul la celălalt.

Înotară spre mal împreună și ieșiră din apă, apoi se așezară pe mal cu apa șiroind pe ei. Katherine își stoarse apa din păr în timp ce el își așeză haina pe iarbă, apoi se întinseră unul lângă celălalt, atingându-și mâinile. Ea deveni din nou conștientă de cât era el de dezbrăcat în timp ce senzația de frig când ieșise din apă dispăru sub căldura luminoasă a soarelui pe care o simți pe piele.

El era soțul ei. Și îl iubea. Și cu siguranță o iubea și el. Dar asta era o prostie. Ba nu era. Sigur o iubea. Își întoarse fața către el și îl găsi zâmbindu-i leneș.

— Am înotat aici de o mie de ori, dar mereu singur până azi, spuse el.

— Surorile tale nu înotau? îl întrebă.

— Doamne ferește, nu. Era strict interzis, îi explică el.

— Chiar și pentru tine?

El râse ușor.

— Chiar și pentru mine. Noi ne vom învăța copiii să înoate aici, Katherine, și apoi le vom interzice cu strictețe să înoate singuri.

— Nu va trebui să faci asta, replică ea. Vom veni cu ei ori de câte ori vor vrea.

— Sau dacă nu putem noi, va fi mereu un frate sau o soră care să vină cu ei, adăugă el.

— Da.

Ea zâmbi și își acoperi ochii cu un braț. Soarele strălucea puternic.

— Ești fericită? o întrebă.

— Mmm, da. Dar tu?

— Sunt fericit, îi răspunse el.

Lui Katherine i se păru că nu fusese mai fericită de-atât niciodată în viața ei. În urmă cu numai o săptămână intrase într-o căsnicie despre care credea că îi va aduce

doar nefericire. Și totuși, acum...

Ceva blocă soarele, iar ea își dădu la o parte mâna de pe ochi și îl văzu aplecat deasupra ei.

— Ești îndrăgostită? o întreabă. Mă iubești, Katherine?

„Sigur că da.” Nu va ști niciodată cum de nu îi scăpară cuvintele. Dar...

„Mă iubești, Katherine?” Nu „te iubesc, Katherine”.

— Vrei să mă întrebi dacă ai câștigat pariul? replică.

El zâmbi încet, ca și cum știa deja, sigur de răspunsul ei. Sigur de ea.

— L-am câștigat? o întreabă cu ochii plini de veselie. Nu te voi condamna pentru asta. Dar este momentul să mărturisești. Am câștigat?

Ea închise ochii pentru câteva clipe. Fusese păcălită. Astăzi el depusese multe eforturi, la fel cum depusese multe eforturi și în acea seară la Vauxhall. Discuția despre copii, acele câteva lacrimi, înotatul, statul unul lângă celălalt la soare, toate erau parte dintr-o strategie complexă. Iar ea era la fel de ingenuă acum pe cât fusese în acea seară. Aici nu era vorba despre dragoste sau de afecțiune, de spontaneitate, de bucuria unei după-amiezi însorite și de compania celuilalt. Era vorba despre un pariu prostesc.

Se întoarse dinspre el, se ridică fără nicio grabă și se îmbracă pe cât de bine putu fără să primească ajutor. El stătea încă întins pe iarbă, dezbrăcat.

— Katherine? spuse el. Haide să uităm de pariu pentru un timp. Nu a fost corect din partea mea să-l menționez.

Ea își răsuci panglicile bonetei pe mână. Nu voia să o pună pe cap. Avea părul încă ud. Porni singură către casă fără să spună un cuvânt sau să se uite în spate. Nu avea cum să se grăbească să o ajungă din urmă. Trebuia să se îmbrace mai întâi. Poate că nu ar fi venit după ea, oricum. Își reproșa probabil că se grăbise prea tare, că o întrebase despre asta puțin prea devreme.

Dacă ar fi așteptat, poate că ea i-ar fi oferit informația pe care o dorea. S-ar fi putut întoarce către el și să îi spună că îl iubește. Ce cumplit de umilitor ar fi fost asta.

Se simți la fel de nefericită pe cât de fericită fusese cu câteva minute mai înainte. El nu avea să se schimbe niciodată. Nu aveau cum să fie fericiți împreună vreodată.

Parcă soarele își pierdu toată căldura și strălucirea. Acum părea doar fierbinte și orbitor, iar drumul spre casă păru nesfârșit.

Capitolul 20

Fir-ar să fie, ce idiot era!

Era de neîntrecut la talentul și alegerea momentului în jocul seducției. În jocul iubirii, era cel mai mare nătâng. O întrebase dacă ea îl iubește. În loc să îi spună că o iubește el. Era mai mult decât idiot. Până și un imbecil s-ar fi descurcat mai bine.

Nu ar fi trebuit să conteze că încă nu era foarte sigur ce anume ar fi trebuit de fapt să însemne dacă îi declara dragostea lui. Ar fi trebuit să facă declarația oricum. Doar simțise pentru o ea o afecțiunea pe care nu o simțise vreodată pentru altcineva. Se simțise relaxat, chiar fericit – orice ar însemna asta. Simțise că până la urmă totul era bine, că un mariaj nu era un lucru atât de rău până la urmă. Nu, se simțise chiar mai optimist decât atât. Simțise că mariajul lui era un lucru bun, că îi va aduce o satisfacție pe care nu o mai simțise niciodată și că îi va aduce și ei același lucru. Avea de gând să spună să dea naiba pariul acela. În loc de asta...

Ești îndrăgostită? Mă iubești, Katherine?

Și apoi, chiar mai rău...

Am spus ceva greșit?

Era jenant. Dacă l-ar fi auzit Con, Charlie, Motherham sau Isaac... Nici nu se putea gândi la asta.

Consecința fu că pentru restul săptămânii, până când

veniră acasă Charlotte și toți invitații la festivități, el și Katherine conviețuiau ca doi străini politicoși. Nu putu găsi nicio metodă de a îndrepta ce mersese rău lângă lac. Doar nu putea să spună brusc „te iubesc”, nu? Ea l-ar putea întreba ce anume vrea să spună cu asta, și el ar fi prins pe picior greșit, fără idee ce să răspundă. Ce anume ar vrea să spună?

Iar ea nu încercă deloc să îndrepte situația. Se lansă în planuri, pregătiri pentru festivități și sărbătoarea câmpenească, astfel încât el abia o vedea. Când reuși, era fiica preotului, o femeie foarte cuviincioasă, care nu ar fi știut ce anume este o cămășuță nici dacă ai fi întrebat-o, darămite să țopăie lângă vreun lac și să chicotească în apă purtând doar așa ceva.

Jasper își ocupă timpul cu administratorul. Omul începu să se uite la el de parcă suferea de insolație de câte ori se întâlneau. Fir-ar să fie, toată treaba aceasta cu căsătoria nu era decât o încurcătură până la urmă! Nu că ar fi greșit ea cu ceva. Măcar dacă greșea, el s-ar fi putut simți ofensat. Dar era doar vina lui. Fusesse un măgar.

Iar Couch începea să afișeze o expresie goală și să se uite acru la el. La fel și doamna Siddon și chiar doamna Oliver când coborî și el în bucătărie să ia un măr. Pentru numele lui Dumnezeu, până și Cocking făcea la fel. Răzvrătire la Cedarhurst! Iar dacă cineva avea impresia că era o contradicție în termeni să afișezi o expresie goală și acră, atunci acele persoane nu-i văzuseră pe servitorii lui când le cădea privirea pe el. Knowles avea doar expresia goală.

Dar în sfârșit veni ziua când ajunseră oaspeții, iar Jasper își aduse aminte de acel încă un lucru despre care vorbise Katherine când veneau aici de la Londra. Promisese să convingă familia ei, și pe a lui, de asemenea, că mariajul lor era unul fericit și plin de dragoste. Ei bine!

După ce luă prânzul mai devreme, se îmbracă foarte grijuliu. Cocking îi strânse lavaliera apretată într-un nod

perfect simetric. Când coborî în hol, văzu că și Katherine arăta foarte bine, purtând o rochie de bumbac verde pal ce cădea în falduri delicate de la talia înaltă, peste care era legată o panglică de mătase crem. Tivul și mânecile scurte și bufante avea marginile din mătase de aceeași culoare. Își prinsese părul în bucle fine și strălucitoare, cu câteva șuvițe apetisante ce îi cădeau pe gât. Și zâmbea. La fel și el.

Dar asta era problema. Zâmbiseră toată săptămâna. Nu își putea da seama cum de îndrăzneau servitorii lui să se uite urât la el.

— Probabil că, dacă stăm aici toată după-amiaza, nu o să vină nimeni, afirmă ea. Dar în clipa în care ne vedem de treabă și facem orice altceva, vor apărea șase trăsuri pe aleea principală.

— Poate ar trebui să mergem să ne plimbăm în grădina scufundată și să ne prefacem că nu așteptăm pe nimeni. Așa am putea păcăli măcar o trăsură să apară.

— Ce idee minunată, afirmă ea luându-l de braț. Nu așteptăm pe nimeni, nu?

— Nu am auzit de acest nimeni, răspunse el. Nu mă aștept să-l văd vreodată. Ce nume caraghios are, „nimeni”. Ar putea fi oricine până la urmă, cu un asemenea nume, nu?

O auzi râzând pentru prima oară în această săptămână.

leșiră pe intrarea principală împreună și coborâră scările de marmură către terasa superioară.

— Eu am auzit că este un domn anost, cu o soție la fel de anostă, zise ea. Genul pe lângă care treci pe stradă fără să îl observi. Ceea ce este foarte nedrept, de fapt. Toată lumea contează și ar merita să fie observată.

— Poate ar trebui să își schimb numele în „cineva”, atunci.

— Și eu cred că ar trebui, replică ea. Apoi toată lumea îl va observa, ca și pe soția lui, pentru că va fi cineva.

Aceste prostioare îi făcură să râdă ca pe niște

prostovani. Ce bine era să rîdă din nou, cu ea.

— Și iată, spuse el arătînd către capătul aleii. În timp ce noi purtam o discuție intelectuală, a apărut o trăsură. Ba nu, două.

— Oh! exclamă ea strîngîndu-l de braț. Și prima trăsură este a lui Stephen. Au ajuns, Jasper. Uite, Stephen este călare lângă trăsură. Meg și Charlotte trebuie să fie înăuntru.

El îi dădu drumul la braț pentru a o lua de mînă și a-și împleti degetele cu ale ei. Apoi puse mîinile lor pe brațul lui. Observă că ea strălucea de entuziasm și simți cum o senzație necunoscută îi răscoli parcă stomacul. Tandrețe? Dor? Ambele? Niciuna?

De fapt, nu era o senzație atît de necunoscută. Simțise ceva asemănător și pe malul lacului în acea zi.

Merton ajunse primul pe terasă, însoțit de Phineas Thane care nu avea mai mult de șaptesprezece ani și avea coșurile ce o dovedeau. Trăsura lui Merton îi urmă la scurt timp. Sir Michael Ogden era călare lângă cea de-a doua trăsură, în care erau logodnica lui, domnișoara Alice Dubois, sora ei mai mică și părinții lor, domnul și doamna Dubois. Probabil că Thane venise cu ei.

Merton descălecă imediat. Îi aruncă un zâmbet lui Jasper și o ridică pe Katherine în brațe, apoi se învîrti cu ea într-un cerc complet. Ea își încolăci brațele în jurul gâtului său, rîzînd.

Jasper nu așteptă ca vizitiul să coboare de la locul lui. Deschise portiera trăsorii și coborî treptele. Îi oferî brațul domnișoarei Huxtable și îi zâmbi.

— Bine ați venit la Cedarhurst, domnișoară Huxtable! îi spuse.

— Oh, spuse ea coborînd treptele. Mai bine mi-ai spune Margaret, Lord Montford. Sau Meg, și mai bine.

— În acest caz eu sunt Jasper, Meg.

Ea se întoarse către Katherine și se îmbrățișară prelung în timp ce Jasper se întoarse către trăsură. Dar

Thane îi oferise deja brațul său lui Charlotte, care zâmbea la el și se îmbujorase.

Ei bine, era deja înlocuit de un tânăr cu coșuri, se gândi Jasper.

O ajută în schimb pe domnișoara Daniels.

Dar Charlotte se întoarse către el imediat ce ajunse pe terasă, țipă și i se aruncă în brațe.

— Jasper! strigă ea. M-am simțit atât de bine la Warren Hall. Și călătoria până aici nu a fost deloc grea, nu-i așa? Am vorbit cu Meg, și uneori am coborât geamul și am vorbit cu Lord Merton, apoi am schimbat caii la... of, nu mai țin minte unde. A fost acum trei sau patru ore, oricum. Atunci au venit familia Dubois, Sir Michael și domnul Thane, și am venit toți împreună. Oh, Kate! Abia așteptam să te văd din nou. Ce bine arăți! Dar tu mereu arăți bine.

Jasper se întoarse să îi salute pe ceilalți nou-veniți și să le ureze bun venit la Cedarhurst. După câteva clipe, i se alătură și Katherine, luându-l de braț.

Oaspeții fură conduși către camerele lor, iar Katherine și Jasper îi așteptară pe restul. Sosiră toți înainte de ceai, unul după celălalt.

Contesa de Hornsby fu următoarea care ajunse împreună cu fiica ei, Lady Marianne Willis, și nu mult în urma lor erau Sidney Shaw și Donald Gladstone, călărind unul lângă celălalt. Sir Nathan Fletcher și Bernard Smith-Vane erau de o parte și de cealaltă a trăsurii în care era sora celui de-al doilea, Louisa Fletcher, și Araminta Clement. Călătoriseră toți împreună.

Domnișoara Hutchins veni din sat în cabrioleta reverendului Bellow, și Charlotte o preluă imediat, venind fuga pe scări pentru a o întâmpina și a conduce în camera ei. Apoi ajunseră și unchiul Stanley, verii Arnold, Winford și Beatrice, de șaptesprezece, șaisprezece și paisprezece ani, ultimii ajunși.

Lui Jasper i se păru că semăna puțin cu o brigadă de infanterie. Toți domnii erau mult mai tineri decât el, cu

excepția lui Gladstone, și desigur a lui Dubois și a unchiului său. Domnișoara Dubois și domnișoara Clemens își făcuseră deja debutul în societate, așadar trebuiau să aibă măcar optsprezece ani, dar restul domnișoarelor erau chiar mai mici decât Charlotte, cu excepția lui Margaret. Jasper se simți ca o adevărată fosilă.

Intră în casă împreună cu unchiul său în timp ce Katherine o luă de braț pe Beatrice, iar Arnold și Winford meraseră de o parte și de cealaltă a lor.

— Mă bucur să fiu din nou aici, unde am crescut, Jasper, și să te văd în sfârșit lângă o femeie cumsecade, spuse unchiul său. În ciuda bârfelor ridicole din Londra, cred că este o femeie cumsecade. Tatăl tău ar fi mulțumit.

Jasper ridică din sprâncene, dar nu spuse nimic. Se întreabă dacă tatăl lui ar fi arătat oarecum ca unchiul Stanley astăzi, dacă ar fi trăit: cam plinuț, dar încă prezentabil, cu părul intact. Era evidentă asemănarea, la fel cum era și cu verii lui. Avusese resentimente din cauza abandonului lor pentru mare parte din viață, din cauză că îi părăsiseră pe el și pe Charlotte, pentru că nu îl putea suporta pe cel de-al doilea soț al mamei lui. Dar ar fi fost o prostie să poarte ranchiună. Era cazul să reînnoade relațiile. Și realizează brusc faptul că dacă el s-ar fi născut fată, atunci unchiul Stanley ar fi moștenit titlul și proprietatea. Poate că și el simțise oarecare resentimente.

— Mă bucur că ești aici, unchiule Stanley, îi spuse. Abia aștept să te cunosc mai bine, și pe verii mei de asemenea.

— Veți fi conduși către camerele voastre, spuse Katherine adresându-se tuturor când ajunseră în casă. Sigur veți vrea să vă îmborsăți după călătorie. Vă vom aștepta în salon cu ceaiul. Veniți când sunteți pregătiți. Astăzi nu ne grăbim. Oh, ne bucurăm atât de mult că ați venit! Domnule Finley, ce mult semănați cu Jasper! La fel și Arnold și Winford, mai ales Winford.

— Spune-mi unchiul Stanley, te rog, draga mea, spuse

el.

— Unchiule Stanley, repetă ea, mergând spre Jasper și luându-l de braț. Familia este extrem de importantă.

Și apoi rămaseră singuri, ei doi, deși curând aveau să coboare toți la ceai, iar următoarele două săptămâni urmau să fie foarte agitate. Aveau să găsească nenumărate șanse de a-și evita compania, dacă voiau asta, deși ei promisese să lase o impresie bună familiilor lor.

— Ei bine, Katherine, spuse el.

— Ei bine, Jasper.

— Ești fericită? o întrebă.

— Sunt fericită, răspunse ea.

Dar întrebarea și răspunsul îi aduseră aminte de următoarea întrebare pusă când erau lângă lac. Și își dădu seama că la asta se gândi și ea.

O mângâie pe mână.

— Am face bine să mergem în salon, afirmă el.

— Da.

*

Pe parcursul următoarei săptămâni și ceva, Katherine descoperi că era ușor să fie fericită când era stăpână în propria casă, când casa în cauză era plină de oaspeți, când era vară și se puteau amuza în fiecare moment al fiecărei zile cu plimbări, călărit, picnicuri și câteva excursii, cu tururi ale casei și seri muzicale, mimă și încă o mie și una de alte activități.

Era ușor să fie fericită când planifica festivități de ziua cuiva combinate cu o serbare câmpenească și un bal, când întreaga vecinătate era plină de entuziasm și contribuia la planuri și ajuta. Și când toți oaspeții erau și ei plini de entuziasm și erau nerăbdători să vină ziua în cauză, deși era penultima zi a șederii lor și nu erau deloc bucuroși să plece acasă.

Era ușor să fie fericită când avea familia alături. Și nu

se bucura doar de compania familiei ei. O bucura entuziasmul lui Charlotte, adora să se plimbe și să discute cu unchiul Stanley, care îi spusese povești despre copilăria lui la Cedarhurst, multe dintre ele implicându-l și pe fratele lui mai mare, tatăl lui Jasper.

Dar, oh, să fie Meg la Cedarhurst! Și să poată să îi arate ce bine conducea casa, ce bine găzduia festivitățile și plănuia sărbătoarea! Pur și simplu să poată sta de vorbă cu ea, să stea în camera lui Meg și să vorbească în acel mod vechi și familiar.

— Ești fericită, Kate? o întrebă Meg într-o zi când stăteau în camera ei. Ah, știu că te bucură săptămânile acestea, și știu că tu și Jasper țineți unul la celălalt. Dar va fi suficient mai târziu? Kate... Of, nu știu prea bine ce să te întreb. Vei fi fericită?

Katherine, care stătea pe pat, își strânse genunchii la piept.

— Meg, îl iubesc, spuse.

Era prima oară când o spunea cu voce tare. Încercase să nici nu se gândească la asta de la ziua aceea de lângă lac.

— Da, replică Meg zâmbind. Știu asta, Kate. Te iubește și el? Eu cred că da, dar nu-ți poți da seama niciodată cu bărbății, nu?

— Mă va iubi, afirmă Katherine.

Și aproape că o crezu și ea. Când glumeau, râdeau și vorbeau nimicuri împreună, când își țuguia buzele uneori uitându-se la ea, când o lua de mână și își împletea degetele cu ale ei, ținându-i mâna strâns, chiar dacă o făcea mai ales pentru a-și impresiona oaspeții... oh, în acele momente, uneori, doar ocazional, ea credea că într-o bună zi avea să o iubească și el.

Până la urmă, dragostea era doar un cuvânt. Nu avea să îi ceară să îl rostească. Nu avea să își permită ei înseși să se simtă respinsă și neiubită dacă el nu îl rostea. Dar avea să își dea seama. Când el avea să o iubească, ea

urma să își dea seama.

Când? Nu dacă? Uneori era suficient de optimistă încât să spună „când”. Cel mai des însă era „dacă”.

— Dar tu, Meg? o întrebă.

— Ce-i cu mine? răspunse sora ei, zâmbind. A fost plăcut să mă întorc la Warren Hall, Kate. Deși mi-ai lipsit, chiar dacă le-am avut cu mine pe Charlotte și pe domnișoara Daniels.

— Dar marchizul de Allingham? întrebă Katherine ezitant. L-ai mai văzut după ce-am plecat eu din Londra?

— A fost la nuntă, desigur, spuse Meg. Ne-am plimbat cu trăsura prin parc a doua zi, dar ziua următoare am plecat acasă.

— Dar a spus ceva? insistă Katherine.

— O declarație, vrei să spui? întrebă Meg. Nu. L-am refuzat deja o dată, ții minte.

— Dar asta a fost acum mai mult de trei ani, observă Katherine.

— Suntem amici. Meg zâmbi și continuă: Îl plac și mă place, Kate. Nimic mai mult.

Katherine nu mai insistă. Dar se întrebă ce simțea sora ei. Oricât de apropiate erau ca surori, era totuși o diferență de vârstă, și știuse mereu că nu ea era confidenta lui Meg. Se îndoia că era cineva. Meg și Nessie fuseseră apropiate când erau mai mici, dar Nessie era măritată de câțiva ani, înainte cu Hedley Dew și apoi cu Elliott.

— Nessie duce copiii la Rundle Park pentru câteva săptămâni, ca să-i vadă Sir Humphrey și Lady Dew, spuse Katherine.

— Da, confirmă Meg. Au ținut mereu foarte mult la ea. S-au bucurat sincer pentru ea când s-a măritat cu Elliott. Dar i-au spus că va fi mereu nora lor și că vor considera orice copii va avea ca fiind nepoții lor.

Zâmbiră una la cealaltă.

— O să mă duc cu ea, afirmă Meg. O să stau la căsuța din Throckbridge cu domnișoara Thrush. Va fi plăcut să stau

acolo o vreme și să-i văd pe toți vechii noștri prieteni.

— Transmite-le tuturor salutări, spuse Katherine. Îmi pare rău că nu este nimeni potrivit pentru tine aici, Meg. Toți oaspeții lui Charlotte sunt foarte tineri. Ne-am gândit că poate domnul Gladstone îți va acorda atenție pentru că este mai mare decât toți ceilalți, dar Sir Nathan Fletcher ți-a monopolizat compania, și nu este mai mare decât Stephen.

Meg râse.

— Este un băiat șarmant și entuziast, și mă flatează atenția lui, spuse. Îmi place, îmi plac toți cei de aici. Este un grup armonios, Kate, și mare parte din merit este al tău și al lui Jasper. Ne distrați pe toți în fiecare clipă a fiecărei zile.

Era minunat să fie și Stephen la Cedarhurst. Era foarte popular, așa cum era peste tot pe unde mergea. Domnii tindeau să se uite la el ca la un conducător, iar domnișoarele cu o adorație abia mascată. În cazul în care Katherine i-ar fi atras atenția asupra acestui fapt, el ar fi răspuns ca de obicei că era conte și un astfel de titlu înalt îi fermeca pe oameni. Dar era mai mult decât atât. Era ceva... ah, care era cuvântul? Charismatic? Ceva din personalitatea fratelui ei atrăgea oamenii către el. Stephen avea în el o bucurie a vieții.

Charlotte era favorita lui. Sau el al ei. Deși toți oaspeții stăteau cu toată lumea, cel mai des Stephen era lângă Charlotte, se plimba lângă ea sau călărea lângă ea.

Era ușor să fie fericită în timpul acestor două săptămâni. Katherine își ignoră temerile, chiar dacă era neliniștită în legătură cu momentele de mai târziu, după ce toți oaspeții urmau să plece acasă, distracția se termina și viața se liniștea, așa cum era inevitabil să se întâmple. Acel moment urma foarte curând. Îi va face față la momentul oportun.

Între timp, visă că Jasper o va iubi cândva, chiar dacă nu ar spune-o niciodată.

Jasper nu ținea minte să fi fost vreodată Cedarhurst atât de plin de oaspeți, deși servitorii lui îl asigurară că pe vremea tatălui și a bunicului său erau mereu oameni în trecere pe acolo, și uneori se dădeau mari petreceri ce umpleau toate camerele cu oaspeți.

Când fusese copil, nu avusese voie să îl pomenească pe tatăl său. Tocmai acest ordin îl respectase, în mod ciudat, poate pentru că nu dorise să afle mai multe despre el decât ce știa deja. Și poate pentru că li se interzisese și servitorilor să îl menționeze. Acum era surprinzător să îl audă pomenit.

Se întâmplă într-o dimineață, la mai mult de o săptămână de când începuseră festivitățile, când coborâse la bucătărie căutând-o pe Katherine, care nu era acolo, dar el rămăsese să mănânce două prăjituri cu stafide proaspăt scoase din cuptor. Cineva vorbea despre sărbătoarea câmpenească și altcineva îl menționa pe tatăl lui drept gazda sărbătorii precedente.

— A participat măcar? întrebă Jasper. Era un pierde-vară, nu?

La care doamna Oliver ridică unealta pe care se întâmplă să o aibă în mână în acel moment, un cuțit ce părea chiar letal, și îl îndreptă spre inima lui la niciun metru distanță.

— Am auzit destul prostiile astea când trăia domnul Wrayburn, Dumnezeu să-l odihnească, spuse ea. Doar pentru că domnului Wrayburn îi plăceau Biblia, slujbele și nu-i plăcea băutura sau dansul, asta nu înseamnă că oamenii cărora le plăceau erau draci împielizați. Dumnezeu voastră nu erați drac împielizat, milord, chiar dacă ați fost destul de neastâmpărat cât să-i albiți pe cei care vă iubeau. Nici tatăl dumneavoastră nu a fost drac împielizat, chiar dacă îi plăceau băutura și nebuniile și, da, chiar și femeile înainte să se însoare cu mama dumneavoastră. Măcar se râdea în casă când trăia, ceea ce nu s-a mai

întâmplat după ce-a murit, și nimeni nu m-a putut face să cred că lui Dumnezeu nu-i place să râdem din când în când. Iar dacă milady, Dumnezeu s-o binecuvânteze, vrea să aducă râsul înapoi, chiar și unele nebunii, atunci eu spun bravo ei.

Privirea ei căzu pe lama tăioasă a cuțitului pe care îl tot fluturase către el, și avu amabilitatea să îl coboare imediat. Era îmbujorată și respira greu.

— Așa spune toată lumea de pe aici, adăugă apoi Couch. Să mă iertați că-mi exprim părerea neîntrebat în prezența dumneavoastră, milord.

— Asta nu te-a oprit niciodată când eram băiat, comentă Jasper. Țin minte că mi se ura ascultându-ți opiniile, Couch.

— Ei bine, legați peruca lacheului de spătarul scaunului când adormea pe scaunul de pe hol și vă dădeați pe cascadă în hainele bune, rupând haina și pantalonii când se agățau de ramuri și de pietre, așa că trebuia să vă așteptați să-mi auziți opinia, milord, spuse majordomul părând oarecum rușinat.

— Atunci, lasă-mă să o aud și acum, zise Jasper zâmbind și se așază pe una dintre băncile ce se întindeau pe toată lungimea bucătăriei, luând un mâr și mușcând din el cu zgomot. Povestiți-mi despre tatăl meu.

Amândoi îi spuseră multe, deși făcură un schimb de priviri înainte, de parcă se temeau și acum să încalce o regulă stabilită de un om mort. Al doilea soț al mamei lui lăsase în urmă o umbră mare și întunecată, se gândi Jasper.

Nu putu să stea prea mult în bucătărie. Charlotte asmuțise tinerimea asupra satului, plecând în cabriolete, cu scopul de a se uita la biserică probabil pentru foarte scurt timp – dacă Jasper mai cunoștea tinerimea –, înainte de a lua o gustare la han. Le promisese lui Lady Hornsby, lui Dubois și soției sale să le arate galeria și să le dea o lecție de istorie despre familia lui și despre domeniu. Avea să li se alăture și unchiul Stanley.

Sperase să îl însoțească și Katherine, de aceea o căuta, dar ea dispăruse, probabil era în sat pentru încă o întâlnire a vreunui comitet.

Tinerii nu fuseseră deloc obosiți după plimbarea lor, se dovedi mai târziu la prânz. Se hotărâră să se plimbe în jurul lacului după-amiaza. Fuseseră deja de câteva ori la lac, să se plimbe pe mal, să facă picnicuri și să se plimbe cu barca o dată, dar încă nu reușiseră să îi dea ocol sau să meargă pe traseul prin zona sălbatică.

— Este foarte frumos pe partea cealaltă, spuse Charlotte. Sunt priveliști frumoase la fiecare pas, câteva locuri unde să te odihnești, chiar și o căsuță, care este doar de decor. O să facem tot traseul printre dealuri într-o altă zi.

— Sunt și eu de acord, afirmă domnișoara Fletcher. Mi s-ar uza pantofii și aș fi obosită înainte să mă întorc acasă, și m-ar dura și picioarele.

— Atunci trebuie să-mi dați voie să vă conduc, domnișoară Fletcher, și vă puteți sprijini de brațul meu, se oferi Thane cu o voce pe jumătate spartă, precum sunt vocile bărbaților foarte tineri.

— Oh, vă mulțumesc, domnule Thane, replică ea roșind în timp ce mai tânăra domnișoară Dubois chicoti.

De ce chicoteau atât de mult tinerele domnișoare? Și de ce făceau asta aproape fără pauză când erau înconjurate de alte tinere domnișoare, chiar și mai mult atunci când erau tineri domni prin preajmă? Dar Jasper ascultă totul indulgent și amuzat.

— Domnișoară Huxtable, pot avea onoarea de a vă escorta? întrebă tânărul Fletcher.

Bietul băiat suferise toată săptămâna amorezat de Margaret, deși sigur era cu cel puțin șase ani mai mic decât ea și nici pe departe de nivelul ei în ceea ce privea înfățișarea.

Ea îi zâmbi cu amabilitate.

— Mi-ar face plăcere, îi răspunse.

Era o lady foarte amabilă.

— Să ne plimbăm noi până în partea cealaltă a lacului, Jasper? întrebă Katherine. Este singura parte a traseului pe unde nu am fost.

Toate capetele părură să se întoarcă mai întâi către ea, apoi către el, de parcă răspunsul lui era extrem de important pentru toată lumea. Nimeni nu uitase în ce condiții se căsătoriseră, evident, doar trecuse foarte puțin timp de când avuseseră nunta. Toată lumea fusese cu ochii pe ei timp de mai bine de o săptămână. El și Katherine zâmbiseră foarte mult unul la celălalt.

— Cu siguranța, dragostea mea, îi răspunse el. Mai ales dacă te pot avea pe tine la braț.

— Sigur că da, replică ea.

Capitolul 21

Plimbarea pe pajiște îi duse către ponton, de-a lungul malului acoperit cu iarbă, spre stânga, pe lângă trestie și o familie gălăgioasă de rațe, spre copacii din depărtare și spre începutul traseului prin regiunea sălbatică. Uneori, copacii îi înconjură și le oferă bine-venita umbră. Alteori, oferea priveliști spre apă și casă. La un moment dat, traseul duse către casa micuță din vârful celei mai abrupte părți a malului lacului și către cascada de lângă căsuță.

Lady Hornsby și doamna Dubois rămăseseră acasă, în grădina scufundată. Domnul Dubois se dusese în sat cu domnul Finley pentru a vizita o veche cunoștință a celui deal doilea. Toți ceilalți veniseră la plimbare, până și domnișoara Daniels și reverendul Bellow.

Dură aproape o oră doar să ajungă lângă cascadă pentru că erau atât de multe locuri în care să te oprești, să admiri și să lauzi, dar și să te așezi pentru a te odihni după

efort. Și pe toată durata plimbării se vorbi și se râse mult, ceea ce îi făcu să întârzie și mai tare.

— Îmi este foarte clar că festivitățile sunt pentru Charlotte și că atât ea, cât și copiii se simt extrem de bine, îi spuse Jasper lui Katherine, în timp ce domnișoara

Fletcher și domnișoara Hortense Dubois își întinseră mâinile ușor spre cascadă, țipând apoi din cauza îndrăzelii pentru că apa era rece. Dar eu sunt mare și sunt plictisit de moarte. Tu nu ești?

— Deloc, răspunse ea. Îmi plac foarte mult toți oaspeții noștri, împrejurimile sunt minunate și vremea este perfectă. Probabil că o întrecere cu cabrioletele până la capătul domeniului ar fi mai pe gustul tău.

— Dacă ai veni cu mine, spuse el. Ai veni?

— Mă tem că nu, replică ea. Nu doresc să-mi rup gâtul și picioarele.

— Lașo, zise el.

— Oricum, probabil ar începe să plouă și mi-aș strica boneta, afirmă ea.

— Atunci, fără întrecere până la marginea domeniului, concluziona el oftând. Dar o plimbare în doi sus pe dealuri? Vreau să-ți arăt ceva.

— N-am văzut tot acum două săptămâni? întrebă ea în timp ce Charlotte țipă, Thane strigă și cineva îl anunță că are măneca udă, și toți începură să râdă.

— Nu, n-ai văzut tot, răspunse și îi întinse mâna. Vino cu mine. Nu ne va simți nimeni lipsa, sunt toți ocupați să flirteze între ei. Iar domnișoara Daniels este aici ca să aibă grijă să nu se lase cuprinși prea tare de entuziasm.

— Ar fi foarte neglijent din partea noastră să ne abandonăm oaspeții, comentă ea.

Dar era un argument slab. Nu se împotrivi când o trase de mână și o conduse în ritm alert departe de cascadă în direcția răscrucii de pe cărare. Un braț al ei ducea către malul lacului în timp ce celălalt ducea în sus către dealuri. El o apucă pe cel de-al doilea.

Era prea neliniștit pentru a merge în pas de melc. De câteva ore gândurile îi tot fugeau în toate direcțiile, și simțea nevoia de liniște și pace.

Merseră repede, în ciuda pantei dealului, și ajunseră la fagul bătrân de la capătul aleii printre rododendroni. Se opri acolo și se sprijini de trunchiul copacului pentru o clipă, ținând-o încă de mână.

— Ai obosit? o întrebă.

Se auzea că da. Dar ea se întoarse să se uite la priveliște, care era splendidă, ce-i drept. Se vedeau padocurile și grădinile bucătăriei din spatele casei, iar dincolo de casă era grădina scufundată, pajiștile și aleea principală, satul în depărtare, câteva câmpuri ce se întindeau până în zare în mai multe direcții. Dacă ar fi fost puțin mai sus, s-ar fi putut vedea și marea – așa gândise el mereu, încercase o dată să se urce în fag, dar își luxase glezna și o încheietură și, mai rău, zgâriase o pereche de ghețe noi atât de rău încât încercările mai multor servitori nu reușiseră să ascundă infracțiunea.

El și Katherine se prefăcuseră foarte bine pentru ochii familiilor și ai oaspeților. Dar în privat erau încă rezervați – erau așa de când el se purtase ca un ticălos lângă lac. Probabil că îl credea un parior lamentabil de vreme ce mai avea doar câteva zile la dispoziție ca să câștige pariul, iar el nu mai făcuse niciun efort în acest sens.

— Vino, spuse el după ce se odihni, apoi o luă din nou de mână și ieși de pe cărare, mergând printre copacii deși până când ajunseră aproape de vârful dealului și la pajiștea de acolo, care nu fusese descoperită de nimeni până acum din câte știa el.

Era ca o pajiște de pe un vârf de munte, dar în miniatură, sau o vâlcea, cu iarbă bogată și flori sălbatice, înconjurată de copaci. Mereu se simțise de parcă intra într-o altă lume când venea aici, o lume în care era complet singur, iar timpul și problemele nu contau deloc.

— Asta era ascunzătoarea mea foarte secretă când

eram copil, afirmă el, oprindu-se la marginea pajiştii. Veneam aici foarte des, vara sau iama.

Se temuse cumva că poate dispăruse. Trecuseră ani de când fusese aici ultima oară.

— Este mereu presărată cu ghiocei la începutul primăverii, de parcă ar fi fost ninsă, spuse el. Şi cu clopoţei mai târziu, de parcă o bucăţică de cer s-ar fi refugiat în pădure. Mi-aş dori să o fi văzut primăvara.

— Am să o văd, spuse ea încet. Anul viitor, şi cel de după. Locuiesc aici, Jasper.

Îşi dădu seama din tonul ei că înţelesese, şi se simţi caraghios şi recunoscător.

Un sturz zbură de pe o creangă înaltă, dând repede din aripi, probabil speriat de vocile lor. Ea ridică faţa şi îi urmări zborul către cer.

— Şi eu am avut mereu locuri precum acesta, deşi nici pe departe atât de izolate sau de frumoase, comentă ea.

El se uită înspre marginea pajiştii şi fu surprins, dar uşurat să vadă că mai era încă acolo bucata mare de piatră ce ieşea din deal, la nivelul genunchilor lui când era copil.

— Ah, este tot acolo, spuse el. Piatra vi...

Dar tăcu brusc.

— Piatra vi...? repetă ea.

— Nimic, replică el ridicând din umeri.

— Piatra visurilor tale? Încercă ea.

Doamne sfinte, o nimerise la fix. Piatra visurilor.

— O idee caraghioasă din copilărie, afirmă el plecând de lângă ea spre piatră pentru a se uita la ea mai bine.

Era acoperită cu muşchi, ramuri şi alte resturi, iar el se aplecă să le cureţe şi spuse:

— Aici eram căpitanul propriei mele nave, stăpânul castelului meu şi navigatorul de pe covorul meu fermecat. Ucideam dragoni, cavaleri inamici şi ticăloşi cu inimi negre de toate felurile în acest loc. Eram propriul meu erou preferat, invincibil.

— Aşa cum suntem toţi în visurile noastre din

copilărie, observă ea. Așa cum trebuie să fim. Jocurile noastre ne dau curaj să creștem și să trăim, atât cât putem, cele mai bune vieți ca adulți.

Oare o învățase preotul asta? El puse un picior pe piatră.

— Uneori stăteam aici întins și priveam cerul, afirmă.

— Zburând pe tivul norilor, comentă ea. Dar ai râs de mine când ți-am spus că mi-ar plăcea să zbor aproape de soare.

— Eu eram copil atunci și nu știam nimic, replică el punând piciorul din nou pe pământ. Aici trebuie să trăim, Katherine. Și nici măcar aici pe această pajiște sau în locuri asemănătoare, ci aici pe lume, unde visurile nu înseamnă nimic.

— Ar trebui să ne trăim viețile în ambele locuri, replică ea. Avem nevoie și de ascunzătorile noastre, de locurile noastre private și de visurile noastre, și de viețile noastre de acolo, unde contăm unul pentru celălalt, cu bune sau cu rele.

Trebuia să se gândească repede la un subiect pe marginea căruia să o tachineze. Nu era obișnuit cu conversații serioase. Iar acum se simțea prea vulnerabil să poarte una. Dar de ce o adusesese aici, atunci? Ar fi putut să vină singur cu ușurință.

Nu mai adusesese pe nimeni aici până acum.

Ea păși pe piatră, se uită de jur împrejur la pajiște de acolo și apoi se așeză. Își scoase boneta, o așeză lângă ea și apoi își strânse genunchii la piept și se uită spre cer.

Acum câteva săptămâni purtase galben lămâie și albastru, precum lacul și soarele. Acum purta bumbac verde pal precum pădurile, de parcă ar fi știut că vor veni aici. Acolo o zeiță a soarelui, aici o driadă.

Brusc păru dezolată.

— Îmi pare rău, spuse. Îți încalc un spațiu numai al tău?

— Și tu ești a mea, nu-i așa? întrebă el, zâmbind.

Se urcă și el pe piatră și se așază, odihnindu-și încheieturile pe genunchi pentru câteva minute, apoi își dădu jos pălăria și haina, o întinse în spatele lui și se culcă pe ea lăsând destul și pentru Katherine dacă voia să se întindă lângă el.

Nu avea rost. Nu răspunsese la acea afirmaire a posesiunii ce se voia o provocare, iar el nu se putu gândi la nimic altceva cu care să o tachineze sau să râdă de ea.

Ea se uită spre el, în ochii lui, apoi se culcă lângă el, cu capul lângă al lui pe haină. El se relaxă. Aici erau în siguranță. Mereu avusese această iluzie. Era o iluzie, desigur. Mereu trebuise să se întoarcă acasă până la urmă, unde trebuia să explice unde fusese, de ce alesese să își îngrijeze mama atât de tare cu lipsa lui prelungită, de ce nu avea lecțiile făcute și nu învățase versetele din Biblie, de ce avea hainele murdare, de ce...

Corpul lui era relaxat, dar gândurile îi fugiră de capul lor. Nu le putea opri. Nu se putu gândi la nimic pentru a o face să râdă sau pentru o obține o replică spirituală. Nu era deloc în apele lui. Ar fi trebuit să vină aici singur.

— A iubit-o pe Rachel, să știi, spuse el brusc și se simți ca un idiot când auzi propriile cuvinte, pentru că le spusese cu voce tare.

— Domnul Gooding? întrebă ea după o clipă. N-ar trebui să fie la timpul prezent? La micul dejun de la nunta noastră mi s-a părut că...

— Tatăl meu, o întrerupse el. Ea avea un an și ceva când el a murit, dar a iubit-o. O adora, de fapt. O purta în brațe peste tot prin casă, spre frecventa consternare a doicii ei.

Ea nu spuse nimic.

— Și era entuziasmat în legătură cu mine, adăugă el. Era plecat la vânătoare cu niște prieteni în ziua în care a murit, și chefuisese cu ei după ce începuse să plouă când a primit vestea că pe mama o apucaseră durerile, Călărea grăbit spre casă când a sărit peste acel gard în loc să mai

piardă zece secunde trecând prin poartă. Poate nici nu a observat că era deschisă. Așa că a murit, iar durerile mamei erau o alarmă falsă. Eu am apărut abia o lună mai târziu.

Ea îl ținea de mână. O luase el de mână? Sau ea pe el? Oricum, o strângea destul de tare.

Se simți ca un mare idiot. Se întoarse către ea și îi zâmbi sfidător, relaxându-și mâna.

— Mai bine că a dispărut atunci, afirmă el. Al doilea copil al său ar fi fost o mare dezamăgire pentru el. Sigur ești de acord cu asta, Katherine.

— De ce vorbești despre aceste lucruri ca și cum abia ce le-ai descoperit? Întrebă ea.

— Pentru că așa e, îi explică. Am vorbit cu unii dintre servitori azi-dimineață când am coborât în bucătărie să te caut, iar ei mi-au spus tot felul de lucruri pe care nu le mai auzisem până atunci. Nu aveam voie să îl menționăm pe tata.

— De ce? Întrebă ea, încruntându-se.

— Era un crai, un libertin și un drac împielițat, recită el. Când a venit prea-cuviința în casă sub forma celui de-al doilea soț al mamei mele, influența tatălui meu trebuia uitată pentru totdeauna. Pentru binele nostru, al tuturor, al familiei și al servitorilor. Dacă mă gândesc mai bine, poate nu ar fi fost dezamăgit. Poate m-ar fi lăudat ca fiind adevăratul său moștenitor. Crezi?

Ea îi ignoră frivolitatea.

— Deci nu ți s-a spus nimic despre propriul tată?

Ochii ei imenși, cu taine nepătrunse, se măriră.

— Ba din contră, replică el. Mi se spunea ceva despre el în fiecare zi când eram copil. Era bărbatul din sămânța căruia eram eu – rău, de nerecuperat, incorigibil, și tot felul de alte lucruri rele. Eram la fel ca el, două picături de apă sălcie. Nu aveam să fac niciodată nimic în viață pentru că aveam sângele lui în vene. Și toată lumea știa unde urma să ajung după moarte – în iad, pentru a-l întâlni.

— Și mama ta nu avea nimic de spus? Întrebă ea.

— Mama era o lady dulce, explică el. Foarte pașnică din fire și extrem de ușor de dominat. Mereu trebuia să-i spună cineva ce este bine. Servitorii pretind că îl adora pe tata. Dar după ce-a murit el și m-am născut eu, a căzut în letargie și tristețe, care au trecut doar când Wrayburn i-a preluat controlul vieții și a luat-o de soție. L-a iubit, probabil. Îi era și foarte frică de el, sau frică să-l nemulțumească. Nici după ce-a murit el n-a făcut sau n-a spus ceva ce ar fi crezut că l-ar fi nemulțumit.

— Iar pe tine nu te-a iubit? Întrebă ea încet.

— Oh, ba da. Sunt sigur că da. A plâns din cauza mea de mai multe ori decât aș putea eu număra și m-a implorat să fiu cuminte și cuviincios, să fac tot ce-mi spunea tatăl meu vitreg și să-i merit iubirea.

— Dar Rachel?

— Ei i s-a negat copilăria. Lumea de dincolo de uși era un loc malefic, iar ea nu trebuia să plece de lângă mama ei.

— Charlotte?

— Ah, dar ea nu avea sânge spurcat în vene. Iar domnișoara Daniels a venit când era ea încă foarte mică. A avut și norocul de a fi fată. Nu-i prea păsa de ea.

Se simți din ce în ce mai idiot. De ce scotea la iveală toată această istorie? Nu vorbea niciodată despre copilăria lui. Nici nu se gândea la asta. Nu căuta milă, cu siguranță, departe de el gândul! Dar era uimit că noutățile aflate de dimineață în bucătărie îl supăraseră atât de mult, că îi făcuseră gândurile vraiste.

Tatăl lui o iubise pe Rachel. Îl iubise și pe el, încă nenăscut. Putuse să iubească. Murise pentru că iubea.

Gândurile îi fugeau atât de repede prin minte încât se simți amețit.

— Cred că tata a iubit-o și pe mama. N-a mai umblat cu femeii după ce s-a însurat cu ea.

Ea ridicase mâinile lor, își dădu el seama. Simți atingerea buzelor ei și căldura respirației pe dosul palmei.

— Cu câteva minute înainte de a primi vestea despre durerile mamei mele, închinase un pahar în cinstea mea. Fiică sau fiu, nu-i păsa ce eram atât timp cât eram viu și sănătos. Chiar a spus asta, deși cred că își dorea un fiu, un moștenitor.

Ea își mângâie obrazul de dosul palmei lui.

— Servitorii îl adorau, deși nu erau orbi la defectele lui deloc, continuă el. Cel mai mare era nechibzuința, spun ei.

— Te adoră și pe tine, spuse ea. Deși nu sunt orbi nici acum.

— Cred că am fi fost o familie fericită dacă ar fi trăit, afirmă el.

Își dori să nu mai spună prostii. Când avea de gând să își închidă gura și să o țină închisă?

— Dar dacă lucrurile nu s-ar fi întâmplat cum s-au întâmplat, atunci n-ar fi existat Charlotte, nu? Mereu am ținut foarte mult la ea. La naiba, nu putea să îi spună nimeni să tacă odată? Ceea ce este ciudat, continuă. Este fiica lui. Cum pot să țin la ea?

— Pentru că ea este ea, așa cum tu ești tu.

— Katherine, oprește-mă, te rog, spuse el. Trebuie să existe tot felul de secrete și în trecutul tău. Spune-mi despre ele.

— Chiar nu există, replică ea. Chiar am avut o viață privilegiată. Oh, am trecut prin durerea nemărginită de a-mi pierde mama când eram copil și apoi și pe tatăl meu când aveam doisprezece ani. Au fost momente cumplite, iar cuvântul acela nu le descrie la justa lor valoare. Dar i-am avut mereu pe surorile și pe fratele meu, și niciunul dintre noi nu s-a îndoit vreodată că suntem iubiți și doriți. Chiar dacă Meg a renunțat la un viitor cu Crispin Dew pentru noi, nu ne-a făcut niciodată să simțim că a fost un sacrificiu pentru care să aibă resentimente. Eu nici n-am știut despre asta până acum câțiva ani, când mi-a spus Nessie. Am fost mereu atât de sigură de dragostea familiei mele, încât nici nu-mi pot imagina să fii copil și să nu fii sigur de acea

dragoste. Nu-mi pot imagina ceva mai rău decât un copil care se simte neiubit, că nu poate fi iubit. Nici nu pot suporta gândul.

Vocea i se subțiasse, devenind mai ridicată.

Dar el nu putea da vina pe circumstanțe pentru nimic, nu? Pentru că devenise cine era? Ar fi o văicăreală. Erau circumstanțele cu care se trezise, și în orice clipă a vieții lui, copil, adolescent sau adult, el alesese cum să gândească, să vorbească și să se poarte. Și acum era la fel.

Îi dădu drumul la mână, se ridică pe un cot și zâmbi la ea leneș. Era momentul să își revină.

— Povestea mea tristă ți-a mișcat inima gingașă, Katherine? o întrebă, plimbându-și privirea pe fața ei și oprindu-se la buze. Este acea inimă cuprinsă de dragoste pentru mine, drept urmare? Ești gata să mărturisești totul? Că sunt cu un pas mai aproape de a câștiga pariul? Cu doi pași? Sau că l-am câștigat deja?

Își dădu imediat seama de greșeală. Asta nu i s-ar părea ei o glumă inocentă. Semăna prea mult cu ce se întâmplase lângă lac, fir-ar să fie! Și era nedrept, la naiba cu toate. Nu înțelesese nimic?

Dar cuvintele nu puteau fi retrase, și tot ce putu să facă fu să aștepte răspunsul ei, cu sprânceana dreaptă ridicată, cu pleoapele grele și colțurile gurii ridicate într-un mic zâmbet.

Un bărbat al naibii de bun. Răspunsul lui Dumnezeu la rugăciunile femeilor singure și dornice de amor.

Sau poate că nu.

Katherine ridică o mână, parcă pentru a o așeza cu tandrețe pe obrazul lui. În schimb, palma ei deschisă se izbi cu putere și în mod dureros de obrazul lui.

Capitolul 22

Ea se ridică de lângă el, se dădu jos de pe piatră și merse până la jumătatea pajiștii înainte de a se opri în iarba înaltă aproape până la genunchi și presărată cu florile sălbatice.

Nu lovise niciodată pe nimeni în viața ei. Îl plesnise peste obraz. Încă o furnica palma. Inima îi bătea repede, parcă o simțea bătând în gât și în urechi, sugrumând-o și asurzind-o. Se întoarse brusc către el.

— Să nu-mi mai faci așa ceva niciodată! strigă, fără aer și cu vocea tremurândă. Niciodată! Mă auzi?

El stătea ridicat, sprijinit pe un cot și își pipăia ușor cu două degete obrazul înroșit.

— Te aud, răspunse. Katherine...

— Tu m-ai invitat, îl întrerupse ea. Tu m-ai invitat, și apoi mi-ai trântit ușa în nas. Dacă nu vrei să fac parte din viața ta deloc, atunci lasă-mă cu totul pe dinafară, rămâi ascuns în spatele replicilor tăioase, al ironiei, al pleoapelor grele și al sprâncenei ridicate. Pleacă. Lasă-mă aici să-mi trăiesc viața liniștită. Dar dacă alegi să mă incluzi în viața ta, atunci include-mă cu totul. Nu te preface din senin că totul a fost doar pentru a câștiga un pariu stupid.

Gâfâia.

El o privi câteva clipe, cu buzele strânse. Apoi se ridică în picioare și traversă pajiștea pentru a sta în fața ei. Ea își dori să fi purtat haina și pălăria. Era prea neliniștitor de... masculin... în cămașă și vestă.

— Au fost doar câteva comentarii despre familia mea, spuse ridicând din umeri. Nimic atât de entuziasmam. Am crezut că te-ar amuza. Nu, am crezut că te-ar emoționa. Am crezut că ți-ar fi milă de mine. Mila nu este la jumătatea distanței către dragoste? Am crezut că poate...

Poc!

Oh, Doamne sfinte, o făcuse din nou, cu aceeași mână, pe același obraz.

El închise ochii.

— Să știi că doare, replică el. Și eu sunt în dezavantaj,

Katherine. Ca domn, nu pot răspunde cu aceeași monedă, nu?

— Nu știi nimic, dar nimic despre dragoste! strigă ea. Ai fost iubit, și ești iubit. Chiar și iubești fără să-ți dai seama. Dar ignori totul imediat ce pare că va sparge barierele pe care le-ai ridicat în jurul inimii tale cu mulți, mulți ani în urmă, ca să nu suferi din ce în ce mai mult până când nu ai mai fi suportat să trăiești. Acele zile au trecut, nu trebuie decât să-ți dai seama.

El zâmbi pe jumătate.

— Ești mai frumoasă ca niciodată când ești nervoasă.

— Nu sunt nervoasă, strigă ea. Sunt furioasă! Dragostea nu este un joc.

El tot avea acel zâmbet pe jumătate și pleoapele grele, iar ochii lui erau cu adevărat întunecați acum. Nu era urmă de joacă sau umor în privirea lui.

— Atunci ce este, dacă nu un joc? întrebă el ușor.

— Nici măcar nu este un sentiment, deși implică sentimente, replică ea. Cu siguranță nu este doar fericire și lumină. Și nu este nici se... sex, deși știu că ești pe punctul de a spune asta. Dragostea este o legătură cu o persoană, fie prin naștere sau prin altceva, ce nici măcar nu pot să explic. Adesea este doar atracție, la început. Dar devine o legătură mult mai profundă. Este hotărârea de a-ți păsa de o persoană indiferent de ce s-ar întâmpla și să le permiți să le pese de tine. Este un angajament de a-l face pe celălalt fericit și să fii fericit la rândul tău. Nu este ceva posesiv, și nu face nicio victimă. Nu aduce mereu fericire. Adesea aduce multă suferință, mai ales când persoana iubită suferă și nu poți să o consolezi. Este tot rostul vieții. Înseamnă să fii deschis, să ai încredere și să fii vulnerabil. Oh, știu că am avut o viață ușoară, în sensul că a existat mereu dragoste necondiționată în viața mea. Știu că nu pot să înțeleg cum a fost să crești oferindu-ți-se foarte puțină dragoste. Dar ai să permiți copilăriei să-ți năpăstuiască și restul vieții? O să-i dai tatălui tău vitreg această putere, până și de dincolo de

mormânt? Și ai fost iubit, Jasper, poate de toată lumea în afară de el. Toți servitorii, și îndrăznesc să spun toți vecinii, te-au iubit mereu. Mama ta te-a iubit. Charlotte te adoră. O să tac acum pentru că nici nu știu ce tot spun.

Zâmbetul lui era strâmb, cu un colț al gurii mai sus decât celălalt, și își dădu seama că este foarte tensionat, că nu își putea controla bine mușchii feței. Probabil că nu îl ajutaseră nici cele două palme.

— Dacă te-aș putea convinge pe tine să mă iubești, Katherine, atunci viața mea ar fi completă. Fericire până la adânci bătrâneți. Am să...

— Pariul acela! spuse ea, aproape cu dușmănie. Sunt sătulă până peste cap de acel pariu. Nu mai vreau să aud despre el, mă auzi? S-a terminat. Gata! Dragostea nu este un joc, și nu o să mă mai prefac că este. Pariul nu mai există. Nu mai are miză. Nu mai există. Du-te înapoi la Londra cu pariurile tale idioate dacă asta trebuie să faci, la prietenii tăi, niște domni la fel de idioți care cred că este amuzant să parieze bani dacă poți sau nu să convinge o femeie care nu v-a greșit cu nimic să... să... să se destrăbăleze cu tine. Chiar să permită să se întâmple rezemată de un copac într-o grădină publică. Du-te, și nu te mai întoarce. Nu o să-ți simt lipsa niciodată.

Oh, Doamne sfinte, de unde veneau cuvintele? De ce trebuia să vorbească din nou despre asta?

— Cred că zilele mele de parior s-au cam terminat, rosti el încet. Te-am rănit cumplit.

Nu era o întrebare.

— Da, m-ai rănit, spuse ea izbucnind în plâns.

— Katherine...

Mâinile lui îi cuprinseră umerii.

Dar ea nu avea de gând să îi cadă în brațe și să plângă pe umărul lui. Îl lovi cu pumnii în piept, suspinând și sughițând și ținându-și fața în jos. Of, ce proastă se simțea. De ce era brusc atât de isterică? Totul se întâmplase cu mult timp în urmă. Era istorie deja.

— Cum ai putut? strigă, suspinând și plângând în timp ce vorbea. Cum ai putut să faci așa ceva? Cu ce-ți greșisem eu vreodată?

— Cu nimic, răspunse el. N-am nicio scuză, Katherine, nu mă pot apăra. A fost o ticăloșie ce-am făcut.

— Probabil au știut toți de la club, spuse ea.

— Mulți dintre ei, da, recunosc el.

— Și acum știe toată lumea, adăugă ea. Și este prea ușor să dai vina pe Sir Clarence Forester pentru asta.

— Da, ai dreptate, zise el. Vina a fost a mea în totalitate.

Se uită în sus la el, deși știa că fața ei era roșie și umflată.

— Cum ai putut să-ți faci ție așa ceva? îl întrebă. Cum ai putut să ai atât de puțin respect pentru tine însuși? Cum ai putut să ții atât de puțin la decență?

El își strânse buzele. Ochii lui, acum larg deschiși, o priveau fără să clipească.

— Nu prea știu, Katherine, afirmă. Nu prea sunt înclinat spre introspecție.

— Și asta este intenționat, spuse ea. Probabil că n-ai suportat sentimentele când erai copil, așa că le-ai ignorat. Dar dacă nu sunt sentimente, Jasper, atunci nu poate fi nici compasiune, pentru oameni sau pentru tine. Ajungi să te porți cu alții cum ai fost și tu tratat.

Katherine își șterse nasul cu dosul palmei, iar el se întoarse brusc și merse către piatră. Se aplecă spre haina lui, scoase o batistă din buzunar și se întoarse la ea cu mâna întinsă. Ea își șterse ochii de lacrimi, își suflă nasul și strânse batista în palmă.

— Nu plec nicăieri, afirmă el când ea se uită din nou la el. Asta este casa mea, iar tu ești soția mea. Ceea ce ți-am făcut acum trei ani a fost de neiertat, dar din păcate nu poți scăpa de mine. Îmi pare rău pentru asta. Dar nu plec nicăieri.

— Of, Jasper. Îl privi fericită, deși nu își dorea să fie.

Nu pleca nicăieri. Nimic nu e de neiertat, continuă ea.

El o privi în tăcere pentru câteva clipe.

— Dacă pariul a căzut, a căzut de tot? întrebă. La fel și toate condițiile?

— Da, replică ea, și se simți extrem de ușurată să spună asta pentru că desigur că știa la care condiții se referea el.

Nu pleca nicăieri, dar mariajul lor nu era deloc un mariaj adevărat așa cum era acum, din cauza condiției pe care o impusese privind pariul pus în noaptea nunții lor. Îi simțise lipsa cumplit, ceea ce era ridicol, căci nu petrecuseră împreună decât acea singură noapte. Nici măcar o noapte întreagă. El dormise în salon mare parte din noaptea aceea.

— Vino la mine la noapte, spuse ea, simțind cum îi ard obraji.

Aruncă batista jos și își așează palmele pe obrajii lui. Pe cel stâng încă se vedeau urmele degetelor ei. Iar chipul ei era probabil îngrozitor. El o luă de mâini și se întoarse să sărute palma uneia, apoi pe cealaltă.

— Katherine, nu te poți aștepta să aud „da” într-o clipă și „vino la mine la noapte” în următoarea, și să mă mulțumesc să aștept până atunci. Nu te-ai putea aștepta la așa ceva de la niciun bărbat în putere, darămite de la mine.

— Dar toată lumea s-ar întreba unde suntem, dacă am dispărea în camerele noastre imediat ce-am ajunge acasă, spuse ea. Și oricum...

— Katherine, rosti el încet și o sărută.

Își dădu seama imediat la ce se referea, ce voia să facă. Simți la fel de brusc lumina soarelui și căldura, ciripitul păsărilor și bâzâitul insectelor, cântecul unei păsări, cât de mătăsoasă este iarba și florile sălbatice de la picioarele lor; mirosul parfumului lui, căldura trupului său și senzația dată de buzele lui pe ale ei; dorința nemărginită ce o cuprinse din cap până în picioare.

Îl cuprinse cu brațele pe după gât. Cumva erau brusc

pe pământ, cu iarba în jurul lor, totul era fierbinte, îmbrățișări puternice, respirații gâfâite și urgente, mâini și guri ce explorau, haine date jos sau trase și date la o parte, până când ea ajunsese pe spate cu greutatea lui deasupra, fața lui deasupra feței ei, plină de dorință la fel ca ea.

— Katherine, șopti el.

Nu mai avea vesta și lavaliera. Cămașa albă era deschisă și lăsa să se vadă mușchii de sub ea, părul negru de pe piept. Avea pantalonii deschiși. Ea avea corsajul tras sub sâni, rochia ridicată deasupra șoldurilor. Avea picioarele de o parte și de cealaltă a lui, ciorapii ei sprijiniți pe cizmele lui. Își trecu mâinile prin părul lui, cald din cauza soarelui.

— Pământul este o saltea foarte proastă, comentă el. Mai ales când faci dragoste.

— Nu-mi pasă, spuse ea ridicându-și capul să îl sărute, să îl atragă în jos spre și în ea.

Se hotărî că nu îi pasă nici că el sigur știa că a câștigat acel pariu prostesc cu mult înainte să fi fost abandonat. Nu îi păsa dacă știa că îl iubește. Dragostea însemna vulnerabilitate – tocmai îi spusese lui asta. Ah, da, însemna. Dar nu trebuia evitată din această cauză.

— Dă-mi voie să fiu nobil, spuse el cu un zâmbet în privire. Dă-mi voie să fiu nobil măcar o dată în viață.

Și se rostogoli cu ea până când ajunsese el pe spate. O ținuse de picioare și le îndoise astfel încât ea îngenunchea călare pe el. Ea își sprijini mâinile pe umerii lui și își înălță capul pentru a se uita în jos la el. El își ridică mâinile și îi scoase agrafele din păr până când părul ei căzu de o parte și de cealaltă a chipului ei și îi atinse umerii.

— Hai, spuse și, apucând-o de șolduri, o ghidă în jos spre el și pe el până când ea simți că bărbăția lui tare alunecă în adâncimile ei umede.

Ea se lăsă în jos pe el, strângându-l cu mușchii din interior și închise ochii. Nu simți nicio durere. Și cu siguranță nu exista senzație mai plăcută pe lume! Și în aer

liber. Deschise ochii și văzu rozul și movul florilor deschise în jurul lor. Închise ochii din nou, își relaxă mușchii, se ridică puțin doar pentru plăcerea de aluneca în jos din nou și a-l strânge înăuntru. O făcu din nou și din nou.

Poate trecu un minut, sau trecură două, sau zece, până să își dea seama că el stătea nemișcat sub ea, că ea îl călărea pentru propria ei plăcere. El o ținea de coapse cu mâini calde și ferme.

Ea deschise ochii din nou și se uită la el. O privea, și își dădu seama că îl călărea și spre plăcerea lui, că era o încântare comună în a face dragoste, indiferent care dintre ei se mișca. Ca iubit aveai putere, fie că erai bărbat sau femeie. Îi zâmbi și îl călări în continuare, iar colțurile gurii lui se ridicară foarte puțin.

Dar era și durere. Sau, dacă nu chiar durere, atunci o tensiune ce amenința să devină durere. Și o nechibzuință în a continua să se ridice doar pentru a se înfige în acea durere din nou.

El își ridică mâna spre ceafa ei și o coborî spre el, mai întâi către gura lui deschisă, apoi către umăr. Apoi o apucă ferm de fese cu ambele mâini și o ținu puțin ridicată în timp ce se mișcă în sfârșit el, intrând tare și rapid în ea până când se opri din nou și o trase jos atât de repede încât ea cedă, țipând de plăcere.

Insectele continuară să bâzâie. Pasărea probabil că plecase în zbor spre vreo ramură și cânta veselă. Un fir de iarbă sau o floare îi gâdila urechea. Simți mirosul plantelor, amestecat cu mirosul parfumului lui.

El îi întinsese picioarele, care acum stăteau drepte și relaxate pe lângă ale lui. Simți din nou pielea cizmelor lui pe picioarele acoperite de ciorapi. Ar fi putut să adoarmă foarte, foarte ușor.

El o sărută pe obraz.

— Te iubesc, spuse el.

Le dădu voie cuvintelor să o mângâie pentru câteva clipe. Zâmbi.

— Nu-i nevoie, răspunse ea apoi. Sunt doar cuvinte.

— Două cuvinte pe care nu le-am mai spus împreună până acum, spuse el. Vrei să vedem dacă le mai pot spune o dată? Te iubesc.

Ea își încrucișă mâinile pe pieptul lui și își înălță capul pentru a-l privi.

— Nu-i nevoie, repetă. Sunt doar niște cuvinte, Jasper. Ai spus că nu o să mă părăsești. Ne-am reluat mariajul. Poate curând vom avea un copil și ne vom întemeia o familie cu adevărat. Vom rămâne aici mare parte din an și va fi casa noastră. Vom depune eforturi pentru ca mariajul nostru să ne facă pe amândoi mulțumiți și să ne aducă plăcere. Va fi suficient. Va fi suficient. Nu trebuie să te simți obligat să spui...

— Te iubesc? o întrerupse el.

— Da, asta. Nu este nevoie.

— Tu nu-mi poți spune aceste cuvinte? întrebă el.

— Ca să-mi spui că doar te-ai prefăcut că ești de acord să terminăm cu pariul? replică ea. Să te aud cum te declari victorios? Nu. Nu vei auzi niciodată cuvintele acelea din gura mea, Jasper.

Ea îi zâmbi strălucitor, iar colțurile gurii lui coborâră. Ea râse.

— Katherine, spuse el brusc serios. Îmi pare rău pentru Vauxhall. O scuză nu este nici pe departe suficientă, dar...

Ea așeză două degete pe buzele lui.

— Te-am iertat, și este suficient, spuse ea.

El îi sărută degetele. Apoi brusc o cuprinse panica. De cât timp erau aici? De când pleaseră de lângă ceilalți, de la cascadă?

— Jasper, spuse dându-se jos de pe el, încercând să-și ridice corsajul și să dea fusta în jos în același timp.

La ce ne stă gândul? Probabil că toată lumea s-a întors acasă și așteaptă ceaiul, și gazdele nu sunt nicăieri.

— Charlotte va fi încântată să facă pe gazda în lipsa

noastră, și toată lumea va fi hrănită, spuse ei. Iar dacă se gândesc că lipsim pentru că nu ne dăm seama cum trece timpul, ca doi îndrăgostiți, nu numai că vor avea dreptate, ci vor fi și încântați. Gândește-te ce povești vor putea spune acasă pentru a hrăni bârfitorii.

— Părul meu! strigă ea. Nu am nicio perie sau oglindă cu mine. Cum să-l prind în mod respectabil? Va trebui să-l ascund sub bonetă.

— Ba nu, spuse el, aranjându-și hainele, apoi mergând spre piatră, luându-și pălăria ușor într-o parte, luându-și haina și boneta ei.

Înfășură panglicile bonetei pe o încheietură și își agăță haina pe un deget al aceleiași mâini, sprijinind-o pe umăr. Îi oferi brațul apoi.

— Părul tău este foarte frumos așa cum este acum. Poți să fugi în cameră când ajungem acasă să ți-l aranjeze servitoarea ta.

Ea ridică din umeri și îl luă de braț. Era prea fericită pentru a se contrazice cu el, deși spera să nu o vadă nimeni înainte să se schimbe și să se aranjeze în camera ei. Se simțea minunat de moale după ce făcuseră dragoste. Se simțea foarte delicată înăuntru, unde fusese el.

Merse spre casă ținându-se de mână, amândoi cu hainele șifonate, își dădu seama de asta când ieșiră dintre copaci și trecură de malul lacului. Nu aveau decât să sperie că nu îi va vedea nimeni. Chiar era mai bine să nu intre pe intrarea principală.

Dar în timp ce coborau, Katherine văzu că se apropia o trăsură pe aleea principală, una de călătorie, care nu aparținea cu siguranță nici unuia dintre vecini.

Îl strânse pe Jasper mai tare de mână. Acum era și mai important să se furișeze spre o altă intrare. Dar mai erau doi oameni pe terasa superioară, unchiul Stanley și domnul Dubois. Și îi văzuseră amândoi. Unchiul Stanley ridicase o mână și îi salutase. Iar trăsură se opri pe terasă, lângă ei. Cu siguranță îi văzuseră și cei dinăuntru. Era prea

târziu să se ascundă.

— Vai de mine, spuse ea dezolată. Cine ar putea să fie? Aștepți pe cineva?

Dar portiera trăsurii era deja deschisă, iar vizitiul ajuta pe cineva să coboare. Domnul Dubois se uita politicos în față. Unchiul Stanley se încruntă. Și din trăsură ieși Lady Forester. Urmată apoi de Sir Clarence Forester.

— Ce naiba? spuse Jasper.

Katherine s-ar fi întors și ar fi luat-o la fugă în mod lipsit de grație dacă nu ar fi ținut-o el de mână atât de strâns și nu ar fi înaintat împreună cu ea. Dar apoi se opri când vizitiul se duse să ajute o a treia persoană să se dea jos. Un domn în vârstă pe care Katherine nu îl cunoștea.

— La dracu' cu toate! exclamă Jasper. Acum ce mai e?

Capitolul 23

Lady Forester și Clarence. Ce tupeu! Dar înainte să apuce Jasper să își exprime indignarea... Seth Wrayburn!

— Fii politicos, Jasper, îi șopti Katherine. Te rog, fii politicos.

După ce îi făcuseră cei doi? Dar Dumnezeu, Seth Wrayburn! Omul nu ieșea niciodată din casa lui din Londra. Și totuși, era în Dorsetshire, tocmai în compania lui Lady Forester și a lui Clarence.

Jasper se stăpâni. Ce i-ar putea deconcerta mai rău pe cei doi decât politețea?

— Doamnă, domnule, Clarrie, spuse Jasper vesel. Ce plăcere neașteptată!

Probabil era evident și pentru ultimul imbecil că era orice altceva decât o plăcere. Nu reușise să își descleșteze dinții de tot când o spusese.

— O fi o plăcere pentru tine, Montford, îl apostrofă Wrayburn fără să facă vreun efort să zâmbească sau să

pară altfel decât enervat. Eu o numesc o neplăcere clară să fiu târât de-a lungul Angliei pe drumuri ce sunt o rușine și pe lângă bariere de taxare ce par să fi rășărit la tot pasul și să mi se vorbească aproape până la capătul limitei de supraviețuire. Să știi că nu sunt încântat sub nicio formă, spuse încruntându-se cu ferocitate.

— Jasper, am venit să o ducem pe draga de Charlotte într-o casă unde va fi îngrijită cum trebuie și păzită până când își face debutul anul viitor, anunță Lady Forester. Am venit să...

— Dacă mai trebuie să-ți ascult încă un discurs învățat pe dinafară, Prunella, jur că voi angaja imediat un vizitiu care să mă ducă înapoi spre liniștea casei mele din Londra, iar voi, adunătură ce sunteți, veți găsi ușile casei mele închise pentru voi până când am să mor, declară unchiul ei întrerupând-o în mijlocul frazei. Am venit să lămurim definitiv problema aceasta cu Charlotte, Montford. Prunella și Clarence pretind că aici nu este o casă potrivită pentru ea, și sunt ca muștele de toamnă amândoi, îți bâzâie în jurul capului, încearcă să-ți intre în gură și pe nări ori de câte ori încerci să le alungi. Am venit să văd cu ochii mei. O să văd și o să hotărâsc, apoi am să plec acasă și sper să nu vă mai văd pe niciunul vreodată.

— Domnule, spuse Jasper descoperind că îi reveni buna dispoziție. Am onoarea să v-o prezint pe Lady Montford. Katherine, el este unchiul lui Charlotte, domnul Seth Wrayburn.

Katherine făcu o plecăciune, iar Wrayburn o privi cu ferocitate. Era și mai frumoasă decât de obicei cu rochia ei verde pal șifonată și cu părul desfăcut, un fir lung de iarbă prins într-o șuviță din spatele urechii ei. Mai arăta și ca o persoană care tocmai se tăvălise prin fân.

— L-ați cunoscut pe Stanley Finley, fratele tatălui meu? întrebă Jasper. Și pe domnul Dubois?

— O casă nepotrivită? întrebă unchiul Stanley, ignorând prezentările. Părea ultragiat. Continuă: O casă

nepotrivită când fiul fratelui meu conduce casa împreună cu soția lui, care este sora contelui de Merton? În ce fel nepotrivită, aş vrea să ştiu şi eu?

Îşi întorsese încruntarea spre Lady Forester şi Clarence.

— Unde este Charlotte, în timp ce fratele vitreg şi noua lui soţie se tăvălesc împreună? Întrebă Lady Forester răspicat, privindu-i pe amândoi cu dispreţ imperial. Şi unde sunt toţi oaspeţii, inclusiv toţi domnii?

Katherine vorbi pentru prima oară de când îi şoptise lui Jasper să fie politicos:

— Iau ceaiul în salon, cred, doamnă. Toţi tinerii trebuie să fie acolo, cu Charlotte drept gazdă cu această ocazie, şi cu domnişoara Daniels, însoţitoarea ei. Doamna Dubois şi Lady Hornsby ar trebui să fie acolo şi ele, au venit cu fiicele lor să stea la noi. Sigur sunteţi toţi obosiţi după călătorie. Daţi-ne voie să vă conducem sus, să beţi un ceai cât vi se pregătesc camerele. Şi bun venit la Cedarhurst.

— Sunt surprinsă, Lady Montford, că îndrăzniţi să apăreţi în salon în faţa oaspeţilor arătând aşa cum arătaţi, spuse Lady Forester.

— Într-adevăr, este aproape prea frumoasă, spuse Dubois. Sunt de acord cu dumneavoastră aici. Eu şi soţia mea suntem încântaţi de frumuseţea tuturor tinerelor domnişoare de aici şi suntem încântaţi de manierele şi de rangul tuturor tinerilor domni. A fost o idee splendidă să îi strângem pe toţi aici, la ţară, să se distreze pe timp de vară. Viaţa poate fi singuratică şi plictisitoare pentru cei tineri.

— Ceea ce face această casă nepotrivită este că toţi ştim că mariajul lui Jasper este o butaforie, că s-a căsătorit doar pentru că asta a cerut societatea, declară Clarence vorbind ca de obicei când chiar ar fi fost cazul să tacă. Şi că s-a însurat cu o parvenită care nu este mai brează decât ar trebui să fie.

Asta puse capac! Jasper îi dădu drumul mâinii lui

Katherine și merse până când vârful cizmelor lui atinse vârful cizmelor lui Clarence, care nu putea păși în spate din cauză că trăsura era exact în spatele lui.

— Clarrie, ești un ticălos mic și am de reglat niște conturi cu tine, când va fi momentul potrivit, spuse Jasper pe acea voce blândă și mieroasă pe care o rezerva pentru cei față de care nu avea porniri blânde deloc. Din păcate nu este încă momentul, de dragul politeții. Dar dacă nu vrei să devină momentul acum, îți vei cere scuze în mod umil soției mele ca să putem intra în casă și să te cazăm pe tine și pe mămica ta, așa cum facem cu toți oaspeții noștri.

— O să-ți ceri scuze, Forester, dacă nu vrei să-ți scot toți dinții din gură, declară unchiul Stanley.

— Și ți le vei cere rapid, adăugă Wrayburn părând mai nervos ca niciodată. Vreau să-mi beau ceaiul chiar dacă asta înseamnă că îl iau într-o cameră plină de oameni, majoritatea foarte tineri. Și foarte caraghioși, nu am niciun dubiu.

Clarence se uită la Katherine, apoi se uită într-o parte și bombăni:

— Îmi pare rău, doamnă.

Jasper își apropie fața de a lui Clarence.

— Scuze umile, Clarrie, rosti cu aceeași voce blândă și mieroasă.

Se juca ușor cu boneta lui Katherine, dând din mână.

— Vă implor să mă iertați, doamnă, încercă din nou Clarence privind-o în fugă și apoi uitându-se altundeva. Am spus ceva nepotrivit.

— Ce frumos că toată familia lui Charlotte va fi lângă ea de ziua ei, poimâine, spuse Katherine înainte ca Jasper să mai poată face obiecții. Intrați cu toții, vă rog. Păreți foarte obosit, domnule Wrayburn. Pot să vă iau de braț?

Încă mai părea nervos, dar îi permise să îl ia de braț și urcară treptele. Jasper îi oferă brațul lui Lady Forester, ridicând dintr-o sprânceană.

Iată-l deci urându-le bun venit în casa lui tocmai lui

Clarrie și mamei sale. Din cauză că îl rugase Katherine să fie politicos. Și pentru că avuseseră inspirația să îl aducă pe Wrayburn cu ei. Poate că porcii chiar puteau să zboare.

Clarence avea nasul mai strâmb, și nu îi stătea bine deloc. Dacă nu îl voia și mai strâmb, atunci ar face bine să învețe să tacă, pentru numele lui Dumnezeu. Dar Jasper speră din toată inima să nu facă asta. „Provoacă-mă, Clarrie”, își zise el. „Chiar te rog.”

Dar fusese provocat destul. Nu era necesar să mai fie. Ceea ce era necesar erau momentul și locul potrivit.

*

Conversația din salon fusese destul de animată încât să nu observe nimeni că sosise încă o trăsură. Era animată și acum, cu râsete și discuții cum numai cei foarte tineri puteau provoca.

Charlotte păru ca trăsniță când îi văzu pe mătușa și pe vărul ei în pragul ușii. Apoi se ridică în picioare și se grăbi spre ei.

— Lady Forester și Clarrie ni s-au alăturat la festivitățile pentru ziua ta, Char, declară Jasper.

Katherine observă că și Stephen se ridicase în picioare, și își strângea mâinile în pumni, cu privirea fixată asupra lui Sir Clarence.

— Mătușă Prunella? spuse Charlotte zâmbind și făcând o reverență. Clarence? spuse dând din cap în direcția lui și pierzându-și zâmbetul. Ce minunat!

— Charlotte? spuse Lady Forester uitându-se prin cameră și estimând ce vârste aveau domnii prezenți, oprindu-se pentru o clipă asupra lui Stephen. Am venit să te salvăm.

Katherine se uită în ochii lui Stephen și clătină ușor din cap. Dar Meg avea deja o mână pe brațul lui, și el își relaxase pumnii.

— Și iată-l și pe unchiul tău, Charlotte, spuse

Katherine.

— Unchiul Seth? Întrebă Charlotte cu ochii mari, apoi zâmbi strălucitor. Ați venit să mă vedeți? Ați venit la ziua mea de naștere?

El o privi nemulțumit.

— Deci tu ești Charlotte. Ce de probleme mi-ai mai făcut, fetițo, deși nu este vina ta pentru asta. Ești destul de frumușică.

Ea roși.

— Oh, mulțumesc, unchiule, replică ea. Sigur sunteți obosit. Să vă pun o ceașcă de ceai?

Ceea ce ar fi trebuit să facă era să se ofere să îl prezinte tuturor celor din cameră. Dar se pare că avu inspirație.

— Cu puțin lapte și două lingurițe de zahăr, te rog, spuse domnul Wrayburn.

— Dați-mi voie să fac eu prezentările, spuse Katherine când Charlotte se duse la tava cu ceai. Și dumneavoastră, doamnă, și lui Sir Clarence, dacă nu cunoașteți pe cineva de aici.

Făcu exact asta, deși indignarea cu privire la sosirea lor se lupta cu modul în care era conștientă că arăta, și cum arăta Jasper fără haină pe el și ținând și acum boneta ei legată de mână. Nu credea să se fi simțit mai jenată în viața ei. Dar îi venea și să izbucnească în hohote de râs. Nici nu îndrăzni să se uite spre fața lui Jasper.

Dar totul rămăsese politicos. Nu îi era prea clar cum de Jasper și ea reușiseră asta. Dar simți că tocmai trecuseră peste prima dintre dificultățile mariajului lor ca Lord și Lady de Cedarhurst.

Nu se putu preface încântată de vizita bruscă și fără invitație a celor trei oaspeți. Nu se putu preface că nu ar fi fost foarte jignită de cuvintele lui Sir Clarence Forester de pe terasă. Și nu se putea preface că, pentru o clipă rușinoasă, sperase ca Jasper să îi dea un pumn lui Clarence și chiar să îl dea afară de pe proprietatea lui imediat. Dar

politețea cerea altceva, și reușiseră amândoi să se ridice la înălțimea cerințelor. Era mândră de ei amândoi.

Katherine se forță să se relaxeze pe măsură ce după-amiaza deveni seară, mai ales după ce reușise în sfârșit să fugă în camera ei să se schimbe și să își prindă părul. Lady Forester și Clarence chiar nu aveau de ce să se plângă. Aproape toate tinerele invitate erau mai mult copile decât domnișoare. Aproape toți invitații bărbați erau sub vârsta majoratului și mai mult băieți decât bărbați. Chiar Sir Nathan Fletcher, care era prieten cu Stephen de la universitate, avea doar douăzeci și unu de ani. Stephen nu avea nici atât.

Iar tinerii erau bine însoțiți. Contesa de Hornsby, domnul și doamna Dubois, unchiul Stanley, domnișoara Daniels, ca să nu mai spună de Jasper și însăși Katherine, toți îi supravegheau pe tineri. Nu, Lady Forester chiar nu avea de ce să se plângă.

Dar găsi ceva oricum.

Se întâmplă în salon, după cină, chiar înainte ca domnii să li se alătore doamnelor. Una dintre domnișoarele care se strânseseră în jurul pianului menționează sărbătoarea câmpenească și balul. Doamnele mai mature erau în jurul șemineului, discutând despre altceva.

— Domnul Shaw și domnul Thane se vor alătura jocului cu odgonul la sărbătoare, spuse Hortense Dubois. Nu știu dacă vreun altul dintre domni va avea curajul să li se alătore. Abia aștept să văd.

— M-aș alătura și eu dacă aș ști sigur că sunt de partea învingătorilor, comentă Jabe Hutchins.

Fetele izbucniră în râs.

— Fetelor, domnișoarele nu se pot alătura, spuse Lady Marianne strâmbându-se. Ne-am putea murdări cu nămol. Doar bărbații se pot distra.

— Dar imaginează-ți că pierzi și ești târâtă în nămol, Marianne, spuse Araminta Clement. Când ai cea mai bună rochie pe tine.

— Dar toată lumea care participă la jocul cu odgonul trebuie să vină cu haine vechi, zise Louisa Fletcher. Și dacă se murdăresc, sau când se murdăresc mai bine spus, înoată în lac pentru a se curăța și apoi se schimbă în hainele bune.

— Sper că nu pe malul lacului și sub privirile tuturor, replică Beatrice Finley, făcându-și vânt agitată cu o partitură.

— Vai de mine! exclamă Alice Dubois, punând o mână în dreptul inimii. Poate reușesc să îl conving pe Michael să se alăture jocului cu odgonul.

Fetele iar bufniră în răs.

— Sărbătoare câmpenească? spuse acid Lady Forester din grupul doamnelor mature, și se uită la Katherine. Sărbătoare? Ce sărbătoare?

Katherine zâmbi.

— Eu și Jasper am decis să reluăm o veche tradiție de a ține o sărbătoare câmpenească în fiecare vară și un bal la Cedarhurst, îi explică. N-am avut mult timp să o organizăm în acest an, dar toți vecinii de la kilometri depărtare au contribuit și ne ajută ca să o putem combina cu festivitățile de ziua lui Charlotte de poimăine.

Lady Forester se umflă în piept.

— Bal? În sala de bal? Pentru fete care încă nu și-au făcut debutul?

— Este singura încăpere suficient de mare, spuse Katherine. Vin toți vecinii noștri și oaspeții. De toate vârstele.

— Nu pot fi prea mulți nobili care să locuiască în apropiere, replică Lady Forester.

— Este invitată toată lumea, preciză Katherine.

— Toată lumea?

Pieptul lui Lady Forester se umflă și mai mult. Dar nu mai putu să comenteze pentru că intrară domnii în salon.

Dură câteva minute până se așezară toți cu ceaiul, și Alice Dubois se așezase la pian cu logodnicul ei stând în spatele ei pentru a da paginile în timp ce cânta. Dar

imediat ce se așezară toți și înainte să înceapă muzica sau vreo conversație, Lady Forester vorbi tare, să o audă toți.

— Unchiule Seth, știai că petrecerea discretă de poimâine pentru ziua de naștere a dragei de Charlotte va fi de fapt sărbătoare câmpenească și un bal?

— Nu am știut, Prunella, replică el încruntându-se. Dar mulțumesc pentru avertisment. Am să am grijă să petrec ziua în camera mea, cu fereastra închisă.

— Toată lumea este invitată. Toată lumea! Adică servitori, muncitori, lucrători în magazine, și tot așa, presupun. Iar Charlotte va avea voie să danseze în sala de bal în seara aceea. Înconjurată de oameni de nimic. Și se vor lupta în nămol, se vor juca cu odgonul. Este această casă potrivită pentru nepoata ta, nepoata mea și fiica dragului meu frate?

— Clarrie, spuse Jasper pe acel ton mieros, cred că mai avem loc pentru încă unul sau doi în echipele de joc cu odgonul. Am putea să-ți găsim un loc în spate la unul dintre capete sau spre mijloc, dacă preferi.

— Unchiule Seth, insistă Lady Forester. Fratele meu a interzis sărbătoarea anuală când s-a căsătorit cu draga de mamă a lui Charlotte. A interzis-o pentru că era vulgară. Dar mai mult decât atât, era păcătoasă. A fost un bărbat moral și a refuzat ca Rachel, Jasper și Charlotte să fie expuși la ceva atât de imoral.

— Doamnă, cred că ați vrea ca oaspeții noștri să știe că stimatul dumneavoastră frate se gândea la binele sufletelor nemuritoare ale lui Rachel și al meu când a interzis sărbătoarea, nu al lui Charlotte. Ar fi fost scandalos dacă ea exista deja la acel moment, imediat după ce s-a căsătorit cu mama.

Domnul Dubois izbucni în râs, iar doamna Dubois îl reduse la tăcere cu o privire tăioasă. Tinerele domnișoare roșiră toate, iar tinerii părură interesați.

— Pentru numele lui Dumnezeu, doamnă, interveni unchiul Stanley, ceea ce-a făcut Wrayburn, prea pios cum

era, a fost să omoare toată bucuria ce a existat vreodată la Cedarhurst și să îi întineze bunul nume al fratelui meu. Toate în numele unui Dumnezeu atât de răzbunător încât nu l-aș venera nici dacă ar fi încălzit iadul de zece ori pentru mine, spuse unchiul Stanley părând chiar exasperat.

— Tatăl nostru ne-a spus multe povești frumoase despre sărbătorile de la Cedarhurst, astfel încât aproape că îmi pot imagina că aș fi participat la una. Abia aștept ziua de poimaine, afirmă Arnold Fletcher de lângă pian, cu vocea tremurându-i ușor.

— Katherine și Jasper și-au dat toată silința pentru ca toată lumea din jur, de la cel mai mic copil și până la cei mai în vârstă bunici să se poată distra pentru o zi, spuse Margaret cu calm.

În cameră se auziră șoapte exprimând acordul.

— Este într-adevăr un mare păcat, Prunella, când un om nu se poate bucura de ceaiul său de după cină fără să i se vorbească și să se apeleze la el când el a spus clar că va lua decizia la momentul potrivit și folosindu-se de puterile sale de observație absolut competente. Nu mai plec de acasă din nou nici de-al naibii, spuse domnul Wrayburn.

— Domn'șoară Dubois, poate cânti pentru noi acum? întrebă Katherine. Mereu cânti atât de frumos. Jasper, cred că Lady Hornsby și domnișoara Daniels ar dori să joace cărți dacă sunt doi domni care doresc să li se alăture. Sir Clarence, poate? Și domnul Gladstone? Mai dorește cineva un ceai?

Lady Forester închise gura, cu buzele strânse, și nu mai spuse nimic. Margaret stătu lângă ea și conversară. Doamna Dubois li se alătură.

*

Mai târziu în acea seară, Katherine era lângă fereastră și își peria părul când Jasper intră pe ușa dinspre salonul lor privat, fără să bată. Văzuse pe sub ușă că era lumânarea

aprinsă.

Ea purta cămașa de noapte pe care o avusese în noaptea nunții. „Vino la mine la noapte”, îi spusese când erau pe deal. Ei bine, iată-l aici.

Își sprijini un umăr de tocul ușii, își încrucișă brațele la piept și picioarele goale în dreptul gleznelor. Această după-amiază fusese doar un aperitiv. Se întrebă dacă ea își dădea seama de asta. Ea zâmbi și mâna cu care își peria părul îi încremeni.

— Asta fac femeile care nu sunt mai bune decât trebuie să fie pentru a-și tenta soții? o întrebă.

— Cred că tu știi răspunsul mai bine decât mine, replică ea.

— Obrăznicătură!

Se îndepărtă de tocul ușii și intra.

— Te-a jignit acea acuzație? Și cea că ești o parvenită?

— Mă pot jigni doar persoanele pe care le respect, răspunse ea.

Probabil că era cea mai mare minciună pe care o spusese vreodată. El, unul, se înfuriase la culme.

— Și nu-l respecti pe bietul de Clarrie. Îi luă peria din mână, o întoarse cu fața spre fereastră, și o trecu prin părul ei din creștet până la vârful firelor de păr, lângă talie. Nu te-am răzbunat prea bine, nu?

— M-a surprins că îmi doream să-i dai un pumn în nas, cum a făcut Stephen mai demult, și speram să nu o faci. Exact la asta s-ar aștepta, Lady Forester și cei de teapa ei. Mă bucur că te-ai ridicat la înălțimea așteptărilor și ai fost o gazdă manierată, deși i-ai spus că este un ticălos mic. Ceea ce este.

Ea râse ușor, iar el trecu din nou peria prin părul ei.

— Am să mă răzbun pentru jignire, îi promise el.

— Partea mai primitivă a mea se bucură să audă asta, răspunse ea. Dar nu trebuie să se întâmple ceva violent aici, Jasper. Ar fi nepotrivit. Și ar putea fi exact ceea ce l-ar

face pe domnul Wrayburn să decidă că este într-adevăr o casă nepotrivită pentru Charlotte.

El puse peria pe pervaz, îi dădu părul la o parte și își lipi buzele de ceafa ei. Era caldă și mirosea a săpun.

— Mmm, spuse ea, ridicând umerii.

— Nu va fi nimic violent, o liniști. Nimic ce-ar numi cineva răutate gratuită, oricum. Am un plan pentru asta.

— Oh, ce plan?

Se întoarse spre el, curioasă și nerăbdătoare, femeia nemiloasă, și când el nu făcu un pas în spate, ea își puse palmele pe umerii lui.

— O să-ți dai seama când va fi momentul, răspunse el. Va fi imposibil de confundat.

Era suficient de mulțumitor, de vreme ce nu putea să își folosească pumnii asupra lui Clarence cât timp era oaspetele lui. Destul de mulțumitor, de fapt.

— Dar nu o să-mi spui acum, afirmă ea.

— Nu o să-ți spun. O sărută pe vârful nasului și continuă: Dar chiar trebuie să vorbim despre Clarrie Forester? Țin minte că aveam alte planuri când am venit aici.

— Aveai? Ce planuri?

El zâmbi și o sărută încet în timp ce prinse în mâini marginile cămășii ei de noapte și i-o scoase peste cap. Pentru a nu se lăsa mai prejos, ea desfăcu cordonul ce îi ținea halatul de mătase. Jasper nu purta nimic pe dedesubt.

— Asta, cred, spuse el aruncând cămașa ei de noapte la o parte și dându-și jos halatul.

— Ah, făcu ea și își așeză din nou palmele pe umerii lui.

Ce anume îl făcuse pe el să creadă că îi plăceau femeile foarte voluptuoase când existau femei zvelte, dar cu forme, cu picioare lungi, cum era Katherine? Cu păr suflat în aur ce mirosea a săpun?

O strânse la piept și își coborî mâinile pe spatele ei, de la umeri până la fese. Își deschise gura pe gura ei, iar ea

îl sărută.

Îi spusese „te iubesc” în această după-amiază, iar ea replicase că nu trebuia să se simtă obligat să spună cuvintele. Nu credea că vorbește serios când le spunea. Vorbea serios? Ar avea vreun dubiu dacă da? Oricum însă, mai conta? Era dedicat fericirii ei pentru restul vieții lui. Ar putea să numească asta dragoste. Cum altfel să o numească?

— Jasper, du-mă în pat, îi ceru ea când el o sărută pe gât.

El își ridică fața și îi zâmbi.

— Ah. Aproape că uitasem din nou. De aceea venisem la tine în cameră. O ridică în brațe și merse cu ea către pat. După ce o lăsă jos, o urmă. Te iubesc, îi spuse înainte de o săruta din nou.

— Oh, caraghiosule! replică ea.

Ei, da. Monty, marele amant, era caraghios!

— Trebuie să fii pedepsită pentru această insultă, declară el.

— Arată-mi cum.

Îi coborî capul către ea și râse.

Capitolul 24

Marea temere a lunii trecute fusese ca ziua sărbătorii să nu fie una ploioasă. Multe dintre activități se puteau muta înăuntru, desigur, și se puseseră la punct planuri atente pentru această posibilitate. Dar nu ar fi același lucru. Ziua așa cum și-o imaginase Katherine ar fi fost distrusă.

Ce ușurată se simți să se trezească devreme, să sară din pat, să se grăbească spre fereastră, să tragă perdelele la o parte și să vadă că soarele de dimineața devreme strălucea pe un cer fără nori. Și să știe că alți oameni, în alte camere și de peste tot din jur se simțeau la fel de

fericiți, de entuziasmați și de bucuroși că ziua de azi era astfel.

Katherine se uită peste umăr și îl văzu pe Jasper privind-o cu ochii aproape închiși, ținând brațele încrucișate sub cap, pe pernă. Soarele îi strălucea direct pe față.

— Oh, îmi pare rău, spuse ea, trăgând una dintre draperii în dreptul ferestrei pentru a nu-i mai bate soarele în ochi.

— Nu-i nevoie, zise el. Îmi place să fiu trezit la răsărit după o noapte de somn întrerupt.

Ea se uită la ceasul de pe poliță. Nu era nici șase dimineața.

— Oh, chiar îmi pare rău, repetă.

— Pentru noaptea de somn întrerupt? A fost o cauză nobilă. Sau pentru că m-ai trezit devreme? Înseamnă că mai este puțin din noapte pentru activități neîntrerupte până când trebuie să ne trezim. Sau îți cereai scuze pentru că stai acolo în soare? Ar trebui să-ți ceri scuze. Nu ai niciun pic de decență?

Fusese atât de nerăbdătoare să vadă cum este vremea încât uitase să își tragă pe ea cămașa de noapte când se ridicase din pat.

— Oh, făcu ea.

— Dacă ți-e rușine, ar fi bine să te bagi aici și să te acoperi, spuse el ridicând cuverturile pe partea ei de pat.

Exact asta și făcu.

Când se treziră amândoi era aproape șapte. Iar ea chiar dormise vreo zece minute din acea oră.

Pentru restul zilei, nu mai fu timp de odihnă. Până când se îmbrăcaseră, luaseră micul dejun și ieșiseră afară, erau deja acolo servitori care cărau mese și pături, și câțiva membri de comitete ajunseseră deja și aranjau mese, chioșcuri și exponate, marcau terenul pentru întreceri, zona pentru tir cu arcul, zonele pentru picnic și orice altceva mai era necesar în cursul zilei. Jasper plecă împreună cu câțiva bărbați pentru a inspecta arena luptelor în nămol care

fusesse făcută în partea mlăștinoasă a lacului. Era destul de îngrozitor să se gândească la ideea că urmau să fie lupte în nămol și jocul cu odgonul acolo astăzi. Dar asta făcuse sărbătoarea irezistibilă pentru bărbați. Bărbații erau ciudați.

Până la jumătatea dimineții, majoritatea tinerilor erau și ei afară, exclamând încântați în legătură cu tot ce apăruse brusc în jurul lor și alegând activitățile la care voiau să ia parte. Câțiva dintre ei se oferiră să ajute.

Cea mai încântată era Charlotte. Era cea de-a optsprezecea zi de naștere a ei, iar de azi înainte nu mai putea nimeni să nege că era destul de mare să fie considerată o domnișoară. Și ce zi de naștere era! Veni și o luă de braț pe Katherine în timp ce aceasta admira masa cu lucrul de mână pe care o aranjaseră doamna Bonner și fiicele ei, cu ochi artistic pentru culoare.

— Kate, te iubesc, spuse Charlotte strângând-o de mână. Mult, mult de tot. Și știu că ție trebuie să-ți mulțumesc pentru toate astea, pentru oaspeți, sărbătoare și pentru balul de diseară. N-a mai existat o petrecere de ziua cuiva care să egaleze asta.

— Ești fericita, deci? o întrebă Katherine, deși era evident.

— Sunt fericită, declară fata oftând. Sunt fericită până și pentru că au venit mătușa Prunella, Clarence și unchiul Seth, deși a jurat aseară că nu va coborî din cameră astăzi. Ei sunt familia mea, și familia este importantă, nu-i așa?

— Este, răspunse Katherine mângâind-o pe mână.

— Mătușa Prunella nu mă poate lua de aici, declară Charlotte. Cum ar putea acum că ai venit tu aici pentru a fi o influență bună asupra lui Jasper? Ești fericită, nu-i așa?

— Sunt, răspunse Katherine. Suntem.

Și nici măcar nu era o minciună. Cel puțin nu pentru moment. Nu știa ce se va întâmpla la sfârșitul lunii de miere. Cu siguranță asta trăiau ea și cu Jasper. Dar nu putea să dureze prea mult această amiciție dintre ei, această... ei bine, lună de miere. Dar pentru moment era

fericită, și credea că și el este.

Charlotte râdea.

— Jasper îi spunea mătușa Prună. Nu-i așa că era îngrozitor?

— Chiar era, spuse Katherine.

Apoi Charlotte plecă dansând să îl ia de braț pe Stephen, și se îndreptară amândoi către alți tineri.

Meg o ajuta pe doamna Penny să aranjeze uneltele pentru copt pe masa lungă de pe terasa inferioară.

Nu era timp pentru prânz. Erau prea multe detalii de ultim moment de pus la punct. Dar Katherine nici nu își dădu seama că sărise peste masă. În orice clipă urmau să sosească oaspeții și nu avu timp decât să se grăbească sus să se schimbe în rochia de muselină galben lămâie, cu cordonul albastru, și să își prindă părul cum trebuia sub boneta de la nuntă.

Jasper stătea sprijinit de rama ușii garderobei ei când fu gata să plece din nou, chipeș și imaculat în albastru și crem. Ridică o sprânceană la ea.

— Astăzi ești zeița soarelui, deci? Întrebă.

Ea zâmbi, iar el îi oferă brațul, apoi o conduse pe scări și afară, spre terasă, unde Charlotte îi aștepta deja. Toți trei urmau să salute oaspeții la sosire.

— Ești fericită, Char? Întrebă Jasper.

— Oh, da! răspunse, întorcând un chip luminos către el și luându-l de gât. Dacă aș fi mai fericită decât atât, aș exploda.

— Sună urât, comentă el bătând-o ușor pe spate. Oricum, bucură-te de ziua ta. Totul este pentru tine, Char. Ideea lui Katherine. Este vina ei dacă explodezi.

Dacă el credea că nu știe nimic despre dragoste, atunci caraghiosul ar trebui să își vadă chipul în clipa asta, se gândi Katherine privindu-i pe el și pe sora lui vitregă.

Și cum le surâse norocul, tocmai ce ieșeau Lady Forester cu Clarence, domnul Wrayburn cu unchiul Stanley și cu Lady Hornsby. Toți aveau să vadă îmbrățișarea și

expresiile de pe chipurile lor.

Brusc apărură oameni pe jos, în cabriolete și câțiva călare pe aleea principală. Oaspeții din împrejurimi veneau, iar sărbătoarea urma să înceapă. Iar ea era stăpână la Cedarhurst și gazda revenirii obiceiului sărbătorii și a balului anual, se gândi Katherine. Soțul ei era lângă ea, Charlotte între ei. Viața părea minunată.

*

Bărcile erau pe apă, trei dintre ele, iar oamenii stăteau la coadă să se plimbe. Se hotărâseră să nu fie întreceri cu bărcile, ci doar să plimbări cu ele. Copiii înotau și se bălăceau lângă mal, sub supravegherea unor părinți și bunici. Unii invitați se plimbau în jurul lacului, explorând foșorul și stând lângă cascadă. Nămolul era gata pentru lupte și jocul cu odgonul de mai târziu, evenimente pe care domnii abia le așteptau și câteva dintre doamne la fel, bănuia Jasper.

Lăsă lacul în urmă și merse către casă. Începuse întrecerea cu arcul. Pe terasa inferioară era un pâlț de oameni care se uitau la concursul de copt, de lucru manual și de sculptat. Unii stăteau în grădina scufundată sau se plimbau pe aleile pietruite. Erau oameni la mesele cu mâncare pe balconul sălii de bal.

Mai târziu trebuia să guste și să judece tarteles cu fructe. Dar pentru moment merse de-a lungul terasei superioare spre pajiștea de est, unde urmau să aibă loc întrecerile. În viitor trebuiau plasate altundeva, locul urmând să fie ocupat de bolta de trandafiri și de livada de meri.

Mulți copii se jucau un joc așezați în cerc și ținându-se de mâini. Îi conduceau Katherine și Jane Hutchins. Izbucniră toți în râs când căzură pe iarbă.

Jasper stătu și o privi pe Katherine cum se ridică și își scutură rochia de iarbă. Privirile li se întâlneau, și mâinile ei

încremeniră, la fel și zâmbetul.

Brusc avu o revelație: ea îi devenise la fel de necesară ca aerul. Indiferent ce naiba însemna asta. Dar nu pierdu timp gândindu-se. Merse hotărât spre ea, ținându-și mâinile la spate. Nici nu își dădu seama de copiii care fugeau din fața lui, nici de adulții care se dădură la o parte și apoi se uitară unde se duce. Se opri în fața soției lui și observă cum îi lumina soarele fața și îi făcea auriul părului să strălucească. Ochii ei minunați și adânci îl priveau pe el. Acum tainele lor nu mai erau de nepătruns – putea să le citească.

— Te iubesc, îi spuse.

Spuse cuvintele involuntar pentru prima oară. Și își dădu seama după lacrimile ce îi umeziră ochii că pentru prima oară îl crezu. Se aplecă spre ea și o sărută. Își dădu seama brusc de trei lucruri: că o iubea mai mult decât propria viață, că ea știa asta și îl iubea în aceeași măsură și că aplauzele, chiotele și râsetele ce explodară în jur nu aveau nicio legătură cu vreun joc.

Doamne sfinte! La naiba! Nici dacă încerca nu ar fi reușit să aibă această revelație într-un loc mai public!

Își ridică privirea și îi zâmbi lui Katherine, apoi se întoarse către publicul ce aplauda, ridică mâna și făcu o plecăciune ca la teatru. Lumea izbucni din nou în râs.

Însă doamna Ellis îi făcea semne insistente. Era gata să înceapă întrecerile, și era sarcina lui să tragă focul de armă ce semnală începutul fiecăreia.

— Va urma, îi șopti lui Katherine înainte de a pleca de lângă ea.

Era uimitor câți copii trăiau prin împrejurimi. Dar nu erau doar copii strânși să participe la întreceri. Erau și mulți tineri, și mare parte dintre oaspeți, toți gălăgioși și binedispuși. Poate era mai bine că Lady Forester stătea în grădina scufundată împreună cu domnul și doamna Dubois. De fapt, era un lucru foarte bun ținând cont de ceea ce tocmai se întâmplase. Doamne sfinte, un bărbat care

tocmai îi spusese soției lui că o iubește și chiar o sărutase în public! Lady Forester ar fi leșinat de-a dreptul dacă ar fi văzut.

Urmau întrecerile obișnuite: fugă, fugă cu sacul, fugă ținând un ou în linguriță, sărituri în două picioare și într-unul, sărituri ca broasca, și toată lumea se bucură de ele foarte mult, ținând cont de strigăte și râsete. Era foarte avantajos să fii gazda și să dai startul. Merton căzu de atâtea ori în cadrul întrecerii cu sacul încât se rostogoli spre linia de final a cursei, unde fu descalificat pentru că nu termină cursa în picioare. Thane se murdări de ou pe ambele cizme în timpul întrecerii și înrăutăți situația încercând să le curețe cu batista. Araminta Clement își prinse un picior în fustă când sări ca broasca peste Smith-Vane, fiind acoperiți cu iarbă când în sfârșit se ridicară să plece, cursa fiind de mult câștigată de foarte entuziasta Charlotte.

Mai rămăsese cursa în trei picioare. Și era o anumită zeiță a soarelui cu ochi luminoși, care tocmai terminase să se joace cu copiii și privea întrecerile, aplaudând câștigătorii. Jasper îi întâlni privirea și îi făcu semn să vină la el, A dându-i arma unui tânăr muncitor de la fermă.

— Întrecerea mea, cred, doamnă, spuse când Katherine se apropie.

— Întrecerea în trei picioare? întrebă ea. Vai de mine. Apoi râse.

Primii la start erau copiii sub doisprezece ani. Apoi veni rândul adulților.

Katherine râse din nou în timp ce el își legă piciorul stâng de piciorul ei drept. Lângă ei erau Charlotte și Merton. În partea cealaltă erau Margaret și Fletcher. Apoi mai erau săteni și oameni de la țară, competiție serioasă.

— Bun, spuse Jasper luând-o pe Katherine de umeri în timp ce ea îl lua de mijloc. O să facem treaba asta numărând unu, doi; la unu e rândul picioarelor legate, la doi rândul picioarelor libere. Mergem mai încet la început și

apoi tot mai repede. Te descurci?

— Mă descurc, răspunse ea râzând.

— Începem cu unu, declară el.

— Sună bine, replică ea râzând din nou, și el îi zâmbi.

Observă că se strânsese o mulțime mai mare. Poate că se dusesese vorba că Lord Montford era îndrăgostit și participa la întrecerea în trei picioare cu persoana pe care o iubea, soția lui, pe care o sărutase cu neobrăzare puțin mai devreme.

— Vai de mine, uite ce mulțime, spuse ea, observând același lucru, și râse din nou.

Își aminti atunci că pe durata lunii de dinaintea nunții lor, după ce o ceruse de soție, crezuse că ucisese posibilitatea ca ea să mai râdă, să mai fie fericită. Oare putea până la urmă să merite iertare? Nu din partea ei, ea îl iertase deja. Dar din partea propriei persoane?

— A venit momentul să facem spectacol, baroneasa mea, spuse el scorțos.

Erau acolo și Lady Forester, o văzu, până și Seth Wrayburn, părând la fel de morocănos ca de obicei. Sigur nu avea să aprecieze un bărbat care își săruta soția în public, de față cu oaspeții săi și vecinii, și apoi fugea într-o cursă în trei picioare împreună cu ea.

— Pe locuri! spuse cel care dădea startul, parcă Hatcher îl chema. Fiți gata!

Focul de armă se auzi cu putere.

Charlotte și Merton căzură pe iarbă țipând. Margaret și Fletcher abia își dădură seama că trebuie să se țină unul de celălalt ca să aibă șanse.

— Unu, spuse Jasper, și ca prin minune picioarele lor legate împreună se mișcă la unison. Doi, zise, și picioarele lor libere se mișcă în fața celor legate. Unu.

Ea râdea. Majoritatea participanților erau în urma lor cu doi pași. Pe restul îi depășiră înaintând către linia de final în perfectă armonie unul cu celălalt, și cu încurajările mulțimii.

Și apoi Jasper realizează că premiul întâi pentru câștigători erau trei guinee, o sumă neînsemnată pentru el, mai ales că el dădea banii, dar o sumă enormă pentru Tom Lacey, unul dintre muncitorii lui, care era cu câțiva pași în urma lor împreună cu soția lui în timp ce trei dintre cei cinci copii ai lor îi încurajau de pe margine, al patrulea îi privea cu ochii mari și își sugea degetul mare, iar al cincilea dormea în brațele celui mai mare.

— Doi, spuse Jasper, și își mișcă picioarele libere. Doi... adică, unu.

Dar Katherine deja ezitase, iar își împleticise puțin picioarele, drept urmare căzură pe iarbă la doar trei sau patru pași de linia de final.

— Unu urmează după doi, strigă ea.

— Ba nu. Cine te-a învățat să numeri? întrebă el nemulțumit. După doi urmează trei.

Rămaseră jos râzând, îmbrățișați, în timp ce Tom și soția lui trecură linia de final a cursei, urmați îndeaproape de Margaret și de Fletcher. Mulțimea aplauda și râdea de cât de caraghioși erau din nou baronul lor și soția lui. Reușiră să se ridice și să treacă linia de final și ei, a patra pereche din zece participanți. Nu era rău. Merton și Charlotte erau încă departe de linia de final și tocmai căzuseră din nou.

Lady Forester era mov la față. Sărmana vorbea cu Wrayburn, care era foarte încruntat. Jasper nu putu auzi ce spunea. În mod ciudat, reuși să audă replica dată de unchiul ei.

— Prunella, nu ai ști ce este acea distracție nici măcar dacă te-ar mușca de fund.

Jasper presupuse că doamna ar fi leșinat imediat dacă ar fi putut fi sigură că o prindea cineva. Dar Clarence nu era prin preajmă, iar unchiul Stanley părea fericit de replică.

— Am fi putut să câștigăm, spuse Katherine când își mai reveni după atâta râs.

Se uită la Tom cum își ridică soția în brațe după ce le

dezlegă picioarele, în timp ce copiii lor fugiră către ei.

— Dar mă bucur că n-am câștigat. Ai făcut asta intenționat, nu? adăugă ea.

— Eu? Să pierd intenționat o întrecere? Așa mă cunoști tu pe mine?

— Nu, răspunse ea. Și ți-am ghicit numărul, Jasper Finley, m-am prins.

Ce naiba o fi vrut să spună cu asta nu știa. Se aplecă să le dezlege picioarele și îi atinse pielea moale din spatele genunchiului.

— Îmi pare rău, spuse el.

— Mincinosule.

— Trei guinee, femeie, spuse Tom. Trei guinee!

Iar el îndrăznise să se plângă despre cât încorsetau averea și titlul un om, se gândi Jasper.

— Trebuie să jurizez niște plăcinte, spuse.

— Iar eu lucrul manual, spuse ea. Mergem împreună?

Dură ceva timp să ajungă pe terasa inferioară.

Oameni care stătuseră la distanță mai devreme voiau acum să glumească cu ei, să le spună ce bine se simțeau și să îi roage să organizeze sărbătoarea în fiecare an.

*

Era deja târziu după-masă. Avuseseră loc toate întrecerile, concursul de tir cu arcul se terminase, concursurile fuseseră câștigate, premiile date câștigătorilor. Majoritatea mâncaseră și băuseră pe săturate, fie stând pe terasă cu prieteni și vecini, în grădina scufundată sau pe o pătură de pe pajiște. În afară de balul din acea seară, nu mai rămânea decât să te bucuri de parc, să te duci acasă să te schimbi, și sporturile în nămol. Și acestea din urmă aveau să fie atracția zilei, își dădu seama Katherine. Toată lumea voia să îi privească pe cei opt bărbați care se înscriseră la luptele în nămol, iar jocul cu odgonul care urma avea și mai mulți participanți. Câțiva dintre oaspeți se

schimbaseră deja în haine vechi de teamă că vor pierde și vor fi târâți prin nămol. Bărbații chiar erau caraghioși. Dar ce spunea asta despre femeile nerăbdătoare să îi privească? Și asta o includea și pe Katherine.

— Stephen, doar n-ai de gând să participi la jocul cu odgonul, spuse ea când el veni din spatele ei pe terasa superioară și o luă de umeri.

Se schimbase și el.

— Ba sigur că da, replică el. Am ales partea câștigătoare, deci n-ai de ce să te temi.

Ea îl lovi peste piept în joacă.

— O să-ți meriți soarta dacă până la urmă partea aceea pierde, replică ea.

El zâmbi doar, și brusc ea își dădu seama că poate mulți dintre domni chiar sperau să fie de partea care pierdea.

— Te distrezi? îl întrebă.

Nici nu avusese ocazia să stea de vorbă cu el între patru ochi în cursul ultimelor două săptămâni.

— Fantastic de mult, spuse el strângând-o de umeri. Kate, te-ai descurcat extraordinar de bine, și cu festivitățile, și cu asta, spuse arătând în jur cu brațul liber. Ești fericită?

— Da, răspunse ea.

El se întoarse spre ea și privirea lui o studie.

— Fir-ar să fie, spuse zâmbind. Abia așteptam să-i rup nasul.

Katherine își sprijini capul pe umărul lui pentru o clipă.

— Dar tu? Abia dacă ai plecat de lângă Charlotte.

El nu răspunse imediat, iar ea îl privi.

— Când ești Merton, sunt unele probleme, Kate. Mai ales acum când aproape că am devenit major. Sunt burlac, nu? Văd tot timpul tineri ca mine evitând domnișoarele de teamă să nu li se pună zgardă. Dar mie îmi plac domnișoarele. Îmi place domnișoara Wrayburn.

— Dar nu ești îndrăgostit de ea, spuse ea.

— Kate, am douăzeci de ani. Ea are șaptesprezece,

astăzi optsprezece.

— Dar crezi că te iubește? îl întrebă.

— Nu știu, replică. Nu cred. Este o fată foarte veselă, și cred că mă place așa cum o plac și eu pe ea. Dar mi-am dat seama că acum trebuie să fiu mai atent, pentru ca vreo domnișoară să nu interpreteze simpatia drept curte. Nu vreau să frâng inima nimănui, Kate. Nu vreau să-i frâng inima domnișoarei Wrayburn, deși nu cred că mă place în acel fel. Probabil că mă alint când mă gândesc că ar putea. Dar sunt Merton.

— Of, Stephen, ești un tânăr domn atât de gentil, spuse ea. Sunt mândră de tine. Dar nu răspunzi de inima nimănui decât dacă ți-ai însușit-o. Nu trebuie să te ascunzi de domnișoare și să le tratezi cu răceală, cum fac mulți domni. Trebuie să fii tu însuși. Toată lumea te va iubi, și asta nu va avea nicio legătură cu faptul că ești contele de Merton. Dar toată lumea va înțelege că inima ta este prețioasă, și o va primi domnișoara care o poate câștiga, atunci când vei fi mai mare decât ești acum.

— Ah, Kate, spuse el râzând. Este minunat să fiu un sfânt în ochii surorii mele. Sper că n-o voi răni pe domnișoara Wrayburn în vreun fel, totuși, atunci când plec. Aceste festivități au însemnat atât de mult pentru ea. Și chiar țin foarte mult la ea.

— Și ea la tine, spuse Katherine. Nu cred că este mai mult decât atât, Stephen. Abia își așteaptă debutul de anul viitor. Am s-o întreb în mod discret totuși, ca să te liniștesc atât cât se poate.

El oftă.

— De ce credem oare că vom fi liberi fără niciun fel de restricție atunci când nu mai suntem copii? întrebă.

Ea se ridică și îl sărută pe obraz.

— Oh, am face bine să mergem spre lac, să nu ratăm luptele în nămol. Ai văzut groapa cu nămol, Kate? Te face să-i invidiezi pe luptători.

Katherine clătină din cap și nu mai spuse nimic.

Capitolul 25

— Clarence, îți place sărbătoarea câmpenească? întrebă Jasper, bătându-l pe umăr.

Clarence se întoarse spre el și îl privi cu suspiciune. Probabil că era prima oară când își auzea numele complet rostit de către Jasper. Merseră împreună către lac, destinația tuturor pentru că aflaseră că urmează luptele în nămol.

— Văd că ai cumpărat câte ceva cât ai fost în Londra, continuă Jasper. Ai niște haine foarte elegante, și cunosc mulți domni foarte îngrijiți care ar da orice să aibă cizme ca ale tale.

Aveau marginea albă și ciucuri aurii. Și restul hainelor lui erau cam de dandy. Avea colțurile gulerului apretate și înalte, chiar riscând să îi scoată vreun ochi dacă se întorcea prea brusc. Lavaliera era legată într-un nod complicat și artistic, mai potrivit pentru un bal decât pentru o sărbătoare câmpenească.

— Da, am fost la croitor și la cizmar, recunosc Clarence. Te simți obligat să fii în pas cu moda când ești în compania celor de rang cu tine.

— Doamnele s-au uitat doar la tine toată după-amiaza, replică Jasper.

— Cred că exagerezi, deși este adevărat că am atras destulă atenție, spuse Clarence. Unele doamne apreciază domnii care știu cum să se îmbrace și cum să se poarte demn și adecvat, lăsându-și inferiorii să participe la jocuri.

— Deci nu participi la jocul cu odgonul? întrebă Jasper.

— Sub nicio formă, afirmă Clarence.

Jasper îl strânse de umăr.

— Nici nu știi ce înseamnă pentru Charlotte că tu și mătușa Prunella v-ați făcut timp și ați îndurat disconfortul

călătoriei pentru a fi lângă ea când își serbează ziua de naștere. Nu ne-am înțeles mereu bine de-a lungul anilor, Clarence, dar îți mulțumesc pentru asta. Ești un om bun.

— Ei bine, da, Jasper, n-ar fi existat neînțelegeri dacă te-ai fi purtat cum trebuia, explică Clarence. Dar este datoria mea ca tutore al lui Charlotte să fiu azi aici, și mamei îi face plăcere. Poate că n-ai înțeles mereu cât de mult ținem la verișoara mea.

Jasper îl ținu de umăr până ajunseră la mulțimea strânsă în jurul gropii cu nămol, la distanță, astfel încât să nu se stropească nimeni. Cei opt luptători, toți muncitori la câmp, erau dezbrăcați până la mijloc și desculți – dovezi ale depravării evenimentului pe care Jasper aproape că o vedea pe Lady Forester inventariindu-le pentru a le prezenta apoi unchiului lui Charlotte, care era acolo împreună cu unchiul Stanley și domnul Dubois.

Se stabiliseră niște reguli pentru lupte. În fiecare meci, câștiga cel care își putea arunca oponentul cu totul în nămol de trei ori. Nămolul fiind nămol, era greu pentru oricine să stea în picioare în el. Prima rundă dură mai puțin de zece minute, dar minute de lupte strânse și de mare bucurie pentru spectatori, care strigară, țipară, oftară și încurajară de fiecare dată când unul dintre bărbați căzu și împrășcă nămol. Toți opt erau plini din cap până în picioare până la sfârșitul meciului, și toți opt săriră în lac să înoate înainte de runda semifinală dintre cei patru câștigători.

— Ah, ce de amintiri din verile copilăriei ne aduce asta, nu, Clarence? spuse Jasper tare. Ne-am simțit bine, deși mai mult tu decât mine.

Clarence îl privi suspicios.

Nu era greu să atragi atenția unor oameni care doar așteptau să vadă lupte în nămol. Jumătate dintre ei se întoarseră să îl asculte.

— Sir Clarence Forester era mai mic decât mine, dar mereu a fost mai agil și mai sigur pe picioare decât mine, exclamă Jasper. Dacă ne cățăram într-un copac, mereu eu

cădeam și îmi rupeam hainele. Iar dacă ne suiam pe balustrada de pe acoperiș, ceea ce se considera nesigur pentru niște copii și era interzis, desigur, mereu eu mă dădeam jos mai încet și eram prins.

Râse. Mulți dintre cei din jur râseră și ei. La fel și Clarence.

— Dar era mereu ideea ta să ne suim acolo, Jasper, spuse Clarence. Era și corect să fii tu cel pedepsit.

— Așa era, admise Jasper și râse din nou.

Jasper căzuse din copac pentru că îl provocase pe Clarence să îl urmeze, iar Clarence, stând pe pământ, îl trăsesese de picior, înainte de a fugi acasă să îl pârască. Jasper fusese prins pe balustradă pentru că fugise Clarence și închisese după el ușa pe care te puteai da jos de pe acoperiș înainte de a-l pârî pe Jasper. Nevăstuicile rămâneau nevăstuici.

Luptătorii se întorseseră pentru runda a doua. Învățaseră cu toții câte ceva după primele meciuri. Această rundă dură mult mai mult în timp ce corpurile maronii și alunecoase ale luptătorilor traseră și împinseră, se zgâriară și încercară să rămână în picioare. Mulțimea țipă, se vaită, încurajă și provoacă pe toată durata. Dar până la urmă rămaseră doi învingători.

Se mai făcu o pauză în timp ce cei patru luptători săriră din nou în lac.

— Unii dintre acești bărbați au cam același echilibru pe care îl am și eu, deci nu prea mult, spuse Jasper din nou tare. Mai ții minte Clarence când ne-ara luptat în barcă și am căzut în apă când tu ai rămas în picioare? Am învățat ceva atunci. Nu cred că m-am mai luptat cu tine de atunci.

Râse. La fel și oaspeții.

— Da, ei bine, Jasper, tatăl meu a avut grijă să fiu instruit în toate sporturile bărbătești de când eram mic, spuse Clarence umflându-și pieptul și vorbind foarte tare și el. Mereu ai crezut că poți câștiga prin forță brută, dar forța brută nu are șanse în fața abilităților dobândite.

— Din păcate, așa este, încuviință Jasper.

Dorise să se plimbe cu barca fără să se ducă acasă și să se schimbe sau să ceară voie, mai ales că sigur i s-ar fi interzis. Stătuse în picioare în barcă, pe cale să se așeze, cu spatele la mal. Clarence, stând pe mal, luase o vâslă și îl aruncase peste barcă.

— Ce alte sporturi ați studiat, Sir Clarence? întrebă Hortense Dubois. Trebuie să fiți foarte priceput dacă îl învingeți pe Lord Montford. Are reputația de a câștiga orice întrecere, cel puțin așa ne spunea domnul Gladstone ieri, nu-i așa, Marianne?

— Ei bine, mă descurc cu boxul, domnișoară Dubois, spuse Clarence. Am luptat câteva runde chiar cu însuși Gentleman Jackson.

— Cu Gentleman Jackson! exclamă un tânăr din sat. Am auzit despre el. Se spune că este unul dintre cei mai buni.

— Nu unul dintre cei mai buni, tinere, replică repede Clarence. Cel mai bun.

— Clarence este prea modest să vă spună ce bun este la scrimă, domnișoară Dubois, interveni Jasper. Înțeleg că ești la fel de bun cum erai, nu, Clarence?

— Ei bine... începu Clarence.

Jasper îl bătu din nou pe umăr.

— Haide, nu fi modest, insistă și zâmbi în jur.

Acum îi ascultau mulți, mai ales Katherine, care era mai la distanță și cu ochii mari.

— Mai ții minte după-amiaza în care m-ai învins la fiecare meci? continuă Jasper. Și atunci abia începuseși să ieși lecții. Am avut noroc că vârfurile floretelor erau acoperite, altfel mi-ar fi dat sângele de peste tot. Îmi cer scuze, doamnelor, nu este o imagine plăcută, nu?

— Vai, povestești-ne despre asta, Lord Montford, insistă domnișoara Fletcher. Ador să privesc doi domni care se luptă. Nu există imagine mai bărbătească.

— Pur și simplu nu reușeam să trec de garda lui

Clarence, continuă Jasper. Iar el trecea ușor de garda mea de fiecare dată. A fost chiar înjositor pentru mine, dar un spectacol minunat pentru Clarence. Chiar cred că era cel mai bun student al maestrului său de scrimă.

— Ei bine, mi-a spus că sunt cel mai bun student al său, dar preda doar de cinci ani la acel moment, spuse Clarence. Poate că mai târziu a avut studenți mai buni.

— Chiar mă îndoiesc, replică Jasper oftând.

— La naiba, Monty, dacă am fi știut că venea Sir Clarence, am fi adăugat o întrecere de scrimă azi! exclamă Merton. Este prea târziu acum?

— Dar nu am florete în casă, zise Jasper. Clarence, nu cumva ai tu florete cu tine?

— Nu am, răspunse Clarence de parcă și-ar fi înghițit limba. Din păcate, adăugă.

— Marele meu noroc, replică Jasper râzând. Desigur, erai la fel de bun și cu o vâslă.

— Nu poți practica scrima cu vâsle, Jasper, sublinie Clarence uitându-se în jur și zâmbind când replica lui stârni râsete.

— Ar trebui să fie ceva mai creativ decât scrima, opină Jasper. Nu un turnir cu vâsle stând în picioare în bărci, asta ar solicita prea mult echilibrul meu oricum slab. Deși, dacă trebuie să-ți menții echilibrul, asta face orice meci mai interesant, nu? Ce este puțin mai stabil decât o barcă dar mai puțin stabil decât pământul?

Grăjdarul-șef, singurul complice al lui Jasper în această misiune, vorbi imediat:

— Sunt aceste scânduri, milord, zise grăjdarul arătând spre ele. Cele pe care le-am pus peste groapa de nămol pentru a turna apa în groapă. Sunt late de douăzeci de centimetri.

— Barker, vrei să spui ca eu și Sir Clarence să stăm fiecare pe câte o scândură din acelea, deasupra nămolului, și să ne luptăm cu vâsle? întrebă Jasper exasperat. Când eu port cămașa albă?

— E o nebunie... începu Clarence, la fel de exasperat.

— Și împotriva unui practicant de vârf al scrimei? adăugă Jasper.

— Monty, pun pariu că nu poți câștiga o rundă, ci că vei cădea în nămol în mod rușinos, spuse Merton privindu-l în ochi.

— Stai puțin, spuse Jasper ridicând o mână. Asta este caraghios. Mai bine nu spuneam nimic despre abilitățile lui Clarence la scrimă. Oricât de greu îmi este să rezist oricărui pariu, acesta...

— Am să pun și eu pariu că pierzi, spuse unchiul Stanley, privindu-l cu ochii aproape închiși.

Și brusc se ridică un cor de voci, toate încurajând lupta improvizată dintre Lord Montford și Sir Clarence Forester. Cei doi luptători care se întorceau din lac pentru finala luptelor în nămol erau dați uitării.

Jasper ridică o mână.

— Stați o clipă, spuse din nou. Doar din orgoliu mă văd obligat să accept provocarea și să sufăr cufundarea în nămol drept răsplată. Dar poate că este Clarence mai înțelept. Sunt sigur că este. Poate că nu permite mândriei să-i orbească judecata așa cum fac eu. Poate nu-l va deranja că jumătate dintre oaspeți vor crede că nu mai are abilitățile pe care le avea. Ce spui, Clarence? Spune nu, amice.

— Dacă vreun nepot de-al meu se dovedește să fie un laș mucos în așa hal, atunci am să-l dezmoștenesc, se auzi o voce nervoasă din mulțime.

Seth Wrayburn!

— Unchiule Seth! strigă Lady Forester. Nu vezi ce se întâmplă aici? Nu vezi că Jasper face intenționat...

— Taci din gură, femeie! replică Wrayburn. Clarence? Cum rămâne?

Clarence încercă să pară nepăsător, dar Jasper văzu că mâinile pe care și le ținea la spate tremurau.

— Dacă Jasper insistă să facă o baie în nămol și să se

umilească în fața tuturor oaspeților și vecinilor, atunci eu nu pot să-l opresc, nu? spuse el.

— Clarence! țipă dezolată mama lui.

El îi aruncă o privire neajutorată, dar ea nu avea cum să îl salveze.

Clarence o avusese cu el pe mama lui și cu ocazia acelui meci ridicol de scrimă, când el avea zece ani și Jasper treisprezece. Jasper, care nu luase o lecție de scrimă în viața lui și nici nu privise sportul, se lansase asupra lui de câteva ori și i-ar fi străpuns spinarea prin stomac dacă nu ar fi avut vârful floretei acoperit. Dar de fiecare dată lovitura se anulasă. Se părea că erau mai multe reguli la scrimă decât erau stele pe cer. Între timp, Clarence țopăise în jurul lui precum o balerină cu platfus, și, de fiecare dată când floreta lui fluierase la centimetri distanță de un Jasper furios, mama lui declarase punct pentru Clarence, potrivit regulamentului susținuse ea, și îl lăudase din plin.

Toată lumea își îndreptă atenția către lupta în nămol, o finală spectaculoasă care dură zece minute înainte ca Lenny Manning să îl arunce pe Willy Tufts peste umăr și cu capul în nămol, câștigând al treilea punct, și meciul.

Mulțimea intră în delir, Katherine îi oferī lui Lenny cele zece guinee pentru premiul întâi, râzând și ținându-și fusta departe de el pentru a nu se murdări, iar Lenny îi aruncă monedele iubitei lui înainte de a sări în lac pentru a se spăla și a merge în debarcader să se schimbe.

Avea să fie eroul satului săptămâni întregi, Jasper era sigur de asta.

Ar fi trebuit să urmeze jocul cu odgonul ca mare final al sărbătorii. Dar nu uitase nimeni despre turnirul cu vâslele, iar Barker înaintă imediat ce Lenny dispăru pentru a pune cele două scânduri peste nămol. Nu mai fusese nevoie să adauge apă nămolului, desigur, pentru că ieșea apă la suprafața pământului din lacul de lângă. Alți câțiva bărbați îl ajutară să așeze scândurile la o distanță potrivită și să se asigure că erau așezate bine pe pământ uscat

capetele. Entuziasmul și anticiparea crescuseră vizibil.

Jasper își dădu jos haina și cizmele. Katherine venise să stea în fața lui. Îl privea fix.

— Ține-mi haina, te rog, iubito, îi spuse el. Ar fi păcat să o stric. N-aș avea nevoie să o dau jos nici pe ea, nici cizmele, desigur, dacă aș putea fi sigur că nu cad în nămol. Clarence nu trebuie să se simtă nedreptățit, oricum, poate vrea să fie foarte grijuliu. Cizmele astea nu și-ar mai reveni niciodată dacă ar cădea în nămol.

— Dacă și le dă jos, ar declara că nu are atât de multă încredere în abilitățile lui până la urmă, și eu îmi voi schimba pariul atunci, declară Merton. Dar cred că banii mei sunt în siguranță.

— Ba sunt extrem de încrezător, replică prostănacul de Clarence, și merse spre marginea gropii cu nămol îmbrăcat în hainele lui prețioase de pe Bond Street.

Barker aduse două vâsle.

— Oricine reușește să-l doboare pe celălalt jos în nămol câștigă deci? Întrebă Jasper stând pe marginea gropii și încruntându-se la nămol. Am să încerc să fac lupta să dureze zece secunde, dar nu pot promite nimic. Dacă era atât de bun Clarence când era mic, nu pot decât să-mi imaginez cum este acum. Să trecem poate direct la jocul cu odgonul?

Se protestă tare și în cor, iar Jasper luă vâsla din mâinile lui Barker, se sui pe scândură și merse până la mijlocul ei. Clarence îl urmă pe cealaltă scândură. Aproape reuși să cadă înainte de a ajunge la locul cu pricina. Ce dezamăgire ar fi fost aceea! Mulțimea făcu liniște.

— Pe locuri! strigă Barker.

Jasper ridică vâsla și o atinse de cea a lui Clarence.

Se trase focul de armă.

Clarence dădu cu disperare din vâslă și l-ar fi decapitat pe Jasper dacă el nu s-ar fi aplecat. Jasper trebui să întindă vâsla lui și să îl sprijine pe Clarence dintr-o parte ca să nu cadă de pe scândură. Nu l-ar fi ajutat cu nimic

dacă ar fi căzut pur și simplu.

Joaca de atac și apărare dură un timp, sau joaca de-a șoarecele și pisica, în timp ce Jasper bloca loviturile disperate ale lui Clarence și îl împinse sau atinse suficient cât să îl facă să se bălăngăne și să mărească ochii îngrozit, dar fără să îl arunce în nămol prea rapid. Trebuia și mulțimea să vadă un spectacol până la urmă. Iar Clarence merita să îndure înainte de a fi scutit de chinuri – sau scufundat în ele.

Dar prostul crezu probabil că Jasper nu reușea să îl doboare de pe scândură. Rânji brusc și începu să danseze pentru a impresiona mulțimea. Își ținu vâsla într-o mână ca pe o floretă și se pregăti să îl împungă pe Jasper în stomac.

Jasper coborî vâsla lui ca și cum se preda, îl împinse pe Clarence cu cotul și își lovi adversarul sub genunchi. Clarence făcu niște pași disperați și deloc grațioși, își agită ambele mâini de parcă era moară, urlă speriat, apoi scânci ca o fetiță și căzu în față între scânduri, aterizând cu membrele rășchirate și fața în nămol. Mai scânci cineva și din mulțime, probabil Lady Forester, și mulțimea explodă de fericire.

Jasper își dădu seama că era plin de stropi de nămol. O găsi pe Katherine cu privirea și făcu o plecăciune elegantă către ea.

— Pentru tine, iubita mea, spuse el cu voce tare, deși nu crezu că ar putea auzi cuvintele ea sau oricine altcineva.

Dar ea îi citi cuvintele pe buze oricum, și zâmbi strălucitor.

— Mulțumesc, citi Jasper pe buzele ei. Iubitul meu, adăugă ea apoi.

Jasper se uită către creatura măloasă și maronie care se lupta cu sine însuși în nămol, probabil încercând să se ridice. Se aplecă și îl apucă pe Clarence de o mână plină de noroi.

— Haide, amice, îi spuse. Te ajut să te ridici și mergem să înotăm. Știi să pierzi cu demnitate.

Clarence încercă să se șteargă de nămol pe față cu o mână și mai plină de nămol, în timp ce mulțimea se liniștește.

— Ai făcut intenționat, Jasper, ți-pă. Nu te voi ierta niciodată pentru asta! Mami nu te va ierta niciodată! Unchiul Seth nu te va...

— Prunella, nu sunt stăpân aici și nu pot să dau ordine, tună și fulgeră Seth Wrayburn. Dar îți cer în mod imperativ să-ți iei această jalnică scuză de fiu după ce se curăță și să te duci cu el înapoi la Kent. Și este dorința mea expresă să nu te mai văd nici pe tine, nici pe el vreodată.

Cei din jurul lui îl aplaudară ușor.

— Haide, Clarrie, spuse Jasper astfel încât să audă numai el. Fii și tu demn. Măcar nu ți-am spart nasul din nou. Haide să ne curățăm de nămol înainte să înceapă jocul cu odgonul.

— Nu știu să înot! ți-pă Clarence suficient de tare încât să atragă câteva batjocuri din mulțimea de pe malul lacului.

Ciucurii de pe cizmele lui Clarence păreau doi șobolani înecați și atârnați de mizeria de pe cizmele lui.

Capitolul 26

— Ești fericită? întrebă Jasper zâmbindu-i lui Charlotte în timp ce așteptau în fața cozii formate pentru primul dintre dansurile câmpenești ale balului.

Se închinaseră pahare în cinstea ei la cină și i se urase „La mulți ani!” de mai multe ori decât putea ține minte.

Iar acum avea loc ultimul eveniment, finalul grandios al festivităților, cu ea deschizând primul dans al serii.

— Sunt, răspunse ea. Oh, Jasper, chiar sunt! Cred că nu este posibil să fie cineva mai fericit decât sunt eu acum. Mă bucur atât de mult că tu și Kate ați reușit împreună s-o convingeți pe mătușa Prunella să stea până mâine. Unchiul

Seth a vorbit când nu era cazul după ce l-ai împins pe Clarence în nămol. A meritat-o, desigur, și mă bucur foarte mult că ai făcut asta, a fost chiar splendid, dar îmi este totuși văr, iar mătușa Prunella îmi este totuși mătușă și n-aș vrea să se întâmple ceva chiar neplăcut de ziua mea. Chiar crezi că pe Clarence îl doare capul?

— Nu m-ar mira, spuse el.

— Oh, ce de flori, Jasper! replică ea. Sala de bal pare să fie o grădină. Și miroase precum o grădină cu flori. Și uite cum le multiplică numărul oglinzile!

El îi zâmbi. Părea delicată și foarte tânără îmbrăcată toată în alb cum era, și dacă i-ar fi spus asta ar fi fost dezamăgită. Însă avea deja carnețelul de dansuri plin pentru acea seară. Anul viitor avea să fie asaltată de претенdenți. El și Katherine urmau să fie destul de ocupați cu supravegherea ei.

— Mă bucur că m-ai putut liniști în privința lui Lord Merton, spuse ea uitându-se către orchestra care aștepta semnalul lui să înceapă să cânte.

Dar mai erau câteva cupluri care încă veneau spre ringul de dans.

Katherine discutase cu el, iar el discutase cu Charlotte. Ce ar mai fi disprețuit astfel de manevre cu doar câteva săptămâni în urmă! Katherine îi spusese despre Charlotte că îl plăcea foarte mult pe Merton. Jasper bănuia că era chiar puțin îndrăgostită de el, îl comparase din nou cu soarele. Dar nu își dorea ca el să fie îndrăgostit de ea. Voia să se bucure de debutul ei și de primul ei sezon anul viitor. Și era încă hotărâtă să facă măcar douăzeci de ani înainte de a se hotărî asupra unui domn anume. Jasper reușise să o liniștească spunându-i că Merton era mult prea tânăr pentru a se gândii la căsătorie. Iar ea era mult prea tânără.

— Ești pregătită? întrebă el.

Ea încuviință cu ochii mari și nerăbdătoare. El se întoarse către șeful orchestrei și începu balul. Primul bal de

la Cedarhurst din timpul vieții lui.

Katherine dansa cu unchiul lui. El îi întâlni privirea, iar ea îi zâmbi luminos. El ridică o sprânceană și apoi îi făcu cu ochiul.

Va urma, îi promisese în acea după-amiază. Nu mai era mult. Se forță să aibă răbdare și îi oferî atenția lui surorii sale.

*

Balul de la Cedarhurst îi aminti lui Katherine de evenimentele la care se dusese în Throckbridge când era mai mică, iar ea și Meg își aduseră aminte de ele cât timp stătură împreună între primul dans și al doilea. Și acolo venise toată lumea, nu doar nobilii. Astfel de evenimente erau mult mai distractive decât balurile înaltei societăți din Londra, în opinia lui Katherine.

Venise până și domnul Wrayburn. Și Lady Forester, deși îi ignorase și pe Jasper, și pe Katherine dinaintea jocului cu odgonul, după care Jasper, Stephen, Winford Finley și ceilalți nouă bărbați din partea ce pierduse săriseră în lac să înoate.

Al doilea dans trebuia să fie tot unul câmpenesc. Stephen deja stabilise că îl va dansa cu Charlotte. Unchiul Stanley o invită pe Meg. Katherine îl privi pe Jasper apropiindu-se din cealaltă parte a sălii, vorbind cu unii dintre invitați în timp ce mergea, părând foarte binedispus.

Îi spusese te *iubesc* în acea după-amiază de parcă nici nu observase că toată lumea de pe pajiște îl privise apropiindu-se hotărât de ea și îi ascultase cuvintele.

Te iubesc.

Mai rostise aceste cuvinte. Dar nu le mai spusese chiar în acest fel. De data asta nu se îndoise nicio clipă că fusese sincer. Și nici acum nu se îndoia de ele, chiar dacă nu reușiseră să vorbească prea mult de atunci.

Te iubesc.

Acum pași în fața ei și îi zâmbi.

— Nu mă vei obliga să dansez din nou atât de repede, nu? o întrebă. Nu țin minte când am dansat mai mult decât o dată la vreun bal, Katherine. Și până în primăvara asta, și o dată era prea mult.

Ea îi zâmbi.

— Am să dansez valsul cu tine mai târziu, afirmă el. Am să insist chiar. Este dreptul soțului. Se vor face două dansuri deja în această seară. Este un record.

El zâmbi, iar ea râse.

— Of, du-te, replică ea. Du-te și joacă-te de-a gazda la jocurile de cărți, dacă asta trebuie să faci.

— Nu asta voiam să spun deloc, spuse el. Vreau să mă plimb. Dar numai dacă vii cu mine.

Nu ar trebui să se ducă. Doamne sfinte, doar erau gazdele, iar balul începuse doar de o jumătate de oră. Dar totul mergea bine. Nu era absolut necesar să fie prezenți tot timpul. Iar el avea o privire... Jasper mereu avea o privire...

— Oh, bine atunci, spuse ea. Dacă asta te-ar face fericit...

— Te va face fericită și pe tine, spuse el în timp ce pleoapele îi deveniră grele pentru o clipă și vocea îi deveni mai joasă. Îți promit.

Traversară sala împreună exact când începea muzica și ieșiră pe balcon pe ușile franțuzești.

— N-a fost o răzbunare prea spectaculoasă, nu? întrebă el punându-și mâna peste mâna ei ce i se odihnea pe braț. A fost măcar oarecum suficient?

— A fost chiar splendid, îl liniști ea. A fost minunat. Fără violență. A fost penibil, și s-a pus singur în această postură. S-ar fi putut lupta și pierde cu demnitate, dar ai știut că n-ar face asta, așa că ai ales perfect.

— Desigur, rolurile ar fi fost schimbate dacă reușea el să mă doboare pe mine, spuse în timp ce o conduse pe balcon spre treptele ce duceau către pajiște. S-ar fi putut

întâmpla.

— Niciodată, nici într-un milion de ani, îl asigură ea.

— Dar într-un miliard? Ridică sprânceana dreaptă și o privi. Continuă: Atât de puțină încredere ai în mine, Katherine?

— Oricum, dacă te-ar fi doborât el, te-ai fi ridicat râzând și glumind pe seama propriei persoane, așa cum ai făcut după jocul cu odgonul. L-ai fi felicitat.

— Și m-aș fi simțit ca un mare idiot, completă el.

— Da, și asta, spuse ea și râse. M-ai auzit când ți-am mulțumit? Am spus-o. Și am vorbit serios. Mulțumesc că m-ai răzbunat atât de bine.

Se auzi muzica din spatele lor, din sala lor de bal, de la balul de vară, spre deliciul tuturor invitaților lor. Era primul dintr-o lungă serie, dar ea știa deja că îl va ține minte pe acesta în mod special.

— Fericită? Întrebă el cu buzele lipite de urechea ei când trecură de colț, spre terasa superioară.

— Fericită, îi spuse.

Erau câțiva oameni în grădina scufundată. Dar o conduse mai departe de terasă, pe pajiștea de est, unde avuseseră loc întrecerile în această după-amiază. Acum locul era pustiu. La fel era și începutul traseului prin sălbăticie, acea parte despre care ea spusese că era precum o catedrală. Nu mai spusese nimic de ceva timp. Se țineau de mâini, cu degetele împletite.

El se opri când ajunseră între copaci, o conduse în afara potecii și o sprijini de un trunchi. Își așează o mână lângă capul ei. Ea reuși să îl vadă la lumina lunii ce trecea printre frunzele copacului.

— Déjà-vu, șopti el.

Iar ea își aminti de Vauxhall.

— Te iubesc, îi șopti.

— Va urma, spuse el. Iar acum, iubita mea, vom continua, fără să avem public.

Ea îl iertase. El se angajase să o iubească și se ținuse

de cuvânt. Își promisese că o va face să îl iubească, și tocmai ce spusese asta. Îi era prietenă. Se răzbunase într-o oarecare măsură pentru insultele mârșave ale lui Clarence. Acum puteau să trăiască fericiți până la adânci bătrâneți, se gândi el, sau măcar să trăiască fericiți.

De fapt, nu îl interesau poveștile cu final fericit până la adânci bătrâneți. În mintea lui era echivalentul ideii de a ajunge în rai și a cânta la harpă pentru eternitate. Suna cumplit de plictisitor. În schimb, fericirea era o stare de dorit.

Însă nu își spălase toate păcatele. Nu încă. Trebuiau cumva să se întoarcă la Vauxhall și să îndrepte totul, să creeze niște amintiri noi pentru a le înlocui pe cele vechi.

Se aplecă și o sărută, gustându-i buzele, deschizându-le, mângâind pielea moale și umedă cu limba, apoi alunecând în gura ei. Toate acestea fără să o atingă nicăieri altundeva. Ea își ținea palmele lipite de scoarța copacului.

— Să o facem așa cum ar fi trebuit să fi fost în acea seară? o întrebă.

— N-ar fi trebuit să facem nimic în acea seară, spuse ea pe un ton grav.

— Foarte adevărat.

Îi zâmbi. Abia îi distingea chipul în întuneric.

— O facem așa cum ar trebui să fie în seara asta, atunci?

— Da, răspunse ea.

Nu făcuse sex cu nicio femeie stând în picioare. Își dădu seama de asta în timp ce îi ridică fusta și își desfăcu pantalonii. Era ciudat, ținând cont de câte ori... Dar nu îl interesa niciuna dintre ocaziile în care nu fusese cu Katherine. Niciunul dintre momentele ce nu erau acesta.

Nu se dovedi prea ușor. Pășii între picioarele ei desfăcute, o ținu strâns de fese, o ridică puțin și o înclină, își îndoi puțin genunchii și intră în ea. Nu prea ușor de făcut, dar era al naibii de erotic. Ea se strânse în jurul lui. Fir-ar să fie! Îl prinse de umeri, își arcui spatele presându-și

sânii de pieptul lui și își lăsă capul pe spate sprijinindu-l de trunchiul copacului. Ținea ochii închiși și își mușca buza de jos.

O avu cu mișcări rapide și puternice, fără menajamente, până când, după un timp aproape jenant de scurt, atinseră amândoi culmea și rămaseră sprijiniți unul de celălalt. Într-un moment de claritate surprinzătoare, Jasper se gândi că era cea mai bună partidă de sex pe care o avusese vreodată.

El îi găsi din nou gura cu a lui și se relaxară amândoi.

— Katherine, spuse el, cu glas întretăiat.

Ea îl privi în ochi și zâmbi. Ridică o mână și îi dădu la o parte părul de pe frunte.

— Te iubesc, spuse el.

— Da, așa este, replică ea oftând. Râseră ușor amândoi. Chiar mă iubești, spuse ea îmbrățișându-l strâns. Oh, Jasper, știu că da. Și eu te iubesc. Probabil că te-am iubit de la început, deși n-aș fi recunoscut asta nici într-un miliard de ani dacă tu nu m-ai fi iubit.

— De la început? întrebă el îndepărtându-și chipul de al ei și privind-o în întuneric.

— M-am îndrăgostit de tine la Vauxhall pentru că erai periculos, recunosc eu. Și m-am îndrăgostit de tine anul acesta pentru că m-ai făcut să râd și ai fost atât de absurd. Și apoi pentru că... Ei bine, pentru că. Nu știu de ce.

— Pentru că aveam de câștigat un pariu, și m-am dedicat acestui scop cu mare talent, comentă el.

Ea râse și se întinse să îl sărute.

— Mai era o parte a acelui pariu, dacă mai ții tu minte, spuse ea. Ai insistat să fie așa. Și eu sunt la fel de talentată.

— Aș fi un idiot de primă mână dacă aș încerca să te contrazic pe această temă, comentă el. Ce preț trebuie să plătesc? O viață de dragoste?

— Da, spuse ea.

— Ah, același preț pe care îl voi cere de la tine.

— Foarte bine.

Se sărutară din nou minute în șir, ținându-se în brațe.

— Jasper, trebuie să ne întoarcem, spuse ea până la urmă, împingându-l ușor. La ce ne-a stat capul să plecăm așa?

— Katherine, cu riscul de a te face să roșești și de a fi nedelicat, cred că ne stătea gândul la sex, zise el.

— Vai de mine, mă tem că ai dreptate.

Ajunseseră la jumătatea pajiștii când ea vorbi din nou.

— Sper să avem un copil curând, afirmă ea. Mă va face complet fericită.

— Atunci o să fac tot posibilul să se întâmple curând, declară el. Sunt mereu nerăbdător să-ți fac pe plac.

— Poate va începe să-mi crească burta până la Crăciun, sau până la Paști anul viitor. Așa sper.

— Doamne sfinte, probabil că mă crezi un bleg, Katherine, spuse el când pășiră pe terasă. Cred că până la sfârșitul lui septembrie cel târziu, cel mai curând la sfârșitul lui august.

— Of, nu pot spera să fie atât de curând, altfel voi fi dezamăgită dacă nu se întâmplă, remarcă ea. Eu zic până de Crăciun.

— Iar eu zic la sfârșitul lui august, insistă el când trecură de colțul casei și se apropiară de balcon.

— Nu provoca destinul spunând-o cu atâta siguranță, avertiză ea.

El o luă de mijloc și o întoarse spre el.

— Ascultă! solicită el ridicând un deget. Auzi? Simți?

Ea stătu o clipă, concentrată și încruntându-se.

— Ce să aud? întrebă ea. Ce să simt?

— Este imposibil de confundat. Simt cum apare un pariu, Katherine, replică el.

Chipul ei se luminează de râs.

*

Katherine și Jasper se hotărâseră să danseze valsul în

această seară. Doar unul, pentru că știau că majoritatea vecinilor nu ar cunoaște pașii. Dar totuși unul pentru că nu puteau rezista tentației de a dansa în sala lor de bal. Legătura lor din primăvară începuse cu adevărat cu un vals. Aveau să îl danseze din nou la Cedarhurst la balul din vară. Dar când îl plănuiseră, se gândiseră că îl vor dansa doar ei.

Când se anunță că urmează valsul, câțiva se abținură de la dans, și era de înțeles. Dar unii își aleseră parteneri, mai ales cei care veniseră de la Londra. Stătură răspândiți în sală în timp ce orchestra își acordă instrumentele, și brusc veni toată lumea, din sala de mese, sala jocurilor de cărți, de pe terase, din grădina scufundată. Toată lumea părea nerăbdătoare să vadă cum se dansează valsul.

Katherine stătu în mijlocul sălii împreună cu Jasper și așteptară să înceapă muzica. Cu siguranță nu fusese mai fericită în viața ei. Iar această fericire nu avea o singură cauză. Ziua fusese perfectă pentru Charlotte, Meg, Stephen și pentru toți oaspeții și vecinii. Reluaseră o tradiție ce avea să continue ani de zile. Viața la Cedarhurst urma să fie foarte, foarte frumoasă.

Și îl iubea pe Jasper. El o iubea pe ea. Tocmai făcuseră dragoste în mod destul de scandalos, sprijiniți de trunchiul unui copac de pe traseul prin sălbăticie. Ce inspirat fusese el când alesese acel loc. De acum nu își mai putea aminti de Vauxhall fără să se suprapună și amintirea acestei seri. Fusese perfect. Iar acum ziua se termina cu un vals. Ce putea să fie mai desăvârșit? Orchestra era pregătită. Muzica urma să înceapă.

Katherine își așeză o mână pe umărul lui Jasper și pe cealaltă în mâna lui în timp ce el o strânse de mijloc și o ținu cât de aproape permitea bunul-simț. Ea ridică fața spre el și zâmbi. El îi zâmbi leneș. Și începu muzica.

Katherine nu avu idee câte minute sau secunde trecură până să își dea seama că doar ei dansau, iar celelalte cupluri se retrăseseră și îi priveau împreună cu toți

ceilalți. Îl privi pe Jasper alarmată.

— Tu ai făcut asta? Întrebă.

— Ținând cont de cât îmi place să dansez? Sigur că nu.

Dar zâmbi la ea, iar ea îi zâmbi la rândul ei.

— Se pare că lumea se așteaptă să le arătăm cum se face.

— Vai de mine, spuse ea.

— Și acum chiar nu este momentul să te uiți în jos ca să verifici dacă nu cumva am două picioare stângi.

— Cu siguranță nu, aprobă ea.

Se uită în jur la chipurile cunoscute ale familiei, vecinilor, prietenilor, muncitorilor, servitorilor, la extravagantele aranjamente de flori și verdeață venite din sere și grădini, la lumânările de pe pereți și la candelabrul de deasupra, și la bărbatul care o ținea în brațe.

Totul era colorat și luminos. Precum viața ei.

El o întoarse spre un colț, și apoi spre centrul sălii, făcând culorile și luminile să se învârtă, și câțiva oaspeți îi aplaudară. Katherine râse. La fel și el.

— Tocmai mi-am amintit, chiar am două picioare stângi, spuse el.

Sfârșit